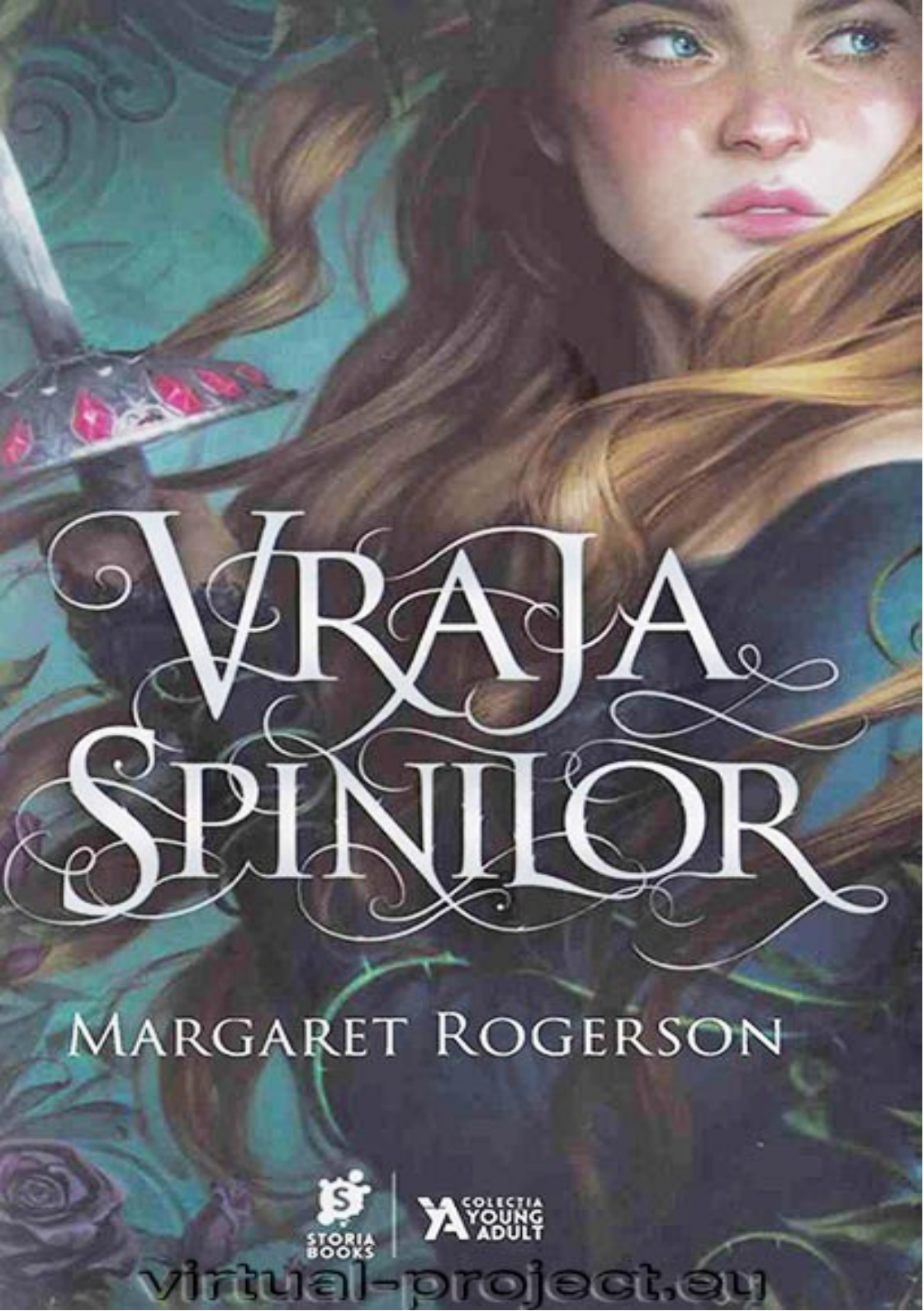

virtual-project.eu

MARGARET ROGERSON

VRAJA SPINILOR

Original: *Sorcery of Thorns* (2019)

Traducere din limba engleză:
ALINA MARC CIULACU şi
SIMONA ŞTEFANA STOICA

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru toate fetele care s-au regăsit în cărţi.

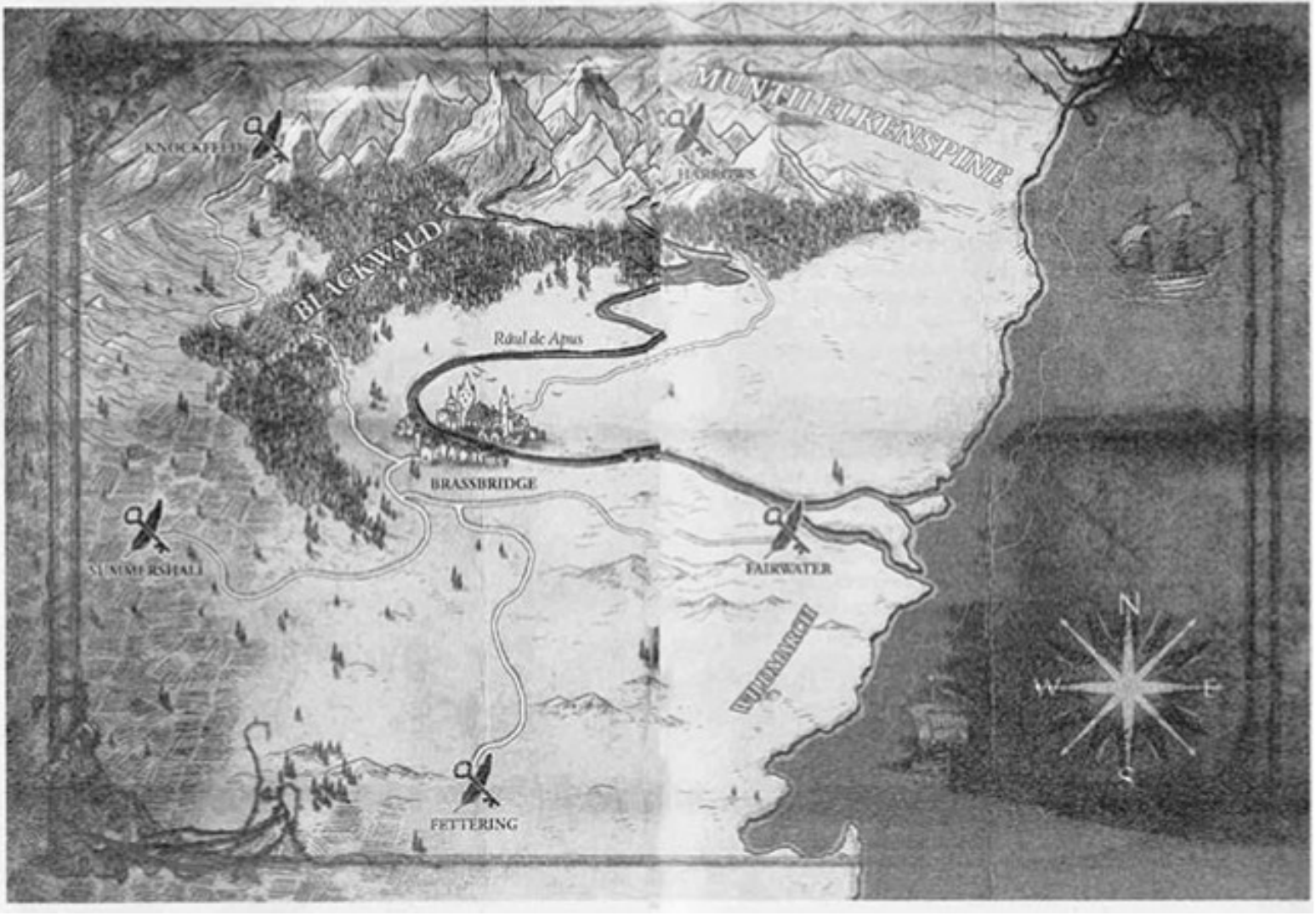
MUNTII ELKENSPINE
KNOCKFELD
HARROWS
BLACKWALD
Râul de Apus
BRASSBRIDGE
SUMMERSHALL
FAIRWATER
WIJENNARCH
FETTERING
N
W
E
S

Capitolul 1

ÎN TIMP CE AFARĂ SE LĂSA ÎNTUNERICUL, moartea intra în galop în Marea Bibliotecă din Summershall. A sosit într-o trăsură. Elisabeth stătea în curte şi privea cum năvălesc caii pe porţi, cu o privire sălbatică şi spume la gură. Sus pe cer, ultimele urme ale apusului îşi proiectau vâlvătaia în ferestrele din turnul Marii Biblioteci, creând impresia că, înăuntru, încăperea fusese cuprinsă de flăcări – dar lumina s-a retras repede în înălţimi, devenind tot mai mică şi trasând lungi dâre de umbră ce porneau dinspre îngerii şi garguiele care păzeau parapetele brăzdate de ploaie ale bibliotecii.

O emblemă aurită a sclipit pe o latură a trăsurii, în momentul când aceasta s-a oprit cu un huruit: un condei şi o cheie încrucişate, simbolul Collegiumului. Partea din spate a trăsurii era transformată în celulă cu ajutorul unor bare de fier. Cu toate că seara era răcoroasă, Elisabeth avea palmele acoperite de sudoare.

— Scrivener, a răsunat vocea femeii care stătea lângă ea. Ai luat sarea? Mănuşile?

Elisabeth a bătut cu mâna peste curelele de piele care i se încrucişau pe piept, pipăind după săculeţele prinse de ele, după cutiuţa cu sare care îi atârna la şold.

— Da, doamnă Directoare.

Nu îi lipsea decât o sabie. Dar nu avea să obţină dreptul de a purta una decât odată ce avea să devină gardian, după ani întregi de pregătire la Collegium. Puţini bibliotecari au reuşit aşa ceva. Fie renunţau, fie mureau.

— Bine.

Directoarea a tăcut o vreme. Era o femeie distantă, elegantă, cu trăsături reci, ten palid şi un păr roşu ca focul. O cicatrice i se întindea de la tâmpla stângă coborând până pe falcă, ceea ce făcea ca obrazul să îi fie

ridat, iar un colţ al gurii să îi stea permanent într-o parte. La fel ca Elisabeth, avea curele de piele peste piept, dar pe sub ele purta uniformă de gardian în locul celei de ucenic. Lumina lămpilor era reflectată de nasturii de alamă ai hainei ei închise la culoare şi de ghetele lustruite. Sabia atârnată la curea era subţire şi ascuţită, iar pe mâner luceau granate.

Sabia asta era bine-cunoscută în Summershall. I se dăduse numele de Ucide-demoni şi Directoarea a folosit-o ca să lupte cu un Malefict pe când avea doar 19 ani. Atunci s-a ales cu cicatricea, despre care umbla vorba că îi provoacă nişte dureri atroce de fiecare dată când vorbeşte. Elisabeth se îndoia de exactitatea acestor zvonuri, dar ceea ce nu se putea tăgădui era faptul că Directoarea îşi alegea cu grijă cuvintele şi cu siguranţă nu zâmbea niciodată.

— Ţine minte, a continuat Directoarea în cele din urmă, dacă auzi o voce în cap odată ce vom fi ajuns în catacombă, să nu asculţi ce îţi spune. Este Categoria Opt, veche de secole, şi cu aşa ceva nu e de glumit. De când a fost creat, a făcut zeci de oameni să-şi piardă minţile. Eşti pregătită?

Elisabeth a înghiţit. Nodul din gât o împiedica să răspundă. Nu prea îi venea să creadă că Directoarea vorbea cu ea şi cu atât mai puţin că o convocase pentru a ajuta să fie dusă o livrare în catacombă. De obicei, o asemenea responsabilitate revenea cuiva aflat mult deasupra gradului de ucenic bibliotecar. Speranţa se zbătea înăuntrul ei asemenea unei păsări închise într-o casă, îşi lua zborul, cădea, apoi îşi lua din nou avânt, istovindu-se până la epuizare pentru promisiunea cerului liber, undeva, departe. Apoi a pâlpâit groaza, ca o umbră.

Îmi dă o şansă să dovedesc că merit pregătirea pentru a deveni *gardian,* şi-a zis în sinea ei. *Dacă dau greş, o să mor. Atunci măcar o să fiu de folos la ceva. Mă pot îngropa în grădină, să fiu hrană pentru ridichi.*

Şi-a şters palmele transpirate de marginile hainelor şi a încuviinţat din cap.

Directoarea a pornit să traverseze curtea, iar Elisabeth a urmat-o. Pietrişul scârţâia sub picioarele lor. Pe măsură ce se apropiau, o duhoare groaznică umplea aerul, ca de piei îmbibate de apă şi lăsate să putrezească pe ţărm. Elisabeth crescuse în Marea Bibliotecă, în mirosul de cerneală şi de pergament al volumelor magice, dar asta era cu totul altceva decât era ea obişnuită. Din cauza duhorii o usturau ochii şi i se făcuse pielea de găină pe braţe. Până şi caii erau agitaţi din pricina ei. Aceştia băteau din picioare pe loc, împrăştiind pietrişul, fără să ţină seama de încercările vizitiului de a-i potoli. Într-un fel, îi invidia, pentru că cel puţin nu ştiau ce au cărat în spate tot drumul până aici, din Capitală.

Doi gardieni au sărit din partea din faţă a trăsurii, cu mâinile înţepenite pe mânerele săbiilor. Elisabeth s-a forţat să nu se dea înapoi în momentul în care aceştia i-au aruncat o privire încruntată. Şi-a îndreptat spatele şi a ridicat bărbia, străduindu-se să îşi potrivească înfăţişarea cu figurile lor împietrite. Poate că nu avea să câştige niciodată dreptul de a purta sabie, dar măcar putea să se arate îndeajuns de curajoasă pentru a mânui una.

Inelul cu chei al Directoarei a zornăit, iar uşa din spate a trăsurii s-a dat în lături cu un scârţâit răsunător. În primul moment, în întuneric, celula cu bare de fier a părut goală. Apoi Elisabeth a distins un obiect pe podea: un cufăr de fier pătrăţos, plat, închis cu cel puţin zece lacăte. Unui necunoscător, această precauţie i s-ar fi părut absurdă – dar nu pentru multă vreme. În tăcerea înserării, dinăuntrul cufărului a răsunat tare o singură bufnitură, suficient de puternică încât să se zgâlţâie trăsura şi uşile să se clatine din ţâţâni cu zgomot. Unul dintre cai a nechezat.

— Repede! a zis Directoarea.

A apucat unul dintre mânerele cufărului, iar Elisabeth, pe celălalt. L-au săltat cu greu între ele şi au pornit înspre o uşă care avea gravată o inscripţie în partea de sus, sulul arcuit fiind susţinut de o parte şi de alta de câte un înger plângător. OFFICIUM ADUSQUE MORTEM erau cuvintele care se puteau desluşi cu greu din pricina întunericului.

Datoria chiar cu preţul vieţii.

Au pătruns într-un coridor lung, ai cărui pereţi de piatră luceau în lumina săltăreaţă a torţelor. Braţul lui Elisabeth obosise deja din pricina cufărului greu ca plumbul. Acesta nu s-a mai mişcat, fapt care însă nu a reuşit să o liniştească, deoarece bănuia ce înseamnă: cartea dinăuntru asculta. Era în aşteptare.

Un alt gardian făcea de strajă la intrarea în catacombă. Când a văzut-o pe Elisabeth alături de Directoare, ochii lui mici au licărit de ură. Era Gardianul Finch – era un bărbat cărunt, cu părul cenuşiu tuns scurt şi buhăit la faţă, din care pricină trăsăturile păreau a i se estompa, asemenea unor stafide într-o budincă. Le era bine cunoscut ucenicilor pentru că avea mâna dreaptă mai mare decât cealaltă, cu muşchii umflaţi, după ce o folosise atât de des ca să îi biciuiască.

Elisabeth a strâns mai tare mânerul cufărului, până ce încheieturile degetelor i s-au albit, pregătindu-se instinctiv să primească o lovitură, dar Finch nu putea să îi facă nimic de faţă cu Directoarea. Mormăind printre dinţi, a tras de un lanţ. Centimetru cu centimetru, grilajul a început să se ridice, astfel că dinţii lui negri şi ascuţiţi le atârnau deasupra capului. Elisabeth a făcut un pas înainte.

Iar cufărul *s-a zgâlţâit.*

— Ţine-l bine, s-a răstit Directoarea, în timp ce amândouă s-au proptit de zidul de piatră, abia ţinându-şi echilibrul.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul. Piciorul îi atârna peste marginea scării în spirală care cobora vertiginos, răsucindu-se, în întuneric.

A realizat dintr-odată adevărul terifiant. Grimoarul a vrut ca ele să cadă. Şi-a imaginat cufărul prăvălindu-se pe scări, lovind dalele de la baza lor, capacul sărind în lături – şi ar fi fost vina ei…

Mâna Directoarei a prins-o de umăr.

— E în regulă, Scrivener. Nu s-a întâmplat nimic. Apucă-te de balustradă şi mergi mai departe.

Cu un efort, Elisabeth s-a întors dinspre privirea

încruntată şi acuzatoare a lui Finch. Şi-au continuat coborârea. De dedesubt se ridica o răcoare subterană, mirosind a rocă rece şi a mucegai, precum şi a ceva mai puţin natural. Chiar şi piatra emana răutatea lucrurilor străvechi ce zăcuseră veacuri întregi în întuneric – conştiinţe neadormite, minţi golite de vise. Înăbuşită de mii de kilograme de pământ, liniştea era atât de profundă încât Elisabeth nu îşi auzea decât propriul puls bubuind în urechi.

Îşi petrecuse copilăria explorând ungherele şi firidele din Marea Bibliotecă, băgându-şi nasul prin nenumăratele ei taine, dar nu intrase niciodată în catacombă. A simţit-o întreaga ei viaţă cum stă la pândă, sub bibliotecă, asemenea unei prezenţe de nerostit care se ascunde sub pat.

Asta e şansa mea, şi-a zis ea din nou. Nu îşi permitea să se teamă.

Au ajuns într-o încăpere care semăna cu cripta unei catedrale. Pereţii, tavanul şi pardoseala erau toate cioplite în aceeaşi piatră cenuşie. Stâlpii cu caneluri şi bolţile din tavan fuseseră făcute cu măiestrie, chiar cu veneraţie. În nişele din pereţi se aflau statui de îngeri, la picioarele cărora pâlpâiau lumânări. Cu ochi trişti şi adumbriţi, vegheau asupra şirurilor de rafturi de fier care formau culoare în centrul catacombei. Spre deosebire de rafturile cu cărţi din secţiunile de sus ale bibliotecii, acestea erau bine fixate pe loc. Cuferele ferecate erau legate cu lanţuri şi glisau între rafturi asemenea unor sertare.

Elisabeth încerca să se convingă că şoaptele din cuferele pe lângă care treceau erau doar în imaginaţia ei. Lanţurile erau acoperite de un strat gros de praf. La multe dintre cufere nu se mai umblase de decenii, iar ceea ce se afla înăuntrul lor rămăsese adâncit în somn. Cu toate acestea, simţea furnicături în ceafă ca şi cum ar fi fost urmărită.

Directoarea a condus-o în spatele rafturilor, spre o celulă care avea în mijloc o masă prinsă în pardoseală. O singură lampă pe ulei arunca o lumină gălbuie peste suprafaţa ei pătată cu cerneală. Cufărul a rămas

îngrijorător de cooperant în timp ce l-au aşezat pe ea, lângă patru tăieturi enorme, care brăzdau lemnul mesei ca urmele ghearelor unui uriaş. Elisabeth arunca mereu priviri către tăieturi. Ştia ce le făcuse. Ştia ce se întâmpla când un grimoar scăpa de sub control.

Un Malefict.

— Ce precauţii luăm mai întâi? a întrebat Directoarea, scoţând-o pe Elisabeth din gândurile ei.

Începuse testul.

— Sare, a răspuns ea, ducând mâna la cutiuţa de la şold. La fel ca fierul, sarea slăbeşte energiile demonice.

Mâna i-a tremurat uşor când a scuturat cristalul, formând un cerc strâmb. Obrajii i s-au îmbujorat de ruşine când a văzut conturul inegal. Dacă totuşi nu era pregătită?

Un foarte discret semn de afecţiune a înmuiat trăsăturile severe ale Directoarei.

— Ştii de ce am ales să te păstrez, Elisabeth?

Elisabeth a îngheţat, neîndrăznind să mai respire. Directoarea nu i se adresase niciodată pe numele mic – doar pe numele de familie, Scrivener, sau, uneori, doar cu „ucenică”, în funcţie de cât de mare era beleaua în care intrase, care adeseori era una serioasă.

— Nu, doamnă Directoare, a răspuns ea.

— Hmm. Era furtună, ţin minte. Grimoarele erau agitate în noaptea aia. Făceau un asemenea zgomot, încât de abia am auzit ciocănitul în uşa de la intrare.

Elisabeth putea uşor să îşi imagineze scena. Ploaia bătând în geamuri, cărţile urlând şi oftând şi zăngănindu-şi lanţurile.

— Când te-am găsit pe trepte şi te-am luat şi te-am dus înăuntru, eram sigură că ai să plângi. Tu însă ai privit în jur şi ai început să râzi. Nu erai înfricoşată. În acea clipă am înţeles că nu te puteam trimite într-un orfelinat. Aparţineai bibliotecii la fel de mult ca oricare dintre cărţi.

Elisabeth mai ascultase povestea înainte, dar spusă numai de tutorele ei, niciodată de Directoare. Un cuvânt îi răsuna stăruitor în cap, cu vigoarea unei bătăi de inimă: *aparţineai.* Era un cuvânt pe care aştepta de 16 ani să îl

audă şi nădăjduia din tot sufletul să fie adevărat.

Într-o tăcere desăvârşită, a urmărit-o pe Directoare ducând mâna la chei şi alegând-o pe cea mai mare, atât de veche încât ruginise complet, fiind aproape de nerecunoscut. Era limpede că, pentru Directoare, momentul de sentimentalism trecuse. Elisabeth s-a mulţumit să îşi repete făgăduinţa nerostită la care nu renunţase niciodată, de când ţinea minte. Într-o zi, avea să devină şi ea un gardian. Avea să o facă pe Directoare mândră de ea.

Sarea s-a revărsat pe masă în timp ce capacul cufărului s-a deschis cu un scârţâit. Prin catacombă s-a răspândit un miros de piele putrezită, atât de puternic, încât Elisabeth a fost cât pe ce să vomite.

Înăuntru se afla un grimoar. Era o carte groasă, ale cărei pagini îngălbenite erau adunate între două bucăţi de piele neagră, slinoasă. Ar fi arătat cât se poate de obişnuit, dacă nu ar fi fost protuberanţele ca nişte bulbi care ieşeau din copertă. Semănau cu nişte negi uriaşi ori cu nişte bulbuci pe suprafaţa unui cazan cu smoală. Fiecare avea mărimea unei bile şi erau zeci cu toatele, astfel că aproape fiecare centimetru de pe suprafaţa de piele era deformat.

Directoarea şi-a pus o pereche de mănuşi dublate cu fier. Elisabeth s-a grăbit să facă la fel. Şi-a muşcat interiorul obrazului când Directoarea a scos cartea din cufăr şi a pus-o înăuntrul cercului de sare.

În momentul în care Directoarea a pus cartea jos, protuberanţele s-au deschis. Nu erau negi – erau ochi. Ochi de toate culorile, cu pete de sânge, ochi care se roteau şi ale căror pupile se dilatau şi se micşorau până la dimensiunea unui vârf de ac în timp ce grimoarul se zbătea în mâinile Directoarei. Scrâşnind din dinţi, aceasta l-a deschis cu forţa. Pe loc, Elisabeth a întins mâna şi a imobilizat cealaltă parte, simţind prin mănuşi cum zvâcneşte şi se mişcă pielea. Furioasă. Vie.

Ochii aceia nu erau farmece vrăjitoreşti. Erau reali, scoşi cu multă vreme în urma din cranii de om, sacrificaţi pentru a crea un volum suficient de puternic ca să conţină

toate vrăjile gravate în paginile lui. Potrivit relatărilor istorice, cele mai multe dintre sacrificii nu au fost de bunăvoie.

— Cartea Ochilor, a zis Directoarea, cu un calm desăvârşit. Conţine vrăji care le permit vrăjitorilor să intre în mintea altora, să le citească gândurile şi chiar să le controleze acţiunile. Din fericire, numai o mână de vrăjitori din întreg regatul au avut permisiunea să o citească.

— De ce şi-ar dori asta? a izbucnit Elisabeth, înainte să se poată controla.

Răspunsul era limpede. Vrăjitorii erau răi din fire, pervertiţi de magia demonică pe care o mânuiesc. Dacă nu ar fi fost Reformele, care le-au interzis vrăjitorilor să ataşeze cărţilor părţi din corpul omenesc, grimoare precum Cartea Ochilor nu ar fi fost atât de rare. Vrăjitorii au încercat, fără îndoială, de-a lungul anilor, să facă altele la fel, dar vrăjile nu puteau fi scrise folosind materiale obişnuite. Puterea vrăjitoriei ar fi transformat instantaneu cerneala şi pergamentul într-o grămadă de cenuşă.

Spre surprinderea ei, Directoarea i-a luat în serios întrebarea, cu toate că nu o mai privea pe Elisabeth. Era concentrată să întoarcă paginile, cercetându-le să vadă dacă suferiseră vreo deteriorare în timpul drumului.

— S-ar putea să vină o vreme când vrăjile de felul ăsta o să fie necesare, oricât de groaznice ar fi. Avem o uriaşă responsabilitate faţă de regatul nostru, Scrivener. Dacă grimoarul acesta ar fi fost distrus, vrăjile pe care le cuprinde s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Este singurul de acest fel.

— Da, doamnă Directoare.

Atâta lucru înţelegea şi ea. Gardienii protejau atât grimoarele de lume, cât şi lumea de grimoare.

Şi-a ţinut respiraţia când directoarea s-a aplecat să examineze o pată de pe o pagină. Mutarea grimoarelor de mare importanţă era riscantă, dat fiind că orice deteriorare accidentală putea provoca transformarea lor într-un Malefict. Era nevoie să fie examinate cu mare grijă înainte să fie îngropate în catacombă. Elisabeth era sigură

că unii dintre ochii care priveau de sub copertă erau aţintiţi asupra ei – şi că luceau cu viclenie.

Cumva, îşi dăduse seama că nu ar trebui să le întâlnească privirea. Sperând să îşi abată atenţia, a privit într-o parte, înspre pagini. Unele dintre fraze erau scrise în austermenană – sau Limba Veche. Dar altele erau mâzgălite în enohiană, limba vrăjitorilor, alcătuită din rune ascuţite, stranii, care licăreau pe pergament asemenea unor tăciuni care mocnesc. Era o limbă pe care nu o puteai învăţa decât dacă te întovărăşeai cu demonii. Era destul să se uite la rune pentru ca tâmplele să îi zvâcnească.

— Ucenico…

Şoapta i s-a insinuat în minte, la fel de neobişnuită şi de neaşteptată precum atingerea mâloasă şi rece a unui peşte sub apa unui heleşteu. Elisabeth a tresărit şi a ridicat privirea. Dacă auzise şi ea vocea, Directoarea nu dădea niciun semn.

— Ucenico, te văd.

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. A făcut aşa cum o instruise Directoarea şi a încercat să nu bage în seamă vocea, dar îi era cu neputinţă să se concentreze pe orice altceva cu atâţia ochi care o urmăreau şi în care lucea o inteligenţă macabră.

— Uită-te la mine… uită-te…

Încet, dar sigur, ca şi cum ar fi fost atrasă de o forţă invizibilă, privirea ei a început să se lase în jos.

— Aşa, a zis Directoarea.

Vocea îi suna slab şi distorsionat, ca şi cum ar fi vorbit de sub apă.

— Am terminat. Scrivener?

Cum Elisabeth nu a răspuns, Directoarea a închis repede grimoarul, întrerupându-i şoapta la jumătate. Elisabeth şi-a venit repede în fire. A tras aer în piept, cu faţa arzându-i de ruşine. Ochii s-au umflat de furie, mutându-se de la ea la Directoare.

— Foarte bine, a zis aceasta. Ai rezistat mult mai mult decât mă aşteptam.

— Aproape că m-a convins, a şoptit Elisabeth.

Cum putea Directoarea să o felicite? O transpiraţie lipicioasă îi acoperea pielea şi, în răcoarea din catacombă, a început să tremure.

— Aşa e. E ceea ce voiam să îţi arăt în seara asta. Ştii cum trebuie să procedezi cu grimoarele, ai o afinitate pe care nu am mai văzut-o niciodată până acum la un ucenic. Dar, cu toate acestea, ai încă multe de învăţat. Vrei să devii gardian, nu-i aşa?

Rostit în faţa Directoarei, având drept martori statuile de îngeri înşirate lângă pereţi, răspunsul şoptit al lui Elisabeth avea calitatea unei mărturisiri:

— E tot ce mi-am dorit vreodată

— Să ţii însă minte că ai multe drumuri deschise în faţă.

Deformarea cicatricei îi dădea gurii Directoarei un aspect aproape trist.

— Să fii sigură, înainte de a alege, că viaţa de gardian este ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

Elisabeth a încuviinţat din cap, nesimţindu-se în stare să vorbească. Dacă trecuse testul, nu înţelegea de ce Directoarea o sfătuia să se gândească să renunţe la visul ei. Poate că, în vreun fel, arătase că nu e gata, că nu e pregătită. În cazul acesta, nu avea decât să încerce mai mult. Mai avea un an până să împlinească 17 ani şi să devină eligibilă pentru pregătire la Collegium – timp pe care îl putea folosi să arate fără niciun dubiu că e pregătită şi să câştige aprobarea Directoarei. Spera doar să fie suficient.

Împreună, s-au luptat să bage grimoarul înapoi în cufăr. De îndată ce a atins sarea, cartea a încetat să se mai zbată. Ochii s-au rotit în sus, dând la iveală semiluni de un alb lăptos, înainte de a se închide complet. Trântirea capacului a spart liniştea de mormânt din catacombă. Cufărul nu avea să mai fie deschis mulţi ani de acum înainte, poate chiar zeci de ani. Era bine încuiat. Nu mai reprezenta o ameninţare.

Dar Elisabeth nu reuşea să îşi alunge din minte sunetul acelei voci şi nici senzaţia că nu vedea ultima oară Cartea Ochilor – şi nici aceasta n-o vedea pe ea ultima oară.

Capitolul 2

ELISABETH S-A AŞEZAT la loc, admirând priveliştea de la biroul ei. I se încredinţaseră transferurile de la etajul al treilea, o poziţie de unde putea vedea până în cealaltă parte a curţii interioare a bibliotecii. Lumina soarelui pătrundea prin vitraliul de deasupra uşii de la intrare, formând prisme de culoarea rubinului, a smaraldului şi a safirului peste balustradele de bronz rotunjite ale balcoanelor. Rafturile cu cărţi se ridicau până la tavanul boltit aflat cu şase etaje mai sus, înălţându-se de jur-împrejurul atriumului asemenea straturilor unui tort de nuntă ori a şirurilor unui amfiteatru. Spaţiul reverbera diverse murmure, punctate din când în când de câte o tuse ori sforăitură. Cele mai multe dintre aceste zgomote nu erau făcute de bibliotecarii îmbrăcaţi în albastru, care mergeau încolo şi încoace între etajele atriumului. Ele proveneau de la grimoare, care mormăiau pe rafturi.

Când Elisabeth a tras aer în piept, plămânii i s-au umplut de mirosul dulce de pergament şi de piele. Firişoare de praf stăteau suspendate în razele de soare, complet nemişcate, precum nişte bucăţele dintr-o foiţă de aur prinse în răşină. Teancuri de hârtii aflate într-un echilibru fragil ameninţau să se împrăştie de pe biroul ei în orice moment şi să o îngroape într-o alunecare de cereri de transfer neglijate.

Fără nicio tragere de inimă, şi-a mutat atenţia spre mormanele de o mărime impresionantă. Marea Bibliotecă din Summershall era una dintre cele cinci Mari Biblioteci din regat. Se afla la cale de trei zile întregi faţă de cei mai apropiaţi vecini, care se găseau la distanţe egale, formând un cerc în jurul capitalei Austermeer, de care Drumurile de Cerneală le legau asemenea unor spiţe de roată. Să transporţi grimoare de la o bibliotecă la alta putea fi o

sarcină dificilă. Unele volume îşi purtau o pică atât de mare încât nu puteau fi aduse la o distanţă mai mică de câţiva kilometri unul de celălalt fără să înceapă să urle şi să izbucnească în flăcări. Ba chiar, în sălbăticia din Wildmarch, se găsea o groapă de mărimea unei case pe locul unde două cărţi se înfruntaseră într-o problemă de doctrină taumaturgică.

Ca ucenică, lui Elisabeth i se încredinţase aprobarea transferurilor pentru grimoarele de la Categoria Unu până la Categoria Trei. Acestea erau clasificate pe o scară de zece puncte, în funcţie de gradul lor de risc, iar începând cu Categoria Patru erau supuse unor reglementări speciale. La Summershall nu se afla niciun grimoar peste Categoria Opt.

Elisabeth a închis ochii şi a întins mână după hârtia din vârful teancului. *Knockfeld,* a încercat ea să ghicească, gândindu-se la localitatea cu care se învecina Summershall la nord-est.

Dar când a întors foaia, a văzut că era o cerere din partea Bibliotecii Regale. Deloc surprinzător; acolo mergeau mai bine de două treimi din transferurile ei. Într-o bună zi s-ar putea să-şi împacheteze şi ea lucrurile şi să ia acelaşi drum. Biblioteca Regală împărţea acelaşi teren cu Collegiumul, în inima Capitalei şi, în momentele când nu avea să fie ocupată cu pregătirea pentru a deveni gardian, va putea să se plimbe pe coridoarele acesteia. În închipuirea ei, aceste coridoare se întindeau pe kilometri întregi, cu cărţi înşiruite pe pereţi, cu culoare şi încăperi tainice în care erau ascunse toate secretele din univers.

Dar asta numai dacă avea să obţină aprobarea Directoarei. A trecut o săptămână de la seara în care fusese în catacombă şi tot nu a reuşit să descifreze sfatul dat de Directoare.

Îşi amintea cu exactitate momentul în care îşi făgăduise că o să devină gardian. Avea 8 ani şi se ascunsese într-unul dintre culoarele secrete ca să scape de una dintre lecţiile lui Master Hargrove. Nu se simţea în stare să îndure încă o oră de foială pe scaun în înăbuşeala din magazia

transformată în sală de clasă, recitând declinări în Limba Veche. Nu într-o după-amiază în care vara bătea cu pumnii în zidurile bibliotecii, iar aerul avea consistenţa densă a mierii.

Îşi amintea cum i se scurgea sudoarea pe spate în timp ce se târa pe coate şi genunchi printre pânzele de păianjen de pe culoar. Cel puţin culoarul era întunecos, la adăpost de soare. Strălucirea galbenă care pătrundea prin podeaua de lemn oferea destulă lumină cât să vadă şi să poată evita formele fojgăitoare ale păduchilor de carte pe care îi deranjase când le-a lovit cuiburile, făcându-i să mişune peste tot, cuprinşi de panică. Unii atingeau mărimea unui şobolan, îndopaţi cu pergament vrăjit.

Măcar dacă ar fi fost de acord Master Hargrove să o ia în oraş în ziua aia. Acesta se găsea la cale de doar cinci minute în josul dealului, prin livadă. Pesemne că piaţa forfotea de oameni care vindeau panglici şi mere şi cremă de zahăr ars, iar uneori veneau în Summershall şi oameni de prin alte părţi să-şi vândă marfa. O dată a ascultat muzică de acordeon şi a văzut un urs dansând, ba chiar a urmărit un om demonstrând cum fitilul unei lămpi poate să ardă fără ulei. Cărţile din clasă nu puteau demonstra cum funcţiona lampa, aşa că ea a presupus atunci că era vorba de magie, prin urmare, de ceva rău.

Poate că de asta nu îi plăcea lui Master Hargrove să o ia în oraş. Dacă se întâmpla să întâlnească un vrăjitor în afara spaţiului sigur al bibliotecii, acesta ar fi putut să o fure. O fată tânără ca ea ar fi, fără îndoială, un sacrificiu numai bun pentru un ritual demonic.

Un zgomot de voci a făcut-o atentă pe Elisabeth. Veneau chiar de deasupra ei. O voce îi aparţinea lui Master Hargrove, iar cealaltă…

Directoarei.

I-a sărit inima. S-a lăsat pe podea, ca să privească printr-o gaură din pardoseală, iar lumina care pătrundea prin aceasta făcea să îi strălucească părul încâlcit. Nu putea vedea mare lucru: o porţiune de masă acoperită de hârtii, colţul unui birou care nu îi era cunoscut. Gândul că acesta

i-ar putea aparţine Directoarei a făcut să i se accelereze pulsul de entuziasm.

— E a treia oară luna asta, zicea Hargrove, şi sunt pe punctul de a mă da bătut. Fata e pe jumătate sălbatică. Dispare cine ştie pe unde, intră în tot soiul de belele – nu mai departe de săptămâna trecută, a dat drumul în dormitorul meu la o ladă întreagă de păduchi de carte!

Elisabeth abia s-a abţinut să nu obiecteze cu glas ridicat prin gaura din podea. Adunase acei păduchi de carte cu intenţia de a-i studia, nu de a-i elibera. Pierderea lor a fost o lovitură teribilă.

Dar ceea ce a spus apoi Hargrove a făcut-o să uite cu totul de păduchi.

— Nu pot să nu întreb dacă e o hotărâre corectă să creşti un copil în Marea Bibliotecă. Sunt sigur că oricine ne-o fi lăsat-o în prag ştia că obişnuim să primim copii abandonaţi ca ucenici. Dar noi nu acceptăm băieţi şi fete mai mici de 13 ani. Ezit să fiu de acord cu Gardianul Finch în orice chestiune, însă cred că ar trebui să ţinem seama de ceea ce a tot spus: că mica Elisabeth şi-ar putea găsi mult mai bine locul într-un orfelinat.

Cu toate că era un lucru îngrijorător, nu era ceva ce Elisabeth să nu mai fi auzit până atunci. A îndurat cele spuse ştiind că voinţa Directoarei îi asigura locul în bibliotecă. De ce, nu putea spune. Directoarea vorbea foarte rar cu ea. Ajungeai la ea la fel de greu ca pe Lună şi era la fel de misterioasă că astrul. Pentru Elisabeth, decizia Directoarei de a o găzdui avea o nuanţă aproape mistică, precum ceva dintr-un basm. Nu putea fi pusă la îndoială sau nesocotită.

Ţinându-şi răsuflarea, a aşteptat ca aceasta să respingă propunerea lui Hargrove. Pielea de pe braţe o furnica în aşteptarea de a o auzi vorbind.

Însă Directoarea a spus:

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru, Master Hargrove. Aproape în fiecare zi din ultimii opt ani.

Nu – nu avea cum să fie aşa. Sângele şi-a încetinit curgerea prin venele lui Elisabeth. Bubuitul din urechi

aproape că acoperea orice altceva.

— Atunci, cu atâţia am în urmă, nu m-am gândit la ce efect ar putea avea asupra ei să crească izolată de alţi copii de o vârstă cu ea. Cei mai tineri ucenici tot sunt mai mari cu cinci ani. A arătat vreun interes în a se împrieteni cu ei?

— Mă tem că a încercat, fără prea mare succes, a răspuns Hargrove. Cu toate că s-ar putea ca ea să nu ştie. Mai deunăzi am auzit fără să vreau cum un ucenic îi explica faptul că, în mod obişnuit, copiii au mamă şi tată. Biata Elisabeth nu avea nicio idee despre ce vorbea acesta. I-a răspuns cât se poate de mulţumită că ea are o mulţime de cărţi care să îi ţină companie.

Directoarea a oftat.

— Ataşamentul ei faţă de grimoare e…

— Îngrijorător? Da, aşa e. Dacă nu e afectată de lipsa de companie, mi-e teamă că pricina e faptul că percepe grimoarele drept prietenii ei, în locul oamenilor.

— Un mod periculos de a gândi. Dar bibliotecile sunt locuri periculoase. Nu ai cum să eviţi asta.

— Prea periculoase pentru Elisabeth, după părerea ta?

Nu, a implorat Elisabeth în gând. Ştia că în Marea Bibliotecă nu erau ţinute cărţi obişnuite. Acestea şuşoteau pe rafturi şi se cutremurau sub lanţurile de fier. Unele scuipau cerneală şi aveau accese de furie; altele cântau ca pentru ele cu note distincte, înalte, în nopţile în care nu bătea vântul, când lumina stelelor pătrundea prin ferestrele cu zăbrele ale bibliotecii asemenea unor raze din mercur. Altele erau atât de periculoase, încât trebuia să fie depozitate sub pământ, în catacombă, împachetate în sare. Nu toate îi erau prieteni. A înţeles bine asta.

Dar să o trimiţi de acolo ar fi fost ca şi cum ai fi aşezat un grimoar printre cărţi neînsufleţite, care nu se mişcau şi nu vorbeau. Prima dată când a văzut o asemenea carte, a crezut că era moartă. Locul ei nu era într-un orfelinat, orice o fi fost asta. În închipuirea ei, acel loc semăna cu o închisoare, cenuşiu şi acoperit de văluri de ceaţă umedă, baricadat cu o poartă cu grilaj, asemenea intrării în

catacombă. La acest gând, a simţit cum i se strânge gâtul de groază.

— Ştii de ce primesc Marile Biblioteci orfani, Master Hargrove? a întrebat în cele din urmă Directoarea. Pentru că aceştia nu au casă, nu au familie. Nimeni care să le ducă dorul dacă mor. Mă gândesc, poate… dacă Scrivener a rezistat atât timp, este pentru că biblioteca a vrut să fie aşa. Probabil că e mai bine ca legătura ei cu acest loc să rămână intactă, oricum ar fi.

— Sper să nu faci o greşeală, doamnă Directoare, a zis, binevoitor, Master Hargrove.

— Şi eu sper, a răspuns Directoarea, cu îngrijorare în voce. De dragul lui Scrivener şi al nostru.

Elisabeth a aşteptat, cu urechile ciulite, dar discuţia privind soarta ei părea a se fi încheiat. Dedesubt au scârţâit paşi, iar uşa biroului s-a închis cu zgomot

Obţinuse o amânare deocamdată. Cât avea să dureze? Odată ce temeliile lumii ei se clătinaseră, părea că restul vieţii sale putea să se prăbuşească în orice clipă. O singură decizie a Directoarei o putea trimite departe pentru totdeauna. Niciodată nu se simţise într-atât de nesigură, de neajutorată, de neînsemnată.

Acela a fost momentul în care a făcut jurământul, ghemuită în praf, printre pânze de păianjen, apucându-se de singura frânghie de salvare pe care o avea. Dacă Directoarea nu era sigură că Marea Bibliotecă era cel mai bun loc pentru Elisabeth, va trebui pur şi simplu să dovedească. Va deveni un gardian grozav şi puternic, la fel ca Directoarea. Le va arăta tuturor că acesta îi e locul, pentru ca nici măcar Gardianul Finch să nu îi mai poată nega acest drept.

Mai ales…

Mai ales, avea să îi convingă că nu era o greşeală.

— Elisabeth!

Şuieratul unei voci a readus-o în prezent.

— Elisabeth! Ai adormit?

Surprinsă, a sărit în sus, iar amintirile s-au învolburat, alunecând ca apa pe burlan. A aruncat priviri în jur, până

când a descoperit de unde venea vocea. Printre două corpuri de bibliotecă se iţea chipul unei fete, care, cu părul alunecându-i pe umeri, se uita să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. Ochii ei inteligenţi, închişi la culoare, apăreau măriţi de după o pereche de ochelari, iar pe pielea maronie de pe antebraţ fuseseră mâzgălite în grabă cu cerneală nişte notiţe care se iveau de sub mâneci. La fel ca Elisabeth, de un lănţişor atârnat în jurul gâtului avea agăţată o cheie, care strălucea pe fondul veşmântului de ucenic de culoare albastru-deschis…

Din fericire, Elisabeth nu a rămas pentru totdeauna lipsită de prieteni. O întâlnise pe Katrien Quillworthy în ziua în care îşi începuseră amândouă ucenicia, la 13 ani. Niciuna dintre celelalte ucenice nu a vrut să împartă camera cu Elisabeth, din pricina zvonului că ţinea sub pat o cutie plină cu păduchi de carte. Dar Katrien se apropiase de ea chiar din acest motiv.

— Ar fi mai bine să fie adevărat, zisese ea. Am vrut să fac experimente cu păduchi de carte încă de când am auzit de ei. Se pare că sunt imuni la vrăjitorie – îţi imaginezi care sunt implicaţiile ştiinţifice?

Din acel moment au fost nedespărţite.

Elisabeth a împins discret hârtiile într-o parte.

— Ce e? a întrebat ea în şoaptă.

— Cred că eşti singura persoană din Summershall care nu ştie ce se întâmplă. Incluzându-l pe Hargrove, care şi-a petrecut toată dimineaţa la toaletă.

— Doar nu a fost retrogradat Gardianul Finch? a întrebat ea, plină de speranţă.

Katrien a rânjit.

— Încă lucrez la asta. Sunt sigură că, până la urmă, tot o să găsesc eu ceva care să îl incrimineze. Când o să se întâmple, o să fii prima care află.

Punerea la cale a prăbuşirii Gardianului Finch fusese proiectul ei preferat ani întregi.

— Nu, e vorba de un magistru. Tocmai a sosit pentru o excursie în catacombă.

Elisabeth a fost cât pe ce să cadă de pe scaun. A aruncat

o privire în jur înainte să meargă repede în spatele bibliotecii, lângă Katrien, şi să se lase în jos alături de ea. Katrien era atât de scundă încât, altfel, tot ce ar fi văzut Elisabeth ar fi fost vârful capului ei.

— Un magistru? Eşti sigură?

— Absolut! Niciodată nu i-am văzut pe gardieni atât de încordaţi.

Acum, că se gândea, Elisabeth şi-a dat seama că semnele din acea dimineaţă erau limpezi. Gardienii care treceau grăbiţi, cu fălcile încleştate şi cu mâinile strânse pe săbii. Ucenicii strânşi în grupuri pe coridoare, şuşotind pe la toate colţurile. Chiar şi grimoarele păreau mai neliniştite decât de obicei.

Un magistru. Un frison de spaimă a străbătut-o din cap până în picioare, asemenea unei note care tremură pe strunele unei harpe.

— Ce legătură are asta cu noi? a întrebat ea.

Niciuna dintre ele nu văzuse nici măcar un vrăjitor obişnuit. În rarele ocazii când aceştia vizitau Summershall, gardienii îi introduceau printr-o uşă specială, direct într-o sală de lectură. Era sigură că un magistru avea să fie tratat cu şi mai mare precauţie.

Lui Katrien i-au strălucit ochii.

— Stefan a pus pariu cu mine că magistrul are urechi ascuţite şi copite despicate. Se înşală, bineînţeles, dar trebuie să găsesc un mod să dovedesc asta. Am de gând să îl spionez pe magistru. Şi am nevoie ca tu să îmi confirmi povestea.

Elisabeth a tras aer în piept. Gânditoare, a aruncat o privire spre biroul ei abandonat.

— Pentru asta trebuie să încălcăm limitele.

— Iar Finch o să ne mănânce cu fulgi cu tot dacă ne prinde, a completat Katrien. Dar n-o să ne prindă. Nu ştie de culoarele secrete.

De data asta, nu din pricina lui Finch îşi făcea griji Elisabeth. Ci din pricina Cărţii Ochilor, a căror căutătură injectată şi holbată îi străfulgera prin minte. Oricare dintre acei ochi putea să fi fost înainte al cuiva ca ea ori Katrien.

— Dacă ne prinde magistrul, o să facă mai rău decât să ne mănânce cu fulgi cu tot, a zis ea.

— N-aş fi aşa de sigură. Reformele au stabilit că este în afara legii ca vrăjitorii să omoare oameni, în afara cazurilor de autoapărare. Aşa că o să facă doar să ne cadă părul ori să ne acoperim de bube.

A mişcat din sprâncene, îmbietor.

— Haide. Este o ocazie cu care te întâlneşti o dată în viaţă. Pentru mine, cel puţin. Când o să mai ajung să văd un magistru? Ce şansă o să mai am să experimentez bube fermecate?

Katrien voia să se facă arhivist, nu gardian. Munca ei nu implica interacţiunea cu vrăjitori, Elisabeth, pe de altă parte…

În pieptul ei s-a aprins o scânteie. Katrien avea dreptate; asta chiar era o ocazie. Cu o seară în urmă se hotărâse să încerce din toate puterile să o impresioneze pe Directoare. Gardienii nu se temeau de vrăjitori şi, cu cât învăţa mai multe despre tagma lor, cu atât avea să fie mai bine pregătită.

— În regulă, a zis ea, ridicându-se în picioare. Cel mai probabil au să-l ducă în sala de lectură dinspre răsărit. Pe aici.

În timp ce înainta împreună cu Katrien printre rafturi, Elisabeth şi-a scuturat îndoielile pe care le mai avea. Încercase din răsputeri să nu încalce regulile, dar strădaniile ei, într-un mod cu totul ciudat, nu dădeau niciodată roade. Nu mai departe de luna trecută, fusese dezastrul cu candelabrul din sala de mese – bine măcar că nasul bătrânei profesoare Bellwether arăta acum ceva mai normal. Şi când împrăştiase peste tot dulceaţa de căpşuni… mda. Mai bine să nu se gândească prea mult la asta.

Când au ajuns la bustul lui Cornelius cel Înţelept, pe care Elisabeth îl folosea să însemneze un loc, a privit în jur după o copertă de un roşu-intens care îi era bine cunoscută. A găsit-o la jumătatea raftului, cu titlul auriu prea deteriorat şi scorojit ca să se mai poată citi. Paginile

grimoarului au scos un foşnet somnoros de salut când a întins mâna şi l-a scărpinat aşa cum trebuie. Dinăuntrul bibliotecii s-a auzit un clic, ca atunci când se închide un lacăt. Apoi întregul corp de rafturi s-a rotit înspre interior, dând la iveală intrarea plină de praf a unui culoar secret.

— Nu pot să cred că nu funcţionează la nimeni altcineva în afară de tine, a zis Katrien în timp ce se strecurau înăuntru. Am încercat de zeci de ori să îl scarpin. La fel şi Stefan.

Elisabeth a ridicat din umeri. Nici ea nu înţelegea. Era concentrată să nu strănute în timp ce o conducea pe Katrien prin coridorul şerpuit şi îngust, dând la o parte pânzele de păianjen care atârnau din tavan asemenea unor ghirlande fantomatice. Celălalt capăt dădea în spatele unei tapiserii din sala de lectură. S-au oprit şi au ascultat, să se asigure că încăperea era goală, înainte de a-şi croi drum de după materialul greoi, tuşind în mâneci.

Ucenicilor le era interzis să intre în sala de lectură, iar Elisabeth a fost deopotrivă uşurată şi dezamăgită să descopere că încăperea nu avea nimic ieşit din comun. Era un spaţiu cu o atmosferă bărbătească, cu mult lemn şlefuit şi piele închisă la culoare. Un birou mare, din lemn de mahon, se afla în faţa ferestrei, iar câteva fotolii îmbrăcate în piele erau aşezate împrejurul unui cămin în care trosnea focul, iar când au intrat ele, buştenii pocneau şi împrăştiau roiuri de scântei, făcând-o să sară.

Katrien nu a pierdut timpul. În timp ce Elisabeth se uita în jur, ea a mers direct la birou şi a început să scotocească prin sertare.

— De dragul ştiinţei, a explicat ea, lucru pe care îl spunea adesea chiar înainte ca lucrurile să explodeze.

Elisabeth s-a îndreptat uşor spre cămin.

— Ce miroase aşa? Nu e focul, aşa-i?

Katrien a tras aer pe nas.

— Fum de pipă? şi-a dat ea cu presupusul.

Nu, era altceva, Adulmecând de zor, Elisabeth a luat urma mirosului până la unul dintre fotolii. A tras aer în piept deasupra pernei şi apoi s-a dat înapoi înspăimântată,

cuprinsă de o durere de cap.

— Elisabeth! Eşti bine?

A tras mai multe guri de aer curat, clipind ca să îndepărteze lacrimile. Mirosul înţepător îi persista pe limbă, atât de dens că aproape îi simţea gustul: un miros de ars, nefiresc, aşa cum îşi imagina ea că ar mirosi metalul ars, dacă acesta ar putea să ardă.

— Cred că da, a zis ea, răsuflând greu.

Katrien a deschis gura să spună ceva, apoi a aruncat o privire spre uşă.

— Ascultă! Vin.

S-au vârât în grabă în spatele şirului de rafturi care erau aliniate de-a lungul peretelui. Katrien a încăput uşor, dar spaţiul s-a dovedit prea înghesuit pentru Elisabeth. La vârsta de 14 ani, era deja cea mai înaltă fată din Summershall. Doi ani mai târziu, era mai înaltă decât majoritatea băieţilor. Şi-a ţinut braţele întinse pe lângă corp şi abia respira, sperând să potolească grimoarele, care bombăneau a dezaprobare faţă de intruse.

De pe coridor s-au auzit voci, apoi mânerul uşii s-a răsucit.

— Am ajuns, Magistre Thorn, a zis un gardian. Directoarea va veni în curând să vă însoţească la catacombă.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul în momentul în care o siluetă înaltă, purtând o glugă, a păşit înăuntru, cu pelerina de culoarea smaraldului vălurindu-se înspre călcâie. A traversat încăperea până la fereastră şi a dat draperiile la o parte, apoi a rămas acolo, în picioare, cu ochii aţintiţi afară, înspre turnurile bibliotecii.

— Ce se întâmplă? a întrebat în şoaptă Katrien, de sub umărul ei. Nu văd nimic de aici, de jos.

Perspectiva lui Elisabeth consta într-o fâşie orizontală pe deasupra cotoarelor cărţilor. Nici ea nu vedea mare lucru. Încet, cu multă băgare de seamă, s-a dat câţiva centimetri într-o parte, în căutarea unui unghi mai bun. În câmpul ei vizual a intrat vârful nasului palid al Magistrului. Îşi dăduse gluga jos. Avea un păr ondulat şi negru ca pana

corbului, mai lung decât îl purtau bărbaţii în Summershall, străbătut pe tâmpla stângă de o şuviţă argintie, strălucitoare. S-a mai mişcat un centimetru şi…

Abia dacă e mai mare decât noi, şi-a zis ea, surprinsă. Atât şuviţa argintie, cât şi titlul pe care îl avea o făcuseră să se aştepte la cineva mai în vârstă. Poate că înfăţişarea lui era înşelătoare. Ar fi putut să îşi păstreze aparenţa de tinereţe scăldându-se în sângele unor fecioare – citise odată ceva în acest sens într-un roman.

Pentru Katrien, a clătinat uşor din cap. Părul îi era prea des pentru ca ea să-şi poată da seama dacă avea sau nu urechi ascuţite. Dacă avea copite, acestea erau ascunse de mantie.

După primul semnal, a clătinat din nou din cap, de data asta mai insistent. Magistrul se întorsese în direcţia unde se aflau ele, cu privirea aţintită la rafturi. Ochii lui cenuşii aveau o culoare extraordinar de deschisă, asemenea cuarţului, iar expresia lor în timp ce trecea în revistă grimoarele a făcut să îi îngheţe sângele în vine. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de cruzi.

Nu împărtăşea convingerea lui Katrien că, dacă avea să le găsească, nu le-ar face niciun rău. Crescuse cu poveşti despre vrăjitorie: armate ridicate din gropi comune pentru a lupta de partea unor regi, vieţi inocente sacrificate în ritualuri sângeroase, copii jupuiţi, aduşi ca jertfă demonilor. Iar acum fusese şi în catacombă şi văzuse cu ochii ei ce poate ieşi din mâinile unui vrăjitor.

Pe măsură ce Magistrul se apropia, Elisabeth a descoperit cu groază că nu se poate mişca. Un grimoar îi prinsese hainele între paginile lui. Mârâia în timp ce ţinea strâns materialul, smucind asemenea unui terier furios. Vrăjitorul a îngustat ochii, cercetând de unde provenea zgomotul. Disperată, Elisabeth şi-a apucat hainele şi a tras, dar grimoarul le-a dat drumul exact în acelaşi moment, astfel că ea s-a izbit de rafturi…

Iar biblioteca s-a prăbuşit, trăgând-o după ea.

Capitolul 3

LUI ELISABETH ÎI ţiuiau urechile. S-a înecat într-un nor de praf. Când i s-a limpezit vederea, magistrul stătea asupra ei.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el.

Strigătul ei de groază a răsunat ca un croncănit. A încercat să se îndepărteze de el, năpustindu-se printre mormanele de cărţi şi printre rafturile rupte. Pe jumătate orbită de teroare, i-a luat mai mult decât ar fi trebuit până să îşi dea seama că era în regulă, cu excepţia câtorva aşchii cât se poate de nevrăjitoreşti. Nu aruncase nicio vrajă asupra ei. Şi-a încetinit retragerea, apoi s-a oprit în loc. A privit peste umăr.

Şi a înlemnit.

Vrăjitorul se lăsase într-un genunchi şi îşi pusese mâinile una peste alta. Lumina focului juca peste faţa lui palidă şi colţuroasă. Elisabeth a încercat să îşi îndrepte privirea în altă parte, dar nu a reuşit. În timp ce inima i se zbătea în piept, s-a întrebat dacă folosea el vreo vrajă ca să îi ţintuiască privirea sau pur şi simplu era ea prea îngrozită ca să privească în altă parte. Fiece trăsătură a vrăjitorului exprima mârşăvie, de la sprâncenele lui negre, arcuite, la curbura batjocoritoare a buzelor.

— Eşti rănită? a întrebat el în cele din urmă.

Ea nu a răspuns.

— Nu poţi vorbi?

Dacă nu răspundea, ar putea să îi facă rău, ca să îi provoace o reacţie. Şi-a dat silinţa şi a reuşit să mai scoată un croncănit. În ochii lui a licărit amuzamentul.

— Am fost avertizat că urmează să văd unele lucruri ciudate la ţară, dar nu mă aşteptam să dau peste o bibliotecară sălbatică rătăcind printre grămezile de cărţi, a zis el.

Elisabeth nu avea decât o idee vagă despre felul în care pesemne că arăta, cu excepţia părţilor din propriul corp pe care le putea vedea. Unghiile pătate cu cerneală, hainele cu urme de praf. Nu îşi amintea când fusese ultima dată când îşi adusese aminte să îşi perie părul, care se iţea în smocuri castanii, încâlcite. Starea de spirit i s-a îmbunătăţit puţin. Dacă arăta îndeajuns de murdară şi de neîngrijită, posibil ca el să considere că nu merită să îşi risipească timpul şi vrăjile cu ea.

— Nici eu nu mă aşteptam să dai peste mine, s-a auzit ea zicând.

Apoi, îngrozită, şi-a acoperit gura cu mâna.

— Aşadar vorbeşti. Să înţeleg că nu vrei să vorbeşti cu mine?

A ridicat o sprânceană când ea a încuviinţat din cap.

— O precauţie înţeleaptă. La urma urmei, noi, vrăjitorii, suntem îngrozitor de răi. Bântuim prin sălbăticie, răpim fecioare pentru ritualurile noastre necurate…

Elisabeth nu a mai avut timp să reacţioneze, întrucât chiar atunci a răsunat o bătaie în uşă.

— Totul e în regulă acolo, înăuntru, Magistre? Am auzit un zgomot.

Vocea gravă şi răguşită în aparţinea Gardianului Finch. Elisabeth s-a dat alarmată în spate, apucându-şi protector încheieturile. Când Finch va descoperi că încălcase regulile – încălcase regulile şi vorbea cu un magistru –, nu o să se mai încurce cu nuiaua; o s-o bată cu bastonul până când o va lăsa aproape moartă. Urmele vor fi vizibile zile întregi.

Privirea Magistrului a zăbovit o clipă asupra ei, cercetător, apoi acesta s-a întors către uşă.

— Totul e cât se poate de în regulă, a răspuns el. Aş prefera să nu fiu deranjat până când va fi gata Directoarea să mă ducă în catacombă, dacă nu te superi. Treburi de vrăjitor. Cât se poate de personale.

— Desigur, Magistre, a răspuns Finch reticent, dar paşii lui s-au îndepărtat de uşă.

Elisabeth şi-a dat prea târziu seama cât de nesăbuită

fusese. Ar fi trebuit să îl fi strigat pe Finch. Îi veneau în minte câteva motive pentru care Magistrul ar vrea să fie singur cu ea, numai ei doi, iar în comparaţie o bătaie cu băţul era o nimica toată.

— Aşa, a zis el, întorcându-se din nou către ea. Bănuiesc că ar trebui să curăţ dezastrul ăsta înainte să dea cineva vina pe mine, ceea ce înseamnă că trebuie să te mişti.

Şi-a luat mâinile de pe genunchi şi i-a întins ei una. Avea degete lungi şi subţiri, ca de muzician.

Ea s-a holbat la ele de parcă i-ar fi îndreptat un pumnal înspre piept.

— Haide, a zis el, devenind nerăbdător. Nu am de gând să te transform într-o salamandră.

— Poţi face asta? a întrebat ea în şoaptă. Pe bune?

— Bineînţeles.

În ochi i-a apărut o lucire răutăcioasă.

— Dar nu transform fete în salamandre decât marţea. Norocul tău că e miercuri, ziua în care beau un pahar cu sânge de orfan la cină.

Arăta cât se poate de serios. Nu părea să îi fi băgat de seamă hainele, care indicau că e ucenică şi, prin urmare, automat o orfană.

Hotărâtă să îi abată atenţia, i-a luat mâna. Nu uitase misiunea pe care i-o dăduse Katrien. Când a ajutat-o să se ridice, s-a prefăcut că se împiedică şi, ca să se sprijine, şi-a îngropat degetele în părul lui negru cu argintiu. A privit-o clipind surprins. Era aproape la fel de înalt ca ea, aşa că feţele mai că li s-au atins. Buzele lui s-au deschis ca şi cum s-ar fi pregătit să spună ceva, dar nu a ieşit niciun sunet.

Elisabeth a început să răsufle mai repede. Cu o expresie de uimire pe faţă, Magistrul arăta mai puţin ca un vrăjitor care se târguieşte cu demoni şi mai degrabă ca un tânăr obişnuit. Părul îi era moale şi mătăsos. Elisabeth nu ştia cum de observase un asemenea amănunt. Şi-a smuls în grabă mâna dintr-a lui şi s-a dat în spate.

Spre consternarea ei, Magistrul a râs.

— Nu-ţi fă griji, a liniştit-o el, netezindu-şi părul ciufulit. Au fost tinere care au pus mâna pe mine în locuri mult mai

compromiţătoare. Îmi dau seama că pornirea poate fi de nestăvilit.

Fără să aştepte reacţia ei, s-a apucat să examineze dezastrul. După o cercetare de câteva secunde, a ridicat mâna şi a rostit un şir de cuvinte care au făcut ca lui Elisabeth să îi ţiuie urechile şi să i se învârtă capul. Ameţită, şi-a dat seama că vorbea în enohiană. Era diferită de orice altă limbă pe care o auzise până atunci. I se părea că ar trebui să recunoască cuvintele, dar în momentul în care încerca să şi le repete, silabele i se scurgeau din minte, lăsând în urmă doar o linişte răsunătoare, pură, asemenea aerului după un tunet asurzitor.

Auzul i-a revenit cu un fâsâit ca foşnetul hârtiei. Teancul de grimoare răspândite pe jos a început să se rotească. Unul câte unul, s-au ridicat în aer, plutind înaintea mâinii întinse a vrăjitorului, printre vârtejuri de lumină ca smaraldul. S-au învârtit, s-au întors pe toate părţile şi s-au amestecat, aranjându-se din nou în ordine alfabetică, în timp ce, în spatele lor, corpurile căzute de bibliotecă se îndreptau cu un trosnet greu. Rafturile rupte s-au unit, reîntregindu-se; grimoarele s-au aşezat din nou pe vechile lor locuri, iar câteva care rămăseseră la urmă, ezitând, au schimbat locurile în ultima clipă.

Magie, şi-a zis ea. *Aşa arată magia.* Iar apoi, înainte să se poată stăpâni: *E minunat.*

Nu ar fi îndrăznit niciodată să rostească cu voce tare un asemenea gând. Sentimentul era pe punctul de a deveni o trădare faţă de jurământul pe care îl făcuse Marii Biblioteci. Dar o parte din ea se răzvrătea împotriva ideii că, pentru a fi un bun ucenic, ar fi trebuit să închidă ochii şi să pretindă că nu a văzut. Cum putea un gardian să se apere împotriva unui lucru pe care nu îl înţelegea? E, cu siguranţă, mai bine să înfrunţi răul decât să te faci că nu îl vezi, fără să înveţi nimic.

Scântei de culoarea smaraldului dănţuiau încă peste rafturile puse în bună rânduială. A făcut câţiva paşi în faţă, ca să atingă grimoarele, şi a simţit pe piele o alunecare magică, intensă şi pişcătoare, ca şi cum şi-ar fi vârât mâna

într-o găleată cu şampanie. În mod surprinzător, senzaţia nu era dureroasă. Nu s-a întâmplat nimic cu corpul ei – mâinile nu şi-au schimbat culoarea, nici nu s-au zbârcit ca o prună uscată.

Când a ridicat privirea însă, vrăjitorul se uita la ea de parcă i-ar fi crescut un al doilea cap. Era limpede că se aşteptase ca ea să se teamă.

— Ce e cu mirosul? a întrebat ea, prinzând curaj.

Acesta a părut o clipă nedumerit.

— Ce anume?

— Mirosul ăla ca de metal ars. E vrăjitorie, nu-i aşa?

— Ah!

Între sprâncenele lui negre s-a format o dungă. Poate că depăşise limita. Dar el a continuat:

— Nu chiar. Poate însoţi uneori o vrăjitorie, dacă vraja e destul de puternică. Practic, nu e miros de magie, ci o reacţie produsă când substanţa din Celălalt Tărâm – adică tărâmul demonilor – intră în contact cu a noastră…

— Ca o reacţie chimică? a întrebat Elisabeth.

Acum o privea şi mai ciudat.

— Da, întocmai.

— Are şi un nume?

— Îi spunem combustie eterică. Dar cum de ai…

S-a oprit, căci în uşă a răsunat o altă bătaie.

— Vă aşteptăm, Magistre Thorn, s-a auzit vocea Directoarei de dincolo de uşă.

— Da, a răspuns el. Da, eu… imediat.

A aruncat o privire spre Elisabeth, ca şi cum s-ar fi aşteptat într-o oarecare măsură ca ea să fi dispărut asemenea unui miraj în momentul în care el s-a întors cu spatele. Ochii lui deschişi la culoare i-au fixat pe ai ei. Preţ de o clipă, a părut că ar putea face mai mult de atât. Să spună un cuvânt de rămas-bun ori să facă o vrajă drept pedeapsă pentru insolenţa ei. Şi-a îndreptat umerii, pregătindu-se pentru ce e mai rău.

Apoi pe faţă i-a trecut o umbră, iar ochii i s-au plecat. S-a răsucit pe călcâie şi, fără o vorbă, a pornit spre uşă. O ultimă aducere aminte că el era un magistru, iar ea, doar

un simplu ucenic bibliotecar, cu totul nevrednică de atenţia lui.

S-a strecurat înapoi, în spatele rafturilor, cu răsuflarea tăiată. O mână a ţâşnit şi a apucat-o.

— Elisabeth, eşti complet nebună, a şuierat Katrien, făcându-şi apariţia din întuneric. Nu pot să cred că l-ai atins. Eram pregătită să ies şi să îl lovesc cu un grimoar. Aşadar? Cum stă treaba?

Nu îşi mai putea stăpâni euforia. Elisabeth a zâmbit şi, dintr-un motiv oarecare, a început să râdă.

— Nici urmă de urechi ascuţite, a exclamat ea. Sunt absolut normale.

Uşa sălii de lectură s-a deschis cu un scârţâit. Katrien şi-a lipit mâna peste gura lui Elisabeth, ca să îi înăbuşe râsul. Exact la timp – Directoarea aştepta afară. Avea înfăţişarea ei serioasă, ca de obicei, cu cascada de păr roşcat sclipind asemenea arămii topite pe fundalul uniformei albastru-închis. A aruncat o privire în încăpere şi s-a oprit; după câteva secunde de căutare, ochii i s-au oprit fără ezitare asupra lui Elisabeth, susţinându-i privirea printre rafturi. Aceasta a înlemnit, dar Directoarea nu a spus nimic. Unul din colţurile gurii i-a zvâcnit, trăgând de cicatricea de pe obraz. Apoi uşa s-a închis, iar ea şi Magistrul au plecat.

Capitolul 4

VIZITA MAGISTRULUI A reprezentat ultimul eveniment interesant din acel anotimp. Vara a sosit cu un val de căldură toridă. Curând după aceea, au avut de înfruntat o epidemie de Cotoare Sfărâmicioase, în urma căreia au rămas toţi extenuaţi şi amărâţi, obligaţi să le facă masaj grimoarelor atinse de boală cu alifii urât mirositoare vreme de săptămâni întregi. Lui Elisabeth i s-a dat în sarcină să aibă grijă de un grimoar de Categoria Doi, intitulat *Decretele lui Bartholomew Trout,* care îşi formase deprinderea de a se mişca provocator de fiecare dată când o vedea venind. La vremea când prima furtună de toamnă a trecut peste Summershall, nu îşi mai dorea să vadă niciodată vreun recipient cu alifie. Era pregătită să se prăbuşească pe pat şi să doarmă ani întregi.

S-a trezit însă brusc în toiul nopţii, convinsă că auzise un zgomot. Afară, vântul şfichiuia crengile copacilor, urlând prin jgheaburi. Ramurile izbeau în geamuri în răbufniri sacadate. Furtuna era zgomotoasă, dar Elisabeth nu reuşea să scape de sentimentul că se trezise din altă pricină. S-a ridicat în capul oaselor şi a dat pătura la o parte.

— Katrien? a şoptit ea

Aceasta s-a întors pe cealaltă parte, bolborosind în vis. Nu s-a ridicat nici măcar când Elisabeth a întins mâna spre patul ei şi a scuturat-o de umăr

— Şantajează-l, a mormăit ea cu faţa în pernă, încă visând.

Elisabeth a încruntat din sprâncene şi s-a furişat afară din aşternuturi. A aprins o lumânare de pe noptieră şi a privit în jur, căutând orice ar fi fost în neregulă.

Camera pe care o împărţea cu Katrien se afla sus, în unul dintre turnurile bibliotecii. Era mică şi rotundă, cu o

fereastră îngustă, ca de castel, prin care intra curentul de fiecare dată când bătea vântul dinspre est. Totul arăta exact ca în momentul în care Elisabeth s-a dus la culcare. Cărţi care stăteau deschise pe comodă sau erau stivuite în teancuri cât pe ce să se prăbuşească, de-a lungul zidurilor de piatră curbate, iar pe covor erau împrăştiate însemnări care ţineau de ultimul experiment al lui Katrien. Elisabeth a păşit cu grijă printre ele, a traversat camera şi a ieşit pe coridor, împresurată de lumina neclară a lumânării. Zidurile groase ale bibliotecii înăbuşeau urletul vântului, care se auzea doar ca un murmur îndepărtat.

Cu picioarele goale, îmbrăcată numai în cămaşa de noapte, a coborât uşor scările, ca o stafie. După câteva cotituri a ajuns la o uşă sinistră din stejar, întărită cu benzi de fier. Această uşă despărţea biblioteca de camerele de locuit şi stătea tot timpul încuiată. Până la vârsta de 13 ani, nu reuşise să o descuie singură; trebuia să aştepte ca un bibliotecar să vină şi să o bage înăuntru. Acum deţinea o cheie importantă, cu care putea descuia uşile de la intrare ale tuturor bibliotecilor din regat. O purta tot timpul pe un lănţişor de la gât, chiar şi când dormea sau făcea baie, un simbol concret al jurământului pe care îl făcuse.

A scos cheia, apoi s-a oprit şi şi-a trecut degetele peste suprafaţa aspră a uşii. O amintire i-a venit brusc în minte: urmele de gheare de pe masa din catacombă, care scrijeliseră lemnul de parcă ar fi fost o bucată de unt.

Nu – era eu neputinţă. Grimoarele nu se transformau în Maleficţi decât dacă erau deteriorate. Nu era ceva care s-ar fi întâmplat în toiul nopţii, când nu sunt vizitatori şi toate grimoarele sunt păstrate în siguranţă. Nu când gardienii patrulau pe coridoarele întunecate, iar clopotul uriaş de alarmă al Marii Biblioteci atârna liniştit deasupra capetelor lor.

Hotărâtă să îşi alunge fricile copilăreşti, s-a strecurat pe uşă şi a încuiat-o în urma ei. Lămpile din atrium fuseseră micşorate pentru noapte. Lumina lor făcea să sclipească literele aurite de pe cotoarele cărţilor, reflectată de şinele

de alamă care conectau scările pe rotile de vârful rafturilor. Şi-a ciulit urechile, dar nu a surprins nimic ieşit din comun. Mii de grimoare dormeau liniştite în jurul ei, în timp ce dintre pagini fâlfâiau panglici de catifea în ritmul sforăitului lor. Într-o casetă de sticlă din apropiere, un grimoar de Categoria Patru, numit *Florilegiul Lordului Fustian,* şi-a dres glasul cu aroganţă, încercând să îi obţină atenţia. Avea nevoie să i se adreseze complimente cu voce tare, cel puţin o dată pe zi, căci, în caz contrar, se închidea ca o moluscă şi refuza să se mai deschidă ani la rând. S-a strecurat mai departe, cu lumânarea ţinută mai sus. *Nu e nimic în neregulă. E timpul să mă întorc în pat.*

Acela a fost momentul în care l-a simţit – un miros inconfundabil, care îţi umezeşte ochii. Ultimele luni au dispărut şi, pentru câteva clipe, s-a aflat din nou în sala de lectură, aplecată asupra fotoliului din piele. Inima i-a sărit în piept şi a început să îi bubuie în urechi.

Combustie eterică. Cineva făcuse o vrajă în bibliotecă.

A suflat repede în lumânare. Un sunet puternic a făcut-o să tresară. A aşteptat până când s-a repetat, de data aceasta mai slab, aproape ca un ecou. Bănuind acum despre ce era vorba, s-a furişat pe după un corp de bibliotecă până când uşa de la intrare a bibliotecii a apărut în câmpul ei vizual. Fusese lăsată deschisă şi se bălăngănea din pricina vântului.

Unde erau gardienii? Ar fi trebuit să vadă pe cineva până acum, dar biblioteca părea complet pustie. Îngheţată de spaimă, şi-a croit drum spre uşă. Deşi acum toate umbrele aveau ceva ameninţător, aşa cum se întindeau, asemenea unor degete, pe podeaua de lemn, a ocolit razele lunii, căci nu voia să fie văzută.

La jumătatea atriumului, durerea a săgetat-o într-un deget de la picioarele goale. Se lovise în ceva de pe podea. Ceva rece şi tare – ceva care strălucea în întuneric…

O sabie. Şi nu orice sabie – Ucide-demoni. Granatele sclipeau pe mânerul ei în întuneric.

Elisabeth a ridicat-o, ca paralizată. I se părea că nu e bine să o atingă. Ucide-demoni se afla tot timpul la centura

Directoarei. Nu ar fi abandonat-o decât dacă…

Cu un ţipăt înfundat, Elisabeth s-a îndreptat repede spre silueta întinsă alături pe podea. Un păr roşcat era răsfirat în lumina lunii, o mână palidă zăcea întinsă. A apucat umărul şi a simţit că nu opune nicio rezistenţă în momentul în care a întors corpul cu faţa în sus. Ochii Directoarei se holbau, goi, în tavan.

Podeaua s-a căscat sub picioarele lui Elisabeth; biblioteca a început să se rotească într-un vârtej ameţitor. Aşa ceva nu era cu putinţă. Era un coşmar. Avea să se trezească dintr-un moment în altul în patul ei şi totul se va întoarce la normal. În timp ce aştepta să se întâmple asta, secundele se scurgeau una după alta, iar ei i-a venit să vomite. S-a îndepărtat împleticindu-se de corpul Directoarei, înspre uşă, unde a dat afară un firicel de fiere acră. Când a întins mâna ca să se sprijine să nu cadă, palma i-a alunecat pe cadrul uşii.

Sânge, şi-a zis ea imediat, dar substanţa de pe mâna ei era altceva – mai densă, mai închisă la culoare. Nu era sânge – era cerneală.

Elisabeth a înţeles instantaneu ce însemna asta. Şi-a şters mâna pe cămaşa de noapte şi a apucat mânerul lui Ucide-demoni cu amândouă mâinile, căci tremura prea tare ca să îl poată ţine cu una singură. A păşit afară, în întunericul nopţii. O rafală de vânt a trecut peste ea, încâlcindu-i părul. La început nu a văzut nimic, în afară de strălucirea pâlpâitoare a câtorva lămpi care mai erau încă aprinse în Summershall. Lumina lor licărea după cum se legănau în vânt pomii din livadă. Curtea acoperită cu pietriş a bibliotecii era împrejmuită de un gard de fier forjat, ale cărui fleuroane ascuţite străpungeau cerul zbuciumat asemenea unor pumnale, dar poarta atârna deschisă, îndoită la balamale, stropită cu cerneală.

Atunci, în depărtare, printre pomi a prins să se mişte o siluetă mătăhăloasă. Lumina lunii strălucea pe suprafaţa ei slinoasă. Şchiopăta în direcţia satului cu un mers rostogolit, greoi, ca un urs diform care încearcă, stângaci, să meargă în două picioare. Nu încăpea nicio îndoială în

legătură cu ceea ce era. Un grimoar scăpase din catacombă. Folosindu-se de puterea vrăjitoriei din paginile lui, crescuse până când a ajuns un monstru înfiorător din cerneală şi piele.

De îndată ce vedea un Malefict, Elisabeth ar fi trebuit să alerteze cel mai apropiat gardian sau, dacă asta nu era cu putinţă, să urce în goană scările, pentru a suna clopotul de alarmă al Marii Biblioteci. Acesta i-ar fi chemat la arme pe gardieni şi i-ar fi făcut pe oamenii din oraş să se pună la adăpost sub clădirea primăriei. Dar nu era timp. Dacă Elisabeth se întorcea în bibliotecă, monstrul avea să ajungă în Summershall înainte să apuce cineva să se ridice din pat. O groază de oameni ar fi murit pe străzi. Ar fi fost un măcel.

Officium adusque mortem. Datoria chiar cu preţul vieţii. Trecuse pe sub acea inscripţie de mii de ori. Încă nu era ea gardian, dar nu avea să poată pretinde vreodată a fi unul dacă se dădea acum în lături. Era responsabilitatea ei să apere Summershall, chiar şi cu preţul vieţii.

Elisabeth a ieşit alergând pe poartă, în josul dealului. Pietrişul ascuţit a fost înlocuit de un strat umed şi moale de muşchi şi de frunze căzute, care i-au udat tivul cămăşii de noapte. S-a împiedicat de o rădăcină de pe potecă, cât pe ce să scape sabia din mână, dar Malefictul nu s-a oprit, ci şi-a continuat înaintarea greoaie în direcţia opusă.

Acum Elisabeth se apropiase suficient de mult încât să se înăbuşe din pricina duhorii lui de putreziciune. Şi putea să vadă cât de mare era, mult mai mare decât un bărbat, cu mâinile şi picioarele la fel de groase şi de noduroase ca un trunchi de copac. Valuri paralizante de frică s-au prăbuşit peste ea. În cele din urmă, a început să simtă că Ucide-demoni din mâinile ei atârnă prea greu. Nu era un erou, ci doar o fată în cămaşă de noapte care, din întâmplare, avea o sabie în mână. Oare în felul ăsta se simţise Directoarea, s-a întrebat Elisabeth, când a înfruntat prima dată un Malefict?

Nu trebuie să îl învingă, şi-a zis în sinea ei. Dacă reuşea să îl distragă destul de mult şi să producă suficientă

agitaţie în acest timp, ar putea să salveze oraşul. *La urma urmei, mă pricep bine la asta, să tulbur liniştea. De cele mai multe ori o fac chiar fără să încerc.* Şi-a recăpătat încet curajul, care i-a eliberat membrele îngheţate. A tras adânc aer în piept şi strigătul ei fără cuvinte a răsunat în noapte.

Vântul i-a sfârtecat glasul, dar monstrul s-a oprit, în sfârşit. Pielea neagră, uleioasă de pe spatele lui s-a vălurit ca şi cum ar fi reacţionat la zbor. După o pauză lungă de gândire, s-a întors să o înfrunte.

Avea statura unui bărbat robust şi mătăhălos, dar strâmb, diform, ca şi cum l-ar fi modelat un copil dintr-un cocoloş de argilă. Zeci de ochi injectaţi se holbau de pe fiecare centimetru al suprafeţei lui, variind de la mărimea unei ceşti de ceai până la cea a unei farfurii. Pupilele li se micşoraseră, ajungând cât gaura de ac, şi toţi o priveau fix pe Elisabeth. Cartea Ochilor se întorsese.

După ce a privit-o câteva secunde, a ezitat, în cumpănă dacă să o ia spre ea sau spre oraş. Încet, ochii au început să i se rotească înapoi, spre Summershall. Pesemne că nu o privea ca pe o ameninţare. În comparaţie cu toţi acei oameni din oraş, ea nu merita efortul. Trebuia să îl convingă altfel.

A ridicat-o pe Ucide-demoni şi a atacat, sărind peste ramuri căzute, strecurându-se printre pomi. Silueta mătăhăloasă a Malefictului se profila ameninţător deasupra ei, blocând lumina lunii. Şi-a ţinut răsuflarea, ca să se protejeze de duhoarea dezgustătoare. Câţiva dintre ochii Malefictului s-au rotit ca să privească spre ea, cu pupilele mărite de surprindere, dar doar atât au apucat să vadă înainte ca lama sabiei să treacă peste ei, împroşcând întunericul cu un arc de cerneală.

Răgetul monstrului a făcut să se cutremure pământul. Elisabeth a continuat să fugă; ştia că nu ar fi putut înfrunta Cartea Ochilor frontal. S-a avântat prin livadă şi a alunecat, lăsându-se pe vine în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-un vechi puţ de piatră, acoperit acum de muşchi, şi inspirând mai multe guri de aer curat.

Într-un fel, să se ascundă de monstru era mai rău decât să îl înfrunte. Nu putea vedea ce face, astfel că imaginaţia se grăbea să umple spaţiile goale. Însă a stabilit, fără nicio îndoială, că o căuta pe ea. Cu toate că se mişca cu o discreţie de speriat, era prea mare ca să poată trece printre pomi fără să-şi trădeze prezenţa. Din când în când se auzea trosnet de crengi, iar merele picau pe pământ cu un plesnet sec. Zgomotele se auzeau tot mai aproape. Elisabeth a încetat să mai respire zgomotos; o ardeau plămânii de la efortul de a-şi ţine respiraţia. Un măr a lovit puţul şi a plesnit, împroşcând-o cu bucăţele lipicioase.

— Ucenico... O să te găsesc... e doar o chestiune de timp...

Şoapta i-a mângâiat mintea asemenea unei mâini moi. S-a clătinat, strângându-şi capul în mâini.

— Mai bine renunţi acum...

Sugestia slinoasă i s-a rotit printre gânduri, convingătoare prin pragmatismul ei crud. Avea o misiune imposibilă. Prea grea. Nu avea decât să se predea, să pună jos sabia şi suferinţa ei va lua sfârşit. Cartea Ochilor are să termine treaba rapid.

Cartea Ochilor minţea.

Scrâşnind din dinţi, Elisabeth a ridicat privirea. Malefictul stătea aplecat deasupra ei, dar încă nu o văzuse. Ochii i se răsuceau în găurile lor, mişcându-se independent unul de altul, şi cercetau livada. Cei pe care îi rănise erau închişi şi lăcrimau pârâiaşe de cerneală.

— Ucenico...

Să reziste gândurilor era la fel cu a merge prin apă cu hainele leoarcă, abia menţinându-şi gura şi nasul la suprafaţă. S-a forţat să nu se mai ţină de cap şi şi-a încleştat degetele în jurul mânerului lui Ucide-demoni. *Încă un pic,* şi-a zis ea. Monstrul s-a apropiat şi mai mult, iar un ochi galben a privit în jos. Când a văzut-o, pupila i s-a dilatat atât de mult, încât întreg irisul părea negru.

Acum!

A împins sabia în sus, străpungând ochiul. Cerneala i s-a revărsat pe braţe şi s-a scurs pe muşchi. Urletul

Malefictului a reverberat în noapte. De data asta, în timp ce se îndepărta cât putea de repede, Elisabeth a văzut cum jos, în oraş, se aprind şi alte lumini. În fiecare secundă se adăugau altele, răspândindu-se de la o casă la alta asemenea unor tăciuni stinşi care prind din nou să ardă. Summershall se trezea. Planul ei reuşise.

Iar timpul de care dispunea ea era pe sfârşite.

Un braţ a ţâşnit din întuneric şi a azvârlit-o prin aer ca pe o păpuşă de cârpă. Prin corp i s-a răspândit brusc o durere intensă când umărul i s-a lovit de trunchiul unui pom, iar ea s-a rostogolit în iarba umedă. A simţit gust de cupru şi, când s-a ridicat, încercând să-şi recapete suflarea, câteva clipe în jurul ei totul a părut înceţoşat. O fâşie din cămaşa ei de noapte atârna ruptă şi plină de sânge. Silueta întunecată a Malefictului se ridica deasupra ei.

S-a aplecat înspre ea. Avea un cap diform, dar fără faţă, fără nicio trăsătură în afara acelor nenumăraţi ochi bulbucaţi.

— Ciudată fată mai eşti. Ahh... e ceva la tine... un motiv pentru care te-ai trezit în noaptea asta, în timp ce toţi ceilalţi dormeau...

Sabia Directoarei zăcea în iarbă. Elisabeth a înşfăcat-o şi a ţinut-o între ei. Tăişul tremura.

— Aş putea să te ajut, încerca monstrul să o convingă. *Văd întrebările din mintea ta... atât de multe întrebări şi atât de puţine răspunsuri... dar eu aş putea să îţi dezvălui secrete – o, dar ce secrete, secrete la care nici nu te-ai putea gândi, secrete care îţi depăşesc cele mai stranii vise...*

Ca prinse într-un vârtej, gândurile ei urmau şoaptele înspre un loc flămând şi lipsit de lumină – un loc din care ştia că mintea ei nu avea să se mai întoarcă. A înghiţit cu greu. Mâna ei a găsit cheia care îi atârna pe piept şi şi-a imaginat-o pe Directoare trântind copertele grimoarului, închizând gura monstrului.

— Minţi, a spus ea.

Un râs gutural i-a umplut capul. A atacat orbeşte.

Monstrul s-a dat în spate, iar Ucide-demoni a şuierat prin aer fără să provoace nicio rană. Copacii se deschideau înaintea ei în timp ce se îndepărta în fugă. Cartea Ochilor lovise copacii aflaţi în spatele ei cu o clipă în urmă, o lovitură care ar fi strivit-o ca pe o jucărie.

A fugit, poticnindu-se printre merele căzute. Dezorientată, aproape că s-a izbit de o siluetă pală care stătea printre copaci. O formă cu aripi, albă, cu o faţă solemnă, tristă, roasă de vreme. Un înger de marmură.

A început să spere. Statuia era un semn pentru o ascunzătoare cu provizii care putea fi folosită de gardieni sau de orăşeni în situaţii de urgenţă. A bâjbâit în scobitura din pământ de sub piedestal, până când degetele au dat de o cutie udată de ploaie.

Vocea Malefictului o urmărea.

— O să-ţi spun adevărul despre ce s-a întâmplat cu Directoarea, şoptea acesta. *Ţi-ar plăcea să afli secretul ăsta? Cineva a făcut-o, înţelegi tu… cineva mi-a dat drumul.*

Degetele lui Elisabeth au îngheţat în timp ce încerca să deschidă cutia.

— Ţi-aş putea spune cine a fost – ucenico!

Mişcarea a vibrat în aer, dar ea a reacţionat prea târziu. O piele nămoloasă a cuprins-o din toate părţile, prinzând-o într-o strânsoare împuţită, puternică. O prinsese monstrul. A ridicat-o, desprinzându-i picioarele de la pământ, şi a studiat-o cu ochi aflaţi la o distanţă atât de mică, încât putea vedea vinişoarele sângerii care îi traversau asemenea unor fire stacojii. Pumnul a început să se strângă. Elisabeth a început să simtă cum i se îndoaie coastele în interior şi nu mai reuşea să respire decât un firicel de aer.

Nu o să se termine aşa, şi-a zis ea, zbătându-se în întuneric. Trebuia să devină gardian, paznic al cărţilor şi al cuvintelor. Era prietena lor. Însoţitoarea lor. Gardianul lor. Şi, dacă era nevoie, cea care avea să le distrugă.

Şi a eliberat un braţ şi a aruncat în aer conţinutul cutiei. Malefictul a scos un urlet plin de suferinţă în momentul în

care un nor de sare i-a acoperit trupul. Strânsoarea i-a slăbit, iar Elisabeth a alunecat din prinderea lui şi, cu un trosnet oribil, a aterizat pe îngerul de marmură. A clipit ca să îşi limpezească privirea. Câteva clipe nu s-a putut mişca, nu îşi simţea membrele şi s-a întrebat dacă nu cumva îşi rupsese coloana. Apoi a început să îşi simtă din nou degetele, cuprinse de furnicături dureroase. Mânerul lui Ucide-demoni îi apăsa pieptul. Nu îi dăduse drumul.

Înainte ca şoaptele monstrului să îşi înfigă din nou ghearele în ea, s-a rostogolit pe o parte, trezindu-se faţă în faţă cu un ochi albastru lăptos, uriaş. Era înroşit şi umezit, palpitând de durere în timp ce încerca să rămână deschis destul încât să se poată fixa asupra ei. Cu ultimele puteri, s-a forţat să se ridice. A ridicat sabia Directoarei deasupra corpului monstrului şi a lăsat-o apoi în jos cu toată forţa, împlântând-o până la mâner în pielea slinoasă a acestuia.

Pupila ochiului s-a mărit, apoi s-a micşorat.

— *Nu!* a bâiguit Malefictul. *Nu!*

Din rană au început să şiroiască bulbuci de cerneală. Elisabeth a strâns din fălci şi a răsucit tăişul. Monstrul s-a îndreptat, aruncând-o într-o parte. Ucide-demoni a rămas bine înfiptă în corpul lui, la o distanţă la care ea nu putea ajunge, dar nici nu mai era nevoie. Ochii s-au zbătut puternic, iar apoi au rămas nemişcaţi, întorşi în sus, iar pleoapele s-au relaxat. Ca şi cum ar fi îmbătrânit într-un ritm rapid, pielea a început să devină cenuşie, apoi a crăpat şi s-a cojit. Peste ochi s-a răspândit o pojghiţă înceţoşată. Bucăţi din corp s-au prăbuşit înăuntru, făcând să sară cenuşă incandescentă. În timp ce ea privea, Malefictul s-a dezintegrat, dus de vânt.

Şi-a amintit ce îi spusese Directoarea în catacombă. Acest grimoar fusese singurul de felul ăsta. Ea era responsabilă pentru el şi ea îl distrusese. Ştia că nu a avut de ales. Dar tot şi-a zis în sinea ei: *Ce-am făcut?*

Cenuşa se învârtejea împrejurul ei ca zăpada. Un sunet asurzitor de clopot a răsunat prin aer. În cele din urmă, dar mult prea târziu, clopotul Marii Biblioteci începuse să bată.

Capitolul 5

— ASTA E NEBUNIE. Fata nu a făcut nimic. Ştii că e nevinovată…

— Nu am de unde să ştiu, Master Hargrove, a zis Gardianul Finch. Doar două persoane au mânuit Cartea Ochilor de când a sosit în Summershall. Acum, una dintre ele e moartă. Spune-mi, cum de Scrivener nu era în pat în momentul în care Malefictul a scăpat?

Hargrove a slobozit un râs şuierat, de neîncredere.

— Chiar vrei să spui că Scrivener are ceva de-a face cu asta? Că a *sabotat* un grimoar de Categoria Opt? E absurd! Ce motiv ar fi avut să facă aşa ceva?

— A fost găsită trează, în afara Bibliotecii, cu sabia Directoarei.

— Pe care Directoarea i-a lăsat-o prin testament, pentru numele lui Dumnezeu! Acum îi aparţine lui Scrivener…

Pleoapele lui Elisabeth s-au mişcat. Zăcea, acoperită cu o pătură subţire şi aspră, într-un pat străin. Nu era un pat obişnuit, ci unul de campanie. Degetele de la picioare îi erau reci; picioarele îi depăşeau capătul patului. Zidul de piatră din faţă nu era cel al camerei ei, iar discuţia dintre Finch şi Hargrove era lipsită de sens.

— Cheile Directoarei lipseau de pe inelul ei de chei şi le-am găsit la intrarea în catacombă, a mârâit Finch. Cineva le-a luat. Scrivener e singura care a fost acolo. Se luaseră toate măsurile de siguranţă pentru Bibliotecă pe timpul nopţii – nimeni altcineva nu ar fi putut intra.

— Sunt sigur că există o altă explicaţie.

Nu îl auzise niciodată pe Hargrove atât de supărat, nici măcar după incidentul cu păduchii de cărţi. Încă pe jumătate cufundată în vis, şi l-a imaginat gesticulând aşa cum făcea în timpul orelor, mişcându-şi prin aer mâinile fragile, cu pete de bătrâneţe, ca şi cum ar fi condus o

orchestră.

— Trebuie să investigăm, să vorbim cu Scrivener, să folosim logica pentru a înţelege ce s-a petrecut noaptea trecută, a zis el.

— Am trimis deja un raport către Magisterium, Un grimoar nepreţuit a fost distrus, iar vrăjitorii vor dori să răspundă cineva pentru asta. Într-un fel sau altul, vor scoate adevărul de la ea.

A urmat un lung moment de tăcere.

— Te rog mult să te mai gândeşti.

Vocea lui Hargrove suna înăbuşit, ca şi cum ar fi fost forţat să se retragă.

— Directoarea a avut încredere în Scrivener, chiar a îndrăgit-o. Şi ştim amândoi că nu era genul care să se ataşeze. Cu siguranţă asta înseamnă ceva.

— Aşa e. Asta îmi spune că Directoarea a îndrăgit pe cine nu trebuie, iar această greşeală a costat-o viaţa. Te poţi retrage, Hargrove.

— Gardian Finch…

— Director, l-a corectat Finch. Dacă ai uitat unde ţi-e locul, Hargrove, sunt sigur că îţi pot găsi unul nou.

De ce îşi spune Finch Director?

În timp ce se străduia să se trezească, Elisabeth a început treptat să-şi amintească ce se întâmplase. Cenuşă. Clopote. Gardienii care au înconjurat-o cu săbiile scoase din teacă, Finch, care şi-a făcut apariţia din grup şi a prins-o de braţ. A târât-o în jos pe scări şi a aruncat-o în celula asta. Şi-a amintit faţa lui ciupită de vărsat, schimonosită de furie în lumina torţei. Şi şi-a adus aminte de obrajii lui lucind, uzi, în momentul în care s-a îndepărtat.

Imediat a regretat că se trezise. O durea fiecare părticică din corp. Durerea pulsa în vânătăile de pe braţe şi de pe spate şi, de fiecare dată când inspira, coastele îi împungeau plămânii. Dar mult mai rea decât durerea era graba cu care înţelegea ceea ce a urmat.

Dă vina pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu se aşteptase să fie aclamată ca un erou – dar asta? *Iar dacă el e Director acum…*

Şi-a muşcat interiorul obrazului şi s-a forţat să se ridice în capul oaselor. A strâns pătura aspră la piept, descoperind că era îmbrăcată tot în cămaşa de noapte, scorţoasă din pricina cernelii şi pătată cu sângele ei. Privind în jur, nu a văzut nici urmă de Hargrove, dar Finch stătea dincolo de zăbrelele de la uşa celulei. Faţa îi era brăzdată de linii adânci în timp ce privea în lungul coridorului. O singură torţă ardea pe peretele din spatele lui, iar umbrele ei lungi, ameninţătoare, se întindeau până în celulă. Elisabeth s-a străduit să îşi limpezească ultimele amintiri din noaptea trecută. De ce era udă faţa lui Finch? Nu începuse să plouă.

Brusc, a înţeles care era adevărul.

— Erai îndrăgostit de Directoare, a gândit ea cu voce tare.

Vocea ei abia dacă era puţin mai mult decât un uşor scârţâit, dar Finch s-a răsucit ca şi cum i-ar fi aruncat o insultă.

— Tacă-ţi gura, fato!

— Te rog, a insistat ea. Şi eu am iubit-o. Trebuie să mă asculţi.

Cuvintele curgeau într-un iureş, ca şi cum înăuntrul ei s-ar fi rupt un dig.

— Cineva a dat drumul Cărţii Ochilor noaptea trecută. Eu am coborât şi…

În timp ce ea îşi spunea relatarea cum îi venea, mâna lui Finch s-a strecurat înspre mânerul sabiei. A strâns mânerul învelit în piele până când a scârţâit. Elisabeth a început să se bâlbâie şi s-a oprit.

— Tot timpul spui poveşti, a zis el.

Ochii îi străluceau în lumina torţei asemenea unor gândaci negri.

— Tot timpul creezi probleme. Te aştepţi să te cred, după ce ai încălcat atâtea reguli?

— Spun adevărul, a zis ea, dorindu-şi ca el să citească pe faţa ei că e sinceră. Nu mă poţi trimite la vrăjitori. Un vrăjitor a făcut asta.

— Spune-mi, rogu-te, de ce ar da un vrăjitor drumul unui

grimoar, ştiind că ar urma să fie distrus? Toate vrăjile alea sunt acum pierdute. Nu există nicio şansă de a le recupera, iar această pierdere înseamnă că toţi vrăjitorii sunt acum mai slabi.

Avea dreptate. Nu exista niciun motiv ca un vrăjitor să fi făcut aşa ceva. Dar ea ştia că ceea ce simţise fusese real, iar dacă el ar crede-o…

— A fost ceva în neregulă noaptea trecută, a spus pe nerăsuflate, agăţându-se strâns de ceea ce-şi amintea. Nu patrula niciun gardian în afară de Directoare. Nu am văzut pe nimeni pe coridoare. A fost o vrajă – trebuie să fi fost. Poţi verifica registrele, îi poţi întreba pe gardieni. Trebuie să mai fi observat cineva.

— Minciuni, numai minciuni.

A scuipat cu satisfacţie pe jos, în faţa celulei.

Elisabeth a fost cuprinsă de groază. Avea impresia că rătăceşte într-o pădure întunecată şi că, dintr-odată, îşi dă seama că s-a rătăcit, fără nicio speranţă de a mai găsi drumul. Finch nu avea să o creadă niciodată, pentru că nu voia. Vinovăţia ei era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Directoarea alesese să o îndrăgească pe Elisabeth, nu pe el, iar acum avea, în sfârşit, ocazia să o pedepsească pentru asta.

— O proastă, asta eşti, zicea el. Întotdeauna am crezut asta. Irena nu m-a crezut niciodată, susţinea că promiţi, dar am ştiut că nu meritai osteneala de a-ţi oferi casă şi masă încă de pe când erai un bebeluş grăsun, care umplea biblioteca de ţipete.

Irena. Aşa o chema pe Directoare? Murise fără ca Elisabeth să ştie asta.

— Spun adevărul, a şoptit ea din nou.

Simţea furnicături pe faţă, obrajii îi ardeau din pricina umilirii.

— Am simţit miros de vrăjitorie în bibliotecă. Un miros ca de metal ars. Combustie eterică. Jur!

Buzele lui s-au curbat într-un rânjet.

— Şi de unde ştii tu mirosul ăla?

— Eu… primăvara trecută, când…

S-a oprit, căci se simţea rău. Dacă explica cum se strecurase în sala de lectură şi vorbise cu un magistru, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. A privit în pământ şi a clătinat din cap.

— Pur şi simplu ştiu, a zis ea, slab.

— Ai citit într-un grimoar, fără doar şi poate, a mârâit el. Unul pe care nu ar fi trebuit să-l citeşti, ca să-ţi umpli capul cu cuvintele demonilor. Ai de-a face cu demonii, fato? Ai început să cochetezi cu vrăjitoria – aşa se face că ştii?

S-a tras în spate în pat, până când spinarea i s-a lovit de perete.

— Nu! a strigat ea.

Cum putea să o învinuiască de un asemenea lucru? Făcuse jurăminte, la fel ca el. Dacă le încălca încercând să practice vrăjitoria, nu avea să devină niciodată gardian, nu avea să i se mai îngăduie niciodată să pună piciorul în Marea Bibliotecă.

— O să aflăm în curând.

S-a întors să plece, luând torţa de pe perete.

— Ştim ce le face Magisteriumul trădătorilor. Interogatoriile la care sunt supuşi sunt mai rele decât tortura. Când termină cu tine, fato, nu o să mai fii bună nici să mături podeaua bibliotecii.

Lumina a început să se îndepărteze, luându-şi umbrele cu ea.

Elisabeth s-a străduit să se elibereze din pătură şi s-a năpustit poticnindu-se înspre uşă, unde s-a agăţat de zăbrele.

— Nu îmi mai spune fată, a strigat în urma lui. Sunt ucenic! A urmat o pauză teribilă.

— Mai eşti acum? a întrebat-o Finch, cu o voce urâtă, plină de satisfacţie.

Torţa s-a îndepărtat legănându-se, lăsând-o în întuneric, încet, a întins mâna după cheia de la gât, cheia pe care nu o dăduse jos în cei trei ani şi jumătate de când i-o încredinţase Directoarea, şi nu a dat de nimic.

Nu era nimic acolo.

Pentru Elisabeth, zilele treceau ca prin ceaţă. Carcera Marii Biblioteci se afla sub pământ, departe de cea mai mică rază de soare, iar ea era singură. Stătea întinsă în pat, ascultând cum se iau la harţă şobolanii şi păduchii de cărţi, recunoscătoare că îi ţin companie. În lipsa lor, în celulă se aşternea o linişte adâncă, sufocantă, care o chinuia cu tot felul de închipuiri ciudate.

Finch nu a mai vizitat-o; nici Master Hargrove. La intervale regulate, coridorul era scăldat de lumina unei torţe, iar un gardian venea şi îi împingea o tavă cu mâncare pe sub uşa celulei. Mai rar, descuia uşa şi înlocuia găleata de gunoi aflată într-un colţ. Gardianul care făcea asta era întotdeauna acelaşi. Primele dăţi a încercat să stăruie pe lângă el, dar nu o asculta. Privirile pe care i le arunca erau o dovadă suficientă că acesta credea orice îi spusese Gardianul Finch – *Directorul.*

Că sunt o trădătoare şi o ucigaşă, şi-a zis ea.

Deznădejdea i-a paralizat mintea. Mâhnirea a cuprins-o în valuri necontenite. Nu a bănuit niciodată că Directoarea ţinea la ea. Cu siguranţă, nu atât încât să îi lase Ucide-demoni, bunul ei cel mai de preţ. Elisabeth şi-ar fi dorit să se poată întoarce în timp cu ceea ce ştia acum şi să facă totul altfel. Avea în sfârşit dovada că Directoarea crezuse în ea tot timpul, dar aceasta venise prea târziu şi cu un preţ mult prea mare.

În timp ce zilele se scurgeau încet şi lacrimile ei se uscaseră, a întors în minte pe toate părţile atacul, încercând să pună totul cap la cap, exact aşa cum se întâmplase. Îi era greu să îşi închipuie că Directoarea fusese luată prin surprindere, dar toate dovezile arătau faptul că vrăjitorul o atacase pe nepregătite. Îi furase cheile şi coborâse în catacombă, apoi eliberase Cartea Ochilor. Nimeni nu-l stânjenise, pentru că folosise o vrajă ca să… ce?

Ca să ţină restul bibliotecii cufundate într-un somn fermecat. Asta a vrut să spună Cartea Ochilor când i-a zis că ea se trezise pe când toţi ceilalţi dormeau. Katrien avea

de obicei un somn uşor, dar nici măcar o zgâlţâială serioasă nu o trezise. Între timp, vrăjitorul avea nevoie ca Directoarea să fie trează, singură, ca să îi poată lua cheile…

Dar, întâi de toate, cum reuşise să intre în bibliotecă? Toate încuietorile erau solide, făcute din fier, cu neputinţă de deschis prin magie.

Nu conta. Găsise el o cale. Iar acum Elisabeth va fi dată pe mâna vrăjitorilor şi oricare dintre aceştia putea fi sabotorul, aşteptând ocazia să ducă la capăt treaba neterminată. Nu se putea aştepta să i se facă dreptate în Magisterium, Nu o aştepta decât moartea.

A râs – un sunet neplăcut, ciudat, pe care abia dacă l-a recunoscut ca fiind al ei. Gardianul tocmai venise să îi aducă hrana zilnică şi i-a aruncat o privire circumspectă în timp ce împingea tava pe sub uşă. *Crede că am înnebunit.* Pe măsură ce întunericul cuprindea din nou celula, răspândindu-se din colţuri precum apa peste puntea unei corăbii pe cale să se scufunde, Elisabeth se întreba dacă nu cumva acesta avea dreptate. Părea ca şi cum restul lumii şi-ar fi pierdut minţile, nu ea – dar dacă ea era singura care credea asta, se putea oare socoti pe sine întreagă la minte?

Vânătăile de pe braţe, vizibile când şi când în lumina torţei, se decoloraseră, de la un mov-închis, la un galben-pestriţ, bolnăvicios. Trecuse o săptămână în lumea de deasupra. Rutina ei era mereu aceeaşi, până într-o zi când, după ce grilajul s-a auzit scrâşnind pe piatră, pe coridor a răsunat zgomotul a două perechi de cizme în loc de una singură.

Elisabeth ştia ce înseamnă asta: vrăjitorii veniseră în sfârşit după ea.

Capitolul 6

LUMINA ŞI ZGOMOTUL au năvălit asupra lui Elisabeth. A strâns din ochi ca să se apere de lumina puternică, asurzită de tropăitul cizmelor în timp ce gardienii o conduceau pe coridor. Finch a apucat-o de umăr atât de strâns încât i-au scrâşnit oasele. După atât timp petrecut sub pământ, se simţea mai puţin ca o fiinţă omenească şi mai curând asemenea unei mici creaturi smulse din bârlogul ei de ghearele unui şoim, temătoare şi şovăitoare, tulburată de orice zgomot. O rochie care nu îi venea îi ciupea coastele şi îi flutura în jurul gambelor, neobişnuită cum era după atâţia ani în care purtase uniforma confortabilă. Era, în mod sigur, cea mai lungă pe care o putuseră găsi şi tot era cu vreun lat de palmă prea scurtă pentru talia ei înaltă.

Undeva, în apropiere, a strigat-o un glas cunoscut.

— Katrien! a zis la rândul ei, cu o voce vlăguită şi de mult nefolosită.

A privit în jur înnebunită, până când a dat cu ochii de Katrien, care se lupta să se strecoare printre doi gardieni. Avea cearcăne sub ochi, iar din coada desfăcută îi ieşeau şuviţe de păr.

Lui Elisabeth i s-a strâns inima.

— Nu ar trebui să fii aici, a zis ea răguşită.

— Am încercat să vin să te văd, dar gardienii nu m-au lăsat, a zis Katrien cu răsuflarea tăiată, părând că nu auzise.

Un paznic şi-a vârât braţul în faţa ei, încercând să o oblige să se retragă, dar ea s-a strecurat pe sub el şi a continuat.

— Atunci am pus la cale o diversiune – l-am deghizat pe Stefan în bibliotecar senior şi l-am pus să alerge prin arhive fără pantaloni –, dar unul dintre gardieni tot nu şi-a

părăsit postul, iar eu nu m-am putut furişa pe lângă el.

Aşa buimăcită de frică cum era, Elisabeth a izbucnit în râs.

— Nu am fi renunţat, a insistat Katrien, Câteva zile încă şi aş fi găsit eu o cale să te scot de acolo. Jur!

— Ştiu, a zis Elisabeth.

A întins mâna înspre cea a lui Katrien, dar în acel moment Finch a împins-o spre uşă. Vârfurile degetelor li s-au atins până să apuce gardienii să le despartă, iar Elisabeth a avut groaznicul sentiment că era ultima dată când ea şi Katrien se atingeau.

— O să… o să mă întorc! a strigat Elisabeth peste umăr.

Nici măcar ea nu credea că va fi aşa.

— O să îţi scriu.

Era aproape sigură că nu va putea să facă nici asta.

— Katrien, a zis ea, în timp ce Finch o împingea pe uşă afară. Katrien, te rog să nu mă uiţi.

— Nu o să te uit. Nici tu să nu mă uiţi. Elisabeth…

Uşa s-a închis. Elisabeth s-a împleticit, clipind ca să alunge punctele negre care îi împăienjeneau vederea. A rămas în picioare, în curte. Nori de toamnă îmbibaţi de apă acopereau cerul, dar lumina naturală o izbea încă în cap cum izbeşte un ciocan în nicovală. Când vederea i s-a obişnuit cu lumina, a văzut că ieşise pe aceeaşi uşă prin care ea şi Directoarea duseseră Cartea Ochilor, cu inscripţia de deasupra care acum aducea a învinuire.

De ce eu am supravieţuit, iar Directoarea, nu?

O copită a hârşâit pe pietriş, atrăgându-i atenţia lui Elisabeth. Doi armăsari negri, uriaşi, stăteau în faţa ei, muşcându-şi zăbalele, iar în spatele lor aştepta o trăsură. La geamurile ei atârnau perdele de culoarea smaraldului, iar lemnul era sculptat cu un model complicat de spini împletiţi. Meşterul arătase o grijă deosebită pentru a reda spinii în detaliu, cât mai aproape de realitate; mai că putea simţi înţepătura vârfurilor lor ascuţite de acolo de unde stătea.

O umbră s-a întins de-a lungul curţii. Vântul a prins putere, împrăştiind pe pământ frunzele căzute cu un foşnet

şuierător, monoton. Disperată, a privit în jur, până când privirea i s-a fixat asupra uneia dintre nenumăratele statui din curte: un înger de marmură falnic, cu o sabie strânsă la piept. Iedera se încolăcise pe veşmintele lui, formând nişte mânere naturale. Ştia din experienţă că putea să se caţăre în vârful statuii în câteva secunde, dacă nu o deranja să îşi julească un genunchi. Cu puţin noroc, ar putea-o lua peste vârful acoperişului înainte ca vrăjitorul să o poată prinde. A tras aer în piept şi a rupt-o la fugă, iar ghetele ei împrăştiau pietricele în toate părţile.

Un iz de metal ars i-a înfierbântat plămânii, iar apoi zgomotul unei pietre care se prăbuşeşte, crăpând, a răsunat în aer Elisabeth s-a oprit, alunecând, în faţa statuii. Aceasta începuse să se mişte.

Marmura scrâşnea pe marmură în timp ce statuia îşi deschidea ochii goi şi îşi înălţa capul. Cu o expresie senină, a scos sabia din teacă şi şi-a întins aripile deasupra curţii. Scântei de smarald dănţuiau pe marginile aripilor, iar penele s-au desfăcut, aproape translucide în lumina dimineţii. Apoi sabia s-a lăsat în jos, îndreptată direct înspre Elisabeth. Chipul calm al îngerului a privit în jos, la ea, neîndurător.

Elisabeth s-a tras înapoi, împleticindu-se, dar a constatat că întreaga curte prinsese viaţă. Bărbaţii cu glugă din firidele de deasupra capului ei au întors înspre ea feţe adumbrite. Garguiele s-au întins, încercându-şi ghearele pe marginea acoperişului. Chiar şi îngerii care ţineau sulul de deasupra uşii priveau în jos la ea, cu o căutătură nemiloasă şi rece. Elisabeth şi-a înăbuşit un ţipăt. Acum înţelegea de ce nu se obosise Finch să îi lege mâinile. Nu avea cum să scape unui vrăjitor.

A mai făcut un pas în spate, apoi încă unul, până când o umbră s-a întins peste ea. Umbra unui bărbat. Nu îl auzise ieşind din trăsură. Un fior de gheaţă i s-a răspândit prin vene, astfel că a rămas pe loc, împietrită.

— Elisabeth Scrivener, a spus cel căruia îi aparţinea umbra. Numele meu este Nathaniel Thorn. Am venit să te însoţesc la Brassbridge, unde vei răspunde unor întrebări,

şi nu te sfătuiesc să încerci să fugi. Încercarea de a scăpa nu va face decât să îţi dovedească vinovăţia în faţa Cancelarului.

Elisabeth s-a răsucit de jur-împrejur. *El* era. Mantia de culoarea smaraldului i se vălurea la călcâie, iar vântul îi zburătăcea părul negru, cu şuviţe argintii. Ochii lui cenuşii erau la fel de deschişi la culoare şi de pătrunzători cum şi-i amintea, dar, dacă şi el a recunoscut-o, nu a lăsat să se vadă. Într-un colţ al gurii i se ivise un zâmbet amar.

Elisabeth a făcut un pas în spate. Bineînţeles. El trebuie că este adevăratul vinovat. De ce altceva şi-ar asuma un magistru o asemenea sarcină modestă? Cu siguranţă, ar fi cât se poate de convenabil pentru sabotor dacă ea nu ar mai ajunge la Brassbridge, dacă singurul martor al crimei lui ar dispărea într-un accident petrecut pe drum.

— Ţi-e teamă de mine, a remarcat el.

Elisabeth a fost străbătută de un fior, dar nu s-a mişcat din loc. Dacă nu lăsa să se vadă că îl suspecta, poate că avea să rămână în viaţă suficient cât să reuşească să scape.

— Eşti un vrăjitor, a zis ea cu o voce răguşită, simţind că era un răspuns suficient.

Apoi a întrebat, sperând să îi distragă atenţia:

— Cine este Cancelarul?

Ochii vrăjitorului s-au îngustat.

— Dacă ai de gând s-o faci pe proasta, trebuie să te străduieşti mai mult.

— Nu mă prefac.

Şi-a înfipt unghiile în palmă.

— Cine e Cancelarul?

— Chiar nu îţi spune nimic cuvântul?

A clătinat din cap că nu. El s-a aplecat să o privească mai de aproape, iar ochii lui pali i-au cercetat faţa. Elisabeth aştepta să se întâmple ceva: un junghi dureros însemna forţarea unei mărturisiri sau o prezenţă străină care scurmă cu ghearele prin mintea ei în căutarea adevărului. În spatele lui, statuile îşi apropiaseră capetele ca şi cum i-ar fi discutat soarta. Le putea chiar auzi

şuşotind, cu glasuri scrâşnite de pământ şi piatră. A trecut un lung moment, dar vrăjitorul a dat doar drumul unui singur râset lipsit de umor şi s-a retras. Elisabeth a simţit cum uşurarea i se răspândeşte în corp.

— Cancelarul Ashcroft este al doilea cel mai puternic om din regat. Este cel care conduce în prezent Magisteriumul.

A făcut o pauză.

— Ştii ce e Magisteriumul?

— Este guvernul vrăjitorilor. Urmează să fiu dusă acolo.

Dacă nu mă omori mai înainte.

Îmbrăcată numai într-o rochie jerpelită şi prea scurtă, nu se simţise niciodată atât de lipsită de apărare.

— Călătoria până în oraş durează trei zile, s-a aventurat ea, căci îi venise o idee. Nu am niciun lucru cu mine.

Magistrul Nathaniel a aruncat o privire spre uşă.

— A, da. Cât pe ce să uit. O clipă.

Aplecându-şi capul, a murmurat o incantaţie. Cuvintele în enohiană au sfârâit când au lovit aerul, asemenea picăturilor de grăsime pe o plită încinsă.

Elisabeth s-a încordat, nefiind sigură ce avea de gând vrăjitorul. Pregătită pentru ce-i mai rău, a fost cât pe ce să nu bage de seamă şuieratul ciudat care a răsunat de undeva, de sus. O umbră şi-a făcut apariţie pe pământ, lângă ea, crescând repede. Elisabeth a sărit într-o parte în momentul în care un obiect voluminos s-a prăbuşit din cer şi a aterizat cu o bufnitură pe pietriş.

Acest obiect era chiar cufărul ei. Elisabeth s-a holbat la Nathaniel, apoi s-a îndreptat în grabă către cufăr şi i-a desfăcut încuietoarea. Înăuntru se aflau câteva rochii pe care nu le mai purtase de când împlinise 13 ani, împăturite cu grijă. Peria de păr, pe care arareori o folosise. Pijamale. Ciorapi. Nu era şi uniforma de ucenic, dar nici nu se aştepta la asta. În timp ce vraja se destrăma, o strălucire în nuanţa smaraldului a apărut peste ceea ce se afla în cufăr.

— De ce mă priveşti aşa? a întrebat-o el.

— Ai folosit o incantaţie demonică ca să îmi împachetezi ciorapii!

Nathaniel a ridicat o sprânceană.

— Ai dreptate, nu sună a ceva ce ar face un adevărat vrăjitor malefic. Data viitoare nu o să îi împachetez.

Nu putea să scotocească mai adânc în cufăr fără să creeze suspiciuni. Sperase să aibă ocazia să se ducă ea să îşi ia lucrurile. Se îndoia că Nathaniel pusese şi ceva ce i-ar putea servi drept armă, în mod sigur nu pe Ucide-demoni, dar s-ar putea să fie ceva ce ar putea folosi. Va trebui să arunce o privire mai atentă ceva mai târziu, când va fi singură.

Şi-a îndreptat spatele, iar sângele i s-a scurs din cap. S-a clătinat, cuprinsă de ameţeală. Puterile îi slăbiseră în carceră.

O mână a prins-o de cot.

— Uşor, domnişoară, a zis o voce blândă de lângă ea.

S-a întors şi a dat de un servitor care stătea acolo susţinând-o şi şi-a dat seama că e, pesemne, vizitiul, cu toate că, nu se ştie cum, nu îl văzuse până atunci. Era un bărbat tânăr, îmbrăcat într-o livrea de modă veche, iar părul îi era pudrat, meticulos, în alb. Părea a avea cam aceeaşi vârstă cu Nathaniel şi era slab şi scund – nu atât de scund precum Katrien, dar tot mult mai scund decât Elisabeth. *Ce persoană ştearsă,* şi-a zis Elisabeth, apoi s-a încruntat. Niciodată nu s-a mai gândit la cineva ca fiind şters. De unde îi venise gândul ăsta?

Era ceva ciudat cu servitorul ăsta. Oricât ar fi încercat, nu putea să spună altceva despre înfăţişarea lui, nici măcar culoarea ochilor, cu toate că se afla la numai o lungime de braţ de el.

— Să-mi fie cu iertare, a zis el pe un ton şoptit, curtenitor. Pot să vă iau cufărul?

Elisabeth a încuviinţat din cap, năucă. Când servitorul s-a aplecat să ridice cufărul, ea a întins mâna, simţind cumva că ar trebui să ajute. Era atât de slab, încât părea posibil să se rănească.

— Nu-ţi fă griji pentru Silas, a zis Nathaniel. E mai puternic decât arată.

A spus-o pe un ton care suna a glumă.

Oare Nathaniel râdea de el? Elisabeth a studiat faţa servitorului, căutând un posibil semn de stânjeneală, dar nu a găsit niciunul. Acesta afişa în schimb un zâmbet abia schiţat. În vreme ce zâmbetul lui Nathaniel era răutăcios, zâmbetul băiatului era al unui sfânt. Elisabeth s-a mirat cum de nu observase decât acum cât de frumos era, aproape diafan, ca şi cum ar fi fost făcut din gheaţă sau alabastru, nu din carne şi oase. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de frumos, nu ştiuse că poate exista; a simţit un nod în gât doar privindu-l.

Simţind, parcă, atenţia cu care îl priveşte, servitorul a ridicat capul şi i-a întâlnit privirea. Un strigăt i s-a oprit în gât.

Are ochii galbeni. Nu e o fiinţă omenească. E…

Constatarea s-a disipat cum se stinge flacără unei lumânări când sufli. *Da, chiar e o persoană ştearsă,* şi-a zis ea, urmărindu-l pe servitor, care se aşezase din nou lângă ea.

— Îmi îngădui să te ajut să urci în trăsură, domnişoară? a întrebat el.

Ea a încuviinţat din cap şi i-a apucat mâna înmănuşată. Avea încredere în el, cu toate că nu ştia de ce. Ciudat; ar fi putut jura… ar fi putut jura că e ceva…

— Nathaniel se poartă rău cu tine? l-a întrebat ea în şoaptă.

Nu îşi putea închipui ce înseamnă să fii servitorul unui vrăjitor, obligat să fii martor zi de zi la atâtea nelegiuiri.

— Nu, domnişoară. Niciodată. Îi sunt absolut necesar, înţelegi.

În timp ce o ajuta să urce treptele, şi-a coborât şi mai mult vocea:

— Ai auzit, fără îndoială, că vrăjitorii îşi vând vieţile demonilor în schimbul puterii.

Elisabeth s-a încruntat, dar Nathaniel a vorbit înainte să apuce ea să pătrundă înţelesul celor spuse de servitor.

— Fă-te comodă, domnişoară Scrivener. Ne aşteaptă un drum lung. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai curând mă pot întoarce să necăjesc văduvele şi să îi scandalizez pe

cei mai în vârstă cu infama mea magie neagră.

Elisabeth s-a repezit înăuntru, fără să mai aibă nevoie de alte îndemnuri. Interiorul trăsurii era la fel de opulent precum exteriorul, plin de catifea de un verde-închis şi de tâmplărie lucioasă. Nu mai călătorise niciodată până atunci cu o trăsură. Experienţa cea mai apropiată a fost când a stat în partea din spate a unei căruţe pe drum spre Summershall, cu o găină în poală.

S-a ghemuit într-un colţ, îndoindu-şi picioarele pe potriva spaţiului, şi l-a aşteptat pe Nathaniel să vină şi el. Oare avea să se aşeze lângă ea sau în faţa ei? Poate că plănuia să se amuze pe seama ei înainte de a o omorî. S-a încordat în momentul în care trăsura s-a lăsat sub greutatea cuiva. Dar uşa s-a închis, lăsând-o înăuntru, cu gura uscată şi singură.

S-a auzit tropot de copite, iar trăsura s-a pus în mişcare. Ca să îşi abată atenţia de la agitaţia neplăcută din stomacul ei, Elisabeth a dat perdeluţa la o parte. Vraja lui Nathaniel din curte începea să-şi piardă efectul. A privit cum îngerul îşi pune sabia în teacă şi îşi reia poziţia de dinainte, închizând ochii ca şi cum ar fi adormit. Garguiele au căscat, au clipit şi şi-au vârât capetele sub coadă. Pretutindeni feţe care se linişteau, aripi care se strângeau; bărbaţii cu glugă se întorseseră în altă direcţie şi îşi împreunaseră mâinile într-o rugăciune tăcută. Elisabeth, care îşi ţinuse răsuflarea, a respirat când ultima statuie s-a adâncit din nou în nemişcare, iar curtea a redevenit piatră neînsufleţită, ca şi cum cele ce se aflau în ea nu s-ar fi mişcat niciodată, nu ar fi vorbit niciodată, nu ar fi deschis niciodată ochii de marmură.

Curtea a rămas în urmă, iar porţile au coborât în spatele lor. Pe când treceau pe lângă livadă, cu tot mai mare viteză, prin peretele trăsurii a străbătut o discuţie înăbuşită. Elisabeth a studiat geamul, apoi a desfăcut închizătoarea, sperând să surprindă ceva folositor. Vocea lui Nathaniel a fost purtată de un firicel de aer proaspăt.

— Chiar aş vrea să încetezi să mai vorbeşti în public despre demoni, zicea el.

Vocea servitorului a răspuns, abia auzindu-se de tropotul copitelor:

— Nu mă pot abţine, stăpâne. Îmi stă în fire.

— Ei bine, firea ta mă supără.

— Îmi cer sincer iertare. Vrei să mă schimb?

— Nu acum, a zis Nathaniel. O să sperii caii şi, sincer, eu habar nu am să conduc o trăsură.

Elisabeth a ridicat din sprâncene. Să sperie caii? Despre ce vorbea?

— Chiar ar trebui să înveţi să faci singur unele lucruri, stăpâne, a răspuns servitorul. Ţi-ar prinde bine să poţi să îţi faci singur nodul la cravată, de exemplu, sau să reuşeşti măcar o dată să îţi pui mantia corect…

— Da, da, ştiu. Încearcă doar să te porţi mai firesc în preajma fetei. Nu ar fi bine să afle.

Nathaniel s-a oprit.

— Geamul ăla e deschis?

S-a tras repede în spate în timp ce un vârtej de lumină verde s-a răsucit în jurul închizătorii şi a închis brusc geamul, împiedicând-o să mai audă discuţia. Ar putea încerca din nou mai târziu, dar avea bănuiala că închizătoarea avea să rămână complet blocată tot restul drumului.

Puţinul pe care îl surprinsese a umplut-o de groază. Suna ca şi cum servitorul era complicele lui Nathaniel în planul de a o ucide. Înainte ca trăsura să se oprească pentru noapte, era nevoie să pună la cale un plan. Acesta a fost întotdeauna punctul tare al lui Katrien, nu al ei. Dar, dacă nu reuşea să scape, o să moară, iar dacă murea, nu o să îl mai aducă niciodată pe ucigaşul Directoarei în faţa tribunalului.

În căutare disperată de inspiraţie, a privit din nou pe geam şi a dat peste o privelişte pe care nu o recunoştea: oi care păşteau pe o colină, înconjurate de o pădure. A căutat cu privirea Marea Bibliotecă şi a descoperit-o în spatele copacilor, cuibărită printre petice reprezentate de ferme, iar turnurile ei impunătoare se profilau deasupra acestei zone rurale, printre şiruri de nori cenuşii. Privise în zare

din aceste turnuri întreaga ei viaţă, visând la viitorul ei, undeva, departe. Fără îndoială că privise chiar acest drum, percepând priveliştea aşa cum ar face-o o pasăre, privelişte care acum, de la nivelul solului, i se părea ciudată şi necunoscută.

Şi-a apăsat fruntea pe sticlă, încercând să înghită durerea din gât. Era cea mai mare distanţă la care se aflase vreodată de Summershall. După ce visase atâta vreme, părea o cruzime peste măsură de mare că urma să îşi facă o primă şi, cel mai probabil, ultimă idee despre lume ca prizonieră, ca trădătoare faţă de tot ceea ce îndrăgise.

Trăsura s-a balansat când drumul a făcut un cot, iar acoperişurile din Summershall au dispărut în spatele colinei. Curând copacii au format o linie continuă şi Marea Bibliotecă s-a făcut şi ea nevăzută.

Capitolul 7

TRĂSURA S-A HURDUCĂIT, iar zdruncinătura a trezit-o pe Elisabeth. S-a ridicat în capul oaselor, tresărind de durere din cauza crampei de la gât, apoi a înlemnit, cu toate simţurile în alertă. Nu auzea decât bâzâit de insecte – nici tropăit de copite, nici zdrăngănit de roţi pe drum. Trăsura se oprise. Afară era întuneric, dar lumina lămpilor strălucea derutant prin spaţiul dintre perdele. Privind printre ele, a descoperit că se aflau în faţa unui vechi han de piatră.

Încuietoarea uşii s-a răsucit. S-a întins la loc, în poziţia din care tocmai se trezise, cu toate simţurile în alertă. Printre gene, l-a privit pe Nathaniel aplecându-se să intre, cu faţa doar o pată pală în întuneric. Vântul îi ciufulise părul, iar şuviţele argintii îi străluceau.

— Sper că n-ai murit înăuntru, domnişoară Scrivener, a zis el.

Ea a rămas nemişcată. Se străduia să respire cât mai încet.

— Ar fi destul de neplăcut pentru mine dacă ai muri, a continuat el. Ar urma tot felul de întruniri plictisitoare, o anchetă, o acuzaţie sau două de crimă… Domnişoară Scrivener?

Elisabeth a rămas tot nemişcată.

Nathaniel a slobozit un oftat şi a urcat în trăsură. În timp ce s-a apropiat, aducând cu el mireasma aerului nopţii şi a vrăjitoriei, pulsul lui Elisabeth a luat-o razna. Ceea ce avea de gând ea să facă era primejdios. Dar nu avea de ales – sau, cel puţin, nu avea o variantă mai bună.

Când Nathaniel a întins mâna spre umărul ei, Elisabeth a înviat. Acesta nu purta mănuşi, iar când dinţii ei i s-au înfipt în mână, a ţipat. Într-o clipită, Elisabeth a ieşit din trăsură şi a luat-o la fugă. Luminile hanului urcau şi

coborau în timp ce ea gonea către drum. Au dispărut din vedere în momentul când ea a derapat spre cealaltă margine întărită a drumului şi, pentru câteva secunde groaznice, în timp ce se rostogolea peste pietre, nu a mai văzut nimic: în faţă nu se aşternea decât întunericul. Apoi a ajuns jos, împroşcând în jur. Apa i-a ajuns la ciorapi, împreună cu duhoarea de noroi şi de haine putrezite. Aterizase într-un şanţ. Dincolo de el a zărit o încâlcitură întunecată de crengi – un desiş.

S-a afundat în desiş. Ramurile i-au biciuit faţa, iar frunzele i s-au agăţat în păr. Inima i s-a oprit în momentul în care ceva i s-a prins de umăr, dar nu era decât o altă creangă, deranjată de trecerea ei. Mai că se aştepta ca arborii să prindă viaţă în jurul ei; ca rădăcinile lor să se descolăcească din pământ asemenea unor şerpi şi să i se încolăcească în jurul gleznelor. Dar nu era niciun semn că ar fi urmărită. De fapt, nu era nici urmă de semn de viaţă.

Dacă erau animale în acea pădure – păsări, veveriţe –, se cufundaseră toate în tăcere, lăsând-o singură, doar cu zgomotul respiraţiei sale şuierătoare şi al crengilor strivite în timp ce înainta prin desiş. La început, tăcerea nu a îngrijorat-o, la o oră atât de târzie în noapte. Apoi şi-a zis: *Unde au dispărut greierii?*

A năvălit într-un luminiş şi s-a oprit, poticnindu-se. Servitorul lui Nathaniel, Silas, stătea în faţa ei. Îşi ţinea mâinile împreunate la spate şi afişa un zâmbet abia schiţat, împăciuitor. Nicio şuviţă albă nu scăpase de sub bentiţa care îi ţinea părul. Era atât de palid, încât părea o stafie pe fundalul întunecat al copacilor.

Degetele groazei i-au încleştat gâtul, sugrumând-o.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat ea, cu un firicel de voce care a răzbătut prin întuneric.

Ar fi trebuit să îl vadă urmărind-o. Sau măcar ar fi trebuit să îl audă. Parcă ar fi apărut de nicăieri.

— Toţi servitorii buni au secretele lor, care e mai bine să rămână nedestăinuite, ca nu cumva să strice iluziile atât de dragi stăpânului şi oaspeţilor lui, a răspuns el. Vino!

A întins o mână îmbrăcată în mănuşă.

— E frig afară şi întuneric. La han te aşteaptă un pat cald.

Avea dreptate. Elisabeth s-a simţit dintr-odată nesăbuită pentru că alergase prin pădure la ora asta. Nici măcar nu îşi mai amintea de ce fugise. A făcut un pas către el, apoi s-a răzgândit, privind în jur. De ce să aibă încredere în Silas? Nu îl cunoştea. El urmărea să îl ajute pe Nathaniel…

— Te rog, domnişoară, a zis el încet. Aşa e cel mai bine. Lucruri cumplite bântuie prin întuneric în timp ce lumea oamenilor e cufundată în somn. Nu aş vrea să văd că păţeşti ceva rău.

Grija şi mâhnirea i-au transformat trăsăturile în cele ale unui înger, potolindu-i lui Elisabeth temerile. Cineva atât de frumos, cuprins de o asemenea tristeţe, nu putea fi mânat decât de cele mai bune intenţii. A păşit înainte, ca hipnotizată.

— Ce fel de lucruri cumplite? a şoptit ea.

Fără niciun efort, Silas a ridicat-o în braţe.

— E mai bine să nu ştii, a murmurat el, atât de încet, încât abia l-a auzit.

Şi-a aţintit privirea la faţa lui, uimită. Luna arunca o strălucire argintie deasupra, iar ramurile negre se împleteau în lumina astrului asemenea unor degete împreunate în rugăciune. Îmbrăcat în această strălucire, Silas arăta de parcă ar fi fost el însuşi plămădit din lumina lunii. A purtat-o printre copacii tăcuţi, peste şanţ şi înapoi, de cealaltă parte a drumului.

Când au ajuns în curtea hanului, un băiat ducea caii lui Nathaniel spre grajduri. Calul aflat cel mai aproape şi-a lăsat urechile pe spate şi a fremătat din nări. Un nechezat ascuţit a spintecat noaptea.

Senzaţia de pace a părăsit-o brusc pe Elisabeth, asemenea unei pături grele date la o parte de pe trup. A tras aer în piept.

— Lasă-mă jos, a zis ea şi s-a zbătut în braţele lui Silas.

Ce se petrecuse? A încercat să fugă – asta ştia. Dar cum se murdărise în asemenea hal? Nu se putea să o fi făcut cu prea mult înainte ca Silas să o prindă. Ultimul lucru pe

care şi-l amintea era că ajunsese la drum, iar apoi… Pesemne că se lovise la cap în ciocnire.

Nathaniel a coborât din trăsură.

— Doamne Sfinte, m-a muşcat, i-a zis el lui Silas, nevenindu-i să creadă. Cred că a străpuns pielea.

Elisabeth aşa spera.

— Aşa îţi trebuie dacă bei sânge de orfan, a strigat ea.

Băiatul de la grajduri s-a oprit şi s-a holbat.

Pe neaşteptate, Nathaniel a izbucnit în râs.

— Pacoste ce eşti! a zis el. Bănuiesc că e vina mea că am presupus că eşti inofensivă.

A clătinat din cap.

— Până pe Celălalt Tărâm, asta înţeapă. Aş fi norocos dacă nu am luat vreo boală. Silas? Asigură-te că uşa de la camera ei e zăvorâtă. Temeinic.

Elisabeth a încetat să se zbată când Silas a dus-o înspre han. Chiar era mai puternic decât arăta, iar ea avea nevoie să îşi păstreze energia, care o părăsea rapid – mult mai repede decât s-ar fi aşteptat, chiar şi după timpul petrecut în carceră.

Nathaniel a privit-o, dar ea nu a reuşit să îi desluşească expresia din pricina întunericului.

Silas a pus-o jos după ce a intrat pe uşă. Spre uşurarea ei, în han era agitaţie mare. Drumurile de Cerneală erau cele mai bine îngrijite din Austermeer, întreţinute de Collegium, şi erau intens circulate. Lumina lămpilor strălucea pe pereţii daţi cu var, pe care umbrele clienţilor se întindeau şi râdeau şi ridicau paharele. Stomacul ei a protestat zgomotos la mirosul de cârnaţi gătiţi, plini de grăsime şi de condimente. A simţit cum senzaţia de foame îi provoacă ameţeală.

O slujnică a trecut în grabă pe lângă ei, fără ca măcar să arunce o privire în direcţia lor. Nimeni dintre cei aflaţi în hanul aglomerat nu părea să fi băgat de seamă prezenţa lui Elisabeth, din care se prelingeau pe covor picături de apă din şanţ, sau pe cea a lui Silas, care stătea tăcut lângă ea.

Înainte să apuce ea să strige după ajutor, Silas a condus-

o spre scări.

— Pe aici. Camerele noastre sunt pregătite.

Şi-a aşezat o mână pe spatele ei, ca să o susţină atunci când s-a împiedicat.

— Ai grijă. Teamă mi-e că Master Thorn nu m-ar ierta dacă te las să cazi.

Nu avea de ales, aşa că s-a supus. Îşi simţea capul ca plin cu vată. Larma produsă de mulţimea din han îi bubuia în tâmple asemenea unui al doilea puls: urale şi râsete, zăngănitul tacâmurilor. Sus, Silas a condus-o de-a lungul coridorului, spre o uşă din capăt. Când a descuiat-o, Elisabeth a observat că purta aceleaşi mănuşi albe ca de dimineaţă. Dar nu era nicio urmă de murdărie pe ele, cu toate că îşi petrecuse toată ziua ţinând frâiele trăsurii.

— Stai, a zis ea, când el s-a întors să plece. Silas, eu…

El s-a oprit.

— Da?

Capul îi bubuia. Era ceva important, de care uitase. Ceva ce trebuia să ştie.

— Ce culoare au ochii tăi? a întrebat ea.

— Sunt căprui, domnişoară, a răspuns el încet, iar ea l-a crezut.

Încuietoarea a ţăcănit în spatele ei. Dintr-odată, bubuitul din capul ei s-a atenuat. Camera era mică şi caldă, cu un foc care trosnea în vatră şi un covor împletit, al cărui model viu colorat îi amintea dureros de pătura de pe patul ei de acasă. Mai întâi a încercat fereastra şi a descoperit că nu se deschidea. Apoi a smucit de mânerul uşii, dar zadarnic. Rămasă pe moment fără alte opţiuni, şi-a scos rochia şi ciorapii uzi, pe care le-a întins pe pietrele încinse, să se usuce. În ciuda căldurii, a început să tremure.

Încerca să îşi revină lângă foc, gândindu-se ce să facă, când în colţul camerei a licărit o lumină verzuie. Elisabeth a sărit în picioare, a înşfăcat un vătrai din vatră şi l-a azvârlit în direcţia luminii. Vătraiul a ricoşat cu o bufnitură. Nu era Nathaniel cel care se materializase acolo, ci doar cufărul ei, care purta acum o crestătură pe capac.

Uitând de oboseală, s-a repezit către cufăr şi l-a deschis, scotocind prin el după ceva folositor. Rochii şi şosete zburau prin cameră. Peria ei de păr a alunecat sub pat. Aproape a ajuns la fundul cufărului şi s-a resemnat acceptând că e o cauză pierdută, când degetele ei, în loc să dea de un alt strat de rufărie ori de bumbac, au atins piele.

Piele caldă, impregnată cu o viaţă a ei.

A străbătut-o un fior. Cu băgare de seamă, a ridicat obiectul de pe fundul cufărului. Era un grimoar, un volum neobişnuit de gros şi de greu, legat în piele lucioasă, roşu de Burgundia. Pe cotor luceau litere inscripţionate cu aur: *Lexicon al meşteşugului vrăjitoresc.* Fără să stea pe gânduri, şi-a apăsat nasul în pagini şi a inspirat adânc. Marginile hârtiei se uzaseră, devenind cu trecerea timpului moi precum catifeaua, şi aveau un miros dulceag, cald, precum crema de ou.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat ea, nefiind sigură de intenţiile prietenoase ale grimoarului.

Grimoarele rele din fire aveau în general un miros mucegăit sau acru.

— Eşti la fel de departe de casă ca mine.

Paginile Lexiconului au şoptit, ca şi cum ar fi încercat să răspundă. L-a întors pe partea cealaltă şi a descoperit numărul I stanţat pe coperta din spate. Grimoarele de Categoria Unu erau de regulă lucrări de referinţă sau compendii. Nu puteau vorbi direct cu oamenii, precum un grimoar de Categoria Şapte cel puţin, şi nici măcar nu puteau scoate sunete, o capacitate pe care o arătau cele mai multe grimoare, începând cu Categoria Doi.

Coperta i-a înghiontit mâna. Nedumerită, i-a dat drumul, iar dintre pagini a alunecat un petic de hârtie. L-a ridicat, încruntând din sprâncene.

Elisabeth, era mâzgălit pe bilet, cu un scris dezordonat, familiar, *dacă găseşti asta, atunci am avut dreptate, iar vrăjitorul a adus prin magie cufărul tău în trăsura lui. Am ascuns grimoarul ăsta înăuntru în caz că te poate ajuta să te pregăteşti pentru orice te aşteaptă. Să nu uiţi niciodată că cea mai bună armă a ta o constituie cunoştinţele. Cu cât*

mai multe cunoştinţe, cu atât mai bine, ca să îl poţi lovi pe vrăjitor în cap cu grimoarul şi să îi faci un cucui. De aia am ales unul aşa de mare.

Ţi-aş spune să îţi păstrezi curajul, dar nu e nevoie. Eşti oricum cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Îţi promit că o să ne vedem din nou.

K

P.S. Nu mă întreba cum am reuşit să scot pe furiş grimoarul de la locul lui. Nu am fost prinsă şi asta e ceea ce contează.

Lui Elisabeth i-au apărut lacrimi în ochi. Katrien făcuse totul să sune ca nefiind mare lucru, dar îşi putea pierde ucenicia dacă se descoperea că furase un grimoar. Îşi asumase un risc enorm când l-a luat din bibliotecă. Fără îndoială că ştiuse cât de mult i-ar ridica moralul lui Elisabeth să aibă un obiect de acasă.

Aceasta şi-a trecut, gânditoare, degetele peste coperta Lexiconului, întrebându-se de unde ar începe Katrien. În mod sigur era ceva înăuntru care i-ar putea spune mai multe despre Nathaniel. Cu cât ştia mai multe despre el, cu atât mai pregătită avea să fie ca să riposteze.

A ţinut grimoarul în aer.

— Ai o secţiune despre magistri, te rog? s-a interesat ea.

Era întotdeauna înţelept să fii politicos cu cărţile, indiferent dacă te puteau sau nu auzi.

Lexiconul i s-a deschis în mâini. Între pagini a licărit o strălucire gălbuie, scăldându-i faţa în lumină. Paginile au foşnit ca stârnite de vânt. Se mişcau tot mai repede, întorcându-se de unele singure, până când au ajuns pe la mijlocul volumului. Apoi s-au oprit şi s-au lăsat lin de o parte şi de alta, cu o mişcare graţioasă şi amplă. O panglică roşie de catifea a alunecat în acel loc, pentru a-l marca. Strălucirea a scăzut până la o licărire metalică, asemenea luminii de lumânare reflectate de bronzul şlefuit.

Casa Magisterială Regatului Austermeer, se putea citi în titlul secţiunii, în susul paginii. Iar mai departe, dedesubt:

Dintre toate familiile de vrăjitori, niciuna nu e atât de

puternică precum cele care se trag din marii vrăjitori cărora li s-a acordat titlul de „Magister” de către Regele Alfred în vremea Veacului de Aur al Vrăjitoriei, ca răsplată pentru faptele lor de mare ispravă săvârşite în slujba coroanei. Aceşti primi magiştri sunt cei care au întemeiat Magisteriumul, la începutul secolului al XVI-lea. Mai întâi o societate ocultă privată, organizaţia s-a dezvoltat apoi, devenind un consiliu de conducere din rândurile căruia este ales la fiecare treisprezece ani un Cancelar al Magiei…

În continuare, Elisabeth a sărit peste rânduri, până când un nume cunoscut i-a atras privirea.

Casa Ashcroft, ridicată în rang de Cornelius Ashcroft, cunoscut drept Cornelius cel înţelept, este elogiată pentru participarea ei în numeroase lucrări publice care au contribuit la înfăţişarea de azi a Regatului. Cornelius Ashcroft a trasat Drumurile de Cerneală şi a transportat mii de tone de calcar pentru construirea Marii Biblioteci în 1523, iar succesorul lui, Cornelius al II-lea, a ridicat faimosul Pod al Sfinţilor din Brassbridge, peste apele Râului de Apus, într-o singură zi.

În acelaşi timp, Casa Thorn este cunoscută pentru cea mai întunecată dintre toate vrăjitoriile – necromanţia prin care întemeietorul casei, Baltasar Thorn, a respins invazia Founderlander din 1510 folosind o oştire de soldaţi morţi, adunată pentru a lupta în slujba Regelui Alfred. Cu toate că necromanţia este considerată un meşteşug interzis odată cu Reformele din 1672, există unele concesii în privinţa folosirii ei pe timp de război. Pe seama puterii Casei Thorn este pusă independenţa neîntreruptă a Regatului faţă de vecinii lui, care nu au mai ameninţat teritoriul austermerian de la Războiul Oaselor încoace.

Elisabeth s-a oprit din citit. A simţit furnicături pe piele. Poveştile despre Războiul Oaselor îi dăduseră coşmaruri în copilărie. Nu părea posibil ca toate grozăviile acestuia să fi fost opera unui singur om, strămoşul lui Nathaniel. Se afla într-un pericol mai mare decât îşi închipuise.

Grimoarul s-a foit în mâinile ei. Din proprie iniţiativă, şi-

a dat paginile la o altă secţiune. A apucat doar să citească titlul capitolului, *Slujitorii demonici şi invocarea lor,* când a răsunat un ciocănit în uşă. Elisabeth a înlemnit, stăpânită de impulsul de a pretinde că nu e acolo. Încetişor, pe furiş, a închis grimoarul şi l-a pus deoparte.

— Ştiu că eşti trează, domnişoară Scrivener, a zis Nathaniel de dincolo de uşă. Te-am auzit vorbind de una singură.

Elisabeth şi-a muşcat buza. Dacă nu răspundea, ar putea intra în camera ei cu forţa.

— Vorbeam cu o carte, a răspuns ea.

— Nu ştiu cum se face că nu sunt deloc surprins. Ei bine, am venit să îţi aduc cina, dacă îmi promiţi că nu mă mai muşti. Sau, de fapt, că nu arunci cu ceva în mine.

Elisabeth a aruncat o privire înspre vătrai.

— Da, te-am auzit tocmai de jos. Proprietarul m-a obligat să plătesc în plus la avans. Sunt cât se poate de sigur că îşi închipuie că faci găuri în pereţi.

A făcut o pauză.

— Nu faci asta, nu-i aşa? Pentru că mi-e teamă că nu o să reuşeşti să sapi un tunel prin care să scapi până dimineaţă, oricât de mult te-ai strădui.

O tăcere evazivă părea cel mai bun răspuns, dar chiar atunci nevoile trupului au trădat-o. Stomacul i s-a strâns de foame, senzaţie care i-a provocat ameţeală, însoţită de un chiorăit puternic. Abia dacă mai putea gândi din pricina mirosului de cârnaţi care pătrundea prin uşă.

De ce îi adusese Nathaniel cina? Poate că otrăvise mâncarea. Cel mai probabil, încerca să îi inducă o falsă senzaţie de siguranţă, înainte să ajungă într-o zonă retrasă, unde ar putea să o ucidă şi să scape mai uşor de corpul ei. Nu avea niciun sens să o omoare într-un han, înconjurat de potenţiali martori. De fapt, recunoscuse practic atâta lucru în trăsură.

Mai bine să accepte mâncarea şi să îşi păstreze puterile, decât să se înfometeze şi să ajungă prea slăbită pentru a mai lupta.

— O clipă, a zis ea, strecurându-se înspre uşă.

Cu grijă, a încercat mânerul. Era descuiat. A tras de el să deschidă uşa, cuprinsă brusc de curaj, numai pentru a o închide din nou, trântindu-i-o în faţă lui Nathaniel. Îşi amintise, prea târziu, că era îmbrăcată numai în furou.

— Nu sunt îmbrăcată decent, a explicat ea, strângându-şi mâinile în jurul pieptului.

— E în regulă, a răspuns el. Eu rareori sunt.

Fracţiunea de secundă cât îl zărise stând pe coridor i se întipărise în minte. Era îmbrăcat într-o bluză de corp albă, deschisă la gât, cu mânecile suflecate până la coate. Lumina sfeşnicelor de pe coridor scotea la iveală o cicatrice lungă, urâtă, care şerpuia pe partea interioară a antebraţului său stâng. Faptul că toată ziua călătorise în afara trăsurii îi făcuse obrajii îmbujoraţi şi buzele roşii, ceea ce îi dădea o înfăţişare surprinzătoare de depravare, accentuată de părul răvăşit şi de privirea pătrunzătoare, cinică. Efectul era atât de puternic, încât aproape că nu observase tava din mâinile lui.

Nu, nu avea deloc o înfăţişare decentă. Cât văzuse, în schimb, el din înfăţişarea lui Elisabeth? Părea că acelor ochi cenuşii nu le scapă nimic.

După câteva secunde, Nathaniel a oftat.

— O să pun tava pe podea. O poţi lua după ce plec. Şi nu încerca să fugi – Silas păzeşte scările. Când termini, uşa o să fie zăvorâtă prin magie.

După aceste indicaţii, a urmat un clinchet de argintărie şi de vase. Elisabeth a aşteptat până când i-a auzit paşii îndepărtându-se, iar apoi a întredeschis din nou uşa. Prin spaţiul îngust a cercetat tava, care era încărcată cu pâine neagră şi brânză cu ierburi. Şi apoi – cârnaţii. Nu păreau a fi o capcană. S-a ghemuit şi a deschis uşa mai mult.

Nathaniel ajunsese aproape de capătul coridorului. Urmărindu-l cu privirea, a văzut urma de muşcătură ce părea dureroasă de pe pielea mâinii drepte. Dovadă că putea fi rănit ca orice om obişnuit. O fi ucis-o el pe Directoare, dar nu era invincibil. Atâta vreme cât trăia, Elisabeth mai avea o şansă.

Şi-a adunat curajul.

— Nathaniel, a zis ea.

El a încetinit pasul, apoi s-a oprit. Şi-a înclinat capul, aşteptând.

— Îmi…

A înghiţit când vocea a lăsat-o şi a încercat din nou.

— Îmi pare rău că te-am muşcat.

Nathaniel s-a întors. Şi-a trecut privirea peste ea, evaluând relaxat felul în care a întins mâna şi a apucat marginea tăvii, ca şi cum s-ar fi putut să i-o smulgă cineva. Ochii lui au zăbovit pe vânătăile estompate de pe braţele ei, urme ale luptei cu Malefictul. În timp ce secundele se scurgeau, Elisabeth a căpătat senzaţia neplăcută că e întoarsă pe dos şi inspectată ca un buzunar gol.

— Chiar îţi pare rău? a întrebat el în cele din urmă.

Ea a încuviinţat din cap, neconvingătoare.

— Văd că nu prea eşti obişnuită să minţi, a spus el, scrutând-o încă. Nu te pricepi deloc. Şi, chiar dacă te pricepeai, tactica asta nu ţine cu mine.

— Ce tactică?

— Să te prefaci că eşti inofensivă şi ascultătoare în speranţa că o să las garda jos la timp pentru următoarea ta tentativă de fugă. Te-ai dovedit deja a fi un agent al haosului. Nu am de gând să uit asta. Mai e ceva înainte să plec?

Lui Elisabeth i s-au aprins obrajii. Marginile tăvii i s-au adâncit în degete. Ce prostie din partea ei să îşi închipuie că l-ar putea păcăli! Dar, dacă era dispus să răspundă la întrebări, atunci măcar să profite de ocazie pentru a afla mai multe.

— Câţi ani ai? a întrebat ea.

— 18.

S-a relaxat, surprinsă.

— Serios?

— Nu am sacrificat fete virgine pentru pometii mei perfecţi, dacă la asta te gândeai. Virginele, în general, au mai puţine proprietăţi magice decât presupun de obicei oamenii.

Elisabeth a încercat să nu pară prea uşurată după

această informaţie.

— Voiam doar să zic că eşti tânăr pentru un magistru, şi-a luat ea inima în dinţi.

Expresia lui a devenit indescifrabilă. Apoi a zâmbit într-un fel care a făcut-o pe Elisabeth să simtă un fior pe şira spinării.

— Explicaţia e simplă. Toţi cei aflaţi între mine şi titlu sunt morţi. Asta îţi satisface curiozitatea, domnişoară Scrivener?

Elisabeth şi-a dat brusc seama că da. Nu voia să ştie ce anume putea aduce a asemenea expresie pe faţa unui băiat, de parcă ochii i-ar fi fost sculptaţi în gheaţă, iar inima i-ar fi împietrit. Nu mai voia să înfrunte persoana care o omorâse pe Directoare cu sânge-rece. Cu privirea în pământ, a încuviinţat din cap.

Nathaniel s a pregătit să plece, apoi s-a oprit.

— Înainte să plec, pot să te întreb şi eu ceva?

Cu privirea aţintită la cina ei, a aşteptat să audă întrebarea.

— De ce m-ai apucat de păr în ziua aia, în Summershall? a întrebat-o el. Ştiu că nu ai făcut-o accidental, dar nu găsesc în ruptul capului o explicaţie raţională.

Nodul din stomac i-a dispărut de uşurare. Se aşteptase să o întrebe ceva îngrozitor. Detaşată, şi-a zis: *Deci* îşi *aminteşte totuşi de mine din sala de lectură.*

— Voiam să aflu dacă ai urechi ascuţite, a răspuns.

El a rămas tăcut, analizând răspunsul.

— Înţeleg, a spus apoi, cu o mină serioasă. Noapte bună, domnişoară Scrivener.

A păşit după colţ.

Elisabeth nu a mai pierdut timpul să tragă tava înăuntru. Era atât de înfometată, încât s-a pus pe mâncare acolo pe podea, devorând-o cu mâna. Abia a sesizat, printre îmbucături, că undeva în han cineva râdea.

Capitolul 8

ZONA RURALĂ DIN Austermeer defila prin faţa geamului trăsurii. Treceau pe lângă ferme, pe lângă pajişti unduitoare cu flori de câmp şi pe lângă dealuri împădurite, pe care toamna le îmbrăcase într-o culoare aurie. În golurile văilor se aşternuse ceaţa, care îşi întindea uneori degetele de-a latul drumului. La timpul când umbrele după-amiezii devin mai dense, trăsura a intrat hurducăind în Blackwald, marea pădure care tăia regatul ca o lovitură de cuţit. Întunericul şi umezeala s-au răspândit pretutindeni. Ici şi colo, prin desiş se iţeau pâlcuri albe de mesteceni, asemenea unor spectre care pluteau printre veşmintele negre ale unui alai funebru. Privind afară, la frunzele care cădeau agale, la covorul gros de ferigi, la câte o căprioară care o zbughea înspre locuri nevăzute, Elisabeth a fost învăluită de teamă, ca şi cum ceaţa ar fi pătruns în trăsură şi ar fi împresurat-o.

Nathaniel va încerca să o lichideze aici, era sigură de asta. Când va ajunge fără ea în oraş, ar putea pretinde că a fugit şi s-a făcut nevăzută printre copaci. În locuri precum acesta, nimeni nu ar găsi cadavrul unei fete. Nici măcar nu şi-ar da osteneală să caute.

I se părea că nu există nicio speranţă de scăpare. Încercase din nou cu o noapte în urmă, dar, după ce a spart geamul camerei şi a urcat pe acoperiş, Silas o aştepta în grădina hanului. În mod ciudat, nu îşi amintea restul. Pesemne că fusese doborâtă de oboseală. După aceea avusese un vis neliniştitor cum că era din nou în livada din Summershall, săpând după cutia de urgenţă cu sare, sub statuia îngerului. Dar de data asta statuia prinsese viaţă şi o privea cu nişte ochi galbeni, vii.

Un ghiont în mână i-a întrerupt şirul gândurilor. Încruntând din sprâncene, şi-a luat privirea de la pădure şi

s-a uitat spre grimoarul din poală. Era a treia oară când o înghiontea cu coperta, ca un câine care cerşeşte atenţie.

— Ce e? a întrebat ea, iar Lexiconul i-a dat încă un ghiont, de data asta şi mai insistent, care a făcut-o să îşi slăbească strânsoarea, iar cartea şi-a întors singură paginile, cu un foşnet nerăbdător.

S-a deschis la aceeaşi secţiune ca seara trecută, *Slujitorii demonici şi invocarea lor.* Pe Elisabeth a străbătut-o un fior. Ilustraţii din cărţi îi străfulgerau prin minte: desene cu pentagrame şi fecioare însângerate, cu demoni cu coarne şi râturi şi cozi, care se ospătau cu măruntaie de parcă erau nişte şiruri de cârnaţi. Dar Lexiconul voia ca ea să citească asta cu un motiv anume. Şi-a recăpătat cumpătul şi s-a aplecat asupra paginilor.

Se ştiu relativ puţine lucruri despre demoni chiar şi în comunitatea vrăjitorească, se putea citi dedesubtul titlului, *în parte din cauza pericolului de a vorbi cu demonii, care sunt nişte şarlatani bine-cunoscuţi şi profită de orice ocazie pentru a-şi trăda stăpânii. Pentru că, odată ce se cade la învoială cu un demon, este în interesul acestuia să îşi vadă stăpânul mort; astfel poate face învoială cu un nou stăpân şi îşi maximizează durata de viaţă omenească pe care o primeşte ca plată.*

Demonii trăiesc într-un tărâm cunoscut drept Celălalt Tărâm, aflat într-un plan învecinat cu al nostru, care este sursa tuturor energiilor magice. Fără legătura stabilită printr-o învoială demonică, oamenii nu pot extrage energie din Celălalt Tărâm. Prin urmare, însăşi existenţa vrăjitoriei este dependentă de invocarea şi de aservirea demonilor – un rău regretabil, dar necesar. Este deopotrivă o binecuvântare şi un blestem faptul că demonii râvnesc la viaţa de muritor mai mult decât la orice altceva şi de aceea sunt, dornici să aibă de-a face cu oamenii…

Să fie oare asta slăbiciunea lui Nathaniel? Elisabeth s-a agăţat în zadar de acest gând. Îşi simţea capul tulbure, de parcă citea de ore întregi, nu de câteva clipe. Grimoarul i-a înghiontit din nou mâna, iar ea şi-a dat seama că privea în gol. Hotărâtă, s-a frecat la ochi şi a continuat să citească.

Celălalt Tărâm este plină de hoarde de demoni mai neînsemnaţi: drăcuşori, diavoli, goblini şi alţii asemenea, care nu sunt greu de invocat; dar nu sunt nişte slujitori de ispravă, pentru că nu sunt decât puţin mai inteligenţi decât animalele obişnuite. Fiind domeniul criminalilor şi al amatorilor nepricepuţi, invocarea demonilor mai neînsemnaţi a devenit ilegală odată cu Reformele. Adevăraţii vrăjitori caută numai serviciile demonilor de stirpe nobilă, care, în ciuda faptului că sunt periculoşi, pot fi constrânşi prin condiţiile invocării lor şi, prin urmare, forţaţi să se supună stăpânilor lor.

Unde o fi oare demonul lui Nathaniel? a murmurat Elisabeth. Părea ciudat să călătorească fără el. A avut o fracţiune de secundă senzaţia că e pe cale să îşi dea seama de ceva, dar revelaţia i s-a scurs din minte precum nisipul, lăsându-i doar un uşor ţiuit în urechi.

Mai există şi alte speculaţii referitoare la natura demonilor şi la Celălalt Tărâm, continua Lexiconul pe pagina următoare, *dar în general sursele sunt extrem de inconsistente – dacă nu de-a dreptul inventate iar valoarea lor este respinsă de ştiinţa din ziua de azi. Exemplul cel mai cunoscut este* Codex Daemonicus *de Aldous Prendergast, scris în 1513, cândva foarte preţuit, dar care acum se crede a nu fi nimic mai mult decât aiurelile unui ţicnit. Prendergast a fost declarat nebun de propriul său prieten, Cornelius cel Înţelept, pentru că a pretins că ar fi pătruns în Celălalt Tărâm şi că ar fi descoperit un secret cumplit, pe care l-ar fi tăinuit în paginile manuscrisului sub forma unui cifru…*

— Domnişoară Scrivener?

Elisabeth a tresărit şi a închis repede grimoarul. Fusese atât de atentă la ceea ce citea, încât nu a băgat de seamă că trăsura se oprise.

— Am ajuns la locul unde facem popas peste noapte, a continuat Nathaniel, deschizând mai larg uşa. E de preferat să nu călătorim prin pădurea asta după lăsarea întunericului.

A urmărit-o cu privirea în timp ce punea Lexiconul

deoparte, dar nu a spus nimic despre el.

Când Silas a ajutat-o să coboare din trăsură, Elisabeth s-a crispat. Trăsura părăsise drumul şi poposise într-un luminiş din pădure. Stelele străluceau pe cer, iar copacii erau strânşi roată în jurul lor, întunecaţi şi atenţi, răsuflând ceaţă. Erau departe de cea mai mică urmă de civilizaţie, fie chiar şi un han.

Acesta era locul. Mai mult ca sigur. Şi-a strâns pumnii în momentul în care Nathaniel s-a îndepărtat pe pajişte, privind în jur ca şi cum ar fi căutat ceva. Un loc unde să îi îngroape trupul? Elisabeth a aruncat o privire peste umăr şi a descoperit că Silas stătea imediat în spatele ei. Cu toate că, politicos, îşi ţinea privirea plecată, Elisabeth a simţit că e atent supravegheată.

— Nu sunt clădiri în Blackwald, a zis el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mossienii nu privesc cu ochi buni încălcarea teritoriului lor. Cu toate că au mai rămas puţini, încă se pot dovedi primejdioşi atunci când îi apucă.

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. Citise poveşti despre mossieni şi sperase întotdeauna să vadă unul, dar Master Hargrove o asigurase că spiritele pădurii muriseră cu multă vreme înainte – asta dacă vor fi existat vreodată.

— Nu-l lăsa pe Silas să te înspăimânte, a intervenit Nathaniel. Atâta vreme cât avem grijă să nu deranjăm pământul unde ne aşezăm tabăra şi stăm departe de copaci, n-o să ne deranjeze.

S-a oprit şi a privit în jos. Apoi a îngenuncheat şi şi-a pus mâna pe pământ. În întuneric, Elisabeth a observat că îşi mişcă buzele şi a simţit în aer o undă de magie. Vraja care a urmat nu a fost nimic din ce s-ar fi aşteptat ea. O lumină de smarald s-a desfăşurat în jurul lui, luând forma a două corturi, care s-au umflat datorită aşternuturilor şi bucăţilor desfăşurate de mătase fină, verde, aşezate pe laturile lor. Nathaniel şi-a examinat opera. Apoi a arătat spre cortul mai îndepărtat.

— Acela e al tău.

Elisabeth s-a crispat de uimire.

— Îmi dai propriul meu cort?

El a privit în jur, cu sprâncenele ridicate. O şuviţă de păr argintiu îi căzuse pe frunte.

— De ce, ai prefera să împărţim unul? Nu mă aşteptam la asta de la tine, Scrivener, dar presupun că anumite specii se muşcă între ele ca preludiu la curtare.

Lui Elisabeth i s-au aprins obrajii:

— Nu asta am vrut să spun.

După ce a privit-o atent câteva clipe, rânjetul lui Nathaniel s-a şters.

— Da, îţi dau propriul tău cort. Numai să nu uiţi ce ţi-am spus despre încercarea de a fugi. Silas o să stea de veghe la noapte şi te asigur că e mult mai greu să treci de el decât de o uşă încuiată.

De ce să îi dea un cort dacă intenţia lui era să o omoare? Mai mult ca sigur că e o capcană. A stat trează multă vreme după ce s-a vârât înăuntru, cu toate simţurile în alertă şi ascultând. Nu şi-a scos încălţările. Orele s-au scurs, dar focul a continuat să trosnească, iar tonul şoptit al conversaţiei dintre Nathaniel şi Silas pătrundea prin pereţii de pânză. Cu toate că nu distingea niciun cuvânt, suişurile şi coborâşurile discuţiei îi aminteau mai degrabă de doi prieteni care stau de vorbă, decât de un stăpân şi slujitorul lui. Uneori, Nathaniel spunea ceva, iar Silas râdea încetişor.

În cele din urmă conversaţia a încetat. Elisabeth a aşteptat cam o oră – destul de mult pentru ca jarul să se reducă la o pâlpâire de un roşu-stins care se răsfrângea pe pânza cortului. Apoi, incapabilă să mai suporte tensiunea, s-a strecurat afară din aşternuturi şi a scos capul prin deschizătura cortului. În aer se simţea miros de pin şi de fum de lemn, iar greierii cântau într-un cor argintiu, în întuneric. Silas nu se zărea pe nicăieri. Îndoită de mijloc, a făcut un pas afară. Şi s-a oprit.

— Ai ieşit pentru plimbarea de seară, Scrivener?

Nathaniel era încă treaz. Şedea pe un buştean prăbuşit, aproape de marginea pădurii, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate, cu faţa înspre copaci. Jarul care mocnea în spatele lui îi proiecta conturul feţei în întuneric.

Nu s-a întors, dar Elisabeth ştia că avea să facă o vrajă în clipa în care ea ar încerca să o şteargă.

Avea de ales. Putea să fugă de soartă ori să o înfrunte direct. După câteva clipe în care a stat nemişcată, şi-a făcut drum printre florile sălbatice, stăpânită de o senzaţie ciudată, ca şi cum ar fi fost captivă într-un vis.

— Nu dormi? l-a întrebat ea când a ajuns mai aproape.

— Foarte puţin, a răspuns el. Dar asta îmi e specific mie, nu vrăjitorilor în general.

În timp ce vorbea, nu şi-a desprins privirea de copaci. Elisabeth i-a urmărit privirea şi a îngheţat.

O siluetă se mişca printre ferigi şi printre umbrele mestecenilor subţiri, vizibilă în lumina lunii. Un spirit al pădurii. Stătea aplecat şi culegea ceva de pe jos. Din cap îi atârna o perdea de păr din licheni, iar o pereche de coarne îi încununa fruntea. Pielea îi era albă ca varul şi crăpată, asemenea scoarţei de mesteacăn, iar braţele lungi şi încovoiate îi atârnau până la genunchi, terminându-se cu gheare noduroase, asemănătoare unor ramuri. Fiori reci au străbătut braţele lui Elisabeth. A păşit încetişor şi s-a lăsat pe celălalt capăt al buşteanului.

Nathaniel a învrednicit-o cu o privire.

— Nu îţi e frică, a remarcat el, mai degrabă ca o întrebare.

Ea a clătinat din cap, neputându-şi lua privirea de la pădure.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd un mossian. Ştiam că există cu adevărat, chiar dacă toată lumea îmi spunea că nu.

Focul din spatele lui Nathaniel i-a conturat linia obrazului şi pomeţii, dar nu a ajuns la scobitura ochilor.

— Cei mai mulţi oameni nu mai cred în poveşti, a zis el. Tu de ce continui să crezi, când restul lumii a renunţat?

Elisabeth nu ştia sigur cum să răspundă. Pentru ea, întrebarea nu prea avea sens – sau, dacă avea, nu era genul de sens pe care îşi dorea să îl înţeleagă.

— Care e sensul vieţii dacă nu mai crezi în nimic? a întrebat în loc de răspuns.

Nathaniel a privit-o îndelung, cu o expresie care, pe jumătate ascunsă, nu putea fi descifrată. Elisabeth se întreba de ce o fi stat aici singur atâta vreme, privind spiritul mossian.

O mişcare i-a atras privirea. În timp ce vorbeau, spiritul ridicase un obiect mic – o ghindă – pe care o studia în lumina lunii. Asta aduna şi cu siguranţă găsise o mulţime, dar această ghindă anume părea să aibă ceva special. Folosindu-şi ghearele noduroase, a dat la o parte stratul de frunze care acoperea pământul şi a făcut o gaură în solul argilos. A îngropat ghinda înăuntru şi a îngrămădit din nou frunzele deasupra. Exact în acea clipă un şuier a străbătut pădurea, un vânticel care a suflat dinspre adâncul pădurii şi a trecut peste Elisabeth, răvăşindu-i părul.

Poveştile spuneau că mossienii erau păzitori ai pădurii. Aveau grijă de copaci şi de creaturile pădurii, asupra cărora vegheau de la naştere până la moarte. Aveau propria putere magică.

— De ce au mai rămas atât de puţini? a întrebat ea, cuprinsă de o mâhnire pe care nu şi-o putea explica.

Vreme de câteva clipe, a crezut că nu avea să răspundă. Apoi l-a auzit spunând:

— Ştii ceva despre strămoşul meu, Baltasar Thorn?

Ea a confirmat din cap, sperând că pielea de găină nu se vedea la lumina focului. Jarul pocnea şi trosnea.

— La începutul secolului al XVI-lea, pădurea Blackwald acoperea jumătate din Austermeer. Era un ţinut sălbatic. Era stăpânit deopotrivă de oameni şi de pădure.

Dar lucrurile nu mai stau aşa, a terminat ea în gând.

— Ce a făcut?

— E vorba despre ritualul neoromantic pe care l-a săvârşit în timpul Războiului Oaselor. Pentru a da viaţă, fie chiar o părere de viaţă, un om trebuie să ia o viaţă, e un schimb precum al banilor. Nu e surprinzător că a ridica mii de soldaţi din mormânt nu e deloc uşor. Viaţa a venit chiar din pământ. Vraja lui a lăsat două treimi din Blackwald moarte sau pe moarte într-o singură noapte. Mossienii sunt legaţi de pământ – cei care au supravieţuit au fost afectaţi

precum nişte copaci bolnavi.

Nathaniel s-a oprit. Apoi a adăugat, pe un ton sec:

— Desigur, Baltasar a primit un titlu nobiliar.

Elisabeth şi-a înfipt unghiile în buşteanul de sub ea, moale şi poros din pricină că era putrezit. Acum, uitându-se mai atentă la spiritul mossian, a văzut că unul dintre genunchi îi era umflat şi deformat, ca un cancer pe trunchiul unui stejar.

— Presupun că eşti mândru, a zis ea. Ăsta e motivul pentru care eşti magistru.

— Asta îţi închipui tu că fac eu? a întrebat el, părând amuzat. Crezi că mă gândesc cu plăcere la faptele strămoşilor mei?

— Nu ştiu. Sper că nu. Nimeni nu ar trebui să fie încântat de aşa ceva.

Nici măcar cineva ca tine, a continuat ea în gând.

Probabil că rezervele lui de zeflemea nu erau nelimitate, aşa cum a presupus ea. A mai privit doar spre adâncul pădurii câteva clipe, apoi s-a ridicat.

— E târziu, a zis, făcând un semn din cap către spiritul pădurii. Eşti norocoasă că ai văzut unul. Peste o sută de ani vor fi dispărut cu toţii.

Şi-a dus degetele la gură. Până să apuce ea să îl oprească, un fluierat a tulburat liniştea.

Spiritul pădurii a făcut un salt spre sunet, asemenea unei căprioare speriate. În întuneric, Elisabeth a văzut doi ochi albaştri-verzui, care străluceau puternic, ca fosforul. Buzele uscate au dezvelit nişte dinţi maronii, strâmbi şi ascuţiţi, iar apoi spiritul pădurii s-a făcut nevăzut, lăsând doar, în locul unde stătuse înainte, un petic cu ferigi care încă se mişcau.

— Nu poţi şti sigur, a zis Elisabeth.

Dar vocea îi suna nesigură în întuneric. Privind dealul golaş, unde odinioară păşea magia, iar acum dispăruse, aproape că îşi imagina că el are dreptate.

— Nu ţi-am răspuns la întrebare.

Nathaniel a pornit spre cortul lui.

— Dacă nu crezi în nimic, a zis el peste umăr, atunci ai

mult mai puţin de pierdut.

★

Când au ajuns la Brassbridge, în seara următoare, Elisabeth era încă vie şi lua în calcul posibilitatea tulburătoare de a se fi înşelat în privinţa lui Nathaniel Thorn. Singură cu întrebările ei, privea pe fereastră la lumina soarelui care se revărsa peste oraş, transformând râul într-o panglică de aur topit.

Chiar şi de la distanţă, prima privire asupra Capitalei îi tăiase răsuflarea. Brassbridge se întindea pe o distanţă inimaginabil de mare de-a lungul malului şerpuit al râului. Acoperişurile ascuţite, de ardezie, formau un labirint nesfârşit, iar din hornuri urcau fuioare de fum către cerul roşcat. Deasupra lor se ridicau edificiile sobre ale catedralelor şi academiilor, ale căror fleşe aveau în vârf figuri din bronz care străluceau asemenea unor torţe pe fundalul tot mai întunecat al acoperişurilor, răspândind văpăi şi mai aprinse pe măsură ce întunericul se adâncea. A văzut, prin învălmăşeala de turnuri, Collegiumul şi Biblioteca Regală, dar nu ar fi putut să spună ce era fiecare dintre marile clădiri.

Curând copitele cailor au prins să lovească în pavajul din piatră al unui pod, iar râul aluneca pe dedesubtul lor, răspândind un miros puternic de peşte şi de alge. Prin dreptul ferestrelor se zăreau în goană statui, ale căror siluete acoperite cu glugă arătau sinistru pe fundalul norilor ameninţători.

Pe măsură ce soarele cobora în spatele capetelor plecate ale statuilor, pe Elisabeth a început să o macine tot mai mult îndoiala. Noaptea trecută, în pădurea Blackwald, Nathaniel nu încercase să o ucidă. Nici măcar nu o atinsese. Dacă ar fi avut de gând să îi facă rău, aproape sigur că ar fi făcut-o până acum. Dar dacă nu era *el* vrăjitorul care sabotase biblioteca, asta însemna că…

Zgomotul de pe stradă a devenit mai puternic în momentul în care uşa trăsurii s-a deschis. Nathaniel s-a urcat înăuntru, într-un vârtej de mătăsuri de culoarea smaraldului. I-a aruncat lui Elisabeth un zâmbet larg, a

închis uşa şi s-a aşezat în colţul opus.

— E mai bine să nu fiu văzut, i-a explicat el. Nu vreau să întărât publicul. Îşi ies complet din minţi în prezenţa unei celebrităţi, înţelegi, iar eu aş prefera să nu ia pe sus trăsura. Până la urmă, la câte cereri în căsătorie poate face faţă un bărbat?

Elisabeth s-a holbat la el, confuză.

— Nu se tem de tine?

Nathaniel s-a aplecat spre fereastră ca să îşi poată aranja părul răvăşit oglindindu-se în ea.

— S-ar putea să te şocheze, dar cei mai mulţi oameni nu cred că vrăjitorii sunt răi.

A arătat spre oraş.

— Bun venit în lumea modernă, Scrivener.

Elisabeth a privit pe fereastră. Lămpi din fier forjat aruncau o lumină portocalie asupra trotuarelor podului. O ceată de copii mânjiţi cu funingine alergau în paralel cu trăsura lui Nathaniel, arătând cu mâna spre ea şi strigând. O femeie care vindea plăcinte a încercat să le facă semn, cât pe ce să îşi răstoarne tava de emoţie. În mod clar recunoscuseră trăsura, cu spinii şi perdelele de culoarea smaraldului. O recunoscuseră şi nu le era frică.

Oricât era de uimitor, adevărul a început să se lase pătruns.

— Toate lucrurile alea pe care le-ai zis, cum că bei sânge şi transformi oamenii în salamandre…

Nathaniel şi-a rezemat cotul de uşă şi şi-a acoperit gura cu mâna. În ochi îi strălucea un amuzament abia stăpânit.

Elisabeth a fost şocată.

— Mă tachinai!

— Ca să fiu cinstit, nu am crezut că o să crezi cu adevărat că beau sânge de orfani. Toţi bibliotecarii sunt ca tine sau doar cei sălbatici, care au fost crescuţi de păduchii de carte?

Elisabeth ar fi vrut să protesteze, dar bănuia că el avea dreptate. Aproape tot ceea ce ştia învăţase fie de la Master Hargrove, care nu călătorise mai departe de toaletă în mai bine de o jumătate de secol, fie din cărţi, dintre care multe

erau vechi de sute de ani. Restul – poveşti ce îi fuseseră spuse de către bibliotecarii cu vechime, cu amănunte atât de înfricoşătoare încât o făcuseră să se poarte aşa cum trebuia să se poarte un ucenic bun şi totodată să nu mai pună nicio întrebare despre vrăjitori. Acum se întreba câte dintre aceste poveşti vor fi fost minciuni. A scrâşnit din dinţi gândindu-se la această păcăleală.

— De ce ai venit să mă iei din Summershall? a întrebat ea, năpădind brusc asupra lui Nathaniel. De ce tu, şi nu altcineva?

Violenţa din vocea ei l-a luat prin surprindere. Zâmbetul i s-a şters de pe faţă, iar sclipirea i-a dispărut din ochi, aşa că a rămas la fel de rece şi de cenuşiu precum tăciunii stinşi.

— Când a sosit raportul la Magisterium, ţi-am recunoscut numele.

— Cum? Nu ţi l-am spus niciodată.

— Mi l-a spus Directoarea.

Când a văzut expresia de pe faţa ei, i-a explicat:

— Am vrut să ştiu numele fetei care era cât pe ce să mă omoare cu un raft de cărţi. Mi s-a părut prudent, în caz că drumurile aveau să ni se mai întretaie vreodată.

— Ţi-a mai spus Directoarea şi altceva despre mine?

— Nu.

Apoi, după o pauză, a adăugat:

— Îmi pare rău.

Lui Elisabeth i s-a pus un nod în gât. Şi-a întors din nou faţa spre fereastră. În timp ce privea cerul care căpăta o culoare indigo tot mai închisă, a simţit cum i se răspândeşte în stomac o senzaţie neplăcută de deznădejde. În curând aveau să ajungă la capătul călătoriei şi nu ştia ce sau cine o aştepta acolo. Nu mai putea să îl identifice pe ucigaşul Directoarei.

Pe întuneric, prima impresie pe care i-o făcuseră străzile oraşului era una puternică. Din ceaţă se ridicau clădiri aproape la fel de mari precum Marea Bibliotecă, iar prin geamurile lor se zărea lumina oscilantă a lumânărilor. Nu mai văzuse niciodată atât de multe construcţii într-un

singur loc şi nici măcar o mică parte dintre oamenii de aici. În timp ce trăsura lor se strecura printre celelalte vehicule, pietonii forfoteau de colo colo: bărbaţi cu bastoane şi jobene, precum şi femei care purtau rochii viu colorate, tivite cu dantelă. Duceau pachete cu cumpărături şi se zoreau de-a lungul şi de-a latul străzii, se urcau sau coborau din trăsuri cu o senzaţie de urgenţă care lui Elisabeth îi era necunoscută, obişnuită cum era cu ritmul adormit al vieţii de la ţară. Totul era acoperit de lumina neclară a felinarelor, care, o informase Nathaniel, nu funcţionau pe bază de magie, aşa cum a presupus ea, ci datorită unei invenţii denumite lampă cu gaz.

În cele din urmă, s-au oprit pe o stradă lăturalnică îngustă şi întunecată. Amorţită, a coborât din trăsură după Nathaniel. Ceaţa i-a acoperit încălţările şi i s-a învârtejit în jurul tivului rochiei. Cel mai apropiat felinar s-a stins, cufundându-i în întuneric. Nu se vedeau alţi oameni.

— Aceasta e casa unde ţi-a pregătit Magisteriumul locuinţa temporară, a zis Nathaniel. S-ar putea să ne vedem puţin la audierea ta de mâine, dar altfel ai scăpat de mine de acum înainte.

Elisabeth a ridicat ochii şi a privit casa în tăcere. Aceasta fusese cândva o clădire semeaţă din cărămidă. Acum, zidurile ei sinistre erau înnegrite de funingine, iar la ferestre fuseseră fixate bare din metal, care lăsau dâre de rugină pe cărămizi. Şi-a împreunat mâinile peste stomac pentru a-şi înăbuşi un frison.

— Ciudat, a continuat el, vorbind ca pentru sine. Ar fi trebuit să ne aştepte cineva – dar nu contează, te pot conduce până la uşă…

Fără să se uite, i-a oferit braţul.

Elisabeth abia dacă a observat gestul. Nu îşi dezlipise încă privirea de la casă. Aceasta îi evoca orfelinatul pe care şi-l imaginase în copilărie, acel loc mohorât unde avea să fie trimisă, nedorită de nimeni şi uitată.

— O să mă laşi aici?

A scos cu greutate cuvintele, iar acestea abia dacă s-au auzit.

Nathaniel a stat în cumpănă, fără să i se citească nimic pe faţă. A trecut o secundă. În întuneric, arăta tânăr şi foarte palid. Apoi a făcut un pas înainte, îndemnând-o pe Elisabeth, printr-un semn, să îl urmeze.

— Să nu-mi spui că ai căzut pradă farmecului meu, a spus el peste umăr. Îţi spun sigur că nu o să iasă nimic bun dintr-o relaţie pasională între noi doi. Tu, o bibliotecară dintr-un mic oraş de provincie, iar eu, cel mai dorit burlac din regat – nu e nevoie să mă iei în râs, Scrivener. E adevărat – du-te în stradă şi întreabă pe oricine. Sunt cât se poate de celebru.

Dar Elisabeth nu îl luase în râs. Sunetul pe care îl scăpase fusese un strigăt înăbuşit de alarmă. Pe o alee din apropiere, în spatele felinarului stins, stătea un grup de siluete care îi priveau: masivă, cu ochi strălucitori, iar răsuflarea lor scotea aburi în noapte. A clipit, iar aceştia au dispărut – dar era sigură că nu îşi imaginase.

A deschis gura ca să îl avertizeze pe Nathaniel, care era acum cu câţiva paşi înaintea ei. Dar, înainte să apuce să mai scoată un sunet, a simţit cum cineva o apucă brutal de mijloc şi o smuceşte înspre alee. O mână i-a acoperit violent gura, iar la gâtul ei a apărut vârful rece al unui cuţit.

Capitolul 9

MÂNA LIPITĂ PESTE gura lui Elisabeth duhnea a transpiraţie. Când a încercat să o muşte, dinţii ei nu au reuşit să apuce palma bărbatului. Gustul pielii lui i-a umplut gura: amar şi metalic, ca monedele murdare. Cuprinsă de panică, s-a smucit din strânsoarea lui, dar asta nu a făcut decât să sporească apăsarea lamei pe gâtul ei. A rămas nemişcată, năucită de propria neajutorare. Bărbatul a tras-o cu forţa un pas în spate. Apoi încă unul.

Elisabeth nu ştia ce o aştepta pe alee, dar bănuia că era ceva mult mai rău decât bărbatul cu cuţitul.

Nathaniel s-a oprit cu piciorul pe prima treaptă a casei.

— Scriv… a început el în timp ce se întorcea, dar a amuţit, studiind calm scena.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis el. Ce înseamnă asta?

Pesemne că răpitorul ei a rânjit, pentru că i-a simţit din plin răsuflarea în ceafă.

— Ce vrei? a insistat Nathaniel. Bani?

Îşi muta privirea de la cuţit la Elisabeth şi apoi la bărbatul care o ţinea cu forţa, iar toată scena i-a provocat o grimasă.

— Ia lasă-mă să ghicesc. Un leac contra negilor? Dacă aş fi în locul tău, presupun că aş fi la fel de disperat.

Nu părea îmboldit de vreun sentiment de urgenţă. Dar în timp ce vorbea, cât se poate de discret, şi-a frecat uşor degetul mare de cel mijlociu, mişcare în mare parte ascunsă de pliurile mantiei. Din vârfurile degetelor i-a ieşit o singură scânteie verde. Nu s-a întâmplat nimic altceva.

— Nu poţi să faci nicio vrajă cu cuţitul meu.

Vocea aspră a bărbatului a vibrat lovindu-se de spatele ei. Părea mulţumit de sine.

— E din fier curat. Îs sigur de asta.

— Ei bine, am încercat şi eu.

Nathaniel şi-a mutat privirea spre alee, relaxat, apoi s-a uitat din nou la ei.

— Alternativa provoacă mare harababură. Nu poţi scoate petele de sânge de pe mătase şi nici nu pot să-ţi spun de câte ori a fost nevoit slujitorul meu să spele diverse pete dubioase de pe mantia asta.

Undeva, foarte aproape, s-a auzit un oftat uşor, resemnat. Răpitorul ei a tresărit şi a smucit-o, întorcând-o spre sursă, dar nu se vedea nimeni: doar întinderea slab luminată a străzii pustii şi ziare împrăştiate pretutindeni.

— Mi-e teamă că am pierdut socoteala, a răsunat, din spatele lor, vocea şoptită a lui Silas.

Umbra unei răsuflări i-a fluturat părul lui Elisabeth.

Răpitorul ei s-a răsucit din nou, dar nici de data asta nu a dat de nimic. Elisabeth a simţit cum bubuie inima bărbatului prin cămaşă. Cuţitul i-a tremurat în mâna nesigură. O imagine a plutit la suprafaţa minţii lui Elisabeth, asemenea unei flori înecate, spectrale, care răsare dintr-un ochi de apă adânc: Silas stând în picioare într-o pădure întunecoasă, cu mâinile împreunate la spate. Dar asta nu se întâmplase cu adevărat, nu-i aşa? Văzuse scena în vis.

— Stai pe loc! a ameninţat bărbatul. Dacă faci vreo mişcare, o tai cu cuţitul. Pentru mine nu contează dacă trăieşte sau moare. Şi nici nu sunt singur…

— Nu mi-ai explicat niciodată ce era cu unele dintre petele alea stăpâne, a zis Silas.

— Mai bine las asta în seama imaginaţiei tale, i-a răspuns Nathaniel.

— Unde naiba eşti? a răcnit răpitorul lui Elisabeth, dar apoi răcnetul i s-a transformat într-un ţipăt.

Au dispărut deodată şi cuţitul, şi mâna, iar Elisabeth s-a împleticit înainte; dar Nathaniel a fost pe fază şi a prins-o înainte să cadă.

Elisabeth a icnit şi a scuipat pe jos, încercând cu disperare să scape de gustul bărbatului, care îi stăruia în gură.

— Sunt mai mulţi, a zis ea gâfâind, sunt mai mulţi bărbaţi pe alee.

— Îmi pare tare rău, şi pentru mine, şi pentru tine, că trebuie să îţi spun asta, dar ăia nu sunt bărbaţi, a zis Nathaniel.

Ca pentru a i confirma spusele, prin întuneric a vibrat un mârâit. O umbră s-a desprins din intrarea în alee şi a început să dea târcoale în scânteierea răspândită de felinarele îndepărtate. În lumină s-a conturat un bot lung, care mârâia, mult prea mare pentru a aparţine unui câine. Nişte nări ca nişte crăpături fremătau în timp ce adulmeca. Din ele ieşea abur odată cu răsuflarea. Apoi a răsărit o pereche de coarne, încovoiate şi îndreptate înainte. Ceaţa se prelingea peste solzii negri, care se mişcau după cum se umflau muşchii puternici de sub ei. Nu era un bărbat – dar nici un animal.

— Sunt demoni, a şoptit ea.

— Nişte demoni mai mici. Diavoli.

Nathaniel a aruncat o privire în spatele lor.

— Invocarea lor e absolut interzisă, în parte deoarece sunt gata să facă, practic, orice în schimbul… mă rog, nu contează.

— În schimbul a ce?

Nathaniel a făcut o grimasă.

— În schimbul unei mese. Domnul acela încântător cu cuţitul le-a spus, pesemne, că au să te mănânce.

Dat fiind ceea ce ştia despre demoni, Elisabeth nu era surprinsă. Când diavolul a putut fi văzut bine, i se zăreau coastele prin corpul hămesit. Vertebrele îi ieşeau din şira spinării ca nodurile degetelor. Semănă cu un ogar uriaş, foarte slab, care fusese jupuit şi acoperit cu solzi.

Înainte să apuce să răspundă, alte două creaturi au apărut dând târcoale şi s-au interpus între ea şi Nathaniel şi drumul care ducea pe lângă casă. Răsuflarea lor înceţoşa aerul, iar ochii înguşti le sclipeau, roşii. Caii s-au speriat şi au început să necheze, dar atenţia diavolilor nu s-a abătut, ci a rămas fixată, cu nesaţ, asupra lui Elisabeth.

În tăcere, Nathaniel a făcut un semn din cap spre

clădire. Ea i-a căutat privirea, pentru a-i da de înţeles că a priceput. Împreună au început să dea înapoi înspre trepte, potrivindu-şi mişcările lente, plănuite. În timp ce se deplasau, Nathaniel murmura o incantaţie. Împrejurul mâinilor lui făcute căuş se rotea o lumină de culoarea smaraldului, care se înfăşură asemenea unei frânghii.

— E aţoasă, a insistat el, pe un ton ca de pălăvrăgeală, în timp ce diavolii înaintau. Cu un uşor gust de animal sălbatic. Vedeţi tot părul ăla? Practic, nu e nimic dedesubtul lui.

Din spatele lor a răsunat un mârâit, care a reverberat prin oasele lui Elisabeth. Aceasta a simţit în ceafă o răsuflare fierbinte, urât mirositoare. S-au întors în acelaşi timp şi au dat de un al patrulea diavol ghemuit pe verandă, care bloca uşa. Dintre fălci i se scurgeau firişoare tremurânde de salivă.

— Merită încercat, a zis Nathaniel şi a tras-o pe Elisabeth spre el, îmbrăţişând-o strâns.

Lumea a explodat împrejurul lor. Un şuvoi de cărămizi, lemn şi metal s-a împrăştiat ca un torent, iar apoi s-a prăbuşit în mijlocul unor rotocoale de praf. Simţea cum inima lui Nathaniel bubuia alături de a ei, cum muşchii umerilor lui s-au încordat în momentul în care a tras tare de ceva spre el – o funie de foc de culoarea smaraldului, un bici. A lovit din nou, iar de data aceasta Elisabeth a văzut cum biciul loveşte latura clădirii, care s-a prăbuşit atât de repede încât părea a se fi transformat într-un lichid, căci s-a prăbuşit într-o cascadă de piatră. De dedesubt a răsunat un singur urlet ascuţit.

I-a dat drumul lui Elisabeth, dar a continuat să o ţină de încheietură, trăgând-o printre dărâmături. Aceasta nu îşi dădea seama unde erau îngropaţi diavolii. Liniştea era la fel de densă şi de sufocantă precum praful de care era plin aerul, întreruptă doar de zgomotul unei cărămizi care cădea pe pământ pe măsură ce molozul se aşeza.

— Am nevoie să te urci în trăsură, i-a explicat Nathaniel, stăpânirea de sine fiindu-i în sfârşit tulburată de o senzaţie acută de urgenţă. Diavolii nu o să rămână multă vreme

acolo. Ce faci?

Elisabeth îşi smucise braţul din strânsoarea lui Nathaniel. A dat la o parte cu piciorul o cărămidă rătăcită şi a înşfăcat o bară de metal care se rostogolise din moloz. A apucat-o strâns şi s-a încruntat la el. Nathaniel a cercetat-o cu privirea. Pe faţă i-a apărut o uşoară schimbare, o recalculare a planului.

— Prea bine, pacoste de nedescris ce eşti, a zis el. Ajută-mă să îi ţin pe loc.

A arătat cu capul către locul vizitiului.

Ea a urcat prima. Silas nu se zărea pe nicăieri. Elisabeth s-a apucat de balustrada de susţinere, când trăsura s-a scuturat, înaintând ezitant câţiva centimetri. Roţile scârţâiau sinistru din pricina frânelor. În orice clipă caii aveau să o ia la goană, cu sau fără trăsură. Judecând după sudoarea care le acoperea coastele, acea clipă avea să vină curând. A privit la încâlceala de nedesluşit a frâielor.

În loc să se urce lângă ea, Nathaniel a stat în cumpănă. Strada din spatele lor nu se vedea din pricina prafului, dar într-un loc norul de praf se învârtejea.

Exact în momentul în care a văzut norul, din el a năvălit un diavol, cu un mârâit răsunător. Biciul lui Nathaniel a şuierat, lovindu-l pe demon în aer. În jurul gâtului acestuia s-au încolăcit limbi verzi de foc, iar cu o mişcare domoală din încheietură, Nathaniel l-a trimis înapoi în dărâmături.

Caii au nechezat nervos, smucindu-se în hamuri Nathaniel a aruncat biciul deoparte, a tras cu putere de frâne şi a sărit spre trăsură în momentul în care aceasta s-a pus zgâlţâindu-se în mişcare. S-a agăţat de margine câteva clipe pline de suspans, în timp ce roţile hurducăiau peste cărămizile desprinse, aruncând trăsura înainte şi înapoi, asemenea unei corăbii pe valurile iscate de furtună. Elisabeth a întins mâna. El a apucat-o, iar ea a tras din răsputeri, ridicându-l în aer. Încă o smucitură, şi Nathaniel s-a lăsat cu toată greutatea pe banchetă, lângă ea. Fără să mai aştepte să îi vadă reacţia, Elisabeth s-a răsucit ca să privească în spate. Nathaniel a apucat frâiele şi a tras de ele. Caii şi-au îndreptat direcţia.

În timp ce treceau pe lângă clădiri, din molozul fărâmiţat a început să se ridice praful. Nişte siluete s-au săltat dintre dărâmături, iar ochi roşii ca focul au prins să pâlpâie în întuneric. Elisabeth s-a apucat şi mai strâns de bara de metal.

— Credeam că nu ştii să conduci o trăsură, a strigat ea, ca să acopere tropăitul copitelor.

— Prostii, a strigat Nathaniel. Învăţ repede când am un motiv întemeiat.

Trăsura a luat o curbă şi a dat într-o altă stradă pustie, iar roţile de pe cealaltă parte s-au ridicat de la pământ în momentul întoarcerii în trombă. Prindeau viteză rapid, dar diavolii începuseră să îi urmărească. Ieşiseră dintre dărâmături arătându-şi colţii şi scuturându-şi praful de pe coarne. Elisabeth a numărat şase şi a simţit că o cuprinde panica.

— Ăsta poate fi socotit un motiv suficient de întemeiat? a întrebat ea.

— Depinde. Cât de aproape sunt?

Un diavol s-a desprins de haită, apropiindu-se de ei cu viteză alarmantă. S-a apropiat de roţile din spate ale trăsurii, sprintând ca un ogar, şi şi-a înclinat capul, studiind-o cu o privire roşiatică, strălucitoare – calcula, şi-a dat ea seama, distanţa pentru o săritură. În momentul în care acesta s-a pregătit pentru salt, Elisabeth şi-a rotit arma improvizată.

Contactul s-a auzit cu o pocnitură. Lui Elisabeth i s-a cutremurat tot corpul de la impact, iar faţa i-a fost împroşcată de stropi de salivă. Pierzându-şi echilibrul, diavolul s-a agăţat de marginea trăsurii, la fel cum făcuse Nathaniel cu câteva secunde în urmă, rupând aşchii din lemnul cioplit în momentul în care a încercat să se agaţe. Fiecare gheară era lungă cât degetul unui om. Murdară şi încovoiată. Ar fi sfâşiat-o dintr-o lovitură. Ochii strălucitori arătau că exact asta urmărea să facă.

Dar lovitura pe care i-o aplicase ea a lăsat o urmă vizibilă pe botul acoperit cu solzi. Saliva sfârâia pe bara de fier din mâinile ei, evaporându-se precum apa turnată într-

o cratiţă încinsă. Elisabeth şi-a schimbat perspectiva. Bara era din fier.

Prinzând curaj, a rotit-o din nou şi a simţit un scrâşnet care i-a fost pe plac. Diavolul a început să şchiopăteze. Ghearele au dat drumul trăsurii. Când a lovit pământul, s-a dat de-a dura şi apoi a rămas întins, luptându-se să se ridice, iar din capul rănit îi ieşeau firişoare de aburi. Ceilalţi diavoli au sărit peste trupul lui, cu ochii nedezlipiţi de trăsură.

Elisabeth s-a întors înspre Nathaniel, în timp ce din armă încă ieşeau aburi.

— Atât de aproape, a zis ea.

Nathaniel i-a aruncat o privire, apoi încă una, urmată de o a treia, înainte de a-şi îndrepta atenţia în spate.

— Fac tot ce-mi stă în puteri, a asigurat-o el.

Trăsura a luat o altă cotitură. Cineva a ţipat. Unul dintre cai s-a ridicat în două picioare, zbătându-se în ham; un coş de verze s-a împrăştiat pe drum. Lăsaseră străzile lăturalnice, pustii, în urmă. În timp ce înaintau în zigzag, evitând trăsuri şi căruţe, Elisabeth a surprins pentru o clipă, în lumina lămpilor, chipurile uluite ale trecătorilor. Pietonii s-au îngrămădit înspre cotul drumului, fugind din calea lor.

În spatele lor a apărut, de după curbă, primul diavol. Nu s-a deranjat să îşi facă loc printre celelalte vehicule, ci a luat-o de-a dreptul, sărind peste trăsurile care îi ieşeau în cale ca şi cum ar fi fost nişte pietroaie aşezate de-a latul unui râu. Cărbuni şi mere şi ustensile de bucătărie zburau în toate părţile. Oamenii se dădeau în spate, protejându-şi capul cu mâinile, în timp ce pe stradă se instala haosul.

— Opreşte-te! a strigat Elisabeth. Oamenii o să fie răniţi.

— Ce propui să fac? Să ridic steagul alb? Să îi rog politicos pe diavoli să nu ne mănânce?

Un muşchi se contracta pe falca lui Nathaniel, trădându-i frustrarea.

— Foloseşte-ţi puterile magice! a exclamat ea, uimită că trebuia să fie ea cea care făcea sugestia.

Timp de câteva secunde crunte, Nathaniel a părut că ar

putea izbucni în râs.

— Vrăjitoria presupune atenţie, i-a răspuns el. Concentrare. Există limite. Nu pot arunca cu vrăji în jur în timp ce…

A cârmit trăsura, cât pe ce să lovească o căruţă care nu se dăduse la o parte din drumul lor destul de repede. Poneiul înhămat la căruţă s-a speriat de copitele cailor lui Nathaniel şi s-a izbit de o tarabă plină de coşuri cu hering. Pavajul a dispărut sub un potop de solzi argintii. Elisabeth s-a ferit în momentul în care roţile trăsurii au făcut ca un peşte să zboare, rotindu-se, peste capetele lor.

— Te-am văzut aducând la viaţă o întreagă curte plină de statui, a zis ea. Eşti magistru. Oamenii ăştia se bazează pe tine. Protejează-i.

I-a comunicat printr-o singură privire că o găseşte dificilă, enervantă şi, probabil, nebună, dar, în timp ce goneau către o piaţetă, a tras de frâie şi a întors trăsura. Elisabeth s-a încordat când roţile au sărit în întoarcere. S-au târât apoi, până ce s-au oprit opintindu-se pe pietrele de pavaj, aproape de clădirile impozante de cărămidă care împrejmuiau piaţeta, cu o fântână interpusă între ei şi stradă.

Îndată ce trăsura s-a oprit, Elisabeth s-a căţărat de pe bancheta vizitiului pe acoperişul de lemn. De aici putea vedea tot drumul pe care îl străbătuseră după ce intraseră pe strada principală. A constatat harababura de căruţe răsturnate, cai nărăvaşi, legume împrăştiate. Adierea nopţii purta strigătele oamenilor, amestecate cu nechezatul strident al cailor. Şi mai aproape, o mână de vânzători de lângă fântână dădeau zor să îşi încarce căruţele. Pietonii văzuseră trăsura venind şi deja goliseră piaţeta. Câţiva întârziaţi urcau în grabă scările clădirilor învecinate, unde erau repede traşi înăuntru. Uşile se trânteau. Feţe erau lipite de ferestre. În aer plutea miros de castane coapte şi, în ciuda a tot, lui Elisabeth i-au chiorăit maţele.

Ochii i s-au plimbat peste haosul din jur. La început nu a văzut nici urmă de diavoli. Apoi a zărit o spinare acoperită

de solzi, cocoşată, care se furişa printre căruţele abandonate; o pală de aburi s-a ridicat din spatele unei căruţe răsturnate. Elisabeth a privit fix acel punct, până când a văzut un diavol dând târcoale, iar inima i-a sărit în piept la vederea lui. Partea stângă a capului îi era arsă, iar ochiul stâng, o rană purulentă. Era diavolul pe care îl lovise ea din trăsură.

— Cât de greu de ucis sunt? a întrebat ea când Nathaniel a urcat peste balustradă şi a venit lângă ea.

— Depinde ce înţelegi prin a ucide.

Vântul i-a răvăşit părul şi i-a fluturat mantia.

— Nimic din ceea ce vine din Celălalt Tărâm nu poate fi doborât în tărâmul muritorilor, ci doar izgonit înapoi, acasă. Duhul lor continuă să trăiască după ce trupurile le sunt nimicite.

Părea primejdios să vorbeşti în acea linişte tensionată, grea, care se aşternuse peste piaţetă. Elisabeth a observat că cineva îşi pierduse pălăria, care fusese aruncată în apa din fântână. Mănuşa unei doamne zăcea în jgheab. Diavolii dădeau târcoale în apropiere, strecurându-se prin zigzagul de căruţe. Se despărţiseră şi înaintau din şase direcţii diferite.

Elisabeth a reformulat întrebarea:

— De câte ori trebuie să îi lovesc până să nu se mai ridice din nou?

Nathaniel a strâmbat din buze.

— Cred că o să-ţi dai tu seama, Scrivener. Nu duci lipsă de entuziasm. Acum, lasă-mă câteva clipe. Am nevoie de cincisprezece secunde. Poate douăzeci.

A închis ochii.

Elisabeth îşi imaginase că vrăjitoria se produce pe loc, ca atunci când scoţi o sabie din teacă. Acum, văzând expresia imobilă de concentrare aşternută pe faţa lui Nathaniel, s-a întrebat, pentru prima dată, cum o fi să faci o vrajă. Efortul pe care îl cerea – nu al trupului, ci al minţii.

Nathaniel a tras aer în piept şi a început să vorbească, fără să deschidă ochii. Cuvintele în enohiană i se

desprindeau de pe buze, tăioase, împungând aerul. Vântul s-a înteţit, şuierând în jurul lui, ridicând în văzduh frunze şi bucăţi de ziare şi biciuind jetul de apă al fântânii. Lui Elisabeth i s-a ridicat părul de pe braţe. Expresia de pe faţa lui Nathaniel a rămas complet senină.

Nu era la fel cu a scoate o sabie din teacă. Era ca şi cum ai comanda o armată. Ca şi cum ai deveni un zeu.

Deasupra lor, cerul s-a întunecat. S-au strâns nori negri, care se buluceau unul în altul, formând deasupra piaţetei un vârtej în fierbere. Aerul a devenit greu din pricina umezelii. Lumina felinarelor a scăzut. O strălucire verzuie a apărut undeva în adâncul norilor, scăldând totul în crepusculul straniu care precedă furtuna.

Orice făcea Nathaniel, diavolii nu aveau de gând să îi acorde cincisprezece secunde. În momentul în care şi-a început incantaţia, diavolul cu ochiul distrus a ţâşnit înainte. A mârâit la ceilalţi, dându-le un ordin. Cei doi demoni aflaţi de o parte şi de alta a lui au sărit înspre piaţetă, iar muşchii li se contractau cu putere la fiecare pas, astfel că se deplasau spre trăsură cu o viteză incredibilă. Limbile le atârnau din gură, roşii şi pline de aburi.

Elisabeth şi-a dat părul răvăşit de vânt de pe faţă şi a ridicat bara deasupra umărului. Învârtejeala furioasă a norilor corespundea senzaţiei groaznice de agitaţie din stomacul ei.

S-au zărit dinţi lucind. Elisabeth a rotit bara. O trosnitură a despicat noaptea şi o explozie de limbi de foc de culoarea smaraldului i-a pârjolit vederea.

Când a reînceput să vadă, a descoperit că stătea încă în picioare. Amândoi diavolii zăceau pe pământ, în faţa trăsurii. Primul era întins, cu gâtul îndoit într-un unghi nefiresc. Ea făcuse asta. Dar altceva se întâmplase cu al doilea. Acesta zăcea într-o grămadă încâlcită, iar carnea lui arsă pocnea şi sfârâia ca friptura în tigaie.

Nathaniel şi-a întins mâna. Fulgere de culoarea smaraldului au spintecat norii, au strălucit o dată, de două ori, cu un trosnet ascuţit şi un bubuit răsunător, care a

zguduit pământul şi a făcut să zdrăngănească geamurile – iar când s-a stins, un alt diavol zăcea, pârlit, pe jos. Între degetele lui Nathaniel dansau scântei. S-a întors să lovească următorul diavol.

Acesta era şeful, cel cu ochiul distrus. În timp ce Elisabeth şi Nathaniel erau ocupaţi cu ceilalţi, acesta dăduse târcoale unei căruţe răsturnate pe stradă. Acum stătea acolo, urmărindu-i în tăcere, cu buzele dezgolindu-i dinţii.

Un fulger a răzbătut prin nori, răsfirându-se într-un labirint încâlcit de filamente zimţate. Puterea se unduia în jurul lui Nathaniel, gata să răspundă la chemarea lui. Dar el nu a acţionat.

Se uita fix la piciorul din faţă al diavolului, sprijinit de căruţă, acea căruţă ce apăsa pe pieptul unui băiat care fusese prins dedesubt când căruţa se răsturnase. Băiatul părea mai mic decât Elisabeth, iar faţa lui slabă, inconştientă, era întoarsă într-o parte. O mână de oameni priveau de la o oarecare distanţă, strânşi ciorchine lângă o clădire unde nu li se permisese să intre. O femeie din fruntea grupului ţipa; doi bărbaţi tineri o ţineau în loc. Toţi trei aveau acelaşi păr roşcat ca băiatul de sub căruţă.

— Nu pot, a zis Nathaniel.

Buzele abia dacă i s-au mişcat, de parcă era în transă.

— Nu fără să îl lovesc şi pe el.

Elisabeth a reacţionat instinctiv, pregătindu-se să sară din trăsură.

— O să îl atrag în altă parte, a zis ea.

El a prins-o de braţ.

— Exact asta vrea diavolul, s-a răstit el. Să te atragă undeva unde să fii singură, astfel încât să fii o ţintă mai uşoară. Nu fi tâmpită, Scrivener.

Elisabeth s-a uitat la băiat, care avea să moară dacă nu făceau ceva, apoi iar la Nathaniel. *Nu fi tâmpită.*

— Aşa îi spui tu? a întrebat ea.

Ceva indescifrabil a trecut pe faţa lui Nathaniel. I-a dat drumul, încălţările lui Elisabeth au lovit pietrele de pavaj. A înaintat către diavol traversând piaţeta goală, în timp ce

vântul purta pe lângă ea foi de ziar. A cântărit bara de fier în mâini. Diavolul şi-a dezgolit şi mai mult dinţii, într-un rânjet neomenesc. Ghearele i s-au contractat, împingând şi mai tare căruţa peste băiatul prins dedesubt. Nu avea să se mişte decât în ultima secundă.

Un fulger a strălucit în spatele ei, luminând strada într-un val verde. Elisabeth nu şi-a luat ochii de la demon.

O picătură de ploaie a căzut pe pământ, la picioarele ei. A început să alerge, simţind că bara devine o extensie a braţului ei. După asta, toate s-au mişcat repede. Colţi, gheare, mârâituri. Impactul care a zdruncinat-o până la os al armei ei ricoşând dintr-un corn, o fâşie strălucitoare de durere care i-a distrus umărul. Cu fiecare răsuflare, inhala duhoarea de hoit şi de sulf. Şi-a concentrat întreg efortul pentru a păşi înapoi în timp ce evita loviturile diavolului, atrăgându-l departe de băiatul inconştient.

Ploaia a început să cadă serios, revărsându-se asupra piaţetei curgându-i în ochi şi împăienjenindu-i privirea. Un alt fulger l-a transformat pe oponentul care se mişca în jurul ei într-o gravură din lumini şi umbre. Un al doilea fulger, apoi un al treilea. Oare Nathaniel îi ratase pe ceilalţi diavoli? Nu ar fi trebuit să fi rămas decât doi. Când s-a răsucit ca să vadă, a observat mai multe siluete târându-se înspre ea, cu ochii sclipind asemenea unor tăciuni prin perdeaua de ploaie. Prea mulţi ca să îi poată număra. Cuprinsă de groază, a stat în cumpănă.

Nu a simţit durere – dar, dintr-odată, lumea s-a întors într-o parte şi pietrele de pavaj i-au venit în întâmpinare, reci şi ude şi murdare, împingând-i aerul afară din plămâni. Bara a alunecat departe de ea. S-a străduit să respire, dar i se părea că o menghină îi strânge pieptul.

Un fulger a despicat aerul atât de aproape, încât o secundă o fost sigură că fusese lovită de trăsnet. Apoi corpul aburind al şefului diavolilor s-a prăbuşit lângă ea, iar lumina din singurul lui ochi roşu a început să pălească.

— Ţine-te bine, Scrivener.

Nişte braţe au ridicat-o de jos, adunând-o în poala lui Nathaniel.

— Băiatul, a zis ea cu voce răguşită.

— E cu familia lui, i-a răspuns Nathaniel. Nu-ţi face griji. O să fie bine.

Dar noi nu o să fim. Erau prea mulţi diavoli. Erau înconjuraţi. Şi-a ridicat privirea spre ochii cenuşii ai lui Nathaniel, întrebându-se dacă faţa lui va fi ultimul lucru pe care îl vedea. Picături de ploaie i se scurgeau pe nas şi îi atârnau de genele negre. De atât de aproape, şi-a zis ea, ochii lui nu păreau la fel de cruzi cum îşi imaginase odată. Fusese atât de înspăimântată de el înainte, încât nu se gândise prea mult cât de chipeş era, ceea ce acum i se părea o risipă cumplită.

Nathaniel a încruntat din sprâncene, ca şi cum ar fi văzut pe faţa lui Elisabeth ceva care l-a tulburat. A întors privirea în altă parte, chinuindu-se să vadă ceva prin perdeaua de apă.

— Silas? a întrebat el.

— Da, stăpâne.

În furtună, vocea servitorului suna doar puţin mai tare decât o şoaptă.

Elisabeth uitase de Silas. Se chinuia să îşi ţină ochii deschişi. Şi iată-l – îmbrăcat impecabil, stând fără niciun efort în echilibru în vârful unui acoperiş, mult deasupra lor. Se uita la scena de jos cu un interes detaşat, fără nicio milă. Silueta lui suplă era neatinsă de ploaia care cădea.

Cum o fi reuşit să ajungă tocmai acolo, sus?

Umbrele înaintau din toate părţile. Elisabeth le vedea profilându-se cu colţul ochiului, răspândindu-şi prin ceaţă duhoarea de hoit.

— Ne-ar fi de folos puţin ajutor, după ce termini de admirat priveliştea, a zis Nathaniel.

Silas a zâmbit.

— Cu plăcere, stăpâne.

Şi-a scos mai întâi mănuşa dreaptă, apoi pe cea stângă şi le-a lăsat pe amândouă să alunece cu grijă în buzunar. Apoi a păşit de pe marginea acoperişului, pe o pantă de patru etaje.

După asta, Elisabeth l-a pierdut din vedere. Şi-a închis

ochii din cauza strălucirii argintii a cerului acum gol, în timp ce, din toate părţile, răsuna un cor de urlete şi de scrâşnete şi de răcnete, punctate din când în când de un zgomot produs de izbirea de un perete a ceva moale şi greu. Toate astea veneau de departe. Gândurile i se opriseră la o singură imagine: mâinile lui Silas când îşi scosese mănuşile.

Nu avea unghii. Ci gheare.

— Elisabeth? a zis Nathaniel, iar sunetul numelui ei a urmărit-o în întuneric.

Capitolul 10

ELISABETH S-A TREZIT scăldată de lumina soarelui. Cu toate că habar nu avea unde se află, o învăluia o senzaţie tihnită de bine. Când s-a foit, cearşafurile de mătase au foşnit pe pielea ei goală. Când a întors capul, locul strălucitor şi neclar în care se afla a luat forma unui dormitor. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet cu motive de liliac, iar mobila delicată părea că s-ar putea sparge dacă, din greşeală, cineva s-ar sprijini prea tare de ea, ceea ce, presupunea Elisabeth, însemna că e scumpă.

Nu era singură în cameră. În apropiere a răsunat plăcut un clinchet de porţelan. A ascultat câteva clipe, apoi s-a ridicat în capul oaselor în pat, iar o plapumă i-a căzut de pe umeri. Nedumerită, s-a studiat pe sine însăşi. Purta una dintre cămăşile ei de noapte de rezervă, iar braţul îi fusese bandajat cu grijă. Mai mult decât atât – cineva îi făcuse baie şi îi pieptănase părul.

Capul îi pulsa de durere. S-a pipăit uşor cu degetele şi a descoperit o umflătură pe scalp, dureroasă la atingere. Poate că asta explica de ce nu reuşea să îşi amintească nimic. În cealaltă parte a camerei, Silas stătea cu spatele la ea, ocupat să ridice un capac de pe o cutie cu zahăr. Era îmbrăcat, ca de obicei, în livreaua lui de culoarea smaraldului şi se părea că îi pregăteşte o cană de ceai.

— Unde sunt? a întrebat ea.

— Eşti într-una dintre camerele de oaspeţi din casa stăpânului meu, i-a răspuns Silas. Am considerat că e mai sigur să te aducem aici după atac.

Atac. Privirea i s-a fixat asupra mănuşilor lui de un alb imaculat, iar sângele i-a îngheţat în vene.

Întâmplările din noaptea trecută i-au venit în minte într-un iureş: mârâielile şi haosul, fulgerul şi ploaia şi împreună cu ele amintirile despre călătoria către Brassbridge, cele

pe care, nu se ştie cum, le reprimase. Îşi amintea acum cât se poate de limpede felul în care Silas o prinsese în pădurea de lângă han; cum o făcuse să uite că ochii lui erau galbeni, şi nu o singură dată, ci de nenumărate ori. De fiecare dată când ea era pe cale să îi descopere identitatea, el îi îndrepta gândurile în altă parte.

— Eşti demon, a zis ea.

Vocea i-a sunat strident în camera delicată, prea tare, nelalocul ei printre florile de liliac şi porţelanul fin.

Silas şi-a înclinat capul, recunoscând ceea ce era evident.

— Vrei zahăr în ceai, domnişoară?

Elisabeth nu a răspuns. S-a strecurat în cealaltă parte a patului, cât mai departe cu putinţă, şi a înşfăcat un sfeşnic de pe noptieră. Era greu, făcut din argint solid.

— Ştiu ce eşti, l-a avertizat ea. Nu mă poţi face să uit din nou.

El a amestecat ceaiul o ultimă dată şi a aşezat cu mare atenţie linguriţa pe un şervet împăturit.

— Se întâmplă să ai dreptate. Dovedeşti o rezistenţă surprinzătoare la influenţa mea; nu cred că aş mai fi putut continua multă vreme.

— Ce vrei să spui prin influenţa ta? a întrebat ea. Ce mi-ai făcut? Şi de ce?

Silas s-a întors. Abia dacă a privit-o cum tremura şi ţinea strâns un sfeşnic, gata la cea mai mică sperietură să i-l arunce în cap. După câteva secunde de tăcere plină de înţelesuri, Elisabeth a fost nevoită să admită că el avea dreptate.

— Oamenii ăştia, a oftat Silas. Nişte fiinţe atât de impresionabile! Măcar nu ai ţipat şi îţi mulţumesc pentru asta. Unora dintre demoni le place să audă ţipetele şi rugăminţile muritorilor de a le cruţa viaţa, dar eu nu am avut niciodată o slăbiciune pentru melodramă, cu excepţia cazului când se limitează la operă.

Ochii i s-au îndreptat înspre sfeşnic.

— Ăla nu o să-ţi fie de niciun folos, să ştii.

Încet, Elisabeth l-a lăsat în jos, până pe cuvertură. L-a

urmărit pe Silas în cealaltă parte a camerei. Când a aşezat tava lângă ea, Elisabeth a tresărit, dar el s-a retras fără să o atingă şi a rămas în picioare, cu mâinile strânse politicos la spate. La fel cum stătuse şi în desiş. Elisabeth se întreba dacă Silas încerca să arate mai puţin ameninţător, un gând atât de neobişnuit, încât i-a scăpat un hohot de râs.

— Ce este? a vrut el să ştie.

— Nu ştiam că demonii pot face astfel încât să arate ca noi. Mă aşteptam…

Nu era sigură la ce se aştepta. Coarne şi solzi, ca un diavol. În mod sigur nu se aştepta ca el să fi*e frumos.*

— La altceva, a terminat ea.

Pe faţa lui Silas a trecut umbra unui zâmbet. Părul nu îi era pudrat, aşa cum a presupus ea prima dată. Totul la el era de albul imaculat al marmurei, până la genele lungi şi pale care îi umbreau ochii sulfurii.

— Demonii de stirpe nobilă ca mine sunt capabili să îşi schimbe forma în funcţie de dorinţele stăpânilor lor. În societate mă arăt ca o pisică albă, dar când sunt acasă ori fac comisioane, Master Thorn mă preferă în felul ăsta. Altfel sunt, cum zici tu, „altceva”.

Pe Elisabeth a străbătut-o un fior. I-au venit în minte cuvintele de avertizare din Lexicon, Conform grimoarului, simplul fapt de a vorbi cu un demon era primejdios. Dar, după tot ce făcuse Nathaniel pentru a o aduce în oraş în siguranţă, nu credea că ar fi lăsat-o singură cu Silas dacă acesta reprezenta o ameninţare. Şi-a amintit noaptea din Blackwald, sunetul liniştit al râsului lui Silas, felul în care cei doi glumeau ca nişte vechi prieteni.

— Te rog, i-a întrerupt vocea lui Silas şirul acestor gânduri ciudate. Nu ai vrea să-ţi bei ceaiul?

A stat în cumpănă înainte de a întinde mâna să ia ceaşca. Aburul i-a învăluit faţa când a sorbit cu grijă, simţind privirea întrebătoare a lui Silas. Ochii i s-au mărit de surprindere.

— E bun.

De fapt, era cel mai bun ceai pe care îl gustase în viaţa ei. Nu era ceea ce se aşteptase, având în vedere că fusese

făcut de un…

A pus cana jos, iar aceasta a zăngănit, împroşcându-i degetele cu lichid fierbinte. Căldura şi aburul i-au trezit brusc în minte amintirea viscerală a bărbatului care îi acoperise gura cu mâna, a răsuflării lui umede pe gâtul ei. Apoi felul în care pur şi simplu *dispăruse,* ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul. Ce îi făcuse Silas?

— L-am omorât, domnişoară, a zis uşor demonul. Şi el ţi-ar fi făcut acelaşi lucru ţie şi nu ai fi fost prima lui victimă. Am mirosit asta la el – atâta moarte! Nu e de mirare că diavolii au fost dispuşi să îl urmeze.

Elisabeth a scos un sunet înăbuşit.

— Îmi poţi citi gândurile?

— Nu tocmai.

— Atunci cum ai…

— Am petrecut sute de ani observând spiţa omenească de când sunt în slujba familiei Thorn. Nu vreau să te insult, dar nu sunteţi nişte fiinţe prea complicate.

Elisabeth s-a înfiorat, privindu-şi insistent mâinile, apoi ceaşca mult-prea-perfectă de ceai, întrebându-se ce altceva ar fi putut spune Silas despre ea doar privind-o.

— Nu te simţi bine? Poate că ar trebui să te mai odihneşti.

Ea a scuturat din cap, ferindu-şi privirea.

— M-am odihnit, destul.

— În cazul ăsta, am veşti care s-ar putea să-ţi uşureze inima.

A ridicat un ziar de pe noptieră şi i l-a dat. L-a luat cu precauţie, aruncând o privire la mănuşile lui, dar nu a văzut nicio urmă de gheare.

— Atentatul la viaţa ta a ajuns deja în paginile ziarelor de dimineaţă.

Nu-i venea să creadă. Titlul de pe prima pagină suna astfel: SUSPECTĂ… SAU EROU? şi era însoţit de un desen înfăţişându-i pe Nathaniel şi pe ea stând pe acoperişul trăsurii în timp ce diavolii se apropiau din toate părţile. Fulgerul lui Nathaniel spinteca cerul haşurat, iar artistul îşi luase libertatea de a înlocui bara de fier cu o sabie.

Ochii i s-au întors la titlu.

— E vorba despre *mine?*

Silas a înclinat din cap.

Neîncrezătoare, a început să parcurgă articolul. „Tânăra femeie, identificată de o sursă anonimă drept o anume domnişoară Elisabeth Scrivener, a dat dovadă de un curaj şi o energie ieşite din comun în a le ţine piept atacatorilor demonici, mergând până acolo încât a salvat viaţa unui spectator neajutorat… Se crede că a sosit în Brassbridge ca suspectă în faptele de sabotaj din Marea Bibliotecă, cu toate că trebuie să punem la îndoială înţelepciunea Magisteriumului în a o desemna suspectă câtă vreme atentatul violent la viaţa ei sugerează exact opusul. E limpede că adevăratul vinovat a sperat să o reducă la tăcere prin orice mijloace…”

Obrajii lui Elisabeth s-au îmbujorat pe măsură ce articolul continua să vorbească elogios despre „informaţii de la sursele noastre de încredere” cum că ea învinsese cu o singură mână „un Malefict dezlănţuit înainte ca acesta să pună în pericol vieţile unor nevinovaţi din pitorescul sat Summershall”. Apoi, lucru enervant, coloana următoare îi era dedicată „Magistrului Nathaniel Thorn, cel mai dorit burlac din Austermeer – oare când o să-şi aleagă o mireasă?”.

Ceva nu îi dădea pace şi s-a întors la începutul articolului, ca să recitească primele câteva propoziţii.

— Ia stai puţin, a dat ea glas descoperirii. Aici scrie *fapte* de sabotaj.

Silas a întins mâna către ea. Elisabeth s-a crispat, dar el nu a făcut decât să întoarcă pagina. Aruncându-şi ochii peste continuarea articolului, i s-a oprit răsuflarea.

— S-a produs un atac asupra Marii Biblioteci din Knockfeld?

Buzele i se mişcau pe măsură ce înainta prin textul dificil de parcurs.

— „Un alt Malefict de Categoria Opt… trei gardieni ucişi, inclusiv Directoarea… socotit la început un tragic accident, acum se crede că are legătură cu incidentul din

Summershall.” S-a întâmplat cu două săptămâni înainte de Cartea Ochilor!

A ridicat privirea către Silas.

— De ce mi-ar uşura inima aşa ceva?

— Noaptea trecută ţi-a schimbat considerabil situaţia. Audierea ta a fost anulată în toiul protestului public provocat de presă. Îndată ce te vei fi refăcut îndeajuns pentru un drum cu trăsura, Master Thorn a primit instrucţiuni să te ducă direct în faţa Cancelarului.

Elisabeth a stat aşa, neîncrezătoare, inhalând mirosul de cerneală ieftină şi de hârtie de ziar. Îşi simţea capul gol şi în minte îi răsunau cuvintele lui Silas.

— De ce vrea Cancelarul să mă vadă? a întrebat ea.

— Nu mi s-a spus.

Ceva care aducea a milă a umbrit trăsăturile de alabastru ale demonului.

— Poate ar trebui să te îmbraci. Pot să te asist, dacă vrei. Mi-am luat libertatea de a modifica selecţia de azi.

Elisabeth a încruntat din sprâncene. Cea mai bună rochie a ei stătea agăţată într-un cârlig în şifonier, prelungită cu bucăţi de mătase la modă. Acum părea că o să i se potrivească. Oare Silas făcuse asta? Şi-a atins părul pieptănat cu grijă, amintindu-şi de faptul că observase mai înainte că cineva o îmbăiase şi îi schimbase hainele. Când a realizat cine, a avut un şoc.

— M-ai dezbrăcat?

— Da. Am zeci de ani de experienţă…

Citindu-i oroarea de pe chip, a ridicat împăciuitor o mână.

— Îmi cer scuze. Nu mă interesează absolut deloc corpul omenesc. Nu în sensul carnal. Uit, uneori… Ar fi trebuit să spun mai devreme.

Elisabeth nu era genul care putea fi luată de proastă.

— Am citit eu ce le fac demonii oamenilor. Ne torturaţi, ne omorâţi, ne mâncaţi măruntaiele. Mai ales măruntaie de fecioare.

Silas a strâns din buze.

— Carne de om mănâncă demonii inferiori. Aceia sunt

nişte creaturi primare, cu pofte vulgare.

— Şi tu eşti atât de diferit?

Buzele lui s-au subţiat şi mai mult. În mod neaşteptat, în ochii lui galbeni a strălucit ofensa, iar când a vorbit, sunetele lui politicoase, şoptite, au sunat uşor sacadat:

— Demonii de stirpe nobilă nu consumă nimic altceva decât forţa vitală a muritorilor şi, chiar şi aşa, numai după ce ne-am târguit pentru ea. Nimic altceva nu ne interesează.

S-a aşezat la loc, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Încet, încet, s-a liniştit. Silas părea că spune adevărul. Nu încerca să ascundă faptul că era rău, ci doar să clarifice natura fărădelegilor lui. În mod ciudat, a făcut-o să simtă că poate avea încredere în el, în această problemă, cel puţin.

S-a gândit la şuviţa argintie din părul lui Nathaniel, atât de neobişnuită la un băiat de 18 ani. *Cât din viaţă i-ai luat?* s-a întrebat ea.

— Destul, a zis Silas, aproape prea încet ca să îl audă. Acum, dacă eşti sigură că nu ai nevoie de ajutor…

— Nu, mulţumesc, a zis ea repede. Mă pot pregăti fără niciun ajutor.

Sprâncenele lui ridicate i-au dat de înţeles că se cam îndoia, dar, cu toate acestea, s-a înclinat politicos din uşă, lăsând o pe Elisabeth singură cu o mie de întrebări şi o ceaşcă rece de ceai.

✯

Când a deschis uşa, cincisprezece minute mai târziu, Silas nu se vedea pe nicăieri. Şi-a scos capul pe uşa camerei şi a privit pe coridor. Cu toate că nu petrecuse niciodată prea mult timp într-o casă adevărată, aceasta părea imensă în comparaţie cu casele din Summershall. Coridorul se întindea pe o distanţă considerabilă, prevăzut cu lambriuri din lemn închis la culoare şi cu un număr uimitor de mare de uşi. Dintr-un anume motiv, toate draperiile erau lăsate, reducând astfel lumina zilei însorite la o penumbră crepusculară.

S-a strecurat afară şi a străbătut coridorul. Deşi

impozantă, casa avea un aer părăsit. Nu a văzut servitori, demonici ori de alt fel, iar aerul era atât de nemişcat, încât ticăitul sistematic al unui ceas cu pendulă aflat undeva, în conac, părea a reverbera prin talpa încălţărilor ei asemenea bătăilor de inimă. Peste tot se simţea un uşor miros de combustie eterică, ca şi cum magia s-ar fi impregnat în însăşi fundaţia clădirii.

După câteva cotituri pe coridoarele labirintice, mirosul s-a intensificat. A mers când într-o parte, când în alta, adulmecând aerul, şi în cele din urmă a stabilit că mirosul se strecura pe sub o anume uşă închisă: o uşă ale cărei scânduri erau acoperite cu un strat moale de praf, iar lemnul din jurul mânerului ornat era plin de scrijelituri, ca şi cum mâna cuiva ar fi alunecat în mod repetat încercând să o descuie.

Elisabeth a stat în cumpănă. Nu avea de gând să se atingă de o uşă cu aspect sinistru dintr-o casă de vrăjitor. Dar poate că…

Ţinându-şi răsuflarea, s-a aplecat şi şi-a pus ochiul în dreptul găurii cheii. Încăperea era întunecată. S-a aplecat în faţă.

— Domnişoară Scrivener, a răsunat în spatele ei vocea blândă a lui Silas.

A făcut un salt lovindu-se de perete destul de tare încât să îi clănţăne dinţii. Cum se mişcase Silas atât de silenţios? Făcuse acelaşi lucru cu bărbatul de cu o seară în urmă, chiar înainte să îl omoare.

Silas afişa o expresie distantă, sculptată parcă în marmură, dar a vorbit la fel de politicos ca întotdeauna:

— Nu am vrut să te iau prin surprindere, dar îmi e teamă că e mai bine să stai departe de încăperea asta.

— Ce e înăuntru?

Elisabeth avea gura uscată ca iasca.

— Nu ai vrea să ştii. Pe aici, te rog.

A condus-o înapoi pe unde venise, apoi de-a lungul unei scări largi, arcuite, uriaşă şi acoperită cu catifea, care cobora până în hol, cu două etaje mai jos. Deasupra capului ei atârnau candelabre neaprinse, ale căror cristale

sclipeau în lumina obscură, iar ecoul paşilor îi răsuna pe marmura în carouri. Măreţia locului i-a adus în minte un castel părăsit din basme. Imaginaţia ei a dat la o parte atmosfera mohorâtă de părăsire şi a înlocuit-o cu lumină şi râsete şi muzică, în timp ce se întreba de ce era păstrată casa în acest fel, când ar fi putut fi un loc atât de frumos.

— Master Thorn o să ni se alăture în scurt timp, a zis Silas.

Apoi a adăugat:

— Poţi arunca o privire pe aici, dacă vrei.

Fără a i se fi dat permisiunea, Elisabeth traversase deja holul şi luase în mână un sfeşnic făcut din cristal solid. Cu un sentiment de vinovăţie, l-a lăsat jos. În timp ce făcea asta, ochii cenuşii ai lui Nathaniel s-au reflectat prin faţetele lui, multiplicaţi de zeci de ori, iar Elisabeth a scos un strigăt de surpriză – dar când s-a răsucit, în spatele ei nu era nimeni. Cristalul reflectase un portret atârnat pe perete. Iar bărbatul din portret era prea bătrân să fie Nathaniel, cu toate că îi semăna foarte bine, până chiar şi la şuviţa argintie din părul negru. Zâmbetul lui, pe de altă parte… era cald şi bun şi deschis, mult mai fericit decât orice zâmbet pe care l-a văzut ea vreodată pe faţa lui Nathaniel.

— Tatăl stăpânului meu, Alistair Thorn, i-a adus la cunoştinţă Silas. L-am slujit la vremea lui.

E mort, şi-a dat ea seama, tresărind. *Sigur e mort.* Dintr-odată, s-a simţit stânjenită să privească în ochii lui. Privirea i s-a mutat pe pisica albă pe care artistul o pictase în poala lui Alistair. Era o creatură graţioasă, cu blana lungă, surprinsă în timp ce îşi spăla lăbuţa.

Aerul s-a mişcat, iar Silas a apărut lângă ea, studiind următorul portret, care înfăţişa o femeie îmbrăcată într-o rochie mov. De data aceasta, Elisabeth a recunoscut în expresia ei ceva din Nathaniel, felul în care în ochi îi sclipea râsul reţinut al unei glume nerostite. Pe faţa ei arăta binevoitor, nu batjocoritor, luminat de iubire.

Silas a zis:

— Mama lui, Charlotte.

Elisabeth s-a simţit cuprinsă de melancolie.

— E frumoasă.

— Era.

Elisabeth l-a privit pe Silas, cu buzele depărtate într-o scuză, dar el era lipsit de orice expresie, cu ochii fixaţi încă asupra portretului. S-a simţit imediat ridicolă că era cât pe ce să îşi ceară scuze de la un demon – o fiinţă care nu iubise pe niciunul dintre ei, căci demonii nu puteau simţi iubire, compasiune sau dor.

În tăcere, Silas a arătat spre al treilea şi ultimul portret.

Elisabeth a făcut un pas înainte şi l-a examinat de aproape. Pictura înfăţişa un băiat, să fi avut vreo 7 ani, palid şi grav, cu un guler negru încheiat la nasturi până sub bărbie. Arăta foarte serios. Poate din cauză că era moştenitorul familiei Thorn. Oare ştiuse încă de pe atunci ceea ce se povestea despre Baltasar? Era ciudat să se gândească la Nathaniel ca la un copil. Nevinovat.

— Deci nu s-a născut cu şuviţa argintie în păr, a zis ea în cele din urmă, privind la Silas.

— Nu, într-adevăr. Argintiul e semnul învoielii noastre. Fiecare vrăjitor are unul, specific exclusiv demonului care îl slujeşte. Dar portretul nu îl înfăţişează pe Master Thorn. Ci pe fratele lui mai mic, Maximilian. Acesta a murit la un an după ce a fost pictat portretul.

Elisabeth s-a dat în spate. I s-a ridicat părul pe braţe. Casa părea un mausoleu, cu săli goale, pline de fantome. Întreaga familie a lui Nathaniel dispăruse. Şi-a amintit ce scria în Lexicon: *Pentru că, odată ce se cade la învoială cu un demon, este în interesul acestuia să îşi vadă stăpânul mort…*

— Ce s-a întâmplat cu ei? a şoptit ea, fără să fie sigură de această dată dacă chiar îşi dorea să afle răspunsul.

Silas se afundase în tăcere. A avut nevoie de câteva secunde să răspundă, iar când a făcut-o, vocea lui şoptită a plutit prin hol asemenea ceţii.

— Charlotte şi Maximilian şi-au găsit sfârşitul împreună, într-un accident. O tragedie lipsită de sens pentru soţia şi fiul unui vrăjitor. Ştiu ce gândeşti – nu am fost prin

preajma lor când s-a petrecut accidentul. Alistair a urmat după numai câteva luni, iar de data asta am fost de faţă. S-a dovedit… un an dificil pentru stăpânul meu.

— Tu l-ai omorât, a zis Elisabeth. Pe Alistair.

Răspunsul lui Silas a venit ca o suflare, doar puţin mai tare decât ticăitul îndepărtat al ceasului cu pendulă.

— Da.

— Nathaniel ştie?

— Ştie.

Elisabeth s-a luptat cu această informaţie.

— Şi cu toate astea… cu toate astea a hotărât…

— M-a obligat să intru în slujba lui imediat după ce s-a întâmplat. Nu avea decât 12 ani. Ritualul a fost cu siguranţă înspăimântător pentru el, dar deja mă ştia bine.

Silas s-a îndreptat spre un loc gol de pe lambriu, unde era o zonă liberă de pe lambriu pentru un ultim portret. Şi-a ridicat mâna înmănuşată şi a atins uşor peretele.

— Vezi tu, am fost de faţă când a venit pe lume Master Thorn. L-am auzit rostind primele cuvinte, l-am privit făcând primii paşi. Şi o să fiu de faţă când Master Thorn moare, într-un fel sau altul, a zis el.

Elisabeth a mai făcut un pas în spate, cât pe ce să se lovească de un cuier. Nathaniel îi spusese că toţi ceilalţi din linia succesorală pentru titlu pieriseră, dar nu se aşteptase la ceva de felul ăsta. Cu siguranţă nu se aşteptase ca el să fi rămas singur pe lume la numai 12 ani, tocmindu-se pe viaţa lui cu demonul care îi ucisese tatăl. Demonul care, într-o zi, avea să îl ucidă şi pe el.

S-a auzit un scârţâit de trepte. Elisabeth s-a întors. Nathaniel cobora scările, cu o mână în buzunar, cu cealaltă deasupra balustradei. Arăta uluitor într-un costum scump, care i venea ca turnat, iar croiala vestei din brocart verde îi accentua umerii puternici şi talia îngustă. Elisabeth s-a holbat la el, încercând să împace atitudinea lui nepăsătoare cu ceea ce tocmai aflase. El i-a întors privirea la fel de insistent, cu o sprânceană ridicată, ca şi cum ar fi provocat-o.

Când a ajuns la baza scărilor, Silas a mers imediat la el.

Cu eficienţa tăcută a unui valet profesionist, s-a apucat să facă mărunte ajustări hainelor lui Nathaniel: i-a aranjat manşetele, i-a îndreptat gulerul, i-a schimbat puţin felul în care îi cădea tunica. Apoi, cu o uşoară încruntare, i-a desfăcut lui Nathaniel cravata şi i-a luat-o de la gât.

— Chiar trebuie să fie atât de strânsă? a protestat Nathaniel când Silas i-a legat din nou cravata într-o serie complicată de noduri, degetele lui înmănuşate mişcându-se cu o siguranţă agilă pe material.

Lui Silas i-ar fi foarte uşor să îl sugrume cu aia, şi-a zis Elisabeth, uimită. Cu toate astea, Nathaniel părea complet relaxat, încrezător în ajutorul dat de servitorul său, de parcă în fiecare zi avea în jurul gâtului mâinile unui demon ucigaş.

— Mă tem că da, dacă vrei să fii elegant, i-a răspuns Silas. Şi nu ne dorim să se repete incidentul cu Lady Gwendolyn.

Nathaniel a râs zeflemitor:

— De unde era să ştiu că dacă mi-o leg aşa înseamnă că vreau să îi fac avansuri? Am lucruri mai bune de făcut decât să învăţ semnale secrete cu batiste şi cravate.

— Dacă m-ai fi ascultat, ţi-aş fi spus şi te-aş fi scutit de şampania aruncată în faţă – cu toate că, mai târziu, am auzit mai mulţi oameni spunând că aceea a fost partea lor preferată a cinei. Gata.

S-a dat un pas în spate, admirându-şi opera.

Nathaniel şi a dus automat mâna la cravată, dar a renunţat când Silas şi-a îngustat ameninţător ochii galbeni. Cu un zâmbet strâmb, s-a grăbit să traverseze holul spre Elisabeth, cu încălţările bocănind pe podeaua de marmură.

— Eşti gata, domnişoară Scrivener? a întrebat-o el, oferindu-i braţul.

Lui Elisabeth i-a sărit inima. Se poate să îl fi judecat greşit pe Nathaniel, dar în legătură cu un lucru avusese dreptate. Un vrăjitor chiar o voia moartă. Şi undeva, afară, aştepta.

Un fior a pătruns-o până în oase. A încuviinţat din cap şi i-a luat braţul

Capitolul 11

TRĂSURA TRECEA PE lângă case înalte, mari, din piatră cenuşie, aşezate una lângă alta, foarte aproape, asemenea cărţilor într-un raft. Flori strălucitoare de degeţel-roşu şi de mătrăgună otrăvitoare se revărsau din jardiniere, iar garduri din fier forjat le mărgineau în faţă, păzite de statui şi de gargui care întorceau capul la trecerea trăsurii Dispozitive heraldice erau sculptate pe frontonul de deasupra uşilor de la intrare. Multe dintre case erau, neîndoios, vechi de sute de ani, iar faţadele lor elegante erau învăluite într-o senzaţie de bunăstare intangibilă.

Elisabeth a privit o femeie care ieşea dintr-o caleaşcă, cu cercei strălucitori în urechi. Un copilaş i-a deschis uşa, iar Elisabeth a presupus că e fiul femeii până în momentul în care aceasta i-a înmânat, nepăsătoare, pachetele de cumpărături, A văzut cum ochii băiatului au răspândit o lucire portocalie înainte să se închidă uşa. Nu era un băiat – era un demon.

— Întreg cartierul ăsta e locuit de vrăjitori? l-a întrebat ea pe Nathaniel.

Stomacul i se zvârcolea ca un cuib de şerpi. Sabotorul ar putea trăi într-una dintre aceste case. Ar putea-o urmări chiar în acel moment.

— Aproape numai de vrăjitori, a răspuns el, privind pe celălalt geam. Se numeşte Hemlock Park. Vrăjitorilor le place să se bucure de intimitate – demonii noştri sunt cam ca rufele murdare, nu un secret, ci un aspect al vieţii noastre pe care oamenii de rând nu îl văd decât arareori şi la care preferăm ca ei să nu se gândească prea mult. Pe aici întâlneşti mult sânge străvechi, aşa cum probabil că îţi dai seama. Genealogii de vrăjitori care se întind în urmă pe sute de ani, ca a mea.

Curiozitatea lui Elisabeth a învins prudenţa.

— Credeam că toţi vrăjitorii aparţin unor familii vechi. Nu trebuie să fii născut într-o astfel de familie?

— Bănuiesc că e adevărat în sensul că magia e o moştenire, a zis Nathaniel, aruncându-i o privire. Sau, mai degrabă, demonii. Un demon de stirpe nobilă nu poate fi invocat decât de către cineva care îi cunoaşte numele enohian, iar familiile îşi trec aceste nume din generaţie în generaţie ca pe nişte moşteniri. Dar, uneori, un amator lipsit de moştenire magică dezgroapă numele unui demon de seamă în vreun text obscur şi reuşeşte să îl invoce. Trebuie să păstreze demonul în familie câteva zeci de ani înainte ca vechile familii să îi considere respectabili.

Amatori şi criminali. Aceştia erau termenii în care se referea Lexiconul la oamenii care invocă demoni mai mici, precum diavolii. Adevăraţii vrăjitori nu se coborau la acest nivel.

Asta dacă nu cumva voiau să elimine un martor şi să dea vina pentru crimă pe altcineva.

Tulburată, Elisabeth a tot răsucit ideea în minte în timp ce treceau pe lângă un parc plin de stejari bătrâni şi de alei şerpuitoare acoperite cu pietriş, iar apoi pe lângă un teren ocupat de o pădure urbană, care a făcut-o să se simtă ca şi cum se afla din nou pe lângă Blackwald. Trăsura a intrat pe o alee flancată de socluri de marmură. O pereche de grifoni de piatră stăteau în vârful lor, fâlfâindu-şi cozile şi expunându-şi la soare aripile acoperite cu muşchi. În cele din urmă, dincolo de un gard viu a apărut o construcţie, vizibilă mai întâi ca o explozie de lumină pe o cupolă de cupru.

— O, a şoptit Elisabeth, lipindu-şi faţa de geam. E un palat!

A simţit privirea lui Nathaniel aţintită asupra ei. Când a vorbit, a părut că, în mod ciudat, ezită să o corecteze:

— Nu, e doar Conacul Ashcroft.

Însă nu puteai spune „doar” cu referire la clădirea spre care se îndreptau, un conac alb imens, împrejmuit de grădini luxuriante. Linia acoperişurilor, punctată de turnuri, domuri şi cornişe elaborate, semăna cu silueta

unui oraş în miniatură, iar lumina soarelui trasa nişte prisme orbitoare prin acoperişul de sticlă al unei sere alipite de una dintre laturile lui. Drept în faţă, aleea înconjura o fântână mare, iar când s-au apropiat, Elisabeth a văzut că apa se ridica singură, formând vârtejuri de stropi care îşi schimbau încontinuu forma: mai întâi a format un grup de fecioare transparente care săltau în aer asemenea unor balerine, unindu-se apoi într-o sferă rotitoare, iar acesta s-a desfăcut apoi într-o pereche de cai ridicaţi pe picioarele din spate, ale căror coame azvârleau stropi de apă pe alee. Câteva picături au lovit geamurile trăsurii şi au rămas pe sticlă, scânteind ca nişte diamante.

— Şi Silas zice că *eu* sunt extravagant cu vrăjile mele, a murmurat Nathaniel.

Elisabeth a făcut un efort ca să nu se mai uite cu gura căscată pe măsură ce se apropiau de conac. O mulţime de oameni stăteau împrăştiaţi pe lângă alee, dar, din câte îşi dădea ea seama, nu erau vrăjitori şi nici măcar servitori. Purtau cu toţii nişte jachete de tweed maronii şi ţineau câte un carnet sub braţ, uitându-se întruna la ceasul de buzunar, de parcă erau în mare grabă. Când au auzit că se apropie caleaşca, şi au ridicat privirile cu o expresie nerăbdătoare, avidă, ca nişte câini care aşteaptă să li se arunce nişte resturi de la masă.

— Cine sunt oamenii ăştia? a întrebat Elisabeth, tensionată. Par că ne aşteaptă pe noi.

Nathaniel s-a mutat uşor pe partea ei de trăsură, a privit afară şi i-a scăpat o înjurătură.

— Cancelarul Ashcroft a permis accesul presei pe proprietatea lui. Bănuiesc că nu avem cum să scăpăm de ei. Curaj, Scrivener. O să se termine totul în curând.

Când Silas a deschis uşa, un val de sunete a inundat pe dată trăsura. Nimeni nu i-a aruncat vreo privire lui Silas; şi-au aţintit atenţia asupra lui Elisabeth în momentul în care a ieşit din trăsură, împingându-se între ei pentru o poziţie mai bună, cât mai în faţă.

— Domnişoară Scrivener!

— Aveţi un minut…

— Sunt Feversham de la *Brassbridge Inquirer…*

— Aici, domnişoară Scrivener!

— Ne poţi spune ce înălţime ai, domnişoară Scrivener?

— Bună ziua, a zis ea, buimacă.

Toţi bărbaţii semănau între ei. Nu mai văzuse niciodată până atunci atâtea mustăţi adunate într-un singur loc.

— Îmi pare rău… Nu ştiu.

Crescuse de ultima dată când o măsurase Katrien.

— E adevărat că ai învins un Malefict de Categoria Opt în Summershall? a întrebat-o un bărbat, care deja mâzgălea frenetic în carnet.

— Da, e adevărat.

— Complet singură?

Elisabeth a încuviinţat din cap. Bărbatului mai să-i iasă ochii din cap, aşa că a adăugat, binevoitoare:

— Mă rog, aveam o sabie.

Un alt bărbat îmbrăcat în tweed s-a strecurat mai aproape.

— Înţeleg că ai petrecut o groază de timp singură cu Magistrul Thorn. Şi-a declarat intenţiile?

— Aş vrea să o fi făcut, a zis Elisabeth. Jumătate din timp abia dacă a spus ceva inteligibil. Să îi cunosc intenţiile ar fi de ajutor.

Nathaniel a părut să se înece.

— Nu a vrut să spună asta, i-a asigurat el pe toţi, apucând-o pe Elisabeth de braţ. E o bibliotecară sălbatică – crescută de păduchi de carte, cât se poate de tragic…

A tras-o afară din mulţime, în sus, pe scările din faţă ale conacului.

Pe uşile duble era gravat un grifon în stil baroc. În faţa uşilor stătea un lacheu îmbrăcat în livrea aurie. Elisabeth l-a privit cu suspiciune, dar nu avea ochi de culoare stranie, nici nu i-a respins gândurile aşa cum făcea Silas când îşi folosea influenţa. Era bărbat, nu demon.

— Cancelarul o să sosească imediat, a zis el, iar Nathaniel a mormăit.

— Ce e? a întrebat Elisabeth.

— Lui Ashcroft îi place să îşi facă intrarea cu pompă. E

un fanfaron neîntrecut. Presa nu se mai satură de el.

Elisabeth şi-a zis că e mai degrabă o dovadă de ipocrizie din partea lui Nathaniel să se plângă de oameni care îşi fac intrarea pompos, câtă vreme el însuşi sosise la Summershall într-o trăsură cu spini sculptaţi peste tot şi făcuse să prindă viaţă fiecare statuie din curte, dintre care cel puţin una agitase o sabie, dar a hotărât să îşi ţină gândurile astea pentru ea, deoarece tocmai simţise un iz de combustie eterică.

S-a dat în spate, împleticindu-se, în momentul în care o lumină aurie, în zigzag, a scânteiat prin aer în faţa ei, asemenea unei rupturi într-o bucată de material. Uşile conacului s-au unduit, deformându-se, în momentul în care un bărbat a dat la o parte o pală de aer şi a păşit prin ele, permiţând să se zărească, în spatele lui, un birou scăldat într-o lumină caldă. Elisabeth a clipit, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. I se părea că lumea se transformase într-o scenă pictată pe un set de draperii, iar această nouă încăpere era ceea ce se afla în spatele lor. Bărbatul – Cancelarul – a dat drumul aerului sau draperiei sau ce o fi fost, iar peticul din birou s-a făcut nevăzut în spatele lui. La fel de repede precum se distorsionase, realitatea a revenit la normal.

Cancelarul Ashcroft radia când s-a înclinat către reporteri, care au izbucnit în aplauze. Cu toate că avea o vârstă aproape suficientă ca să îi fie tată lui Elisabeth, nu se putea tăgădui că era chipeş. Zâmbetul lui strălucitor a dat la iveală nişte riduri de expresie în jurul ochilor, care îi dădeau un aer de umor ştrengăresc, iar părul blond, lucios şi bogat nu avea nicio urmă de argintiu. Purta o mantie aurie pe deasupra unui costum de un alb sidefiu, pe dedesubtul căruia avea o vestă aurie, brodată.

— Îmi pare bine să te văd, Nathaniel, a spus el. Iar dumneata trebuie să fii domnişoara Scrivener. Eu sunt Oberon Ashcroft, Cancelar al Magiei. Încântat să te cunosc!

I-a luat mâna şi a sărutat-o. Toate cuvintele şi-au luat zborul din mintea lui Elisabeth asemenea unui stol de

porumbei speriaţi. Nimeni nu o mai sărutase până atunci, nici chiar pe mână. Când Ashcroft şi-a îndreptat din nou spatele, Elisabeth a văzut că, în vreme ce ochiul lui drept era de un albastru strălucitor, stângul era de un roşu-aprins, intens, care capta lumina asemenea unui rubin. Aducându-şi aminte de ceea ce îi spusese Silas, a presupus că ochiul roşu era semnul lui demonic.

— Domnişoară Scrivener, trebuie să îmi cer iertare pentru pericolul pe care l-ai înfruntat noaptea trecută. Nu mi-am imaginat în ruptul capului că s-ar putea întâmpla un asemenea lucru – diavoli care să alerge de capul lor pe străzi –, dar asta nu e o scuză pentru că nu am reuşit să te ţinem în siguranţă în timp ce erai sub protecţia Magisteriumului.

— Vreţi să spuneţi în custodia? a întrebat ea.

Câţiva dintre reporteri au rămas cu gura căscată, iar Elisabeth a înlemnit, presimţind un atac de panică.

Dar Ashcroft, nu părea furios .Ba chiar i-a adresat un zâmbet trist.

— Nu – ai mare dreptate. Magisteriumul a făcut o greşeală şi ar fi nepotrivit din partea mea să susţin contrariul. Cum te descurci?

Preocuparea lui a luat-o prin surprindere.

— Păi…

— Ai trecut printr-un chin groaznic. Acuzată de o crimă pe care nu ai comis-o, întemniţată, atacată de demoni şi, desigur, pierderea Directoarei tale, Irena. A fost o femeie remarcabilă. Am avut plăcerea să o întâlnesc acum câţiva ani.

Dintr-odată, ochii lui Elisabeth s-au umplut de lacrimi nevărsate.

— Sunt bine, a spus ea, îndreptându-şi umerii şi dorindu-şi ca lacrimile să se retragă.

Era prima dată când cineva îi dădea de înţeles că avea dreptul să jelească moartea Directoarei, în loc să o acuze că e responsabilă pentru ea. Ashcroft o ştia chiar pe numele mic pe Directoare.

— Nu îmi doresc decât ca acela care a ucis-o, oricine ar

fi, să fie prins.

— Da.

Cancelarul a privit-o cu gravitate.

— Da, înţeleg. Scuză-mă o clipă…

S-a întors către reporteri.

— Am organizat această conferinţă de presă ca să fac un scurt anunţ. Ca urmare a evenimentelor din noaptea trecută şi analizând anumite discrepanţe din raportul din Summershall, domnişoara Elisabeth Scrivener nu mai e suspectă în investigaţia noastră.

Elisabeth a simţit un şoc.

— Va fi, în schimb, elogiată de Magisterium pentru faptele ei de vitejie din Summershall, care au salvat nenumărate vieţi. Pierderea unui grimoar de Categoria Opt este devastatoare pentru vrăjitoria din Austermeer, dar domnişoara Scrivener a făcut cea mai bună alegere pe care o putea face într-o situaţie critică şi s-a comportat la cele mai înalte standarde posibile. Voi trimite personal o scrisoare de recomandare către Collegium, în care îi voi sfătui pe preceptori să ia în considerare pregătirea ei pentru a deveni gardian, după ce îşi va fi terminat ucenicia.

Elisabeth s-a clătinat pe picioare. O mână a susţinut-o, o atingere uşoară, neaşteptată între umeri. Nathaniel stătea alături de ea, privind drept înainte.

— Aşa cum ştiţi, spunea Ashcroft, Marile Biblioteci au fost construite de strămoşul meu, Cornelius, aşa că angajamentul meu pentru a-l aduce pe sabotor în faţa justiţiei e mult mai mult decât o preocupare profesională…

Elisabeth şi-a dat seama că nu mai putea urmări cuvintele. Simţea că inima îi devenise prea mare pentru spaţiul delimitat de coaste. A încercat să îşi păstreze ţinuta dreaptă, dorindu-şi cu disperare să arate demnă de laudele Cancelarului, în vreme ce înăuntrul ei, ruşinată, o altă parte a ei ar fi vrut să se ascundă. N-a ştiut niciodată că speranţa poate să doară atât de rău, ca atunci când sângele dă din nou năvală într-un membru amorţit.

A fost recunoscătoare când, după aceea, în timp ce

reporterii se împrăştiau, Ashcroft l-a tras pe Nathaniel deoparte, ca să vorbească între patru ochi. Ea a studiat grifonii de pe uşă, prefăcându-se că nu aude frânturi din discuţia lor printre zgomotele roţilor de trăsură care scrâşneau pe pietriş.

— Înainte să pleci, spunea Ashcroft cu voce joasă, vreau să îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru domnişoara Scrivener.

A făcut o pauză.

— A, înţeleg. Nu i-ai spus, aşa-i?

Răspunsul lui Nathaniel nu a putut fi auzit. Despre ce vorbeau? Măcar dacă le-ar putea vedea feţele. Lacheul a trecut pe alături ducându-i cufărul, iar ea s-a dat la o parte din drum. Când a ridicat privirea, Nathaniel nu se mai zărea niciunde. Uitându-se disperată în jur, l-a văzut păşind repede înspre trăsură, iar mantia lui de culoarea smaraldului i se vălurea la călcâie.

— Nathaniel, a strigat ea pe când el se urca în trăsură.

A tresărit când i-a auzit glasul. Şi-a înclinat apoi capul, aşteptând.

— Aveai de gând să pleci fără să îţi iei rămas-bun? l-a întrebat ea.

— Rămas-bun, Scrivener, a zis el pe dată, fără să o privească. A fost o adevărată plăcere, mai puţin când m-ai muşcat. Încearcă să nu răstorni niciunul dintre rafturile cu cărţi ale Cancelarului.

Elisabeth avea o senzaţie ciudată în piept, ca şi cum o bucată moale de pergament ar fi fost ruptă, doar un pic. S-ar putea să nu îl mai vadă niciodată pe Nathaniel. Tot nu ştia ce îi poate pielea, dar luptaseră împreună în seara trecută – salvaseră vieţi împreună – şi asta în mod sigur conta. Era destul, fără îndoială, pentru ca el să vrea să dea mâna cu ea sau măcar să o privească în ochi înainte să plece

Elisabeth şi-ar fi dorit să găsească ceva mai bun de spus. Dar, cum nu îi venea nimic în minte, s-a mărginit să spună:

— Rămas-bun.

Nathaniel a stat în cumpănă câteva secunde bune. Silas,

care şedea pe locul vizitiului, şi-a trecut privirea de la unul la altul, de parcă putea vedea ceva între ea şi Nathaniel, ceva ce ea nu putea vedea. Apoi Nathaniel a înclinat din cap, într-un mod cumva ceremonios, a urcat în trăsură şi a închis uşa. Silas a scuturat frâiele. Trăsura s-a pus în mişcare.

Aşadar, asta a fost, şi-a zis Elisabeth.

A urmărit cum trăsura se făcea tot mai mică în timp ce se îndepărta pe drum, cum lumina soarelui se răsfrângea în acoperişul ei lăcuit, făcând-o să simtă o pierdere pe care nu şi-o putea explica.

Capitolul 12

— DOMNIŞOARĂ SCRIVENER?

Elisabeth a tresărit şi a ridicat privirea. Cancelarul stătea lângă ea, iar trăsura lui Nathaniel dispăruse din vedere. Avea impresia că Ashcroft îi vorbea de ceva vreme, dar ea nu auzise nici măcar un cuvânt. A bâiguit o scuză, urmată de o serie de mulţumiri incoerente pentru tot ceea ce spusese în timpul discursului, care nu păreau, niciuna, a avea cine ştie ce sens mei măcar pentru propriile ei urechi.

Expresia de pe faţa lui s-a înmuiat.

— Nu-ţi fă probleme pentru aşa ceva. Ce ar fi să intri?

A intrat după el în conac şi a făcut ochii mari de uimire. Toate candelabrele erau aprinse, astfel că din marmura şlefuită şi din stucatura aurită se scurgea o lumină strălucitoare. Oglinzi cu rame din aur migălos lucrate reflectau lumina din orice unghi. Servitori în livrele aurii asortate zoreau de colo colo, oprindu-se doar pentru a se înclina în direcţia lor.

— Aici o să fii în siguranţă, a zis Ashcroft. Locul e foarte bine păzit; de sute de ani nu a pătruns niciun intrus pe această proprietate. De fapt, în secolul al XVII-lea, Conacul Ashcroft a ţinut piept unei întregi armate.

Cu toată strălucirea din conac răsfrângându-se pe părul lui blond şi pe trăsăturile frumoase, Cancelarul semăna cu un erou dintr-o carte de poveşti. Timiditatea se aduna împrejurul lui Elisabeth ca un strat de tul, străvezie şi nefamiliară. Pentru prima dată, a trebuit să îşi adune curajul ca să vorbească:

— Domnule, ce nu mi-a spus Nathaniel?

— Aha! Înţeleg că ai auzit ceva.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Ei bine, a insistat să fie cel care te însoţeşte din Summershall. Se pare că i-ai făcut o impresie puternică

primăvara trecută – a fost absolut convins de nevinovăţia ta. Nathaniel are atât de rar încredere în oameni, încât nu m-a lăsat inima să îi refuz cererea.

Elisabeth a rămas mută de surprindere. A aruncat din reflex o privire înspre ferestre, dar trăsura plecase de mult. Nathaniel îşi făcuse griji pentru ea? Părea cu neputinţă. Cu siguranţă nu dăduse niciun semn în acest sens. Sau dăduse?

— A, domnul Hob! i-a strigat Ashcroft unui majordom care trecea pe lângă ei. Înţeleg că ai dus sus lucrurile domnişoarei Scrivener. Vrei, te rog, să îi arăţi camera ei?

S-a întors din nou spre Elisabeth:

— Domnişoară Scrivener, mi-e teamă că mă cheamă îndatoririle. Aş vrea însă să stăm de vorbă mâine despre incidentul din Summershall. Dacă există informaţii pe care mi le-ai putea da – absolut orice crezi tu că l-ar fi putut face pe sabotor să te ia la ţintă seara trecută –, ne-ar fi de mare ajutor pentru investigaţie.

Elisabeth a încuviinţat din cap, apoi a ezitat când majordomul a condus-o spre scări. Chiar avea informaţii de dat; era singura persoană care ştia că sabotajul fusese îndeplinit de un vrăjitor. De ce să nu îi spună acum, în loc să mai aştepte până mâine? Nu ar dura decât un minut. S-a oprit pe prima treaptă, simţindu-se mică din pricina marmurei albe şi a balustradelor aurite.

— Domnule?

Ashcroft s-a întors, iar ochiul lui rubiniu a captat lumina candelabrelor. Nu părea deranjat, ci doar politicos interogativ, dar siguranţa lui Elisabeth a slăbit. Poate că nu era acum momentul potrivit, la urma urmei – nu de faţă cu majordomul şi cu ceilalţi servitori.

— Unde e servitorul dumneavoastră demonic? a întrebat ea în schimb.

Ashcroft a părut uşor surprins.

— Nu o ţin la vedere în timpul zilei, de când demonii au supărat-o pe soţia mea, Victoria. Aşa e cel mai bine. Lorelei m-a slujit întotdeauna cu credinţă, dar nimeni nu ar trebui să îşi îngăduie să devină familiar cu creaturile. Cel

mai bine e să nu uităm că ni se supun doar pentru că sunt obligaţi. Vrăjitorii au plătit scump această greşeală.

— Aşa cum a păţit tatăl lui Nathaniel, a zis ea, timidă.

— Ei, bine…

Faţa i s-a înnegurat.

— Nu ştiu întreaga poveste. Ci numai că au fost anumite…

A clătinat din cap.

— Alistair a fost un om bun. La sfârşit nu mai era el însuşi. Nu aş vrea să vorbesc de rău despre morţi.

Elisabeth a tot răsucit cuvintele în minte în timp ce îl urma pe majordom pe scări. Oare ce a vrut Ashcroft să spună înainte ca vocea să i se stingă?

Nu putea să priceapă legătura dintre Nathaniel şi Silas – cum se putea ca Nathaniel să fie atât de prietenos cu el când ştia nu numai ce era, dar şi ce făcuse. Şi totuşi părea că Silas nu îi făcuse niciodată rău tânărului Master Thorn. De ce nu profitase Silas de ocazia de a-i face râu când nu avea decât 12 ani, era vulnerabil şi înfricoşat?

A încruntat din sprâncene, dând gândurile la o parte. Nu ar trebui să piardă timpul gândindu-se la Nathaniel. Nu era treaba ei dacă acesta era dispus să îşi rişte viaţa încrezându-se într-un demon.

— Camera dumneavoastră, domnişoară, a zis majordomul, oprindu-se în faţa unei uşi.

Vocea nu îi suna limpede, de parcă avea dificultăţi în vorbire. L-a privit surprinsă şi a simţit că o cuprinde o anume anxietate. Era un bărbat uriaş, cu o constituţie masivă şi mult mai înalt chiar decât Elisabeth, ceea ce îl făcea persoana cea mai înaltă pe care o văzuse ea vreodată. Costumul îi venea ciudat, iar privirea era curios de lipsită de concentrare pe o faţă ca de ceară.

O servitoare rumenă în obraji a năvălit peste ei, părând agitată. Şuviţe fine de păr castaniu-deschis i se desfăcuseră în smocuri din coc.

— Doamne Sfinte, tu trebuie să fii domnişoara Scrivener, aşa-i? Vino, vino – eu sunt Hannah, drăguţă, şi o să am grijă de tine câtă vreme o să fii oaspete la conac.

Mulţumesc, domnu’ Hob.

Domnul Hob a înclinat din cap şi s-a îndepărtat.

— Nu-ţi fă griji în privinţa bătrânului domn Hob, a şoptit Hannah, observând privirea uimită a lui Elisabeth. A avut acum câţiva ani o criză care l-a lăsat aproape de tot fără vorbire, dar Master Ashcroft l-a angajat când nimeni nu mai voia să o facă. Un lucru foarte bun, căci domnu’ Hob e inofensiv ca o muscă, cu toate că îi mai sperie pe câte unii care nu-s obişnuiţi cu el.

Obrajii lui Elisabeth s-au înroşit de ruşine. A hotărât în sinea ei să nu se mai holbeze la majordom, nici să nu se mai teamă de el. Ascultătoare, a urmat-o pe Hannah în cameră.

La început nu a putut concepe că era un dormitor. Se simţea ca şi cum ar fi păşit într-o sculptură în gheaţă. Totul fusese pictat, tapisat ori brodat în nuanţe delicate de argintiu şi de alb. Din tavan atârna un candelabru, care se reflecta în oglinda de toaletă. Mobila era sculptată cu înfloriturişi cârcei migăloşi, care îi aminteau lui Elisabeth de modelele pe care le forma gheaţa pe geam în timpul celor mai friguroase luni din Austermeer; clanţele erau din cristal solid. Lucrul cel mai uimitor dintre toate, pe pat fusese aşezată o rochie de culoarea safirului, care o aştepta pe ea. În mijlocul tuturor acelor culori reci, albastrul ei închis, strălucitor, ieşea în evidenţă asemenea unei pietre preţioase pe un fundal de zăpadă.

— Mai mult ca sigur e o greşeală, a spus ea.

Cu grijă, minunându-se, a atins măsuţa de toaletă şi mai că se aştepta ca aceasta să se facă nevăzută, ca o iluzie într-un castel fermecat. Apoi s-a uitat pieziş la rochie, căci avea senzaţia că aceasta ar putea dispărea dacă ar privi-o direct.

— Rochia asta nu e a mea. Niciodată nu am purtat haine atât de elegante.

— Prostii. Master Ashcroft primeşte oaspeţi în seara asta, iar de la tine se aşteaptă să arăţi prezentabil. Să fii recunoscătoare că am reuşit să găsim ceva aproape de măsura ta, domnişoară. A fost mare agitaţie în dimineaţa

asta, mare alergătură. Din fericire, nepoata lui, Lady Victoria, e plecată peste hotare şi e şi ea o tânără grozav de înaltă. Aşa am putut să împrumutăm câteva lucruri din şifonierul ei şi să le modificăm exact la timp.

Atenţia lui Elisabeth a rămas agăţată de un singur cuvânt:

— Oaspeţi? a întrebat ea.

— Doar nu te aştepţi ca un bărbat atât de important să îşi petreacă fiecare seară în tihnă. Câţiva membri ai Parlamentului, împreună cu soţiile lor, o să ia cina cu el.

Pulsul lui Elisabeth s-a accelerat.

— Sunt vrăjitori?

Hannah i-a adresat o privire ciudată.

— Nu, drăguţă. Oaspeţii lui Master Ashcroft sunt din *Parlament,* nu din Magisterium – şi ăsta e un lucru bun. Nu mă ţin nervii să suport toţi demonii ăia. Ştiu că sunt necesari, dar sunt nişte creaturi cu totul nenaturale.

A străbătut-o un fior şi nu a observat felul în care s-a relaxat Elisabeth.

— Acuma hai să-ţi scoatem rochia asta veche… Ia uite ce zgârieturi ai pe umeri, biata de tine…

După o vreme ce a părut o eternitate, Elisabeth era dichisită cum nu mai fusese în viaţa ei. Pielea îi era sensibilă de la cât o frecase Hannah, iar de la baia fierbinte şi lungă din cada cu picioare în formă de gheare, vârfurile degetelor i se zbârciseră asemenea unor caise uscate. Pielea capului o înţepa şi îi pulsa, pe rând, de la chinul la care o supusese Hannah cu un pieptene. Elisabeth răspândea o discretă şi tulburătoare mireasmă de gardenii.

Grămezile de mătase de culoarea safirului foşneau în jurul trupului ei în timp ce Hannah îi prindea rochia. Era superbă, dar avea o mulţime de material în plus; Elisabeth se simţea de parcă ar fi înotat în propria ei mare în miniatură. Apoi Hannah s-a apucat să îi lege corsetul la spate, iar Elisabeth a simţit că nu mai poate respira.

— Nu pot să respir, a spus ea, bâjbâind cu mâna la piept.

Hannah a apucat-o hotărâtă de mâini şi le-a dat la o

parte.

— Aşa e moda, domnişoară.

Elisabeth era profund speriată de ideea că a nu putea respira e la modă.

— Şi dacă trebuie să fug sau să mă lupt cu ceva? a întrebat ea.

— În casa stăpânului?

Hannah părea de-a dreptul şocată.

— Ştiu că ai trecut prin nişte experienţe groaznice în ultima vreme, drăguţă, dar mai bine ţii gândurile astea pentru tine. Asemenea discuţii nu sunt deloc obişnuite pentru o tânără lady. Ia uită-te la tine!

A răsucit-o pe Elisabeth ca să o întoarcă cu faţa spre oglindă. Aceasta s-a holbat la fata a cărei imagine era reflectată acolo cât pe ce să nu se recunoască. Părul i se revărsa pe umeri în valuri castanii, lucioase şi moi şi era mai curată decât fusese vreodată în viaţa ei. Ochii albaştri erau într-un viu contrast cu obrajii ei curaţi, rozalii. Deşi nu posedase niciodată cine ştie ce rotunjimi, rochia de culoarea safirului îi făcea silueta să arate mândră şi impunătoare. *La fel ca Directoarea,* şi-a zis ea, cu un nod în gât. Până şi culoarea rochiei îi amintea de uniforma de gardian. Nu înţelegea de ce nu era în ordine să vorbească despre luptă – nu acum, când arăta aşa cum arăta.

— Încântător, a suspinat Hannah. Albastrul îţi scoate ochii în evidenţă, aşa-i?

Elisabeth a netezit cu mâinile materialul mătăsos al rochiei, mirată.

— Cred că a venit timpul să te ducem jos, pentru cină. Fii liniştită, te duc eu. E cumplit de uşor să te rătăceşti în casa asta – vai, nu ţopăi! Ridică doar puţin rochia dacă trebuie să…

Amurgul picta acum pământul în umbre indigo şi violete, dar înăuntrul conacului era lumină ca ziua. Peste tot plutea un miros de parfum, amestecându-se cu mireasma de crini aşezaţi în vaze pe fiecare masă. Când Hannah a introdus-o pe Elisabeth în sufragerie, lumina orbitoare dinăuntru a făcut ca vederea să i se umple de pete. Totul reflecta

lumina: tacâmurile de argint, cerceii care tremurau asemenea unor picături de ploaie în urechile doamnelor, marginile paharelor de şampanie în momentul în care oaspeţii s-au întors să vadă cine intrase.

Ashcroft era adâncit într-o discuţie în cealaltă parte a încăperii, dar o femeie superbă, cu aspect plăpând, a venit în grabă spre Elisabeth şi s-a prezentat drept soţia lui Ashcroft, Victoria. Buclele castanii îi erau adunate în vârful capului într-o coafură complicată şi avea obiceiul să îşi atingă timid şiragul de perle din jurul gâtului, ca pentru a se asigura că e tot acolo. Cu mişcările ei nervoase, uşoare, şi rochia de un argintiu scânteietor, îi amintea lui Elisabeth de un porumbel care îşi făcuse cuib într-o primăvară în zidul camerei ei şi a lui Katrien, gângurind neliniştit ori de câte ori una dintre ele scotea capul pe fereastră.

— Mi-e teamă că Oberon nu se poate descotorosi de Lordul şi Lady Ingram, a spus ea cu un zâmbet cald. Ce ar fi să te duc să te prezint câtorva oameni înainte să ne aşezăm? Toţi sunt foarte încântaţi să te poată vedea. Au citit totul despre tine în ziare.

Elisabeth şi-a petrecut următoarele câteva minute fiind purtată prin încăpere, învăţând numele diferitelor persoane care păreau importante şi încercând să le facă o reverenţă, cu rezultate amestecate. În cele din urmă a renunţat şi a explicat că reverenţele nu figurau printre lecţiile ei de la Marea Bibliotecă, o declaraţie primită nu se ştie de ce, cu hohote de râs. A zâmbit şi ea, dându-şi seama că ei crezuseră că a făcut o glumă.

Curând după aceea, Ashcroft a lovit, cu furculiţa de marginea unui pahar. S-a aşternut liniştea când s-a îndreptat spre capul mesei, iar un servitor a pus o cupă de şampanie în mâna lui Elisabeth. Aceasta asculta captivată, căci Cancelarul începuse un discurs despre progres, comparând noile evoluţii în domeniul cărbunelui şi al puterii aburului cu vrăjitoria.

— La fel ca magia, a zis el, tehnologia îi sperie pe cei pentru care mecanismele ei interne rămân un mister, dar,

de dragul dezvoltării, omenirea trebuie să accepte schimbarea cu braţele deschise. Întotdeauna am considerat că noi, vrăjitorii, nu facem decât să ne frânăm pe noi înşine alegând să trăim separat de oamenii de rând şi desfăşurându-ne treburile în secret. Consider că e misiunea mea, în calitate de cancelar, să scot vrăjitoria din întuneric şi să o aduc la lumină.

Au răsunat mici exclamaţii de uimire, în timp ce încăperea s-a umplut de o strălucire aurie, mult mai puternică decât lumina lumânărilor. Crinii aranjaţi pe mese au început să scânteieze, fiecare stamină delicată răspândea o lumină incandescentă, scăldând feţele oaspeţilor într-o lucire scăpărătoare, eterică.

Ashcroft. A vorbit peste zgomotul aplauzelor.

— Pentru progres, a spus el, ridicând paharul.

Elisabeth i-a imitat pe ceilalţi oaspeţi şi a sorbit, ezitant, din şampanie. Avea un gust mai acid decât se aştepta, dar bulele au gâdilat-o pe gât şi i-au aprins tăciuni în stomac. A zâmbit şi a aplaudat, cuprinsă de un val intens de fericire, care s-a menţinut pe tot parcursul cinei. Au intrat servitorii aducând tăvi cu supă verde, frumos mirositoare, şi un peşte alb care plutea în sos de ierburi, urmate de platouri cu fazan glazurat şi carne de vânat pe pat de sparanghel. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de minunat. Tocmai termina o a doua porţie şi îşi croia drum către o a treia – „cred că chiar *eşti* foarte înaltă, draga mea”, a zis Lady Ingram, înţelegătoare –, când cineva a pomenit numele lui Nathaniel undeva, spre capul mesei. Elisabeth s-a oprit din mestecat ca să asculte.

— Ar trebui să se gândească la căsătorie cât mai curând, pentru binele ţării, declama cu emfază unul dintre politicieni, cu limba împleticindu-i-se de la băutură. Da, da, nu are decât 18 ani, dar Majestatea Sa Regina e tot mai neliniştită. Dacă vom avea un nou război şi niciun Thorn care să bage frica în inimile duşmanilor noştri?

A izbit cu mâna în masă, făcând să zăngănească tacâmurile de argint.

— Lord Kicklighter, nu prea ne paşte primejdia unui

război, a intervenit cineva.

Mustaţa Lordului Kicklighter a tremurat de indignare.

— Un popor e ameninţat întotdeauna de pericolul războiului! Dacă nu acum, atunci peste cincizeci de ani! Iar dacă Magistrul Thorn nu reuşeşte să aibă un moştenitor, ce o să se întâmple atunci? Nu avem destulă populaţie pentru a ne apăra împotriva Founderlandului.

Elisabeth s-a încruntat şi s-a întors înspre Lady Ingram.

— Omul ăsta vorbeşte despre Nathaniel ca despre vite.

Lady Ingram a pufnit.

— Bărbaţii ca Magistrul Thorn au responsabilitatea să se căsătorească, mai ales acum, că nu mai are rude în viaţă, a răspuns ea. Grimoarul de necromanţie al lui Baltasar Thorn nu se va deschide decât pentru cei din neamul lui, ceea ce înseamnă că Nathaniel este, în prezent, singurul vrăjitor care îl poate citi. Completa lui lipsă de interes pentru o relaţie îi scoate din minţi pe toţi cei din guvern.

— De prost-gust, după părerea mea, mormăia un altul. Să recurgi la hoarde de strigoi în locul bărbaţilor de toată isprava din Austermeer…

— …dar asta în *ultimă instanţă,* vezi tu, şi asta a menţinut pacea de la Războiul Oaselor încoace…

— Dar ceea ce s-a întâmplat cu bietul Alistair? Soarta lui e, în mod sigur, un semn că necromanţia este o rămăşiţă din Evul Mediu, nu o armă pentru epoca modernă.

Această afirmaţie a fost urmată de o rafală de murmure scandalizate.

— Mare tragedie să îţi pierzi fratele mai mic, a oftat o femeie de la celălalt capăt al mesei. Nici măcar nu ştim dacă Magistrul Thorn are vreun *interes* pentru femei. Niciodată nu a dansat cu o fată la Balul Regal. Dacă Maximilian ar mai fi în viaţă, nu s-ar face atâta caz în ce priveşte ducerea mai departe a numelui familiei.

Elisabeth a scrâşnit din dinţi.

— Dar…

O altă femeie, Lady Childress, o urmărise de o vreme cu interes pe Elisabeth.

— Îi spui pe numele mic, draga mea, a intervenit ea. E o

dovadă de mare familiaritate.

Pe dată, toate capetele s-au întors spre Elisabeth.

Niciodată înainte nu o deranjase propria înălţime, dar acum îşi dorea să fi fost mai scundă, ca să nu poată fi văzută de fiecare oaspete aşezat în jurul mesei. Habar nu avea ce ar fi trebuit să spună. Nu a ştiut că există o regulă împotriva folosirii numelui mic al unei persoane de aceeaşi vârstă. Sincer, îşi închipuise că Nathaniel îi spunea „Scrivener" pentru că nu o plăcea. Şi-a dat cu neplăcere seama că, dacă ar da glas la ceva din toate astea, cu toţii ar crede-o o proastă.

— Manifestă deci vreun interes pentru tinerele doamne, domnişoară Scrivener? a încercat să o tragă de limbă Lady Childress.

— Nu ştiu, a răspuns Elisabeth, sărindu-i muştarul. Nu mi-a spus. Asta înseamnă că nu e treaba mea, bănuiesc.

Sosirea desertului le-a permis tuturor să pretindă că nu au auzit ce spusese Elisabeth. A încruntat din sprâncene în timp ce era servită cu o porţie enormă de găluşti cu prune. Expresia cinică a lui Nathaniel începea să capete sens. Nici nu voia să îşi imagineze cum e ca detaliile vieţii private să îţi fie încontinuu scrutate, să ştii că toate faţetele vieţii îţi sunt bârfite la mesele de cină din întregul Austermeer.

A fost recunoscătoare când Ashcroft a îndreptat conversaţia spre o discuţie despre puterea aburului, pe care ea nu o înţelegea, dar o găsea fascinantă. În timp ce îşi recăpăta buna dispoziţie, a terminat crema de ou şi o pereche de găluşte cu prune. Până să îşi dea ea seama, toată lumea începuse să plece, împleticindu-se puţin şi duhnind a băutură, în timp ce servitorii îi ajutau să îşi pună paltoanele. Elisabeth băuse şi ea două pahare de şampanie, iar conacul era înveşmântat într-o poleială strălucitoare, ca şi cum ferestrele şi candelabrele ar fi fost împodobite cu beteală.

I-a urmat pe oaspeţi în hol, dar nimeni nu îi mai acorda atenţie. Ashcroft stătea afară şi încerca să îşi extragă degetele din strânsoarea de mână entuziastă a Lordului

Kicklighter, iar Victoria era adâncită într-o discuţie cu Lady Childress. Hannah ar fi trebuit să vină să o ia, dar servitoarea nu se zărea pe nicăieri. Un ceas din apropiere a indicat ora unu şi jumătate noaptea. După câteva minute de aşteptare, Elisabeth a zărit boneta înfoiată a lui Hannah legănându-se pe un coridor. S-a grăbit să o ia pe urma ei, convinsă că s-ar rătăci prin conac dacă ar fi lăsată de capul ei.

Hannah avea un avans considerabil, iar Elisabeth a descoperit în curând că nu putea alerga pe podeaua lucioasă în papuci de satin. După câteva cotituri, nu a mai văzut-o pe cea pe care o urmărea şi s-a trezit rătăcită pe un coridor necunoscut. Grandoarea conacului o înfăşura într-o lume strălucitoare de marmură, aur şi oglinzi. Cu şampania care scânteia în stomacul ei ca o stea nou apărută, i se părea că rătăceşte printr-un vis.

S-a oprit să examineze un candelabru în filigran, din care picura ceara lumânărilor, apoi să îşi treacă degetele peste trăsăturile unui bust de marmură. Cel înfăţişat de statuie fusese tânăr şi chipeş, iar ea s-a trezit întrebându-se ce făcea Nathaniel în acel moment. Era oare singur în casa lui mohorâtă ca un mausoleu, neputând să doarmă, fără altă companie decât un demon? Poate că avea să îl vadă din nou într-o bună zi, când va fi gardian. Dar dacă avea să se întâmple asta, nu o să poată vorbi despre timpul când luptaseră împotriva diavolilor sau priviseră spiritele pădurii în Blackwald. Vor schimba doar câteva cuvinte de formă, în timp ce ea avea să îl escorteze în sala de lectură, nimic altceva decât nişte străini.

La urechi i-a ajuns un firicel de muzică, aşa că şi-a luat repede mâna de pe bust. Undeva, în apropiere, cineva începuse să cânte. Sunetul se întindea prin încăperi asemenea unui fir de argint, dureros de frumos, pe o melodie fără cuvinte, stranie. I-a înfipt un cui în inimă lui Elisabeth, căci părea cumva să exprime exact sentimentul vag de dor pe care îl simţea ea. Incapabilă să reziste atracţiei lui, a pornit în căutarea locului de unde venea, rătăcind pe lângă saloane, o sală de bal, o seră plină de

palmieri şi de orhidee.

În cele din urmă, a păşit într-un salon de muzică. O femeie elegantă stătea în picioare lângă un pian, faţa îi era adumbrită şi răsucea un crin între degetele lungi şi subţiri, îmbrăcate în mănuşă de dantelă. Elisabeth nu o văzuse la cină. Şi-ar fi amintit. Femeia avea părul de un negru strălucitor, bogat şi lung până la talie, şi era îmbrăcată într-o rochie neagră superbă, care făcea ca pielea ei palidă, desăvârşită, să pară albă precum ceara lumânărilor. Când a intrat Elisabeth, s-a oprit din cântat; degetele i-au rămas nemişcate, iar crinul a căzut pe covor, nebăgat în seamă.

— Bună, draga mea, a spus ea cu o voce muzicală, venind la lumină. Mă întrebam cât are să îţi ia să mă găseşti.

Răspunsul i s-a stins lui Elisabeth pe buze când gura roşie, zâmbitoare a femeii a cedat locul unor ochi roşii, fără urmă de zâmbet.

Nu era femeie. Era demon.

Capitolul 13

— CÂT DE ÎNCÂNTĂTOR ARĂŢI!

Demonul a înaintat şi şi-a pus încheieturile pe umerii lui Elisabeth, iar ochii ei au răspândit o strălucire roşiatică în lumina lumânărilor. Frumuseţea ei neomenească era deopotrivă atrăgătoare şi respingătoare, ca o sculptură din gheaţă.

— Oricum, a continuat ea, nu e greu pentru muritori să arate încântător. Sunteţi toţi atât de delicaţi, atât de înduioşător de moi şi de firavi, ca nişte pisicuţi. Hai, vino!

O senzaţie bine cunoscută de calm şi toropeală a cuprins-o pe Elisabeth. Dintr-odată îşi simţea pleoapele grele şi s-a prăbuşit în braţele reci ale demonului. Dar, deşi nu mai deţinea controlul asupra corpului ei, gândurile i-au rămas limpezi. Dorinţa de a ceda şi de a avea încredere nu a mai copleşit-o ca înainte. Dintr-un motiv anume, influenţa demonului nu funcţiona aşa cum ar fi trebuit.

Ce spusese Silas? Că ea îi rezistase. Poate că rezista şi acum.

Demonul nu părea să observe nimic în neregulă. A zâmbit şi a îndepărtat o buclă de păr de pe obrazul lui Elisabeth, de parcă aceasta era o păpuşă. Apoi i-a luat mâna într-ale ei, reci ca de mort sub dantela aspră a mănuşilor.

— Ce fată dulce eşti, a zis şi a condus-o afară din salonul de muzică, înapoi pe coridor.

Elisabeth s-a zărit de câteva ori în oglinzile pe lângă care treceau; unde de mătase de culoarea safirului şi valuri de castaniu, iar faţa îi era la fel de inexpresivă ca a unui manechin în timp ce mergea alături de demon. Panica îi era înăbuşită şi îndepărtată, iar un intrus bătea la uşă într-un colţ ascuns al minţii ei. În mod ciudat, era

recunoscătoare pentru asta, pentru că lipsa fricii îi permitea să gândească. A presupus că era servitoarea lui Ashcroft, Lorelei. Culoarea ochilor ei era identică cu cea a ochiului roşu, desperecheat, al Cancelarului. Dar ce voia? Unde mergeau?

S-au adâncit mai mult în interiorul conacului, mână în mână. Lorelei a dus-o printr-un salon unde Hannah lustruia argintăria cu o expresie visătoare pe chip, fredonând ca pentru sine – frânturi din acelaşi cântec pe care Lorelei îl cântase cu câteva minute mai înainte, uşor fals. Nu a aruncat nici măcar o privire în direcţia lor.

După alte câteva cotituri au ajuns la o uşa lustruită din stejar. Pe dedesubtul acesteia se vedea lumina focului licărind pe parchet. Lorelei a intrat fără să bată la uşă, dând la iveală acelaşi birou din care ieşise Ashcroft mai devreme, când îşi făcuse apariţia din senin în faţa tuturor.

Un foc trosnea în cămin, într-o parte a încăperii. În cealaltă parte, o fereastră mare, arcuită, dădea spre o întindere întunecată de copaci, dincolo de care se vedeau luminile scânteietoare ale oraşului. Ashcroft stătea la un birou aflat în partea opusă uşii. Nu doar stătea, ci se uita ţintă într-un grimoar, cu mâinile sprijinite de o parte şi de cealaltă a acestuia, strângând marginea biroului. Avea o privire pierdută, iar braţele îi tremurau de încordare. Aerul era plin de o presiune sinistră. Grimoarul plutea deasupra biroului, iar paginile îi fluturau imponderabile, ca şi cum ar fi stat suspendat în apă. Celelalte grimoare din rafturile de pe pereţi şuşoteau şi foşneau, tensionate.

Lorelei a aşezat-o pe Elisabeth pe un divan. De îndată ce a atins pernele, nu şi-a mai simţit oasele. Unul dintre picioare îi alunecase şi atârna într-un unghi bizar, dar nu era în stare să îl mişte. Se simţea ca o păpuşă căreia îi fuseseră tăiate sforile.

— Stăpâne, a zis Lorelei.

Ashcroft a tras zgomotos aer în piept, ieşind din transă. S-a uitat în direcţia lor fără să înţeleagă, cu sprâncenele încreţite. Apoi a clipit, venindu-şi în fire. Şi-a desfăcut mantia şi a tras-o peste grimoar, ascunzându-l vederii. Lui

Elisabeth i-au pocnit urechile în timp ce presiunea din încăpere revenea la normal.

— Ce este? I s-a întâmplat ceva domnişoarei Scrivener?

A traversat încăperea repede, din câţiva paşi, şi a apucat-o pe Elisabeth de încheietură, apăsându-i-o cu degetul mare, ca să simtă pulsul. Apoi s-a încruntat către Lorelei, perplex.

— I-ai făcut farmece. Porunca mea…

— A fost să nu îi fac rău. M-am gândit că ar trebui să stăm de vorbă, stăpâne.

— Nu te supăra, a spus Ashcroft. Totul a ieşit cât se poate de bine.

— Ai fi putut să-mi spui ce puneai la cale!

Vocea i-a coborât într-un şuierat.

— I-ai invitat pe toţi oamenii ăia să vină să asiste! Pe reporterii ăia!

— Draga mea, doar ştii cum prefer să îmi gestionez treburile. Cu cât îmi fac afacerile mai publice, cu atât rămâne mai puţin loc de speculaţii.

Lorelei s-a îndreptat spre fereastră şi a tras perdelele.

— Nu e vorba doar de reporteri. L-ai implicat şi pe vrăjitorul ăla, Thorn. Nu-mi place. Servitorul lui are o anume reputaţie.

— Nu avem toţi?

— Nu înţelegi. Am crescut ascultând poveşti despre Silas pe Celălalt Tărâm. Îţi poţi imagina ce înseamnă ca o fiinţă să devină faimoasă pe tărâmul *nostru?*

Şi-a strâns braţele împrejurul corpului şi şi-a trecut mâinile peste pielea goală. A stat aşa, privind perdelele, ca şi cum tot ar fi putut privi afară, în noapte, departe, peste oraş.

— O inspira el teamă, dar nu le ştie pe toate. M-am asigurat că ajutoarele noastre rămân nevăzute.

Lorelei nu a răspuns. Ashcroft a traversat încăperea spre dulapul din birou şi şi-a turnat ceva de băut dintr-o carafă. Sa aşezat într-un fotoliu, în faţa lui Elisabeth, şi a învârtit gânditor paharul. I-a studiat faţa câteva clipe, apoi a luat o înghiţitură.

Elisabeth ştia că nu ar fi trebuit să audă nimic din toate acestea în timp ce zăcea pe divan, cu ochii goi şi docilă. Cei doi vorbeau ca şi cum ea nici măcar nu ar fi fost în încăpere. Şi, începea ea să-şi dea seama, ceva nu era absolut deloc cum ar fi trebuit.

Ashcroft s-a lăsat pe spate şi şi-a pus o gleznă pe celălalt genunchi, ţinând neglijent paharul într-o mână.

— Mai bine Nathaniel decât altcineva din Magisterium, a continuat el în cele din urmă. Dacă fata ştie ceva ce nu ar trebui, nu crezi că un alt vrăjitor ar fi obţinut dovada de la ea cu mult înainte de a ajunge la Brassbridge? Dar Nathaniel ştiam că nu i-ar face rău. Trebuie să spun că am fost cât se poate de uşurat când a făcut un pas în faţă, aducând o soluţie pentru această provocare specială.

A sorbit din pahar.

— Altfel ar fi trebuit să recurg la măsuri mai drastice. Şi ştii cât de mult detest să îmi murdăresc mâinile.

Rotiţele din mintea lui Elisabeth se învârteau ameţitor. Toate instinctele îi spunea să fugă, să lupte, dar nu putea nici măcar să-şi mişte degetul mic.

— Ar fi trebuit să trimiţi mai mulţi diavoli, stăpâne. Ar fi trebuit să pui capăt poveştii, în loc să o prelungeşti. Acum nu o mai poţi ucide. Sunt prea mulţi oameni implicaţi.

— Nu am avut niciodată intenţia să o ucid, a spus Ashcroft, Căutam doar un pretext să o aduc aici. De abia am început, Lorelei. Orice greşeală s-a produs în Summershall, nu îmi permit să se repete. Nu mai trebuie să existe martori care supravieţuiesc.

— Atunci ce facem cu *ea?* a replicat Lorelei.

— Cine spune că e un martor? S-ar putea să nu fi văzut nimic.

— Chiar dacă e adevărat, tot va fi un impediment.

Ashcroft s-a ridicat.

— Ştiu cum să procedez cu ea. Întinde-o pe podea, te rog, Lorelei. Ca şi cum ar fi căzut. Fă să pară convingător. Apoi du-te şi adu-o pe Hannah.

Mâinile reci ale demonului au apucat-o pe Elisabeth de subsuori.

— Eşti exasperant, stăpâne, a şoptit ea.

— O, dar chiar asta e cauza pentru care viaţa mea are un gust atât de bun pentru voi, demonii.

A ridicat paharul de cristal, făcând să se reflecte prisme pe faţa lui chipeşă, şi a făcut cu ochiul.

— Cu cât mai curajos şi mai strălucitor e spiritul, cu atât mai bun e vinul.

Obrazul lui Elisabeth era lipit de covorul de lână. Acum nu mai putea vedea decât o porţiune de ţesătură cu modele scăldată în lumina roşiatică a focului din cămin. Gândurile i se roteau în cap asemenea unor vulturi, deprimante şi ineluctabile, în timp ce Lorelei îi aranja membrele lipsite, parcă, de oase: Ashcroft era sabotorul. El o ucisese pe Directoare. El trimisese diavolii. El era responsabil pentru tot. Nimic nu părea real – nici asprimea covorului pe obrazul ei, nici căldura focului care îi umezea rochia. A străbătut-o un fior adânc. În aceeaşi zi, mai devreme, fusese la un pas să îşi pecetluiască soarta spunându-i lui Ashcroft ceea ce ştia.

Paşii lui Lorelei s-au îndepărtat. Câteva clipe mai târziu, Elisabeth a simţit o uşoară atingere pe umăr. A tresărit – un tresărit adevărat, o reacţie fizică. Farmecele se destrămau.

— Domnişoară Scrivener? a spus încet Ashcroft. Domnişoară Scrivener, mă auzi?

Nu îşi dorea nimic mai mult decât să sară în picioare, să se apere, să ţipe destul de tare încât să pună în mişcare pe toată lumea din conac, dar singura ei şansă de supravieţuire era să intre în joc. S-a ridicat pe coate, iar părul îi atârna împrejurul feţei, ca o perdea. Arsura acidă a şampaniei îi urca pe gât, iar stomacul i se învârtea.

— Îţi aminteşti ceva? Eşti rănită? Dă-mi voie să te ajut.

— Eu nu…

Elisabeth a clătinat din cap, ţinându-şi faţa aplecată, în timp ce Ashcroft o ajuta să se ridice în picioare S-a împiedicat de o cută a covorului.

— Ai grijă. A fost o căzătură serioasă. Hannah – uşa s-a deschis –, ai putea să o duci pe domnişoara Scrivener

înapoi în camera ei? Se pare că a avut un accident.

— Vai, domnişoară Scrivener! a exclamat Hannah.

A urmat un schimb de cuvinte, pe care, în cea mai mare parte, Elisabeth nu l-a auzit, căci capul amorţit îi bubuia de groază. Ashcroft nu avusese intenţia ca diavolii să o omoare. Se aşteptase că ea şi Nathaniel să le ţină piept, iar întâmplarea să ajungă în ziare. Pusese la cale toată tărăşenia astfel încât să aibă pretextul de a anula interogatoriul Magisteriumului şi de a o aduce pe Elisabeth aici, la conac, ca oaspete al lui.

Ca prizonieră a lui.

— Da, spunea Ashcroft, a intrat în birou şi pur şi simplu s-a prăbuşit – habar nu am ce făcea rătăcind prin conac…

— Vai, domnule, îmi pare atât de rău! Mi-e teamă că e vina mea! Am căutat-o peste tot…

— Te rog, nu te învinovăţi, a spus Ashcroft, amabil. O să chem un medic mâine dimineaţă, la prima oră. Fii sigură că domnişoara Scrivener va avea parte de cea mai bună îngrijire.

În ziua următoare, Elisabeth se uita la peretele argintiu al băii în timp ce stetoscopul medicului o apăsa pe piept. Îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute inspirând şi expirând conform instrucţiunilor acestuia, dându-i voie să i se uite în gură, în ochi, în urechi şi stând nemişcată în timp ce el îi palpa gâtul şi subraţul, mormăind nedesluşit ceva despre glande.

În timp ce aştepta, s-a agăţat cu îndârjire de speranţă. Ashcroft nu ştia că ea auzise totul noaptea trecută îi trebuiau doar câteva secunde singură cu doctorul şi putea să îi explice situaţia şi să ceară ajutor. Dar Hannah, care o copleşise cu grija toată dimineaţa, refuza să plece de lângă ea. Şedea pe canapeaua de pluş albă, cu două locuri, de lângă pat, frângându-şi mâinile. Domnul Hob stătea lângă uşă, aşteptând să îl conducă pe doctor înapoi, jos.

Elisabeth nu putea avea încredere în nimeni, cu excepţia doctorului. Dacă era să se ia după Hannah, servitorii îşi respectau foarte mult stăpânul. În cel mai bun caz, nu ar

crede-o pe Elisabeth; în cel mai rău, ar merge direct la Ashcroft. Iar dacă făcea asta, Elisabeth era pierdută.

— Hmmm, a spus doctorul când a dat la o parte pâlnia de fildeş a stetoscopului.

Şi-a notat ceva în carnet, încruntând din sprâncene.

Nu ar fi surprinsă ca inima să nu îi bată normal. De abia putea sta liniştită şi nu dormise. Imaginea din oglinda de toaletă o arăta palidă ca o stafie, cu nişte cercuri întunecate sub ochi.

— Şi spui că ai crescut într-o bibliotecă, a continuat doctorul. Interesant. Citeşti multe cărţi, domnişoară Scrivener? Romane?

— Da, desigur. Cât de multe pot. Nu face aşa toată lumea?

— Hmmm. Exact cum mă gândeam.

A mai mâzgălit ceva în carnet.

— Prea multe romane citite, combinate cu agitaţia din ultimele câteva zile…

Elisabeth nu reuşea să înţeleagă de ce ar fi fost relevant ceva din toate astea.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi? a întrebat ea.

— Desigur, domnişoară Scrivener, a răspuns el, pe un ton blând şi indulgent, care a scos-o din sărite.

Dar, cel puţin, le-a cerut lui Hannah şi domnului Hob să iasă din cameră.

— Despre ce ai vrea să vorbeşti cu mine?

Elisabeth a tras aer în piept, aşteptând ca uşa să se închidă. Imediat după aceea s-a apucat să îi explice, vorbind în grabă despre detaliile legate de combustia eterică din Summershall, despre atentatul la viaţa ei de cu două seri în urmă şi despre cele la care asistase în biroul lui Ashcroft. S-a forţat să vorbească cu voce joasă, conştientă că Hannah ar putea încerca să tragă cu urechea de cealaltă parte a uşii.

— Înţelegeţi aşadar, a spus ea la sfârşit, trebuie să anunţaţi imediat pe cineva – cineva care nu are de-a face cu Magisteriumul, în caz că vreunul dintre ceilalţi vrăjitori îi e loial Cancelarului. Oricine din Collegium ar fi potrivit

sau chiar Regina.

Medicul luase tot timpul, conştiincios, notiţe.

— Înţeleg, a zis el, adăugând o ultimă trăsătură de condei. Şi de când crezi că e responsabil Cancelarul?

— Nu *cred* că e responsabil. Ştiu că e.

Elisabeth şi-a îndreptat spatele.

— Ce scrieţi?

Printre notiţele mâzgălite de doctor, desluşise cuvântul „halucinaţii”.

Acesta a închis repede carnetul.

— Ştiu că toate astea trebuie că sunt cât se poate de înspăimântătoare pentru tine, dar încearcă să nu te agiţi. Agitaţia nu va face decât să înrăutăţească inflamaţia.

Elisabeth s-a holbat la el.

— Să înrăutăţească… ce?

— Inflamaţia creierului, domnişoară Scrivener, i-a explicat el cu răbdare. E ceva des întâlnit la femeile care citesc romane.

Înainte ca Elisabeth să poată găsi un răspuns la această afirmaţie derutantă, doctorul a chemat-o înapoi în cameră pe Hannah, care arăta îngrijorată.

— Te rog să îi spui Cancelarului că îi prescriu pacientei o perioadă obligatorie de odihnă la pat, i-a spus el. E limpede că avem de-a face cu un caz clasic de isterie. Domnişoara Scrivener ar trebui să depună cât mai puţin efort cu putinţă. Odată ce inflamarea din creierul ei va da înapoi, mintea i-ar putea reveni la normal.

— *Ar putea* reveni? a exclamat Hannah.

— Îmi pare rău să spun că, uneori, aceste cazuri sunt cronice, chiar incurabile. Înţeleg că ea e un copil abandonat, care stă aici fiind sub tutela Cancelarului Ashcroft? Dă-mi voie să scriu o recomandare pentru Spitalul Leadgate. Îl cunosc bine pe Director. Dacă domnişoara Scrivener nu îşi revine, Cancelarul nu trebuie decât să trimită o scrisoare…

Lui Elisabeth îi fierbea sângele de furie. Ascultase destul. Doctorul era exact ca Gardianul Finch, exact ca Ashcroft: un bărbat care credea că îi putea face orice vrea

pentru că se întâmpla să se afle într-o poziţie de forţă. Dar se înşela.

Când s-a ridicat, l-a apucat de braţ cu destulă forţă cât să îl oprească din drum. Acesta a încercat în zadar să şi-l tragă, apoi s-a uitat la ea uimit, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată, deschizând şi închizând gura ca un peşte speriat. L-a tras mai aproape. Neavând forţa ei, şi-a pierdut echilibrul şi era cât pe ce să se răstoarne pe burtă, în pat.

— Ascultă-mă, a zis ea cu un murmur slab, dar feroce, prea încet ca Hannah să audă. Nu am crescut într-o bibliotecă obişnuită. Am crescut în Marea Bibliotecă. Nu ai decât să iei cărţile în râs, dar nu ai văzut în viaţa ta o carte adevărată şi ar trebui să te socoteşti norocos, pentru că nu ai supravieţui nici măcar o secundă dacă te-ai afla singur cu una.

Şi-a încleştat mai tare degetele, până când el a strigat.

— Trebuie să mergi imediat la Collegium. Cancelarul a spus că de abia a început. Orice ar pune la cale, mai mulţi oameni vor muri. Înţelegi? Trebuie… trebuie…

Doctorul se făcuse palid la faţă.

— Domnişoară Scrivener? a îndrăznit el.

Elisabeth i-a dat drumul şi a arătat spre oglindă. Sau, mai degrabă, spre reflecţia domnului Hob – căci, deşi majordomul stătea afară, pe coridor, oglinda făcea posibil să îl vezi după colţ, aşteptând. Numai că nu mai era majordom şi nici măcar bărbat.

— Uite, a şoptit ea.

Costumul domnului Hob era singurul lucru rămas neschimbat. Dar acum stătea agăţat pe o carcasă neomenească, cocoşată, sfrijită. Tenul îi devenise de o culoare bolnăvicioasă, de levănţică, iar pielea arăta grotesc, topită, bucăţi de carne atârnând de obraji şi de bărbie asemenea unor picături de seu. Urechile îi erau ascuţite la vârf; mâinile purpurii aveau gheare. Cel mai rău lucru erau ochii, nefiresc de mari şi de rotunzi şi de deschişi la culoare, ca nişte farfurioare. Străluceau în întunericul coridorului, o pereche de luni smălţuite care se

holbau la ea. Privind, nesigură, când la Elisabeth, când la doctor, Hannah a deschis uşa la maximum. Domnul Hob nu a reacţionat. A rămas pe loc, tăcut, fără să clipească, cu ochii lui groaznic de strălucitori, în timp ce toţi ceilalţi se holbau la el.

— Vezi, a şoptit Elisabeth. E un demon. Un fel de goblin ori de spiriduş.

A urmat o pauză lungă. Apoi tensiunea s-a spulberat. Doctorul şi-a dres glasul şi a luat-o din loc, încercând să ajungă repede la uşă, de parcă Elisabeth ar fi putut sări din pat ca să îl atace. De parcă *ea* era demon, nu domnul Hob.

— Aşa cum spuneam, te rog să îi dai recomandarea mea Cancelarului cu prima ocazie, i-a spus el lui Hannah.

I-a strecurat în mână o bucată de hârtie.

— În mod evident, e un caz foarte grav. Leadgate are dotările cele mai noi…

Nu părea absolut deloc tulburat de domnul Hob, în timp ce majordomul îl conducea, dispărând amândoi din vedere. Vocea lui s-a îndepărtat pe coridor, ridicând în slăvi virtuţile băilor cu gheaţă în ce îi priveşte pe cei „bolnavi mintal”. Elisabeth a rămas şocată şi tremurând, căci i-a înţeles reacţia. Niciunul dintre ei nu putuse să vadă adevărata înfăţişare a domnului Hob, în afară de ea.

Oglinda nu reflecta decât imaginea ei. Tremurând pe sub cămaşa de noapte subţire, cu sângele scurs din obraji, Elisabeth s-a văzut nevoită să admită că arăta identic cu fata care pretindea doctorul că e. Şi era prinsă în Conacul Ashcroft mai sigur decât fusese întemniţată în închisoarea Marii Biblioteci, la cheremul celui mai mare duşman al ei.

Capitolul 14

PE PARCURSUL URMĂTOARELOR câteva zile, Cancelarul Ashcroft s-a purtat cu Elisabeth cu cea mai mare grijă. În timpul dimineţilor şi al serilor era obligată să stea în camera ei, dar după-amiaza, pentru scurtă vreme, Hannah o îmbrăca şi o ducea jos, în seră, să ia aer proaspăt. Aici rămânea sub supravegherea lui Hannah, aşezată într-un fotoliu de răchită cu perne, cu o pătură peste picioare, trăgând în piept dulceaţa cu iz de pământ a florilor şi a plantelor. O învăluia o explozie de flori şi de ferigi dantelate, ale căror petale exotice musteau de umezeală. Aceasta ar fi fost însăşi imaginea paradisului, dacă nu ar fi fost înconjurată de demoni.

Acum, că văzuse adevărata înfăţişare a domnului Hob, vedea demoni peste tot. Fugeau într-o parte şi alta cu diverse însărcinări. Măturau frunzele de pe dale, udau ghivecele şi tundeau florile. Cei mai mulţi erau mai puţin importanţi decât domnul Hob: mai mici, cu pielea acoperită cu solzi, nu cu băşici. Unii aveau dinţi ascuţiţi, iar alţii, urechi lungi, cu vârful ascuţit. Cu toţii erau îmbrăcaţi, cu totul nepotrivit, în livreaua galbenă a lui Ashcroft. Adeseori pe poteci se plimbau oaspeţi, dar nu îi priveau cu atenţie pe demoni. Pentru ei, creaturile nu păreau nimic altceva decât nişte servitori obişnuiţi. Iar demonii nu le arătau, la rândul lor, nicio atenţie oaspeţilor, văzându-şi conştiincioşi de treburile lor.

Nu demonii în sine o înfricoşau pe Elisabeth, ci mai degrabă faptul că Ashcroft îi făcea pe atât de mulţi să i se supună. Erau, în mod limpede, demoni mai puţin importanţi, nu demoni de stirpe nobilă, precum Silas şi Lorelei. Ce le promisese? Ce ofertă putea fi îndeajuns de tentantă încât să îi facă să accepte să poarte uniformă şi să îl slujească? Posibilităţile erau prea înfricoşătoare ca să şi

le imagineze.

A aşteptat cu răsuflarea tăiată şansa de a putea vorbi cu cineva, cu oricine, din afara conacului, dar niciunul dintre oaspeţi nu s-a aventurat destul de aproape pentru ca ea să îi poată avertiza. O priveau de la distanţă, ca şi cum ar fi fost unul dintre specimenele rare din sera Cancelarului: o plantă carnivoră ori un leandru otrăvitor.

În acea după-amiază s-a forţat să nu tresară în momentul în care un demon a venit mai aproape cu o pereche de foarfece şi a început să tundă un palmier din spatele ei. Culoarea pielii lui era de un roşu strălucitor, iar ochii îi erau în întregime de un negru ca smoala. Hannah fredona absentă, trecând acul prin cercul de brodat. Cântecul era ritmat şi straniu – încă una dintre melodiile lui Lorelei.

Nişte şoapte i-au atras atenţia lui Elisabeth. Un grup de fete de vârsta ei, îmbrăcate în mătase şi dantelă, trăgeau cu ochiul din spatele unei fântâni arteziene interioare. Elisabeth putea doar să îşi imagineze cum arăta în ochii lor, aşa cum stătea nemişcată, aruncând priviri îngrijorate spre o servitoare.

— Ce păcat, a zis una dintre ele. Ce drăguţ din partea Cancelarului Ashcroft să o primească aici. Am înţeles că e nebună de legat.

— Nu! a exclamat alta, strângându-şi umbrela de soare.

— O, ba da. Se pare că a atacat un doctor. Cât pe ce să îl trântească la podea, aşa spune Tata. Starea ei de nebunie îi dă o forţă animalică.

— Nu mă miră. E uriaşă! Aţi mai văzut o fată atât de înaltă?

Prima dintre fete a răspuns, condescendentă:

— Se poate să fi văzut o dată, la un târg.

— Am auzit de la Lady Ingram, a intervenit o alta, că s-a comportat ciudat la cina de ieri seară. A vorbit puţin şi, când a făcut-o, a fost nepoliticoasă şi a părut că nu a fost învăţată niciodată bunele maniere. Semnalele de alarmă au fost prezente încă de la început, a spus Lady Ingram.

Înăuntrul lui Elisabeth clocotea furia, ameninţând să dea

pe dinafară. Nu ajungea uşor să urască, dar în acel moment a descoperit că o ura pe Lady Ingram, le ura pe aceste fete – cum puteau fi atât de crude şi să vorbească totodată despre bunele maniere?

O fată a exclamat:

— Vedeţi cât de urât se uită la noi?

— Repede, fugiţi…

Furia lui Elisabeth s-a risipit când au dispărut din vedere, cu panglicile rochiilor fluturând printre frunzele de palmier. Acesta nu era decât un alt element din planul lui Ashcroft, şi-a dat seama Elisabeth dintr-odată.

Cu totul îngrozitor, era cât se poate de logic. Cu cât o afişa mai mult în public, cu atât oaspeţii lui o puteau bârfi, convingându-se tot mai mult de nebunia ei. Între timp, aceştia vedeau cu ochii lor că el se îngrijea să îi asigure tot confortul. Exact aşa cum aşezase o iluzie asupra servitorilor, tot aşa ţesuse o şi mai mare înşelătorie în jurul lui, totul fără să folosească strop de magie. Chiar dacă Elisabeth reuşea să vorbească cu cineva, încercarea ei de a căuta ajutor ar fi văzută doar că o dovadă în plus a nebuniei ei.

Nu vedea nicio cale de scăpare din capcana pe care i-o întinsese Ashcroft. Să fugă nu era o soluţie. Dacă încerca să scape, acesta ar şti că îl suspectează, iar jocul ar lua sfârşit. Ar pierde orice şansă, oricât de mică, de a-l da în vileag. Singura ei opţiune era să rămână în joc.

Undeva, în afara serei, un ceas a bătut ora.

— Vino, drăguţă, a zis Hannah şi s-a ridicat de pe scaunul ei. E ora întrevederii tale zilnice cu Cancelarul. Ce om de treabă, să arate o atât de mare preocupare pentru însănătoşirea ta. Sper că apreciezi tot ce face pentru tine.

Elisabeth şi-a muşcat limba în timp ce ieşea din seră, în urma lui Hannah. Măcar de ar fi ştiut Hannah adevăratul scop pentru care o convoca zilnic în biroul lui! O cuprindea groaza cu fiecare pas pe care îl făcea prin coridoarele strălucitoare, pline de oglinzi, ale conacului. În momentul în care a ajuns în faţa biroului, a simţit un nod în stomac. S-a luptat să îşi păstreze o expresie calmă în momentul în

care uşa s-a deschis, dându-l la iveală pe Ashcroft, care îşi ştergea mâinile cu o cârpă.

— Buna ziua, domnişoară Scrivener. Intră, te rog!

Cu toate că vocea îi era la fel de caldă ca întotdeauna, Elisabeth a zărit o oarecare enervare sclipindu-i în ochii desperecheaţi. Era singurul semn că aceste vizite nu aduseseră încă informaţia pe care o voia.

— Hannah, ne aduci, te rog, ceai?

La gestul lui de bun venit, Elisabeth a păşit înăuntru şi s-a aşezat, ţeapănă, pe canapea. S-a străduit să nu zăbovească cu privirea asupra grimoarului de pe biroul lui Ashcroft. Acesta îl acoperea întotdeauna cu mantia înainte să intre ea, dar Elisabeth ştia că e acelaşi grimoar pe care îl studia şi în prima ei seară la conac. Prezenţa acestuia îi lăsa un gust mucegăit, acru, în cerul gurii. Felul în care Ashcroft îşi freca mâinile sugera că era la fel de neplăcut şi la atingere.

Acesta a pus cârpa deoparte şi s-a aşezat în faţa ei, în fotoliul lui preferat. Îngrijorarea lui părea atât de sinceră, încât lui Elisabeth mai că îi venea să creadă, în ciuda a tot ceea ce ştia, că lui chiar îi păsa de ea într-o oarecare măsură. Lumina soarelui pătrundea în adâncul ochiului lui roşu, iar prin mintea ei a trecut fulgerător amintirea felului în care părul roşcat al Directoarei se răsfira pe podea.

— Cum te simţi azi? a întrebat el cu o blândeţe care i-a făcut lui Elisabeth pielea de găină.

— Mult mai bine, mulţumesc.

A înghiţit, adunându-şi curajul.

— Cred că sunt gata să plec.

Ashcroft a încreţit din sprâncene cu compătimire.

— Câteva zile doar, domnişoară Scrivener. Doctorul a insistat foarte mult pe importanţa odihnei la pat.

Elisabeth a coborât privirea, încercând să nu îşi dea în vileag groaza. Din fericire, doctorul nu notase şi ceea ce îi spusese ea. Dacă ar fi făcut-o, Ashcroft nu ar mai fi pierdut timpul cu aceste întâlniri.

Un ciocănit în uşă a anunţat întoarcerea lui Hannah aducând o tavă cu ceai şi prăjituri cu îngheţată. Elisabeth

s-a făcut că ciuguleşte din ele, cu toate că de abia reuşea să le înghită, într-atât erau de dulci. I-a sărit inima când uşa s-a deschis din nou. De data aceasta nu mai era Hannah. A avut doar câteva secunde până când farmecele lui Lorelei au învăluit-o asemenea unei pături călduroase, înăbuşitoare. Apoi Ashcroft s-a aplecat în faţă, cu mâinile împreunate în faţa genunchilor.

Aşa începea interogatoriul în fiecare zi.

— Aşadar, domnişoară Scrivener, a spus el, ce ar fi să vorbim din nou despre atacul din Summershall? Hai să vedem dacă îţi aminteşti vreun detaliu nou.

Vocea îi suna la fel de binevoitoare ca mai înainte, dar buna dispoziţie îi dispăruse de pe faţă. Elisabeth ştia că e pe muchie de cuţit. O singură scăpare, şi el ar fi aflat că farmecele lui Lorelei nu funcţionau aşa cum trebuie, obligând-o să spună adevărul. O singură greşeală putea însemna moarte. S-a străduit să îşi păstreze o expresie neutră şi o voce impenetrabilă, recunoscătoare pentru influenţa amorţitoare a farmecelor. În lipsa ei, nu ar fi putut să îl înfrunte calmă pe Ashcroft. Şi mai important, nu ar fi putut să mintă.

— Îmi poţi spune de ce te-ai trezit în acea noapte? a insistat Ashcroft. Ai auzit ceva? Ai simţit ceva?

Îi mai pusese deja de multe ori această întrebare. A avut grijă să dea acelaşi răspuns:

— A izbucnit furtuna. Bătea vântul tare – crengile se loveau de fereastra mea.

Ashcroft s-a încruntat, nemulţumit.

— Iar când te-ai ridicat din pat, te-ai simţit cumva altfel decât în mod normal?

Voia să ştie cum de scăpase de vraja somnului. Dar nici măcar Elisabeth nu avea răspuns la întrebarea asta. A scuturat mecanic din cap.

Ashcroft şi-a încleştat maxilarul. Era primul semn că răbdarea lui avea limite, o reacţie care lui Elisabeth îi făcea rău. Nu voia să vadă ce ar fi fost capabil să facă dacă îşi pierdea cumpătul.

Dinspre Lorelei, care stătea într-un colţ şi dădea cu

sacâz pe un arcuş de vioară, s-a auzit un sunet. În acea zi purta o rochie roşie care i se asorta cu buzele şi cu ochii. Era atât de lungă încât căzuse în jurul scaunului ca o cascadă, formând un cerc strălucitor pe covor, de parcă demonul şedea într-o baltă de sânge.

— Fata îţi ascunde ceva, stăpâne, a spus ea.

Ashcroft a privit în jur.

— Eşti sigură? E cu putinţă?

Lui Elisabeth i s-a zbârlit părul pe ceafă. S-a forţat să nu reacţioneze, conştientă că s-ar putea da de gol prin cea mai mică mişcare.

— Dacă deţine un secret, impulsul de a-l proteja se poate menţine, chiar şi sub influenţa farmecelor. Cei mai mulţi oameni nu au curajul. Dar fata e încăpăţânată. Spiritul ei arde la fel de strălucitor ca o flacără.

Lorelei i-a aruncat lui Elisabeth o privire pe sub gene, un gest care aducea atât de mult cu Silas, încât lui Elisabeth i s-a făcut pielea de găină pe braţe.

— Tare mult aş vrea să îl pot gusta.

Ashcroft s-a lăsat pe spate, împreunându-şi vârfurile degetelor.

— Ce propui să fac?

— Pătrunde în mintea ei. Ia-i amintirile cu forţa şi distruge restul.

— E prea devreme pentru asta. Mai trebuie să fie văzută câteva zile, înainte să scap de ea. Dacă veştile despre soarta ei ajung în ziare, o să am nevoie de martori care să susţină diagnosticul medicului.

Lorelei a ridicat uşor din umeri.

— Prea bine, stăpâne. Dar eşti sigur că prezenţa ei aici nu te distrage de la muncă?

Ashcroft a aruncat o privire înspre birou, la grimoarul ascuns sub mantie. Pe baza felului în care levitase în acea primă seară în birou, Elisabeth a presupus că e unul de Categoria Cinci sau chiar de Categoria Şase. Deţinerea în proprietate privată a unui grimoar de la Categoria Patru în sus devenise ilegală odată cu Reformele. Dacă Ashcroft era dispus să ţină ceva atât de periculos acasă, cartea era,

pesemne, importantă.

S-a cufundat din nou în fotoliu, iar umbrele îi trasau linii adânci pe faţă.

— Se dovedeşte încăpăţânată, a zis el, dar o să am ceea ce îmi trebuie înainte de Harrows.

Lui Elisabeth mima a început să îi bată mai repede. Marea Bibliotecă din Harrows se afla în colţul de nord-est al Austermeerului, acolo unde pădurea Blackwald întâlnea munţii – locul cel mai izolat cu putinţă unde să depozitezi grimoare care trebuie păstrate în condiţii de maximă securitate. Descrierile pe care le citise despre locul cu pricina îl înfăţişau ca o fortăreaţă construită din piatră neagră din măruntaiele Munţilor Elkenspine. În catacomba ei de nepătruns se aflau două dintre cele trei grimoare de Categoria Zece din regat. Oare avea intenţia să atace Harrows, cum făcuse cu Summershall şi Knockfeld?

Oricare îi erau planurile, grimoarul de pe biroul lui juca, în mod limpede, un rol esenţial. Iar ea trebuia să afla care era acesta, cu orice risc.

★

Şansa ei s-a ivit două zile mai târziu, când domnul Hob a apărut în uşă în toiul interogatoriului.

— Un vizitator, a anunţat el cu vocea lui neclară, profundă. Lord Kicklighter e aici şi vrea să vă vadă.

— Fără să anunţe înainte? a întrebat Ashcroft, iar faţa i s-a întunecat. O să îl primesc în salon. Lorelei, supravegheaz-o pe Elisabeth.

A ieşit în grabă din încăpere, iar câteva clipe mai târziu salutul Lordului Kicklighter a bubuit pe coridor.

Mintea lui Elisabeth gonea. Judecând după durata strângerii de mână a lui Kicklighter de cu o seară în urmă, Ashcroft avea să fie ocupat cel puţin câteva minute. A simţit privirea plictisită a lui Lorelei poposind vag asupra ei. Nu avea nevoie decât ca demonul să iasă din birou câteva secunde. Dar nu avea cu ce să opereze. Măcar dacă s-ar fi aflat mai aproape de rafturile cu cărţi, ar fi putut să dărâme unul.

O oglindă decorativă de pe hol îi permitea să se vadă,

aşa cum şedea pe canapea. Arăta încordată şi palidă, contrastând cu extravaganta rochie de culoarea ametistului în care o încorsetase Hannah în acea dimineaţă. Ajunsese să se obişnuiască cu felul în care corsetele scumpe îi strângeau pieptul, dar în momente tensionate precum acesta, îmbrăcămintea tot o făcea să simtă că nu poate respira.

O idee a lovit-o ca un fulger. A scos o exclamaţie puternică, atrăgându-i atenţia lui Lorelei. Mâna i s-a dus spre piept. Apoi şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit pe covor cu o bufnitură, ca moartă, aterizând atât de tare, încât au zdrăngănit ceştile de ceai de pe măsuţa de cafea.

Linişte. Elisabeth a simţit greutatea privirii lui Lorelei. Odată ce a părut a fi decis că Elisabeth nu se prefăcea, s-a ridicat, însoţită de un foşnet de mătase, şi a păşit peste trupul ei întins, îndreptându-se spre uşă. De îndată ce a plecat, Elisabeth şi-a tras în sus poalele rochiei şi s-a năpustit spre birou. Şi-a făcut curaj şi a dat la o parte mantia lui Ashcroft.

Grimoarul stătea deschis sub un lanţ de fier întins de-a lungul deschizăturii cotorului, iar paginile îi erau acoperite de un scris înclinat şi ascuţit. Asta a fost tot ce a apucat să observe înainte ca un val de răutate să se prăbuşească asupra ei, obligând-o să facă un pas în spate. O voce de bărbat a răcnit fără cuvinte în mintea ei, trăgând-o într-o vâltoare de durere şi furie

Nu a avut timp să se întrebe dacă făcuse o greşeală. Marginile încăperii s-au întunecat; paginile grimoarului au început să fluture ca şi cum fereastra biroului fusese dată în lături de o furtună şuierătoare. Şi-a încleştat dinţii şi s-a opus voinţei grimoarului, întinzând mâna, care tremura de la efort. Până şi acele ceasului de pe poliţa şemineului păreau a fi încetinit, de parcă aerul s-ar fi transformat în melasă. În cele din urmă vârful degetelor ei au atins uşor pielea, iar prin corpul ei a năvălit un amestec de emoţii puternice. Dorinţă. Furie. Trădare. Nu mai simţise niciodată până atunci aşa ceva. A înghiţit cu greu, dorindu-şi să fi avut mănuşi de fier ca să atenueze emanaţiile

psihice ale grimoarului.

— Nu îţi sunt duşman, a reuşit ea să spună. Mă aflu aici ca prizonieră a Cancelarului Ashcroft. Intenţionez să îl opresc dacă pot.

Pe dată, vocea bărbatului a tăcut, iar presiunea din aer a dispărut. Elisabeth a căzut în faţă şi s-a prins de birou, cu muşchii tremurând de efort. Grimoarul stătea acum liniştit. Presupunerea ei, făcută în disperare de cauză, se dovedise corectă – răutatea şi furia acestuia îi erau destinate lui Ashcroft, nu ei.

— Ce vrea de la tine? a murmurat ea.

Cu grijă, l-a ridicat de pe birou.

Coperta îi era legată într-o piele ciudată, acoperită cu solzi, de un roşu-intens, care îi amintea lui Elisabeth de spiriduşii din seră, tulburând-o. Prima copertă era decorată cu o pentagramă. Titlul se decolorase cu trecerea timpului, dar cuvintele se puteau încă citi: *Codex Daemonicus.*

Lui Elisabeth i s-a oprit inima pentru o clipă. Mai citise titlul acestui grimoar şi înainte, nu cu multă vreme în urmă. Unde îl văzuse? În trăsura lui Nathaniel, când călătoreau prin Blackwald…

O să am ceea ce îmi trebuie înainte de Harrows, spusese Ashcroft. Orice îi trebuia, părea să se găsească în carte. Elisabeth a scormonit prin memorie, încercând să îşi aducă aminte de ce menţionase Lexiconul acest volum. Era în capitolul despre demoni. Nu îşi amintea decât că se presupune că acesta conţine elucubraţiile unui vrăjitor nebun, care pretindea că ascunsese înăuntru un secret…

Pe coridor au răsunat paşi. Cu sufletul la gură, Elisabeth a înhăţat mantia lui Ashcroft şi a tras-o înapoi peste grimoar. Sperând că doar ea auzise ţipetele psihice ale cărţii, s-a grăbit să traverseze încăperea şi s-a aruncat la loc pe podea, aranjându-şi membrele cât mai apropiat cu putinţă de poziţia de la început.

Exact la timp. Doar câteva secunde mai târziu, peste ea s-a întins o umbră, iar apoi un miros de acid i-a usturat nările, stârnindu-i fiecare nerv din corp. A sărit în picioare,

înăbuşindu-şi un ţipăt, numai pentru ca Lorelei să o apuce strâns, iar prin mănuşile de dantelă ale demonului a simţit ceea ce păreau a fi împunsături de gheare. Aceasta avea în mână o fiolă de cristal plină cu ceva ce semăna cu sarea.

— Gata, gata, a liniştit-o Lorelei, pe un ton greţos de dulce. Eşti în regulă. A fost doar mirosul de săruri, draga mea. Ţi s-a făcut o mică vrajă, dar acum s-a terminat.

— Dă-mi-o! a spus Ashcroft. Farsa asta s-a prelungit destul de mult. E timpul.

Lorelei i-a dat drumul şi a făcut câţiva paşi în spate. Înainte ca Elisabeth să poată reacţiona, Ashcroft a prins-o şi a răsucit-o. Expresia de pe faţa lui era înfricoşătoare. Ca şi cum şi-ar fi epuizat tot farmecul binevoitor cu Lordul Kicklighter şi nu i-ar mai fi rămas nimic pentru a continua şarada.

Îşi pierduse răbdarea cu ea. Acum, Elisabeth avea să cunoască monstrul ascuns sub înfăţişarea bărbatului.

— Ascultă-mă, fato, a spus el şi a scuturat-o până când i-au clănţănit dinţii. O să îmi spui ce ştii.

Apoi şi-a aşezat palma cu degetele răsfirate pe fruntea lui Elisabeth, iar gândurile ei au explodat în afară, asemenea unei stele nou apărute.

Biroul a dispărut; totul a devenit negru ca smoala, cu excepţia ei şi a lui Ashcroft, precum şi a unor frânturi argintii, ascuţite, care atârnau, sclipind, în întunericul din jur. Imagini familiare pluteau pe suprafaţa acestor frânturi în străfulgerări tăcute de culoare şi mişcare. Erau amintirile ei, care pluteau în vid asemenea cioburilor unei oglinzi sparte. Fiecare arăta o scenă diferită. Părul roşcat al Directoarei scânteind în lumina torţei. Gardianul Finch ridicând nuiaua. Faţa zâmbitoare a lui Katrien.

Cu toate că Elisabeth încă simţea vag cum Cancelarul o strânge brutal de braţ, în locul ăsta stătea departe de ea. S-a întors, percepând frânturile de memorie, apoi a ridicat mâna. Cioburile au început să se rotească în jurul lor într-un vârtej scânteietor, amestecându-se unele cu altele, pentru a-i arăta nu numai fragmente izolate, într-o succesiune întâmplătoare, ci toate amintirile, întreaga

viaţă a lui Elisabeth perindându-se pe lângă ei asemenea unui râu strălucitor de sticlă. Sunete distorsionate răsunau prin vid: râsete, şoapte, ţipete. I s-a strâns stomacul când s-a văzut ca fetiţă ţopăind prin livadă înspre Summershall, cu părul maroniu răsfirat pe spate, în timp ce Master Hargrove se străduia să ţină pasul cu ea. Acelea erau amintirile *ei.* Nu trebuia ca Ashcroft să le vadă.

— Arată-mi ce mi-ai ascuns, i-a poruncit Cancelarul.

Vocea lui dogită, crudă, a răsunat din toate direcţiile.

După-amiaza luminoasă de vară s-a şters treptat, înlocuită de o imagine fantomatică a lui Elisabeth coborând treptele Marii Biblioteci în cămaşă de noapte, cu o lumânare în mână. Simţea cum vraja lui îi extrage memoria, o forţă la fel de inexorabilă precum contracurentul unui val, şi a simţit cum se înăbuşă din cauza panicii. Putea simţi memoria, o putea auzi, o putea mirosi. A privit cum Elisabeth-Memoria a descuiat uşa şi a rămas pe loc, privind cu ochii larg deschişi în întuneric. Din secundă în secundă avea să observe combustia eterică, dovadă că un vrăjitor comisese crima.

Trebuia să o oprească. Dar nu putea rezista forţei exercitate de vrăjitoria lui Ashcroft. A simţit că, dacă i se opunea, amintirile ei aveau să se spargă în mii de bucăţi, dispărând pentru totdeauna. Ashcroft i-ar distruge mintea – însăşi viaţa – dacă era nevoie. Trebuie să îi arate *ceva.*

Aşa că a căutat adânc înăuntrul ei, acolo unde erau ascunse cele mai dragi amintiri, şi a găsit ceva ce putea ceda.

— Ştii de ce am ales să te păstrez aici, Elisabeth? întreba Directoarea.

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. Memoria ei gonise înainte, la momentul în care găsise trupul Directoarei. Erau aceleaşi cuvinte din catacombă, dar de data aceasta şoptite de buzele din care se scurgea viaţa ale Directoarei, ultimele cuvinte, destinate doar lui Elisabeth. Reuşise să amestece cele două amintiri. Şi părea real, deoarece pentru ea chiar *era* real. Jalea şi dorul i-au străpuns inima ca o săgeată. Nu se aşteptase să mai audă vreodată vocea

Directoarei.

— Îmi amintesc că era furtună.

Cuvintele şovăitoare se scurgeau de pe buzele crăpate ale Directoarei.

— Grimoarele erau neliniştite în acea seară…

Ridicând privirea către amintire, Ashcroft s-a încruntat.

— Marea Bibliotecă te-a cerut.

Ashcroft a scuturat scârbit din cap şi s-a întors în altă parte. A gesticulat, iar cioburile au început să se dezintegreze, spărgându-se ca o întindere de apă şi căzând pe podea.

— Nu! a strigat Elisabeth.

Prea târziu, şi-a amintit ceea ce zisese Lorelei cu două zile în urmă. *Ia-i amintirile cu forţa şi distruge restul.*

— Locul tău era aici…

Realitatea a năvălit înapoi într-o vâltoare de culori şi sunete. Cineva ţipa. Gâtul lui Elisabeth era dureros. Orice părticică din ea era dureroasă, simţea gust de sare şi de cupru, iar lumea duhnea a metal ars.

Vocea lui Ashcroft a plutit peste agonia ei asemenea unei corăbii pe o mare liniştită.

— Nu ştia nimic. Amintirea pe care ne-o ascundea nu era decât un fleac sentimental. Important pentru ea, poate, dar nu şi pentru noi. Cheamă-l pe domnul Hob. Aranjamentele au fost făcute.

Vocea lui s-a îndepărtat ori poate că ea se îndepărta tot mai mult, ca să cadă în cine ştie ce loc întunecat din care nu se mai putea întoarce.

— În seara asta o să fie trimisă la Leadgate.

Capitolul 15

DINCOLO DE FERESTRELE trăsurii, noaptea îşi aşternuse zdrenţele. Nori graşi acopereau cerul, înălbiţi de luna plină, care strălucea ca un bănuţ de argint pierdut într-un jgheab murdar. Elisabeth nu văzuse această parte din Brassbridge când călătorise împreună cu Nathaniel săptămâna trecută, în afară de o dungă întunecată de fum de fabrică la orizont. Vechile clădiri din cărămidă erau înnegrite de funingine, iar roţile trăsurii împroşcau apa din bălţile pline. Aerul era pătruns de o răcoare jilavă. Undeva în apropiere, răsuna în întuneric dangătul trist al unui clopot.

Elisabeth şedea aplecată în faţă, tremurând incontrolabil. Gânduri confuze îi umpleau mintea, asemenea unor cioburi de sticlă, iar o suferinţă cumplită îi străpungea craniul de fiecare dată când trăsura sălta prin hârtoapele de pe drum, împăienjenindu-i vederea.

Numele meu este Elisabeth Scrivener. Sunt din Summershall. Cancelarul Ashcroft e duşmanul meu. Trebuie să îl dau în vileag…

A rostit cuvintele în gând iar şi iar, până când au început să pară reale. Una câte una, a adunat laolaltă marginile zimţate ale amintirilor ei. Vraja pe care o folosise Ashcroft ar fi trebuit să îi distrugă mintea, lăsând-o ca pe o cochilie goală – dar nu reuşise. Era tot ea însăşi. Până şi durerea servea doar ca să îi aducă aminte că e vie şi că are un ţel.

Pe fereastră s-a zărit în trecere un gard înalt de metal. Trăsura a început să încetinească. S-a oprit brusc în dreptul unei porţi din fier forjat, dincolo de care se adăpostea clădirea Spitalului Leadgate. Era un edificiu lung, rectangular, cu o urmă de arhitectură clasică în coloanele din faţă şi în capela cu cupolă, dar aceste înfloriturі nu făceau decât să scoată în evidenţă mohoreala

instituţională din jur. Se profila peste mizeria şi murdăria dimprejur de parcă ar fi fost ceva ieşit dintr-un coşmar. Elisabeth a înţeles instinctiv că era un loc de suferinţă, nu de vindecare. Un loc în care oameni indezirabili, asemenea ei, erau făcuţi să dispară.

Paznicii au deschis poarta ca să le permită să intre, iar trăsura a înaintat pe alee. Elisabeth şi-a lipit faţa de geam. La intrarea spitalului erau aşteptaţi de un întreg grup; o femeie corpolentă, cu o faţă aspră, purtând un şorţ apretat, flancată de doi supraveghetori în uniforme albe, asortate. Când trăsura s-a oprit din nou, unul dintre supraveghetori a deschis uşa. Ceaţa s-a revărsat înăuntrul trăsurii ca terciul vărsat.

— Haide, drăguţo, coboară, a îndemnat-o sora medicală, care îi vorbea lui Elisabeth aşa cum vorbeşti cu un copil mic. Vino frumuşel şi o să primeşti o cină gustoasă şi caldă, lângă foc. Nu-i aşa că ţi-ar plăcea? Tocană şi pâine şi budincă cu stafide – o să poţi să mănânci cât vrei. Eu sunt sora Leach şi o să îţi fiu o prietenă bună aici.

Elisabeth a coborât împleticit, cu ochii plecaţi. A văzut printr-o perdea de păr cum unul dintre bărbaţi i-a dat ocol, apropiindu-se de ea din spate cu nişte curele din piele şi catarame. A simţit cum i se strânge stomacul când şi-a dat seama ce erau: legături, nu doar pentru încheieturi, ci şi pentru glezne. A făcut un efort să nu intre în panică. A aşteptat până când bărbatul mai că s-a repezit asupra ei. Atunci s-a răsucit, cu dinţii dezgoliţi, şi l-a lovit sălbatic cu genunchiul între picioare. A simţit cum o încearcă vinovăţia când acesta a gemut şi s-a ghemuit, dar nu a durat mult; a luat-o imediat din loc, cu sora Leach strigând în urma ei.

A străbătut dintr-un salt terenul spitalului, ca o căprioară ţâşnită dintr-un desiş, iar picioarele ei lungi o purtau mai repede decât se puteau ţine bărbaţii pe urmele ei. Iarba subţire a fost înlocuită de o grădină prost îngrijită, cu garduri vii netunse şi pomi pe jumătate uscaţi. S-a oprit după ce a alunecat pe nişte frunze uscate mocirlite. Dacă ar fi continuat să fugă, nu ar fi făcut decât

să se învârtă în cerc în jurul spitalului. Gardul care împrejmuia terenul era prea înalt să se poată cățăra pe el, iar în vârf avea fleuroane din metal ascuțit.

Dar strigătele dinapoia ei se apropiau. Trebuia să ia o hotărâre.

Își simțea inima în gât în timp ce își croia drum pe sub cel mai apropiat gard viu. Rădăcini și crengi îi zgâriau mâinile până la sânge, iar mirosul grețos de flori putrezite îi umplea nările. A așezat la loc frunzele pentru a-și acoperi mai bine urmele și și-a tras înapoi brațele în momentul în care ghetele unui bărbat au trecut în goană pe lângă locul unde se afla ea, aruncându-i țărână și frunze în față. Inspirată, a luat pământ în mâini și s-a frecat cu el până când nu își mai putea distinge membrele de rădăcinile groase, răsucite pe jos.

S-au scurs mai multe minute. Prin întuneric se legăna lumina unor felinare, iar în răstimpuri răsunau strigăte. Bărbații se uitau prin gardurile vii și loveau vegetația cu bâte, dar ea a rămas perfect nemișcată, chiar și când o bâtă i-a dat o lovitură zdravănă peste fluierul piciorului. Pe măsură ce noaptea devenea tot mai răcoroasă, i s-a făcut pielea de găină pe brațe, dar nu îndrăznea nici să tremure.

— Ajunge, băieți, a spus unul dintre supraveghetori în cele din urmă. Oriunde s-o ascunde, e prinsă în capcană aici la fel de temeinic ca un șobolan în găleată. Om vedea dacă mai e vie mâine dimineață și-atunci o să ne distrăm cu ea.

Această declarație a fost întâmpinată cu râsete. Elisabeth i-a urmărit cum se duceau spre spital. Când și ultimul bărbat s-a făcut nevăzut înăuntru, s-a năpustit afară din gardul viu, tremurând din cap până în picioare. Dar la fel de repede s-a ghemuit din nou, ascunzându-se.

Nu era singură în curte. O siluetă se mișca greoi prin întuneric la o oarecare distanță, mult aplecată spre pământ. Și-a zis că o fi un alt supraveghetor, până când a observat că amușina iarba. Urma traiectoria pe care o luase ea de lângă trăsură, târându-se de-a lungul unei căi sinuoase către locul unde se ascundea ea. Iar când s-a

îndreptat, ochii lui enormi, rotunzi şi strălucitori au captat lumina ca nişte oglinzi.

Era domnul Hob. Îi luase urma şi venea după ea.

Dinspre spital a venit zgomot de uşă trântită. Elisabeth şi-a ţinut respiraţia şi s-a zbătut să treacă prin gardul viu, lipindu-se cu spatele de un copac. Cineva ieşise din clădire şi începuse să îşi croiască drum spre grădină. Privind printre frunze, Elisabeth şi-a dat seama că această persoană nu făcea parte din grupul de căutare. Purta o uniformă asemănătoare cu o surorii medicale, dar nu era decât o fată, nu cu mult mai mare decât ea, cu nişte mâini crăpate şi o faţă rotundă, tristă, ce ţinea la piept un felinar cu abajur.

— Hei! a strigat fata nu prea tare. Eşti aici?

Privind în cealaltă direcţie, Elisabeth a descoperit că domnul Hob se mişca pe jos în patru labe, renunţând să se mai prefacă a fi o fiinţă umană. Elisabeth şi-a purtat privirea de la unul la altul, dorindu-şi cu disperare ca fata să tacă din gură. Dar aceasta nu a văzut pericolul în care se afla şi a vorbit din nou, în întuneric.

— Ştiu că te ascunzi. Am venit să te ajut.

S-a scotocit în buzunar şi a scos un guguloi de ceva înfăşurat într-o batistă.

— Ţi-am adus nişte pâine. Nu e mult, dar e tot ce am putut lua fără să mă prindă sora. Minţea când ţi-a zis că are să îţi dea tocană şi budincă – aşa le spune tuturor pacienţilor care vin aici.

Domnul Hob a început să alerge cât îl ţineau picioarele, cu ochii aţintiţi la faţă. Elisabeth a năvălit din tufiş într-o explozie de frunze şi a ajuns prima la ea, a apucat-o de încheietură şi a tras-o în direcţia opusă. Pâinea a căzut pe jos.

— Ai nişte sare sau ceva de fier? a întrebat-o Elisabeth.

Nu şi-a recunoscut sunetul propriei voci. A răsunat ca un croncănit oribil.

— Ăăă… nu am… te rog să nu-mi faci rău! a strigat fata.

Greutatea ei atârna de braţul lui Elisabeth. Dacă nu alergau mai repede, domnul Hob avea să le prindă.

Elisabeth a simţit cum panica îi încleştează pieptul. Şi-a dat seama cum trebuie să fi arătat: mânjită cu pământ, cu părul ei lung încâlcit şi plin de frunze, cu buzele uscate crăpate şi sângerând. Nu era de mirare că fata era înspăimântată.

— Cum te cheamă? a întrebat ea.

— Mercy, a reuşit fata să bâiguie, împiedicându-se în denivelările de pe jos.

— Pe mine mă cheamă Elisabeth. Încerc să îţi salvez viaţa. O să îţi cer să faci ceva şi atunci o să mă crezi, dar trebuie să-mi promiţi că nu ţipi.

Mercy a încuviinţat din cap, cu ochii mari, plini de spaimă – pesemne spera că, dacă îi făcea jocul, Elisabeth nu avea să îi facă rău.

— Priveşte în spate, i-a spus Elisabeth.

Apoi şi-a pus mâna murdară peste gura lui Mercy, înăbuşindu-i ţipătul.

— *Ce e aia?* a bocit ea, când Elisabeth i-a dat drumul. De ce ne *urmăreşte*?

Aşadar, presupunerea lui Elisabeth fusese corectă. În momentul în care domnul Hob începuse să adulmece pământul şi să alerge în patru labe, orice vrajă aruncase Ashcroft asupra lui nu mai era destul de puternică încât să îl deghizeze.

— E un demon. Cred că e goblin. Există vreo cale de ieşire de aici?

Din gâtlejul lui Mercy s-au auzit nişte sunete slabe şi panicate, înainte să reuşească să răspundă.

— E o poartă în spate. Pentru lucrătorii care întreţin terenul. Pe acolo.

A arătat cu mâna.

— Ce…

— Aleargă cât poţi de repede, a îndemnat-o grav Elisabeth. Şi dă-mi felinarul.

Nu a îndrăznit să se oprească pentru a privi peste umăr în timp ce se îndreptau în goană spre poarta din spate. Aceasta era ascunsă după o anexă dărăpănată, acoperită cu muşchi, aşezată sub un arbore năpădit de iederă. Pe

măsură ce se apropiau, răsuflarea şuierătoare a domnului Hob le ajungea din urmă. Mercy s-a scotocit prin buzunare şi a scos o cheie. Alergând spre poartă, Elisabeth s-a întors brusc şi a balansat felinarul cu toată forţa.

Timpul a încremenit în intervalul dintre două bătăi de inimă. Domnul Hob a năvălit asupra ei, iar faţa lui acoperită de băşici era o privelişte hidoasă de carne mişcătoare. Ochii îi erau atât de mari, atât de deschişi la culoare, încât Elisabeth a văzut reflectate în ei două versiuni miniaturale ale sale.

Apoi sticla s-a făcut ţăndări când felinarul a lovit umărul demonului. Uleiul a împroşcat în jur şi, cu un trosnet nesăţios, focul s-a întins, cuprinzând partea din faţă a costumului lui nepotrivit. Căldura i-a pârlit pielea lui Elisabeth, care a ţipat şi a scăpat felinarul. Domnul Hob s-a dat în spate, împleticindu-se, şi s-a uitat uluit la limbile flăcărilor albăstrii care i se unduiau pe piept. În cele din urmă, i-a dat prin cap să se descotorosească de jachetă. A lovit cu o palmă neîndemânatică rămăşiţele focului.

— Mercy, a implorat-o Elisabeth.

— Încerc! Aproape…

Cheia lui Mercy zgâria încuietoarea. Mâinile îi tremurau violent, aşa că nu reuşea deloc să nimerească. Între timp, domnul Hob s-a apropiat de ele, iar jacheta scotea fum pe pământ, în spatele lui. A mai făcut un pas înainte. Şi atunci încuietoare a ţăcănit, iar poarta s-a deschis cu un zăngănit, împrăştiind coji de rugină.

Elisabeth a împins-o mai întâi pe Mercy să treacă, apoi s-a grăbit şi ea. Când a tras poarta în urma lor, aceasta nu s-a închis complet – se înţepenise în ceva. Mâna domnului Hob. Se holba la ele fără să clipească, printre barele de fier, în timp ce pielea lui purpurie a început să bulbucească şi să scoată aburi. Elisabeth s-a împins cu toată greutatea în poartă, încordându-şi muşchii pentru a contracara rezistenţa domnului Hob. Tălpile încălţărilor ei au hârşâit pavajul. Demonul era prea puternic.

Lângă ea a răsunat pe neaşteptate un strigăt. O piatră a zburat prin aer şi a zdrobit articulaţiile de la degetele

domnului Hob cu un scrâşnet umed, dezgustător. Acesta şi-a tras mâna înapoi, iar poarta s-a închis cu zgomot. Zăvorul a intrat automat la locul lui.

Elisabeth s-a îndepărtat împleticindu-se şi a schimbat o privire uimită cu Mercy, căreia în mod limpede nu îi venea să creadă ce făcuse. Domnul Hob a rămas în loc, uitându-se la ele, de parcă nu ştia sigur ce să facă mai departe.

— Acum suntem în siguranţă, a şoptit Elisabeth. Nu poate trece de fier. Şi nu cred că e suficient de deştept să găsească o altă cale.

Mercy nu a răspuns, prea ocupată să tremure şi să tragă aer în piept, cu mâinile încleştate pe coapse. Elisabeth a privit în jur. Poarta le scosese într-o alee aflată în spatele unui şir de clădiri din cărămidă înguste, mohorâte. Geamurile erau acoperite de perdele şi nu erau lumini înăuntru.

— Vino, a zis ea, apucând-o pe Mercy de braţ.

A condus-o afară din câmpul vizual al domnului Hob şi a aşezat-o pe o ladă răsturnată.

— Ce voia? a întrebat Mercy printre degete.

Elisabeth a ezitat. Îi putea explica totul. O putea ruga pe Mercy să o ajute – să depună mărturie împotriva lui Ashcroft. Dar cine ar crede-o? Înţelegea acum că lumea nu era binevoitoare cu fetele tinere, mai ales când acestea se comportau într-un fel care nu era pe placul bărbaţilor şi rosteau adevăruri pe care bărbaţii nu erau pregătiţi să le audă.

S-a lăsat pe vine în faţa celeilalte fete, căci luase o hotărâre.

— Ascultă. Pe mine mă voia demonul, nu pe tine. Aşteaptă să plece trăsura, apoi te poţi întoarce la spital. Domnul Hob – demonul – nu o să vină după tine.

A închis ochii şi a tras aer în piept.

— Când oamenii o să întrebe ce s-a întâmplat, spune-le că te-am atacat şi că nu ai avut de ales, ai fost obligată să mă ajuţi să scap. Spune-le că ne-a urmărit un bărbat, o fiinţă omenească, îmbrăcat în majordom. Nu pomeni despre nimic straniu legat de el. Şi spune-le că eram… că

eram ca un animal sălbatic. Că nici măcar nu ştiam cum mă cheamă.

Bănuia că pentru Ashcroft nu conta dacă putrezea în Spitalul Leadgate ori murea de foame pe străzi. Atât timp cât credea că mintea ei fusese distrusă, iar el părea că a făcut tot ce putuse pentru a o ajuta pe biata fată isterică aflată în grija lui, va lăsa baltă această problemă, ca să se concentreze pe planurile lui.

— Dar mi-ai salvat viaţa, a protestat Mercy.

— În primul rând, viaţa ta a fost în primejdie din cauza mea. Crede-mă. Aşa e cel mai bine.

Elisabeth şi-a cuprins corpul cu braţele, neştiind sigur cât ar trebui să dezvăluie.

— Nu vrei să ai de-a face cu bărbatul pe care îl slujeşte demonul, s-a decis ea în cele din urmă. Dacă acesta crede că ştii ceva ce nu ar trebui, nu o să ezite să îţi facă rău.

Mercy a încuviinţat din cap. Spre consternarea lui Elisabeth, nu părea surprinsă. Pentru ea, bărbaţii care voiau să le facă rău fetelor ţineau de ordinea firească a lucrurilor.

— Mă bucur că ai scăpat de Leadgate.

Mercy şi-a ridicat privirea şi ochii ei căprui, trişti, i-au întâlnit pe cei ai lui Elisabeth.

— Nici nu-ţi imaginezi ce fel de loc e. Cei înstăriţi plătesc să vină să se zgâiască la pacienţii de acolo – să compătimească situaţia disperată a nefericiţilor sau porcării de genul ăsta. Uneori… uneori plătesc şi pentru altceva. Sora face bani buni din asta. Că veni vorba – ţine.

A băgat mâna în buzunar şi i-a pus în palmă lui Elisabeth un obiect tare şi rece. O monedă.

Elisabeth se străduia să găsească cuvinte dincolo de nodul din gât. Nu îi venea în minte nimic de spus, aşa că a tras-o pe Mercy spre ea şi a îmbrăţişat-o strâns.

Mercy a râs, surprinsă.

— Acum arăt destul de murdară ca să pot spune că m-ai atacat.

— Mulţumesc, a şoptit Elisabeth.

A mai îmbrăţişat-o o dată pe Mercy, apoi i-a dat drumul

şi a luat-o la fugă înainte ca lacrimile care i se adunau în ochi să apuce să îi curgă pe obraji.

A trecut de grămezi de gunoaie şi a străbătut în goană o stradă în pantă, acoperită cu piatră cubică. La acest moment al nopţii, străzile erau complet goale. Se îndoia că era necesar să fugă, dar de fiecare dată când încetinea îl vedea pe Gardianul Finch strâmbându-se la ea sau o mână de bărbat care ţinea multe curele de piele ori zâmbetul fermecător al Cancelarului. S-a oprit la un colţ să vomite, apoi a pornit din nou. Nu s-a oprit până când a fost obligată: a ajuns la o promenadă care dădea spre râu şi s-a prins de balustradă.

Oraşul adormit părea o iluzie născută din lumini de basm Acoperişuri înalte şi ascuţite se ridicau strălucind în întuneric, iar statuile din vârful lor decupau forme din stele. Coloane aurii scânteiau pe apa întunecată de dedesubt. În apropiere, pe Podul Sfinţilor, licăreau lămpi cu gaz, iar statuile lui sumbre traversau râul asemenea unei procesiuni de oameni îndoliaţi, care comemorează moartea vreunui rege de mult răposat. Vântul îi încâlcea părul, purtând miros de funingine şi de alge, iar cerul nopţii părea a se întinde la nesfârşit.

A privit peste oraşul lucitor, vechi, exagerat de întins, şi s-a întrebat cum de putea exista toată acea lumină şi frumuseţe alături de atâta întuneric. Nu se simţise niciodată mai măruntă şi mai neînsemnată. Dar, în sfârşit, pentru prima dată după atâtea săptămâni, era liberă.

Capitolul 16

— MAI MULT CA SIGUR e o greşeală, i-a spus Elisabeth băiatului pistruiat din spatele ghişeului. Master Hargrave mă ştie de o viaţă. Nu ar trimite acest răspuns.

Hârtia îi tremura între degete. Mesajul succint spunea doar: *Nu avem în evidenţe niciun ucenic cu numele Elisabeth Scrivener la Marea Bibliotecă din Summershall.* Dedesubt, în loc de semnătură, cineva pusese ştampila cu cheia şi condeiul Collegiumului. Ceea ce însemna că scrisoarea fusese scrisă de un gardian, chiar dacă ea i-o adresase lui Hargrove.

Funcţionarul părea înţelegător, dar îşi tot aţintea nervos ochii spre faţada de sticlă a poştei.

— Îmi pare rău, domnişoară. Nu ştiu ce să îţi spun.

Hârtia s-a înceţoşat când Elisabeth a încercat să se concentreze. Ceva nu era în regulă. În mod sigur ea a fost… ea a fost…

— E Finch, noul Director, s-a auzit ea rostind. În mod sigur mi-a interceptat scrisoarea. M-a şters din evidenţe…

Cineva şi-a dres glasul în apropiere. Elisabeth a aruncat o privire peste umăr, la timp pentru a vedea cum un domn bine îmbrăcat care stătea la rând în spatele ei îi şoptea ceva soţiei lui şi amândoi se uitau la ea cu o combinaţie de dezaprobare şi disconfort.

Elisabeth şi-a întors din nou privirea către funcţionar şi s-a văzut pe sine prin privirea lui compătimitoare. Dormise pe stradă în ultimele câteva zile. Părul îi era încâlcit, hainele, murdare. Cel mai rău, încercările ei urgente de a contacta Marea Bibliotecă din Summershall începeau să semene cu acţiunile unei nebune. Un sentiment nefamiliar de ruşine i s-a aprins în stomac.

— Te rog, a zis ea, iar cuvintele au răsunat răguşit din pricina gâtului inflamat. Îmi poţi spune cum ajung în

Hemlock Park? Cunosc pe cineva care locuieşte acolo.

Funcţionarul şi-a umezit buzele, mutându-şi privirea de la ea la cuplul care aştepta la rând. Elisabeth îşi dădea seama că nu o crede.

— Nu vreţi să expediaţi mai bine o scrisoare, domnişoară?

Elisabeth folosise toţi banii de la Mercy pentru a o trimite pe prima. Nu putea plăti pentru o a doua scrisoare. Dintr-odată a fost copleşită de ruşine. A bâiguit o scuză şi s-a strecurat pe lângă cuplul care se holba la ea, apăsându-şi o mână pe gură în timp ce ieşea în goană din poştă. De îndată ce a ajuns în stradă, s-a aplecat într-un acces de tuse. Trecătorii o evitau, aruncându-i priviri neliniştite. Cu o mână tremurândă, a împăturit scrisoarea şi a strecurat-o în buzunar.

Febra i s-a înrăutăţit Cu o dimineaţă în urmă, după ce dormise făcută covrig şi tremurând pe un prag, se trezise cu tuse. Astăzi s-a simţit atât de dezorientată încât abia găsise drumul înapoi la poştă.

Călcâiul i a alunecat pe ceva noroios când a luat-o de-a lungul trotuarului. Un ziar ud, lipit de jgheab. L-a dezlipit şi a ridicat în lumină titlul de pe prima pagină, translucidă, cu toate că citise deja articolul de vreo zece ori de când fugise de la Leadgate. AL TREILEA ATAC ASUPRA UNEI MARI BIBLIOTECI – FETTERING ÎN FLĂCĂRI, stătea scris pe prima pagină. Dedesubt era o ilustraţie care înfăţişa o monstruozitate ţepoasă, deformată – aşa interpreta ziarul înfăţişarea unui Malefict –, care urla înaintea unei privelişti de infern. Articolul spunea mai departe că fuseseră cel puţin douăzeci de victime în sat, unele vieţi fiind curmate de Malefictul de Categoria Nouă, celelalte, de flăcări. Numărul a făcut-o să simtă că i se învârte capul. Negustori din Fettering se opreau uneori în piaţa din Summershall. Era posibil să fi întâlnit unele dintre persoanele care muriseră.

Spre final, era citat Cancelarul Ashcroft: *În acest moment, credem că sabotorul este un agent străin care urmăreşte să submineze forţa magiei din Austermeer,*

Magisteriumul nu se va da înapoi de la nimic pentru a-l prinde pe vinovat şi a restaura ordinea în măreţul nostru regat.

A boţit ziarul în mâini. Atacul se petrecuse în timp ce ea era ostatică în conac. Ashcroft îi minţise pe reporteri în timp ce ea zăcea în pat.

Nu mai avea prea mult timp să îl oprească.

Însă răspunsul primit la scrisoarea ei o descumpănise. Cu săptămâni în urmă, nu s-ar fi deranjat cu scrisoarea; s-ar fi dus direct la Collegium şi ar fi bătut în uşă până când i-ar fi răspuns cineva. Acum ştia că, dacă ar face asta, i s-ar întoarce spatele sau chiar mai rău. Contase pe faptul că avea să se înarmeze cu cuvintele frumoase ale lui Master Hargrove pentru a dovedi că merită să fie ascultată. Anticiparea răspunsului lui – a faptului de a fi, în sfârşit, răzbunată – era ceea ce îi dăduse puterea să meargă mai departe în nopţile lungi şi reci, precum şi senzaţia dureroasă de foame. Acum nu mai avea nimic.

Nu… nu nimic. Îl avea încă pe Nathaniel. Dar zilele de căutare nu o aduseseră cu nimic mai aproape de Hemlock Park. Oraşul era imens; i se părea că putea rămâne pentru totdeauna pierdută în el, devenind din ce în ce mai invizibilă pentru oamenii care treceau pe lângă ea, până când ar fi rămas doar o umbră. Nimeni nu se dovedise doritor să o ajute. Puţini erau dispuşi până şi să o privească.

Nu ştia dacă Nathaniel avea să se comporte altfel. Dar, dintre toţi cei din Brassbridge, era singura persoană în care se putea încrede.

S-a oprit brusc când a întrezărit în mulţime un băiat scund şi slab. A rămas nemişcată pe trotuar, în timp ce oamenii se scurgeau pe lângă ea. Nu părea a fi cu putinţă. Fie febra îi provoca halucinaţii, fie Silas îşi făcuse apariţia de nicăieri, ca şi cum l-ar fi invocat gândindu-se la numele stăpânului lui. Era oare posibil să se înşele?

S-a răsucit în căutarea unui alt indiciu al prezenţei lui pe stradă. Privirea i-a fost atrasă de o siluetă slabă care păşea sigură pe sine prin îmbulzeala după-amiezii. Tânărul nu

purta livreaua verde a lui Silas, ci un costum cu o croială elegantă şi o cravată legată impecabil în jurul gâtului palid. Dar părul lui – de un alb curat, legat la spate cu o panglică – nu putea aparţine altcuiva. Nu era o halucinaţie. Era real.

A stat în cumpănă, iar apoi s-a repezit să traverseze strada, şi în urma ei a răsunat strigătul îngrozit al unui vizitiu. Odată ajunsă pe trotuar, a cercetat mulţimea, dar Silas nu se mai vedea. A luat-o în grabă în direcţia în care se îndrepta acesta, privind prin vitrinele prăvăliilor pe lângă care trecea. Imaginea ei mizeră reflectată de acestea îi întorcea privirea, sfrijită şi disperată, cu ochii albaştri strălucitori din pricina febrei. A început să alerge, încercând să nu ţină seama de focul care îi duduia în plămâni în timp ce îşi îmboldea corpul să se mişte mai repede.

Acolo. În faţă s-a zărit o clipă părul alb, în timp ce cotea pe o stradă lăturalnică. A dat zor în urma lui, aproape fără să bage de seamă clădirile din jur acum dărăpănate, traficul mai slab, căruţele pline cu lucruri de nimic şi legume veştejite, care au luat locul trăsurilor. Streşinile strâmbe atârnau deasupra străzii înguste, de ele fiind legate sfori nefolosite pentru rufe. Colţurile umede şi întunecate puteau a urină. În costumul lui scump, Silas ieşea în evidenţă de la o poştă, dar nimeni nu stăruia cu privirea asupra lui. Ceea ce nu era valabil şi pentru Elisabeth.

— Unde te grăbeşti aşa, domnişorică?

Inima i-a sărit în piept. Şi-a păstrat privirea îndreptată înainte, ca şi cum nu ar fi observat cu coada ochiului faţa jinduitoare a bărbatului. Dar acesta nu s-a dat bătut, aşa cum nădăjduise ea. În spatele ei s-a auzit zgomot de sticlă călcată în picioare, iar din umbra unei clădiri aflate în apropiere se detaşau mai multe siluete.

— Te-am întrebat unde mergi. Poate te putem ajuta.

— Ne răsplăteşti deranjul cu un zâmbet, ce zici? a propus un alt bărbat.

Silas era prea departe în faţă, doar o siluetă vagă pe

după o căruţă care trecea. Elisabeth a încercat să strige. Cu toate că a scos doar un sunet răguşit, patetic, acesta s-a oprit şi a început să se întoarcă, cu ochii galbeni lucind în întuneric.

Elisabeth nu îşi dădea seama dacă chiar o auzise sau reacţia lui era doar o coincidenţă. Nu a avut timp să afle.

— Silas, a şoptit.

Apoi a luat-o la fugă.

Călcâiele ei zgâriau pavajul. Când bărbatul a făcut o mişcare pentru a-i tăia calea, l-a evitat şi a ieşit de pe stradă, intrând pe o alee unde s-a poticnit de lăzi şi a alunecat pe ziare ude împrăştiate pe jos. Şobolani fugeau chiţăind spre o ramificaţie a aleii, iar ea s-a luat după ei, în speranţa că aceştia cunoşteau cel mai bun loc de ascuns. În timp ce era învăluită de bezna adâncă, încălţările i-au fugit pe ceva alunecos, în aer stăruia o duhoare de putreziciune, iar pe piatra cubică luceau bălţi pline cu un lichid acoperit cu spumă plutitoare. Ajunsese în dosul unei măcelării. Răsufla greu, chinuitor.

— Pe aici! a răsunat o voce.

Bărbaţii îi suflau în ceafă.

Elisabeth s-a îndreptat împleticit spre capătul aleii şi apoi după colţ, numai ca să se oprească brusc într-o fundătură. Clădirea al cărei spate dădea spre această alee părea abandonată. Ferestrele îi fuseseră astupate cu cărămizi, iar uşa, cândva vopsită în negru, era complet scorojită şi închisă cu lacăt. A smucit de mâner, dar lacătul nu a cedat.

Se auzeau paşi care împroşcau prin bălţi. Nu avea niciun rost să încerce să păstreze liniştea; urmăritorii ei aveau să observe din moment în moment aleea alăturată. Mânată de teroare, şi-a înfipt degetele în una dintre scândurile de lemn bătute cruciş peste uşă şi a tras cu toată forţa, dându-se împleticit pe spate când aceasta s-a desprins cu un scârţâit metalic de protest. Scândura era acum în mâinile ei. Cuie îndoite, ruginite, ieşeau la capete.

S-a înarmat exact la timp. În gura aleii a apărut un bărbat, cu pantalonii pătaţi de sânge închegat. Părul îi era

tuns scurt şi obrajii scobiţi erau acoperiţi de coji. Când l-a privit în ochi, Elisabeth a fost cuprinsă de repulsie.

Bărbatul a rânjit.

— Aici erai, domnişorică. Cum rămâne cu zâmbetul ăla?

— Înapoi! l-a avertizat ea. Te lovesc!

Bărbatul nu a ascultat-o. Cu rânjetul încă pe faţă, dându-i la iveală dinţii galbeni, a făcut un pas înainte. Elisabeth s-a pregătit şi a lansat lovitura. Scândura l-a lovit în umăr şi s-a înţepenit acolo, bine implântată. Bărbatul a urlat şi a căzut în genunchi, căutând să apuce cu mâna arma improvizată. Când Elisabeth a tras-o, cuiele au scos un plescăit oribil. Un jet de sânge a stropit zidul de cărămidă.

Şocată, s-a dat înapoi, împleticindu-se, până când s-a lovit de uşă cu spatele umerilor. Ucisese un malefict şi se luptase cu demoni, dar asta era ceva diferit. Avea de-a face cu o persoană. Nu conta cât de rău era, nu avea să se dezintegreze în cenuşă sau să se întoarcă pe Celălalt Tărâm dacă murea. Gemetele lui de durere îi pulsau oribil în urechi.

Officium adusque mortem. Era datoria ei să lupte cu el, riscând chiar să îl omoare, dacă a scăpa din ghearele lui însemna să salveze mai multe vieţi?

— Aici, tâmpiţilor! a mârâit bărbatul, aşezându-şi strâns mâna peste mâneca udă şi sfâşiată, în timp ce se străduia să se ridice în picioare sprijinindu-se de zid.

Sângele i se revărsa printre degete în timp ce o săgeta pe Elisabeth cu privirea.

— Şi aveţi grijă! Şi-a găsit o armă.

Dinspre măcelărie nu a venit niciun răspuns.

— Mă auziţi?

Pe alee domnea o tăcere mormântală.

— Nu vă mai prostiţi! s-a răstit el.

De după colţ s-a auzit un sunet uşor de lichid împroşcat. Iar o voce blândă, politicoasă, a spus:

— Nu îţi judeca prea aspru prietenii. Mă tem că nu se simt tocmai bine.

— Ce-i asta, o glumă?

S-a dat şchiopătând în spate, ca să arunce o privire. Din

obrajii sfrijiţi i-a dispărut orice urmă de culoare.

— Ce… ce eşti *tu?* a bâiguit el.

— La întrebarea asta e dificil de răspuns, a răsunat vocea şoptită. Vezi tu, eu sunt un lucru străvechi. Am provocat căderea unor imperii şi am stat lângă regi aflaţi pe patul de moarte. Naţiuni acum pierdute în negura timpului au dus războaie ca să afle taina numelui meu.

A oftat.

— Dar, în momentul ăsta, sunt deranjat. Planurile mele pentru azi nu includeau traversarea unei alei murdare ca să omor nişte infractori de mâna a doua. Nu acum, când port un costum curat, şi, mai ales, nu încălţat cu o pereche de pantofi noi.

Bărbatului i-au ieşit ochii din cap. A încercat să fugă, dar asta a fost o greşeală. Elisabeth nu a văzut ce s-a întâmplat după ce bărbatul a trecut colţul, dispărând. A auzit doar un ţipăt înecat, urmat de o tăcere atât de deplină, încât lui Elisabeth îi ţiuiau urechile.

S-a lăsat în jos, alunecând cu spatele lipit de uşă, iar scândura pătată cu sânge a căzut pe jos, zdrăngănind. Trupul i-a fost cuprins de un acces de tuse, care a scuturat-o asemenea unui iepure în fălcile unui câine. A clipit ca să îşi înlăture lacrimile în momentul în care Silas i-a apărut în faţa ochilor. Arăta la fel cum îl văzuse pe stradă, cu excepţia unei pete de sânge de pe faţă. A tras o batistă din buzunarul de la piept şi a tamponat sângele, apoi a examinat batista mânjită, şi-a ţuguiat buzele şi a aruncat-o.

— Domnişoară Scrivener, a zis el şi s-a înclinat uşor.

— Silas, a exclamat ea. Cât mă bucur să te văd!

— Curios. Nu e ceea ce îmi spun de obicei oamenii când mă văd într-un moment ca ăsta.

— Dar ce îţi spun de obicei?

— În general plâng sau se scapă pe ei.

A studiat-o cu privirea.

— Ce faci aici? Master Thorn şi cu mine am presupus că te-ai întors deja în Summershall.

Elisabeth nu avea energia să îi explice despre Ashcroft şi

Leadgate. Deja nu mai era sigură că lacrimile din ochii ei aveau de-a face cu tusea. Ştia că nu ar trebui să fie atât de uşurată să îl vadă pe Silas – că acesta era rău, un ucigaş, cel mai mare duşman al unui gardian. Dar el nu pretindea a fi altceva decât un monstru. În acest fel, era mai onorabil decât cei mai mulţi dintre oamenii pe care i-a întâlnit de când plecase din Summershall.

— I-ai omorât pe oamenii ăia? l-a întrebat ea.

— Când cineva apelează la un demon, trebuie să fie pregătit că o să urmeze ceva morţi.

— Dar n-am..

— Mi-ai rostit numele. Ţi-ai dorit să te salvez.

— L-ai fi putut lăsa să fugă, a zis ea.

Cum Silas nu a spus nimic, mărginindu-se să o privească, a adăugat:

— Presupun că ai să-mi spui că erau oameni răi, la fel ca data trecută.

— Te-ar face asta să te simţi mai bine, domnişoară?

Elisabeth a simţit un spasm surd de oroare când şi-a dat seama că ar face-o. Iar odată ce o persoană începe să gândească aşa, nu era sigură că avea să se mai poată opri. A fost străbătută de un fior.

— Nu spune asta, a şoptit ea. Silas… am văzut lucruri cumplite. Am…

Silas a îngenuncheat în faţa ei. A întins mâna, iar ea a tresărit, dar el nu a făcut decât să-şi pună mâna goală pe fruntea ei, iar atingerea lui era atât de rece, încât ardea.

— Nu eşti bine, a spus el încet. De cât timp ai febra asta?

Cum ea nu a răspuns, nefiind sigură, Silas a început să îşi descheie sacoul. Elisabeth a scuturat din cap când el s-a apropiat să i-l pună pe umeri.

— O să îţi murdăresc hainele, a protestat ea.

— Nu are importanţă, domnişoară. Hai, sus!

A ajutat-o să se ridice de jos la fel de uşor ca ultima dată. Elisabeth se întreba dacă asta însemna că s-a terminat cu foamea, fuga, dormitul în ploaie; poate că ar fi posibil să se oprească din luptat, măcar pentru puţină

vreme. Şi-a întors faţa spre pieptul lui Silas în timp ce o ducea de acolo.

— Eşti un monstru pe cinste, Silas, a murmurat ea, pe jumătate afundată în vis. Mă bucur că e aşa.

Dacă i-a răspuns, ea nu l-a auzit. Plutea prin lume ca şi cum s-ar fi aflat într-o barcă de salvare, în derivă, pe o mare care o legăna uşor. Următorul lucru de care a fost conştientă era Silas spunând:

— Stai trează, domnişoară Scrivener. Încă puţin. Aproape am ajuns.

Şi-a dat seama, ca prin ceaţă, că Silas o urcase într-o trăsură, probabil cu ceva timp în urmă. Capul îi atârna. A clipit când privirea i s-a focusat asupra străzii, dincolo de fereastră, pe unde se perindau clădirile mari din Hemlock Park.

Pleoapele i s-au lăsat, iar privirea i-a căzut pe mâinile lui Silas, care se odihneau, împreunate, în poală. Ghearele cu care i se terminau degetele lungi şi albe erau perfect curăţate şi îngrijit tăiate – şi îndeajuns de ascuţite pentru a despica gâtul unei persoane. Când a văzut-o uitându-se, buzele i s-au subţiat. Şi-a pus din nou mănuşile, iar orice dovadă a ghearelor a dispărut.

Curând, s-a ivit conacul lui Nathaniel. Fusese construit la intersecţia dintre două străzi care formau un unghi, ceea ce îi conferea a formă curioasă, triunghiulară. Cu abundenţa ei de gargui, sculpturi şi fleuroane ascuţite din piatră, semăna cu un castel înghesuit într-un triunghi sumbru, cu cinci etaje. Când trăsura s-a oprit, Silas a ridicat-o ca să coboare. L-a privit cum plăteşte vizitiului, cuprinsă de o fascinaţie confuză. Cât de ciudat i se părea să vadă cum cineva îl tratează ca pe un gentleman, nu ca pe un demon ori chiar servitor, şi pe vizitiu ducându-şi respectuos degetul la pălărie.

Uşa de la intrarea conacului avea şase ciocănele, toate de mărimi, forme şi metale diferite. Când Silas a deschis uşa, a lovit în cel de-al doilea, în formă de dis, din vârf. Cu toate că era făcut din cupru solid, patinat, nu a scos niciun sunet; însă în adâncurile casei a răsunat un clopot.

Elisabeth a bănuit că fiecare ciocănel corespundea unui etaj, iar cel de-al şaselea, aflat cel mai jos, aparţinea pivniţei. Silas a luat-o din nou în braţe şi a dus-o înăuntru.

Sus a răsunat zgomot de paşi. Nathaniel a apărut pe palier şi a început să coboare câte două trepte o dată. Elisabeth s-a holbat. Nu purta decât o pereche confortabilă de pantaloni şi o cămaşă lălâie, albă, care se vălurea în jurul lui în timp ce cobora în goană scările, desculţ. Părul îi era atât de învălmăşit, încât şuviţa argintie aproape că nu se vedea. Niciodată nu şi-l închipuise aşa, natural, *normal,* dar desigur că nu îşi putea petrece întreaga viaţă purtând mantia de magistru şi afişându-şi zâmbetul cinic. Dincolo de toate astea, era tot un băiat de 18 ani.

Silas a ajutat-o să se aşeze într-unul dintre fotoliile de piele din hol. Elisabeth se simţea la fel de slăbită şi de molatică precum fusese sub influenţa lui Lorelei, căci îşi cheltuise ultimele puteri pentru a se apăra pe alee.

— Silas! a exclamat Nathaniel. Mi-ai adus… o! Ce-i *asta?*

— Asta e Elisabeth Scrivener, stăpâne.

Nathaniel s-a încordat, analizând ceea ce vedea. Emoţiile se succedau pe faţa lui prea repede pentru a le putea urmări. Pentru câteva clipe, a dominat şocul. Şi-a trecut privirea peste pielea ei învineţită şi hainele murdare. Apoi s-a retras înăuntrul lui, iar expresia i s-a înăsprit.

— Asta e o surpriză, a remarcat el pe un ton sacadat, coborând restul scării cu pas măsurat. De ce e aici? Credeam că ţi-am spus că…

Şi-a tăiat vorba aruncând din nou o privire spre Elisabeth, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Are nevoie de un loc unde să stea, a răspuns Silas.

— Şi ţi-ai zis că e o idee excelentă să o aduci tocmai aici?

— Uită-te la ea. E bolnavă. Nu are unde altundeva să se ducă. Când am găsit-o, era urmărită de nişte răufăcători.

Nathaniel a făcut ochii mari, dar a revenit repede la expresia lui obişnuită.

— Bănuiesc că data viitoare o să salvezi orfani şi o să

ajuţi văduvele în vârstă să treacă strada. E absurd.

Articulaţiile degetelor i se albiseră strângând balustrada.

— De când îţi pasă ţie de bunăstarea unei fiinţe umane?

— Nu mie îmi pasă, a răspuns Silas încetişor.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ţie îţi pasă de ea, stăpâne, mai mult decât te-am văzut să-ţi pese de cineva în ani întregi. Nu încerca să negi, a adăugat el când Nathaniel a deschis gura. Nu există un alt motiv pentru care ţi-ai dori cu atâta ardoare ca ea să trăiască.

Elisabeth nu înţelegea ce spune Silas, dar ceva groaznic s-a întâmplat cu expresia de pe faţa lui Nathaniel. A părut să realizeze şi el şi a întors privirea în altă parte.

— Asta e o idee jalnică, i-a tăiat-o el, iar tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine.

— Chiar ştiu mai bine decât oricine.

Silas a traversat holul pentru a sta în faţa lui.

— Mai bine decât tine, în mod sigur. Aşa că pot spune cu toată încrederea că a te izola în casa asta nu o să te scutească de moştenirea familiei. O să te ducă doar la ruină.

Faţa lui Nathaniel s-a strâmbat.

— Ţi-aş putea ordona să o duci de aici.

Câteva clipe, Silas nu a răspuns. Când a făcut-o, a vorbit în şoaptă:

— Da. În conformitate cu termenii învoielii noastre, sunt obligat să mă supun la orice comandă pe care mi-o dai, oricât de mult mi-ar displăcea sau oricât de tare aş fi în dezacord.

Nathaniel a păşit în faţă. Dat fiind că era mult mai înalt, se uita de sus la Silas, care părea foarte mic, aproape insubstanţial, aşa cum era, doar în cămaşă. Silas şi-a coborât privirea respectuos. Cu toate că Elisabeth nu a remarcat nicio schimbare în expresia sau în atitudinea lui, Silas arăta dintr-odată atât de străvechi, de periculos şi atât de înfiorător de politicos, încât Elisabeth s-a înfiorat. Dar Nathaniel nu părea deloc înfricoşat.

— Silas, a început el.

Silas a ridicat capul şi a privit printre gene.

— Se întâmplă ceva, l-a întrerupt el. Ceva important. O simt în ţesătura dintre lumi, vălurind în afară, întinzându-şi influenţa departe în toate direcţiile, iar domnişoara Scrivener i-a stat în cale ca o stâncă. Viaţa ei e diferită de oricare alta văzută de mine. Chiar şi când e acoperită de întuneric, străluceşte atât de puternic încât e orbitoare. Dar nu e invincibilă, stăpâne. Nicio fiinţă umană nu e. Dacă nu o ajuţi, această ameninţare o va doborî.

— Despre ce vorbeşti? Ce ameninţare?

— Nu ştiu.

Privirea lui Silas s-a mutat asupra lui Elisabeth.

— Dar ea ar putea şti.

Nathaniel a rămas nemişcat, iar pieptul i se mişca uşor, însă cu o forţă înfocată, de parcă tocmai alergase la maraton şi încerca să nu arate că rămăsese fără suflare. Obrajii îi erau de un roşu-aprins.

— Bine. Poate să rămână.

S-a răsucit pe călcâie, făcând un semn cu mâna.

— Dat fiind că a fost ideea ta, tu te ocupi de ea. Mă găseşti în birou.

Elisabeth l-a privit cum se îndepărtează în labirintul întunecat al conacului, cu spatele drept şi cu o expresie neutră – moment în care şi-a încetinit mersul şi mai că a întors privirea spre ea. Dar nu a făcut-o. Acesta a fost ultimul lucru de care şi-a amintit Elisabeth înainte să fie înconjurată din nou de întuneric şi să nu mai ştie de ea.

Capitolul 17

ELISABETH S A FOIT în aşternuturile moi. O vreme a stat întinsă, cu mintea la fel de goală ca un cer de vară, într-o confuzie plăcută, iar apoi s-a trezit dintr-odată, în timp ce energia îi curgea prin tot corpul. S-a ridicat în capul oaselor şi a dat pătura la o parte. Mişcarea a deranjat ceva din apropiere, care a zăngănit.

Un serviciu din argint pentru micul dejun fusese aşezat pe pat, lângă ea, strălucind în lumina dimineţii. Miresme îmbietoare de unt topit şi cârnaţi calzi se răspândeau din farfuriile acoperite. Lui Elisabeth i-a lăsat gura apă, iar stomacul a protestat zgomotos. Poate că oprirea lui Ashcroft mai putea întârzia câteva minute.

A întins mâna spre tacâmurile de argint aranjate pe un şervet împăturit, apoi a stat în cumpănă. Îşi amintea vag că fusese spălată şi îngrijită înainte de a fi ajutată să adoarmă de mişcările liniştitoare ale unui pieptăn care îi era trecut prin păr. I s-a suit sângele în obraji, dar s-a hotărât să îi mulţumească lui Silas, chiar dacă se simţea stânjenită. Fusese mult mai drăguţ cu ea decât Hannah, iar acum ştia deja sigur că, atunci când îşi exprimase lipsa de interes în privinţa trupului oamenilor, spusese adevărul.

În timp ce dădea gata micul dejun, a încercat să îşi dea seama de situaţia ei din prezent. Momentul din zi dădea de înţeles că dormise aproape douăzeci şi patru de ore. Febra cedase. Se afla din nou în încăperea liliachie, la fel ca data trecută. Un halat negru de mătase îi acoperea trupul, având aproape lungimea bună pentru statura ei înaltă, ceea ce, bănuia ea, însemna că îi aparţine lui Nathaniel. Mirosea a săpun scump şi mai avea un miros curios, pe care putea să îl identifice, mai degrabă deconcertant, doar ca fiind de *băiat* – ceea ce nu părea că ar trebui să fie un miros frumos, dar era.

Şi-a dat brusc seama de ceva: toate lucrurile ei dispăruseră. Nici măcar nu avea haine curate. Singurul obiect din cameră care îi aparţinea era scrisoarea din Summershall, tot împăturită, aşezată discret pe noptieră. Pesemne că Silas i-o scosese din buzunar. Cum avea să îl înfrunte pe Cancelar câtă vreme acesta dispunea de atât de mult, iar ea de atât de puţin?

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Sunt trează, a spus Elisabeth cu gura plină de plăcintă.

Îl aştepta pe Silas, dar a intrat Nathaniel, complet îmbrăcat de data aceasta, blindat într-o vâltoare de mătase de culoarea smaraldului. Înainte să apuce ea să mai spună un cuvânt, Nathaniel a păşit spre fereastră şi şi-a sprijinit mâinile pe pervaz. Nu părea că ar vrea să o privească. De fapt, părea că îşi doreşte să spună ceea ce venise să spună, iar apoi să plece din cameră cât mai curând posibil.

Elisabeth a terminat de mestecat şi a înghiţit. Aluatul i s-a oprit în gâtul uscat.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să dai de bucluc cu prima ocazie, teroare desăvârşită ce eşti, a spus Nathaniel cu faţa la fereastră.

A rostit cuvintele în grabă, ca şi cum le-ar fi repetat în oglindă.

— Se pare că nici măcar Cancelarul nu a putut face faţă sarcinii de a te ţine departe de pericol. De ce nu eşti în Summershall? Nu contează. O să luăm legătura cu Collegiumul, iar ei o să îţi pregătească o trăsură.

S-a crispat, înclinându-şi faţa.

— Ce-i asta?

Elisabeth se apropiase de el cu scrisoarea din Summershall. Reticent, a luat hârtia. Vârfurile degetelor li s-au atins uşor, iar Elisabeth a observat, surprinsă, că avea bătături în palme. S-a retras împreunându-şi strâns mâinile pe burtă, conştientă dintr-odată că purta haina lui Nathaniel, fără prea mare lucru pe dedesubt.

Acesta şi-a încreţit fruntea în timp ce a citit scrisoarea o dată, de două ori, iar în cele din urmă ochii lui cenuşii au

privit-o, cu o intensitate stânjenitor de pătrunzătoare.

— Nu înţeleg.

— Noul Director nu vrea să mă întorc. M-a scos din evidenţe.

S-a aşezat la loc, la capătul patului.

— Şi am mai multe să-ţi spun.

— Are legătură cu ameninţarea despre care a pomenit Silas?

— Cred că da. Poate ar trebui să te aşezi.

Nathaniel a ridicat din sprâncene, dar a ajuns la o soluţie de compromis, sprijinindu-se de peretele de lângă fereastră. Elisabeth a deschis gura, apoi a ezitat şi a închis strâns ochii. Cuvintele i se adunau în noduri în piept. Era mai greu să înceapă decât se aşteptase. Fusese trădată de prea multe ori, de atât de mulţi oameni. Dacă se înşela în ce îl priveşte pe Nathaniel şi, de fapt, nu putea avea încredere nici în el?

— Nu trebuie să îmi spui dacă nu vrei.

Elisabeth a deschis ochii. Nathaniel o studia cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— E în regulă, a spus el. Ştiu…

S-a gândit puţin la ce urma să spună.

— Ştiu cum e să ai lucruri pe care nu le poţi spune. Nimănui.

Elisabeth s-a simţit cuprinsă de o mare uşurare. *Nu e Cancelarul. Nu e ca doctorul ori ca Gardianul Finch.* Neajutorată, a izbucnit într-un râs dogit. Din corpul ei se străduiau să iasă nişte sunete isterice, aproape nişte hohote, iar în colţul ochilor i s-au adunat lacrimi. A încercat să se oprească, dar nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile; râsul s-a transformat în strigăte de panică.

Se aşteptase ca Nathaniel să se holbeze ca toţi ceilalţi, ca şi cum Elisabeth şi-ar fi ieşit din minţi, căci până şi ea simţea asta, dar felul în care el o privea era… era… era ca şi cum ar fi dat un colţ şi şi-ar fi întâlnit, cu totul neaşteptat, propria privire într-o oglindă, în fracţiunea de secundă în care ochii ei speriaţi aparţineau unui străin. A

fost străbătută de un şoc. Cumva, el chiar înţelegea. Elisabeth şi-a îndreptat privirea în altă parte, în sfârşit în stare să respire ca să se liniştească. Nathaniel nu a zis nimic, doar aştepta.

— *Trebuie* să îţi spun, a rostit ea în cele din urmă, strângând din pumni. E mult prea important. Trebuie să mai ştie cineva, pe lângă mine.

A tras încă o dată aer în piept.

— Totul a început în acea primă seară, cu Cartea Ochilor, când am coborât şi am simţit miros de combustie eterică…

Pe măsură ce vorbea, simţea cum i se ia o greutate de pe umeri. Până acum, nu îşi dăduse seama cât de chinuitor fusese să păstreze toate aceste secrete – să fie singura persoană care ştia despre Ashcroft, conştientă în permanenţă că, dacă i se întâmpla ceva, adevărul se va pierde pentru totdeauna.

Nathaniel o asculta cu atenţie, fără să o întrerupă, iar faţa i se înnegura pe măsură ce înainta relatarea. Când a ajuns la partea despre vraja pe care o folosise Ashcroft asupra ei, peste încăpere s-a aşternut o umbră. La început a crezut că soarele se ascunsese după un nor. Apoi a văzut scânteile de smarald dansând în jurul degetelor lui Nathaniel pe măsură ce camera se cufunda tot mai mult într-o beznă profundă.

S-a oprit.

— Ce…?

Nathaniel fusese atât de concentrat asupra ei încât nu îşi observase propria reacţie. A privit în jur şi a pălit. Întunericul s-a retras.

— Îmi pare rău, a reuşit el să spună. Nu am…

S-a străduit să îşi recapete stăpânirea de sine. Apoi a spus, în sfârşit:

— Ceea ce ţi-a făcut Cancelarul – acea vrajă – nu ar fi trebuit să poţi să îţi mai revii în urma ei. Şi nici nu ar fi trebuit să poţi vedea prin iluziile create de el sau să rezişti farmecelor făcute de servitoarea lui. Se pare că ai un fel de rezistenţă la influenţa demonică – ceea ce ar explica destul

de multe, de fapt, legat de tot ceea ce ţi s-a întâmplat de când cu Cartea Ochilor.

Şi-a trecut o mână prin păr, distras.

— Dar e ciudat. Nu am auzit niciodată de cineva… nu contează. Continuă. De ce zâmbeşti?

Elisabeth nu ştia sigur. Soarele strălucea din nou pe fereastră. Şuviţa argintie din părul lui Nathaniel stătea ridicată în sus, iar el în mod clar nu observase. Şi o credea. În sfârşit. Credea fiecare cuvânt. Cu privirea aţintită la genunchi, a continuat.

— Aşa că, vezi tu, şi-a terminat ea în cele din urmă relatarea, trebuie să merg imediat la Collegium şi să le spun tot ce am auzit. Cred că Ashcroft va ataca Marea Bibliotecă din Fairwater, sabotând pe rând toate Marile Biblioteci. Poate că păstrează Biblioteca Regală pentru final. Dar, dintr-un anume motiv, atacul de la Harrows are o însemnătate specială pentru el.

Nathaniel şi-a îngustat ochii.

— Sistemul de apărare de la Harrows ar trebui să fie impenetrabil. E mai sigur decât Biblioteca Regală.

— Strămoşul lui a construit Marile Biblioteci. Poate că ştie o cale secretă de a pătrunde în ea.

Şi-a muşcat buzele

— Şi în catacomba de acolo sunt două grimoare de Categoria Zece. Dacă reuşeşte…

Nathaniel şi-a îndreptat spatele.

— Înţeleg unde baţi.

— Nu pari surprins de nimic din ceea ce ţi-am spus, a zis Elisabeth, şovăind. Îl cunoşti pe Ashcroft de multă vreme şi cu toate astea mă crezi.

El a privit din nou pe fereastră, dar poziţia îi ascundea faţa.

— Mi-am petrecut ultimele zile gândindu-mă la tot ceea ce ţi s-ar fi putut întâmpla şi la toate persoanele care ar putea fi responsabile pentru asta. Am trecut de faza în care mai pot fi surprins. Şi, în plus, s-a grăbit el să adauge, mi se pare important să nu subestimez niciodată ceea ce ar putea face un vrăjitor. Indiferent cât de buni, de amabili

ori de demni de încredere ar părea – am văzut cu ochii mei de ce sunt capabili.

Linia umerilor şi a spatelui vădea încordare. Era limpede că, pentru el, era o problemă personală.

— Te referi la tatăl tău, a spus ea încet, în timp ce tot ceea ce spuneau oamenii despre Alistair începea să capete sens.

Nathaniel s-a crispat. Un lung moment a domnit tăcerea. Apoi a vorbit, într-o încercare evidentă de a schimba subiectul:

— Înainte nu aveai încredere în mine. De ce te-ai răzgândit?

Elisabeth îşi făcea de lucru cu tivul halatului.

— La început îmi era frică de tine. Acum am înţeles că m-ai ajutat. Şi cred că…

Nathaniel s-a întors spre ea şi a ridicat întrebător din sprânceană.

— Cred că în tine există bunătate, i-a scăpat ei. Cu toate că încerci să pretinzi altceva.

Sprânceana s-a ridicat şi mai mult.

— Aşa că speri că te-aş putea ajuta să îl dai în vileag pe Ashcroft?

— Da, a răspuns ea.

— De ce?

— Pentru că asta trebuie făcut.

El a slobozit un râs neîncrezător. Suna aproape dureros, ca şi cum cineva l-ar fi lovit.

— Spune-mi, ai vreo probă? Un motiv? Ashcroft e cel mai puternic om din regat, iar reputaţia lui e la fel de fără pată precum lenjeria Reginei. Toată lumea îl adoră.

— Ştiu că studiază Codex Daemonicus. Orice s-ar găsi acolo, îi explică planurile.

— Vrăjitorii au studiat Codexul timp de sute de ani şi nu au găsit nimic de valoare.

A clătinat din cap.

— Ai putea să îţi prezinţi acuzaţiile în faţa Collegiumului, chiar şi în faţa Reginei, dar nimeni nu te-ar crede. Ashcroft a făcut să fii declarată nebună. Are un diagnostic pus de

un doctor şi, după cum se pare, zeci de martori din înalta societate.

Elisabeth răsucea halatul în mâini. Nathaniel a continuat imediat:

— Ar fi cuvântul tău, o ucenică de bibliotecar căzută în dizgraţie, împotriva opiniei celor mai respectaţi oameni din Austermeer.

— Dar dacă ai veni cu mine şi le-ai spune…

— Nu am nimic de spus. Aş putea să jur mult şi bine pentru onestitatea ta, dar fapt e că nu am fost martor la nimic din ceea ce mi-ai spus. Toţi m-ar vedea excesiv de atent cu tine şi, după acel dezastru cu presa, ar presupune doar că…

Şi-a trecut din nou mâna prin păr, de data asta mai apăsat.

— Că ce?

Nathaniel s-a strâmbat.

— Un sfat, Scrivener. Orice ar face Ashcroft, lasă-l în pace. A terminat cu tine – acum eşti în siguranţă. O să găsesc o modalitate de a lămuri problema cu Summershall şi apoi o să te poţi întoarce acasă, la viaţa ta inocentă de la ţară.

— Nu.

Elisabeth s-a ridicat brusc de unde stătea, la capătul patului.

— Nu o să mă întorc până nu îl opresc.

Faţa lui Nathaniel a devenit aspră.

— Uneori oamenii mor, a zis el printre dinţi, iar tu nu poţi face nimic ca să împiedici asta.

— O să-i salvez.

— O să li te alături, i-a aruncat el.

Elisabeth a fost cuprinsă de furie. I-a crescut în inimă, i-a sfârâit pe piele, i-a gâdilat rădăcinile părului. A înaintat spre Nathaniel până când nasurile lor aproape că s-au atins.

— Mai bine decât să nu fac nimic! a strigat ea.

Timp de câteva clipe, el nu a răspuns. Au stat aşa, săgetându-se cu privirea, la fel de înalţi. Elisabeth îi simţea

răsuflarea pe faţă. Când, în cele din urmă, a vorbit, s-a străduit să nu ridice tonul.

— Ai fost atacată, siluită, hărţuită, lăsată pe străzi să mori de foame. Nu ai sorţi de izbândă. Dacă mergi mai departe pe calea asta, o să mori. De ce nu renunţi?

Elisabeth se holba la el. Oare asta făceau oamenii – renunţau, pur şi simplu? Când există pe lume atâtea de iubit, atâtea pentru care merită să lupţi?

— Nu pot, a spus ea înverşunată. N-o s-o fac niciodată.

Buzele lui Nathaniel s-au deschis pentru a rosti o replică ce nu a mai sosit. Privirea ei s-a mutat asupra gurii lui şi asta a fost tot ce a trebuit pentru ca atmosfera dintre ei să se schimbe. Lui Elisabeth i s-au aprins obrajii când şi-a dat seama cât de aproape erau unul de altul; Nathaniel a făcut ochii mari, iar pupilele îi erau negre.

A făcut brusc un pas în spate. Apoi s-a întors pe călcâie şi a apucat marginea uşii. Revenindu-şi repede, Elisabeth a prins-o înainte să poată el să o trântească între ei.

— Ce a vrut Silas să spună când a zis că îţi pasă de mine? l-a provocat ea.

Părul căzut îi ascundea faţa lui Nathaniel, lăsând să se vadă numai linia maxilarului.

— Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să ştii că nu e bine să-i asculţi pe demoni.

Nathaniel avea dreptate. Ce ar spune Directoarea dacă ar vedea-o acum, gata să accepte adăpostul oferit de casa unui vrăjitor şi a demonului lui? Din pricina şocului, strânsoarea degetelor ei a slăbit. Uşa i-a scăpat din mână, dar Nathaniel nu a trântit-o, aşa cum s-ar fi aşteptat Elisabeth – s-a închis cu un ţăcănit uşor. În timp ce zgomotul paşilor lui devenea tot mai slab, ea s-a lipit de interiorul uşii şi s-a frecat la ochi cu nodurile degetelor. Încerca să îşi scoată din minte imaginea fantomatică a Directoarei.

Înainte părea foarte uşor să deosebeşti binele de rău. Gardienii respectau un cod simplu: să protejeze regatul de influenţele demonice şi să nu se amestece niciodată în vrăjitorie. Dar oare ce trebuia să facă ea în condiţiile în

care codul se întorsese împotriva lui însuşi? Dacă nu ar fi acceptat ajutorul lui Silas, probabil că ar fi murit şi orice speranţă de a-l demasca pe Ashcroft ar fi pierit împreună cu ea. Cu siguranţă, datoria ei era să caute să se facă dreptate, cu orice preţ.

Confuzia s-a stârnit înăuntrul ei ca o boală. Poate că, dacă avea asemenea gânduri, nu era sortită să devină gardian. Chiar şi aşa, refuza să se întoarcă. Trebuia să găsească o copie a Codexului. Trebuia să afle ce pune Ashcroft la cale. Şi nu era loc mai potrivit pentru a începe decât casa unui vrăjitor.

Capitolul 18

LUMINA DE CULOAREA smaraldului se strecura prin crăpătura de sub uşă, făcând să se vadă praful şi urmele de pe podeaua de lemn. Afară, pe coridor, Elisabeth se mişca de pe un picior pe altul. Petrecuse ore întregi explorând conacul. După ce îşi vârâse capul în nenumărate încăperi nefolosite, cu mobilele acoperite cu cearşafuri, a dat peste aceasta, ascunsă într-un colţ al primului etaj. Nathaniel stătuse închis înăuntru toată ziua, făcând cine ştie ce vrajă: din când în când îl auzea fâţâindu-se de colo colo ori murmurând o incantaţie. Elisabeth aşteptase întreaga după-amiază, dar el nu a ieşit niciodată. Începea să îşi piardă răbdarea.

O privire aruncată de-a lungul coridorului i-a confirmat că în casă era la fel de pustiu ca întotdeauna. În afară de Silas, care părea a fi ieşit, nu întâlnise niciun servitor. Şi-a luat inima în dinţi şi a ciocănit.

— Credeam că n-o să te întorci înainte de cină, a zis Nathaniel pe un ton colocvial. Ei bine, intră mai repede. Mi-ar fi de folos părerea ta…

S-a întors în momentul în care uşa s-a deschis, iar expresia de pe faţă i-a devenit ursuză.

— Scrivener.

Elisabeth nu a răspuns, prea ocupată să se holbeze cu gura deschisă la ceea ce vedea în jur. Uşa nu dădea într-o încăpere, ci într-o pădure. Nathaniel stătea în mijlocul unui luminiş cu muşchi pe jos, unde pământul era acoperit cu petice de lumină datorită razelor de culoarea jadului care străbăteau printre pinii uriaşi. Grupuri de fluturi de mărimea unei farfurii erau strânşi pe trunchiurile copacilor, cu aripile lor de un turcoaz irizat deschise în evantai, iar trilurile păsărilor străbăteau aerul în note curgătoare. Pădurea părea că se întinde la nesfârşit, iar

adâncurile ei erau învăluite în rotocoale de ceaţă care, din când în când, se destrămau pentru a da la iveală, în depărtare, mici porţiuni ale unor coaste de deal întunecate şi izvoare acoperite cu o spumă albă.

Entuziasmul lui Elisabeth şi-a luat avânt când a trecut pragul, păşind dintr-o lume în alta. A tras în piept mireasma de muşchi zdrobit şi de sevă de pin şi a ridicat mâna pentru ca lumina verzuie să îi pătrundă printre degete.

Nathaniel a privit-o câteva clipe în tăcere. Apoi pe buze i-a apărut un zâmbet trist.

— Nu te entuziasma prea tare. Nimic din toate astea nu e real. Vezi? E doar o iluzie la care lucrez pentru Balul Regal.

A făcut un semn cu mâna şi scena s-a înceţoşat asemenea unui tablou în acuarelă lichidă întors pe o parte. Elisabeth a clipit în timp ce privea cum ferigile se descompun în şuviţe de ceaţă verzuie; fluturii au dispărut asemenea unor baloane de săpun. Curând s-au făcut nevăzuţi şi ultimii copaci şi, în locul pădurii, Elisabeth s-a trezit la intrarea într-un birou.

Dar această încăpere nu semăna deloc cu biroul lui Ashcroft – nu semăna cu nicio altă încăpere în care se mai aflase ea până atunci. Era uimitoare. Abia dacă îţi puteai face loc să păşeşti fără să dărâmi ceva. De peste tot ameninţau să se răstoarne hârtii, fixate ici şi colo cu nişte instrumente bizare din bronz şi sticlă. Un glob incrustat cu nestemate strălucea într-un colţ, pe un suport din alamă, iar scheletul articulat al unei păsări uriaşe atârna pe sârme, deasupra capului lui Nathaniel. Tavanul se continua în sus printr-un tunel, cale de cinci etaje, terminându-se cu o lucarnă care lăsa să pătrundă razele luminoase ale soarelui. Iar pe rafturi, care se răsuceau iar şi iar, accesibile doar cu ajutorul unor scări…

Faţa lui Elisabeth s-a luminat.

— Grimoare, a şoptit ea, şi mai încântată decât înainte.

Pe chipul lui Nathaniel a apărut o expresie ciudată.

— Îţi place locul ăsta?

— Bineînţeles că-mi place. Sunt cărţi aici.

El a rămas în loc, fără să încerce să o împiedice, aşa că Elisabeth s-a urcat pe cea mai apropiată scară. Zărise pe raft un titlu cunoscut, care clipea din aurituri ca să atragă atenţia. Când a întins mâna după ea, cartea s-a desprins dintre vecinele ei şi i-a aterizat nerăbdătoare în mână.

— Ştiam eu că trebuie să fii undeva! i-a spus Elisabeth Lexiconului.

Nu îl mai văzuse din călătoria înspre Brassbridge.

— Nu pot să cred că te-a furat!

Grimoarul a foşnit vinovat. Elisabeth a privit peste umăr, la haosul fantastic şi lucitor care domnea în birou. Din punctul ei de observaţie, a văzut cum în cămin dănţuiau flăcări de culoarea smaraldului, iar deasupra lor un cazan de sticlă trimite în sus, pe coş, rotocoale de aburi purpurii. Nu erau aici nici cranii, nici picioare de cioară retezate şi nici fiole cu sânge. De fapt, biroul părea… prietenos. Elisabeth s-a încruntat gânditoare şi s-a întors din nou spre Lexicon.

— Presupun că stai mai bine aici decât la Ashcroft, a recunoscut ea.

— Ce vrei? a întrebat Nathaniel din spatele ei. Bănuiesc că există un motiv pentru care ai năvălit peste mine.

Elisabeth a băgat Lexiconul sub braţ.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Nathaniel s-a întors şi a început să răsfoiască printre hârtiile de pe birou, dând impresia că nu face nimic anume, decât să creeze o dezordine şi mai mare.

— Credeam că m-am făcut bine înţeles de dimineaţă. Nu am de gând să te ajut să fii ucisă.

— Vreau doar să împrumut nişte cărţi.

— Iar această pornire suspect de bruscă nu are absolut nimic de-a face cu Ashcroft?

Elisabeth a zărit câteva instrumente fragile din sticlă aranjate pe o masă din apropiere. A coborât de pe scară şi s-a îndreptat către ele.

— Ce sunt astea? a vrut ea să ştie. Par casante.

— Nu le atinge, s-a grăbit Nathaniel să îi spună. Nu… nu

te atinge nici de ăla, a adăugat când ea şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se către globul incrustat cu nestemate.

Cum nu l-a băgat în seamă, Nathaniel şi-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Bine! Fă ce vrei, teroare absolută ce eşti! Poţi împrumuta câte grimoare vrei, atâta vreme cât nu te atingi de altceva. Asta e condiţia.

Elisabeth radia. El a privit-o o vreme, apoi şi-a îndreptat din nou ochii spre birou.

— Ce e?

— Ai nevoie de nişte haine noi, a spus el, prefăcându-se că citeşte o hârtie.

Elisabeth ştia că se preface, pentru că ţinea hârtia cu susul în jos.

— În ritmul ăsta o să rămân fără pijamale. O să îl pun pe Silas să se ocupe de asta – lui îi plac lucrurile de felul ăsta. Pregăteşte-te să fii îmbrăcată la modă, Scrivener, pentru că el nu se mulţumeşte cu mai puţin.

Elisabeth s-a înroşit. Uitase că purta tot halatul lui Nathaniel. A încercat să îndepărteze amintirea ochilor lui întunecaţi şi a buzelor întredeschise, aflate la numai câţiva centimetri de ale ei.

— Felul în care vorbeşti despre Silas… chiar ai încredere în el, nu-i aşa?

În mod neaşteptat, Nathaniel a izbucnit în râs.

— Cu preţul vieţii.

Lui Elisabeth i-au trebuit câteva secunde să priceapă dublul înţeles al răspunsului, iar când a făcut-o, şi-a simţit inima grea. Era uşor de uitat că Nathaniel se tocmise cu Silas pe viaţa lui în schimbul serviciilor acestuia. Cât de mult din ea? Nu a îndrăznit să întrebe.

Elisabeth s-a scuturat de gândurile acestea tulburătoare şi şi-a îndreptat atenţia spre ceea ce avea de făcut în continuare. În timp ce Nathaniel se întorsese la munca lui, ea a urcat pe scările din birou şi a scos din rafturi toate grimoarele care i se păreau promiţătoare. Lumina şi-a schimbat unghiul şi a devenit mai puternică, intrând pe

lucarnă într-un unghi abrupt. Orele s-au scurs, dar Elisabeth aproape că nu a observat. Era din nou unde îi era locul, înconjurată de şuşotitul şi fâsâitul paginilor; mirosul dulceag şi mucegăit al cărţilor. Din când în când, privea în jos, să vadă ce face Nathaniel şi îl vedea examinând fluturi şi flori magice prin lentilele unei lupe cu aspect bizar. Acesta nu i-a întors niciodată privirea. Dar câteodată, când stătea cu spatele, ar fi putut jura că i-a simţit privirea aţintită asupra ei, la fel de uşoară precum atingerea aripii unui fluture.

După-amiaza târziu, a ieşit din birou clătinându-se sub greutatea unui teanc atât de uriaş de grimoare, încât trebuia să îşi încline capul ca să vadă pe lângă ele. Nu părea o idee înţeleaptă să urce trei rânduri de scări până în dormitor. A dus în schimb cărţile într-o cameră pe care o descoperise în timpul explorărilor ei: un mic salon de primire vârât într-un ungher călduros şi însorit al conacului, cu fotolii moi aranjate în jurul unui şemineu în care cineva lăsase un buchet de levănţică uscată, cu florile acum maronii şi sfărâmicioase din pricina vechimii. A aşezat grimoarele pe măsuţa de cafea şi a strănutat din cauza norului de praf care s-a ridicat de pe suprafaţa ei.

O prezentare din Lexicon a făcut-o să îşi concentreze atenţia asupra lui Aldous Prendergast, autorul acelui Codex Daemonicus. Cărţile pe care le alesese pentru început erau toate grimoare de Categoria Unu şi Doi, cu secţiuni despre istoria secolului al XVI-lea. Unul dintre ele mai cu seamă arăta promiţător: Ghidul Complet al Personajelor Istorice, aparţinând lui Lady Primrose, ediţia nouă şi revizuită, care tot adresa insulte delicate, feminine, măsuţei de cafea şi care a refuzat să se deschidă până când Elisabeth nu s-a dus să împrumute de la Nathaniel o pereche de mănuşi din piele de ied.

Cu toate astea, până la căderea nopţii, grimoarele dezvăluiseră dezamăgitor de puţine informaţii. Elisabeth a citit că Prendergast îşi dedicase viaţa studierii demonilor şi a Celuilalt Tărâm. Era obsedat de munca lui şi chiar a mers atât de departe încât să pretindă că fusese în Celălalt

Tărâm, lucru care părea a fi începutul polemicii lui cu Cornelius. Cei doi erau prieteni apropiaţi înainte ca Prendergast să scrie Codexul. Curând după aceea, Cornelius făcuse să fie declarat nebun şi îl izolase într-un turn. Unde acesta a murit după ce căzuse într-un soi de comă. Lui Elisabeth nu i-a scăpat că Ashcroft încercase să scape de ea cam în acelaşi fel. Nu e de mirare că urletele psihice ale volumului se dezlănţuiseră furioase din pricina trădării.

Dar niciunul dintre grimoare nu conţinea ceea ce avea ea nevoie: un indiciu pentru secretul pe care Prendergast l-ar fi putut ascunde în interiorul Codexului – sau, lăsând asta la o parte, unde ar putea găsi o copie ca să o studieze.

Enervată, a pus deoparte ultimul grimoar şi a privit pe fereastră. Aproape că se făcuse prea întuneric ca să mai citească. În salon se aşternuse o penumbră albăstrie, iar afară zgomotul traficului slăbise. Gândurile i s-au învălmăşit când afară a trecut hurducăind o trăsură, lucioasă din pricina ploii şi pe al cărei acoperiş erau lipite frunze strălucitoare, galbene. Până acum, atacurile asupra Marilor Biblioteci surveniseră la distanţă de circa două săptămâni. Asta însemna că mai avea doar o săptămână la dispoziţie pentru a-l da în vileag pe Ashcroft, înainte ca acesta să atace Marea Bibliotecă din Fairwater, şi mai puţin de o lună înainte să ia în vizor Harrows. Abia dacă începuse şi deja nu mai avea destul timp la dispoziţie.

— Domnişoară Scrivener?

Elisabeth a tresărit. Silas stătea în uşa încăperii cu o tavă de argint în mâini.

— Mi-am permis să îţi aduc cina, dacă nu cumva preferi să vii în sufragerie.

Elisabeth a făcut în grabă loc pe măsuţa de cafea, fără să ţină seama de sunetele indignate de protest ale lui Lady Primrose.

— E în regulă. Mulţumesc.

L-a privit pe Silas punând tava pe măsuţă. Mai devreme, se aventurase în bucătărie şi nu văzuse pe nimeni.

— Tu găteşti singur toată mâncarea aici?

— Da, domnişoară.

Silas a aprins lampa cu ulei din colţ, apoi s-a dus să tragă draperiile. Era ciudat să îl vadă îndeplinind asemenea sarcini banale. Silueta lui palidă, suplă, părea eterică în lumina amurgului, prea puţin omenească.

— L-am slujit pe Master Thorn în toate privinţele în aceşti ultimi şase ani.

Am ajuns să mănânc mâncare făcută de un demon, a constatat ea cu stupoare. Nu era mai puţin adevărat că îi datora viaţa lui Silas. Nu părea corect că era obligat să o servească.

— Nu ai vrea… nu ai vrea să mănânci cu mine?

El a stat puţin, cu capul înclinat.

— Tu ai vrea?

Elisabeth a ezitat, neştiind ce să spună.

El o cerceta printre gene.

— Eu nu mănânc hrană de oameni, domnişoară – nu fără motiv. Pentru mine nu are decât gust de cenuşă şi de praf.

Silas a tras draperiile. Înainte ca acestea să acopere complet fereastra, Elisabeth a observat că răsuflarea lui nu abureşte geamul.

— Dar o să iau cina cu tine, dacă vrei.

Oare îl jignise? Era întotdeauna prea greu de spus.

— În cazul ăsta, nu te mai deranjez.

Silas a înclinat din cap şi a dat să plece.

— E foarte bună, i-a scăpat lui Elisabeth. Nu am mai mâncat atât de bine decât la Conacul Ashcroft, dar aş prefera să uit despre asta. Eşti un bucătar grozav, cu toate că habar nu am cum reuşeşti, dacă nu poţi gusta nimic.

Silas a venit mai aproape. Elisabeth a tresărit, auzind din nou cuvintele stângace, dar el nu părea insultat de lauda neîndemânatică. Ba chiar în trăsăturile lui ca alabastrul a apărut o urmă de satisfacţie. A înclinat din nou din cap, mai adânc de data aceasta, şi s-a făcut nevăzut în întunericul de pe coridor.

În ziua următoare a intrat în salon cu un al doilea teanc de cărţi şi a descoperit că, în absenţa ei, fiecare

centimetru fusese şters de praf şi lustruit, covorul fusese bătut, cearşafurile date la o parte de pe mobilele rămase; geamurile în formă de diamant ale ferestrelor scânteiau între rame. În încăpere plutea o aromă dulceagă, care, a descoperit Elisabeth, provenea de la noul buchet de levănţică din cămin. Nici chiar Lady Primrose nu a găsit nimic de criticat, recurgând doar la câteva adulmecări rezervate înainte de a se cufunda, fără tragere de inimă, în tăcere.

Elisabeth a petrecut încă o după-amiază citind fără succes. La primele două zile s-a adăugat o a treia şi tot nu s-a apropiat de vreun răspuns. Uneori atenţia îi rătăcea în timp ce se căţăra printre grinzile din biroul lui Nathaniel, iar atunci se oprea ca să îl privească adăugând un ingredient în cazanul de sticlă, din care se ridica în continuare fumul purpuriu, sau invocând un stol de păsări colibri care ţâşneau pe lângă el ca nişte săgeţi irizate de viridin. Lumina care pătrundea pe sus îi contura linia umerilor şi îi răsfira părul răzvrătit. Câteodată, când căldura soarelui se înteţea, Nathaniel îşi dădea jos vesta şi îşi sufleca mânecile. Atunci a văzut Elisabeth cicatricea înfiorătoare pe care o avea pe partea interioară a antebraţului drept, încă şi mai îngrozitoare aici decât în coridorul slab luminat al hanului.

El a continuat să nu o bage în seamă, dar nu era vorba, a descoperit, spre surprinderea ei, Elisabeth, de o tăcere neprietenoasă. Era aproape ca şi cum ar fi fost din nou în Summershall, văzându-şi de treabă împreună cu ceilalţi bibliotecari care făceau acelaşi lucru la mică distanţă, într-o atmosferă plăcută. Nu a vrut să analizeze prea în detaliu acest gând, căci părea un lucru greşit faptul că biroul unui vrăjitor era, în mod curios, la fel de primitor ca acasă.

Hainele i-au sosit prin amabilitatea lui Silas, o paradă de rochii din mătase în nuanţe de azuriu, roz şi crem cu dungi. După ce le-a probat şi s-a minunat de noutatea de a avea haine care nu lasă să i se vadă toată glezna, Elisabeth a mutat, cu un sentiment de vinovăţie, rochia albastră în fundul şifonierului. Culoarea nu îi mai amintea de uniforma

unui gardian, ci de timpul petrecut ca ostatică în Conacul Ashcroft. Avusese coşmaruri despre asta, iar amintirile ei din ultimele câteva săptămâni se amestecau, formând orori fantomatice – cum că zace fără niciun ajutor, robită de farmecele lui Lorelei, în timp ce Ashcroft o răpune pe Directoare de faţă cu ea ori în timp ce un angajat în uniformă îi leagă picioarele cu curele din piele, iar domnul Hob stă alături, fără să clipească. Se trezea din aceste vise îngrozită şi transpirată, iar după asta îi lua ore până să adoarmă la loc.

Descoperirea s-a produs în cea de-a treia seară de când începuse cercetările şi s-a petrecut absolut din întâmplare. Îşi lua notiţe în salon când s-a iscat o bătaie între Lady Primrose şi un grimoar de Categoria Doi numit Registrul Nobiliar al lui Throckmorton, care toată după amiaza scuipase, când şi când, grămezi de cerneală spre celelalte grimoare. În cele din urmă, lui Lady Primrose i-au cedat nervii. Salonul s-a transformat imediat într-un vârtej de praf şi pagini fluturate; apoi Throckmorton s-a băgat sub un dulap, disperat să ajungă cât mai departe cu putinţă de răzbunătoarea Lady Primrose, care scotea un ţipăt ascuţit, ca un ceainic.

— Nu pot să spun că îmi pare rău pentru tine, a zis cu asprime Elisabeth, ghemuindu-se pe mâini şi pe genunchi ca să îl tragă afară pe Throckmorton, ca pe o pisică neascultătoare. Ar trebui să ai mai multă minte decât să provoci un alt grimoar.

Atunci l-a văzut: lucirea obiectului de metal înfipt în spatele dulapului, în care bătea direct lumina soarelui. Orice era, arăta ca şi cum ar fi alunecat şi s-ar fi pierdut, prins între dulap şi perete. Elisabeth a întins mâna după el, dar şi-a retras imediat degetele, şocată. Obiectul era rece ca gheaţa. Şi-a înfăşurat mâna în fustă şi a încercat din nou, de data aceasta ridicând cu grijă obiectul ca să îl privească.

Era o mică oglindă de mână, a cărei ramă de argint era bogat ornamentată cu tot felul de spirale elaborate. Dar nu era orice fel de oglindă. De marginile ramei atârnau

ţurţuri, iar sticla era acoperită cu un strat de gheaţă. Când a privit mai de aproape, Elisabeth nu a văzut nici urmă din propria imagine reflectată. Pe suprafaţa oglinzii pluteau tot felul de imagini fantomatice, neobişnuite, care se mişcau pe sub gheaţă.

Mai întâi oglinda i-a arătat un salon gol dintr-o casă necunoscută, ale cărei culori erau, din pricina gheţii, doar sugerate. Elisabeth a tras aer în piept când un copil care râdea a traversat în fugă salonul, urmărit de o dădacă. Apoi imaginea s-a învârtejit, fiind înlocuită de un birou în care şedea un bărbat care semna nişte hârtii, apoi s-a schimbat din nou, arătându-i o sufragerie în care o femeie cânta la pian, în timp ce o alta broda alături. Elisabeth a privit fermecată. Erau oameni adevăraţi. Judecând după unghi, îi vedea prin intermediul oglinzilor din încăperile lor.

Şi-a apropiat oglinda de faţă. De fiecare dată când respira, răsuflarea ei aburea gheaţa, iar în curând în centru s-a format o pată pe gheaţa topită prin care se vedea clar, iar imaginile au devenit colorate. Salonul s-a umplut de notele zăngănite la pian, care se auzeau ca şi cum ar fi răsunat în spatele unei uşi închise din casa lui Nathaniel, la o distanţă de doar câteva încăperi. Elisabeth a simţit în piept o durere stingheră.

— Mi-aş dori să îmi arăţi pe cineva cunoscut, i-a şoptit ea sticlei. Mi-aş dori să mi-o arăţi pe prietena mea Katrien a spus ea.

Muzica pianului a încetat. Femeia s-a încruntat şi a ridicat privirea direct spre Elisabeth. A făcut ochii mari şi a sărit ţipând de pe scaun. Elisabeth nu a mai asistat la restul scenei. Încă analiza faptul că femeia a putut să o vadă, când imaginea s-a învârtejit din nou. De data aceasta, îi arăta propria cameră din Summershall.

Camera ei – şi a lui Katrien. Aceasta şedea pe pat, răsfoind un teanc de foi mâzgălite cu însemnări. Vechea pătură a lui Elisabeth era acoperită cu ghemotoace de hârtie, care erau adunate şi în marginile camerei, asemenea unor mormane de zăpadă. Unele dintre ele se

aflau pe dulap, sprijinite de oglindă, acoperite de un scris urât, voit indescifrabil. Era limpede, Katrien punea ceva la cale.

Lui Elisabeth i s-a pus un nod în gât. Oglinda îi tremura în mână. Nu se aşteptase ca aceasta să îi asculte cererea. Dacă Collegiumul afla că folosise un obiect magic, nu avea să mai fie primită niciodată într-o Mare Bibliotecă. Nu numai atât, dar nici nu ştia cum funcţiona oglinda sau de unde îşi trăgea forţa magică – poate că era periculos de folosit. Ar trebui să o pună înapoi unde o găsise şi să nu o mai atingă niciodată.

Dar aceasta era Katrien – cu adevărat Katrien, chiar în faţa ei. Şi nu avea puterea să îi întoarcă spatele.

— Katrien, a şoptit ea.

Katrien a sărit în sus, apoi s-a răsucit de jur-împrejur.

— Elisabeth! a exclamat ea, alergând către dulap, iar faţa ei a umplut suprafaţa oglinzii. Ce se întâmplă? Eşti prizonieră?

S-a oprit ca să cerceteze ceea ce o înconjura pe Elisabeth.

— Unde eşti?

— Am atâtea să îţi spun. Aşteaptă! Nu pleca!

— Nu plec nicăieri! Dar, Elisabeth, imaginea ta se estompează – ai devenit transparentă…

Gheaţa începuse din nou să se întindă. Elisabeth a răsuflat din nou peste oglindă, dar fără niciun efect. De data aceasta, gheaţa nu s-a mai retras. În timp ce se străduia să găsească o soluţie, i-a venit o altă idee. În Marea Bibliotecă, Katrien avea acces la resurse inaccesibile lui Elisabeth.

— Am nevoie de ajutorul tău, a zis ea în cercul care se micşora cu repeziciune. Nu am timp să-ţi explic, dar e important.

— Orice, a spus, solemn, Katrien.

— E un grimoar numit Codex Daemonicus. Cred că e de Categoria Cinci sau Şase. Trebuie să aflu unde se poate găsi o copie…

Ultima porţiune a îngheţat la loc, iar suprafaţa oglinzii a

devenit albă ca laptele. Elisabeth nu avea cum să ştie dacă Katrien o auzise. S-a aşezat şi a strâns din ochi ca să stăvilească lacrimile de ciudă.

Aproape tot restul zilei a ţinut oglinda ascunsă sub perna fotoliului, şi a verificat-o periodic. Dar părea că îşi epuizase magia. Nu îi mai arăta nimic, doar un oval alb, gol. În acea noapte a stat întinsă în pat, urmărind o rază de lună cum se mişcă pe tavan şi întrebându-se ce să facă. Oglinda era aşezată pe covor, lângă ea, iar răceala ei de gheaţă îi făcea pielea de găină pe braţe. Katrien părea deopotrivă destul de aproape ca să o atingă şi mai departe decât oricând.

Poate că ar trebui să vorbesc cu Nathaniel, şi-a zis ea. *El va şti dacă există vreo modalitate de a-i reface puterea magică.*

A alungat însă imediat ideea. Nathaniel părea dispus să îi tolereze eforturile de a-l da în vileag pe Ashcroft, dar numai cu condiţia să nu îl implice în niciun fel. Ar putea să-i ia oglinda, mai ales dacă se dovedea a fi periculoasă ori dacă s-ar teme că ar putea să o spargă. Mai bine să aştepte să vadă dacă nu cumva puterea magică are să se întoarcă de la sine.

Nathaniel… tot nu îl înţelegea. Nu se purta urât cu ea, dar era limpede că nici nu era încântat de prezenţa ei. Venirea ei îl deranja – discuţia cu Silas arătase limpede acest lucru. Nu mâncau niciodată împreună, iar el îi vorbea doar când era absolut necesar. Când nu se aflau în biroul lui, o evita cu totul.

Poate că nu voia să o încurajeze. Poate nu îl interesau femeile, aşa cum dăduseră de înţeles doamnele la cina de la Conacul Ashcroft, ori poate că era precum Katrien, pe care nu o interesau deloc chestiunile romantice. Oricare dintre cele două ar putea explica de ce nu făcea curte nimănui. Dar Elisabeth nu se înşelase asupra felului în care i se întunecaseră ochii cu o dimineaţă în urmă sau în ce priveşte tensiunea care saturase aerul dintre ei.

S-a întors sub pătură, neliniştită. Şi-a imaginat că se furişează pe coridor, în cămaşă de noapte, şi bate la uşa

dormitorului lui Nathaniel. L-a văzut cu ochii minţii cum răspunde în întuneric, cu părul ciufulit de la somn, cu cămaşa de noapte desfăcută în faţă. Când în cele din urmă s-a adâncit în somn, în minte îi stăruiau amintiri legate de cât de moale îi era părul în Summershall şi de bătăturile pe care i le simţise pe degete când îi atinsese mâna.

Când s-a trezit în dimineaţa următoare, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ridice şi să ia oglinda, împrejurul căreia s-a revărsat ca o perdea părul ei încâlcit. Puterea magică revenise. Pe sub gheaţă se mişcau din nou imagini. Dar înainte să apuce să o invoce pe Katrien, a răsunat un ciocănit în uşă. Elisabeth a băgat oglinda sub pătură, ţinându-şi răsuflarea.

Silas s-a strecurat înăuntru, aducând micul dejun. Şi-a trecut peste ea ochii galbeni, dar, dacă a simţit ceva în neregulă, nu a spus nimic. Elisabeth i-a mulţumit în grabă când i-a adus tava şi, când şi-a dat seama că mulţumirile ei sunaseră mai degrabă ciudat, a luat o plăcintă şi şi-a vârât-o întreagă în gură. Pe Silas nu părea să-l surprindă nimic din felul în care se purta ea, căci s-a înclinat şi a plecat fără să spună nimic. Elisabeth a aşteptat o vreme după plecarea lui, ştiind că avea simţurile mult mai ascuţite decât ale oamenilor. Apoi s-a chinuit să scoată din nou oglinda, fără să ţină seama de muşcătura metalului îngheţat.

— Arată-mi-o pe Katrien, a poruncit ea şi a suflat peste sticlă.

Oglinda s-a învârtejit. Katrien stătea întinsă cu faţa în jos pe pat, îngropată în ghemotoace de hârtie. După ce Elisabeth i-a rostit numele de câteva ori, aceasta s-a trezit, horcăind, şi s-a rostogolit pe jos. Elisabeth a tresărit din pricina bufniturii produse când Katrien a căzut pe covor.

— Eşti bine? a întrebat-o ea.

Katrien a mers poticnit spre oglindă, mijind din ochi în lumina dimineţii.

— Şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, dar văd că îţi mănânci micul dejun în pat.

— Deocamdată sunt în siguranţă, i-a spus Elisabeth, ezitând. Katrien, arăţi…

Palidă. Extenuată. Şi-a reproşat că nu observase asta cu o zi în urmă. Pungile de sub ochii lui Katrien şi paloarea cenuşie a tenului ei măsliniu vorbeau despre mult mai mult decât o noapte de somn pierdută.

Prietena ei a aruncat o privire peste umăr, spre uşă, şi a rămas tăcută câteva secunde, ca pentru a se asigura că nu e nimeni afară.

— Directorul Finch conduce locul ăsta ca pe o închisoare, a mărturisit ea cu voce joasă. La fiecare câteva zile, gardienii inspectează camerele la întâmplare. A dublat cantitatea de muncă pe care o au de făcut ucenicii, iar dacă nu o îndeplinim, suntem aruncaţi în carceră.

Şi-a frecat încheietura, unde Elisabeth a zărit urme umflate de nuia.

— Dacă ţi se pare că eu arăt rău, să îl vezi pe Stefan! Dar nu-ţi fă griji. Nu o să mai dureze prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-aş spune, dar mi-e teamă că iar n-o să mai avem timp. Ai încredere în mine. Am totul sub control.

S-a aplecat mai aproape de oglindă.

— Am reuşit să arunc o privire peste registre noaptea trecută.

Elisabeth s-a îndreptat de spate.

— Ai găsit-o?

Katrien a încuviinţat din cap.

— Nu au existat niciodată mai mult de două copii după Codex Daemonicus. Una a dispărut cu sute de ani în urmă, iar cealaltă este undeva, în rafturile Bibliotecii Regale.

— Aşadar, copia lipsă trebuie că se află în posesia lui Ashcroft…

Vocea i-a scăzut, în timp ce îşi frământa creierul. Aflase de la Silas că Biblioteca Regală era una dintre clădirile cu acoperiş înalt şi ascuţit care dădeau înspre râu, nu departe de Hemlock Park.

— Elisabeth, a zis Katrien.

Elisabeth a privit oglinda şi a văzut că gheaţa se

întindea peste oglindă, acoperind faţa lui Katrien. Şi-a simţit inima în gât.

— Numai vrăjitorilor le este permis să intre în Biblioteca Regală, a spus ea repede. Şi învăţăceilor, dacă li se dă aprobare de către Collegium – dar trebuie să aibă un certificat. Trebuie să găsesc o cale să intru.

— E destul de uşor, i-a răspuns Katrien. Angajează-te acolo ca servitoare.

— Dar nu o să dea niciodată voie unei servitoare să studieze un grimoar.

— Normal că nu o să-ţi *dea voie.* Îţi dai seama ce ai de făcut, nu?

Elisabeth a clătinat din cap, dar gura i se uscase. Ca să fie sinceră, ştia ce urma să îi spună Katrien, dar nu voia să audă.

— Ştiu că nu-ţi place, dar nu există altă soluţie.

Vocea prietenei ei se auzea tot mai slab.

— Trebuie să afli pe ce raft se află Codexul în Biblioteca Regală. Trebuie să intri şi apoi să îl furi, a spus ea.

Capitolul 19

GĂSIREA UNUI SERVICIU la Biblioteca Regală s-a dovedit mai uşoară decât îşi închipuise Elisabeth. Întâmplarea făcea că o servitoare tocmai îşi dăduse demisia în acea dimineaţă, după ce un păduche de carte uriaş i se căţărase pe picior, iar Biblioteca Regală avea grabnică nevoie de o înlocuitoare. Elisabeth i-a demonstrat administratorului că este candidata ideală ridicând un capăt al unui dulap din biroul lui, unde a descoperit un păduche de carte pe care l-a strivit cu piciorul, spre marea încântare a unui tânăr ucenic care se întâmpla să treacă pe acolo. După aceea s-a aşezat de cealaltă parte a biroului administratorului şi a răspuns unui număr de întrebări legate de acel post, cum ar fi cât de repede poate fugi şi cât de important e pentru ea să îşi păstreze toate cele zece degete. Administratorul a fost foarte impresionat de faptul că lui Elisabeth toate întrebările lui i s-au părut absolut rezonabile. Cei mai mulţi, i-a explicat el, ieşeau imediat pe uşă.

— Dar asta e o bibliotecă, a răspuns ea, surprinsă. La ce se aşteaptă – să nu încerce cărţile să îi muşte de degete?

După interviul cu administratorul a trebuit să se întâlnească cu directoarea adjunctă, doamna Petronella Wick.

Elisabeth nu auzise niciodată până atunci de vreun Director adjunct, dar a priceput că Biblioteca Regală era destul de mare încât să aibă nevoie de unul. Imediat ce a intrat în birou, a înţeles că se află în prezenţa unei persoane extrem de importante. Doamna Wick purta roba indigo a unui bibliotecar senior decorat, prinsă sus, în jurul gâtului, cu o cheie şi un condei din aur. Părul îi devenise argintiu cu trecerea vremii, dar acest lucru nu diminua eleganţa împletiturii meşteşugit adunate în cozi. Avea

pielea smeadă, pe fundalul căreia ochii păreau aproape opalescenţi, iar ţinuta îi era în asemenea măsură fără cusur, încât Elisabeth şi-a simţit corpul deşirat umplând încăperea de parcă era o a treia prezenţă. Era sigură că doamna Wick simţea şi ea asta, deşi era în mod clar oarbă.

— Poate că te întrebi de ce ai fost adusă în faţa mea, a spus doamna Wick fără niciun preambul. Aici, în Biblioteca Regală, până şi postul de servitoare este o mare responsabilitate. Nu putem permite oricui să intre în sălile noastre.

— Da, doamnă Wick, a spus Elisabeth, care stătea împietrită în faţa biroului.

— Totodată, e un serviciu periculos. De când sunt eu directoare adjunctă, câţiva servitori au fost ucişi. Alţii şi-au pierdut membre sau simţuri ori chiar minţile. Aşa că trebuie să te întreb – de ce îţi doreşti să lucrezi tocmai într-o Mare Bibliotecă?

— Pentru că eu… s-a bâlbâit Elisabeth, apoi s-a hotărât să fie cât mai sinceră cu putinţă. Pentru că aici e locul meu, a spus dintr-o suflare. Pentru că trebuie să găsesc ceva, şi aici, printre cărţi, e singurul loc unde o pot face.

— Ce îţi doreşti să găseşti?

De data aceasta a spus fără să ezite:

— Adevărul.

Doamna Wick a rămas tăcută o vreme. Destul de mult pentru ca Elisabeth să fie sigură că avea să fie respinsă. I se părea că însuşi sufletul îi e supus examinării; ca şi cum doamna Wick îi putea percepe adevăratele intenţii cu care venise aici şi, din clipă în clipă, avea să cheme un gardian să o aresteze pe loc. Dar apoi directoarea adjunctă s-a ridicat de pe scaun şi a spus:

— Foarte bine. Vino cu mine. Înainte să începi pregătirea, trebuie să vezi arsenalul.

Au ieşit din birou şi au străbătut împreună un coridor cu coloane, iar ecoul paşilor lor răsuna sub tavanul boltit şi foarte înalt. De-a lungul pereţilor, în nişte firide se aflau cutii din sticlă securizată, care aruncau pe lespezile de pe jos lumini stranii, de diferite culori. În cutii nu se aflau

grimoare. Acestea adăposteau obiecte magice: un craniu care răspândea o lumină de culoarea smaraldului, un potir plin cu sorbituri din cerul nopţii, o sabie al cărei toc era împletit cu zorele, flori care au înflorit, s-au uscat şi au înflorit din nou în timp ce le privea Elisabeth şi ale căror petale s au fărâmiţat şi au dispărut. S-a străduit să nu îşi încetinească mersul, conştientă că mâna Doamnei Wick i se sprijinea pe umăr. Dar, când a trecut pe lângă următoarea cutie, s-a apropiat, surprinsă.

Înăuntru se afla o oglindă îngheţată, cu ţurţuri atât de lungi încât se uniseră, formând un piedestal transparent. Cristale de gheaţă roiau împrejurul oglinzii ca o vijelie care urla în spatele cutiei de sticlă.

— Ne aflăm în Coridorul Meşteşugurilor Uitate, i-a explicat doamna Wick. Fiecare obiect din acest loc a fost interzis acum o sută cincizeci de am de către Reforme. Sunt rămăşiţe ale unei epoci trecute, păstrate pentru a ne aminti ce a fost cândva.

S-a îndreptat spre cutie, cu mâna întinsă. Şi-a trecut degetele peste capac. După câteva clipe, Elisabeth şi-a dat seama că citea cu degetele literele gravate.

— Este o oglindă de divinaţie, a spus ea, retrăgându-şi mâna, creată de vrăjitorii din vechime, cu ajutorul căreia poţi privi prin toate oglinzile din lume. Se crede că e ultima care mai există. Celelalte au fost confiscate şi distruse şi nimeni nu mai ştie cum se fac.

Elisabeth s-a apropiat puţin.

— E periculoasă oglinda?

— Cunoaşterea are întotdeauna un potenţial de primejdie. E o armă mai puternică decât orice sabie şi decât orice vrajă.

— Dar oglinda e magică. E vrăjitorie.

Elisabeth ştia că nu ar mai fi trebuit să zică nimic, dar îşi dorea răspunsuri, nu numai despre oglindă, ci despre schimbările care se petreceau în inima ei.

— Asta nu o face automat un lucru rău?

Doamna Wick a întors brusc capul, iar Elisabeth e regretat imediat că întrebase. Directoarea adjunctă însă s-

a mărginit să îşi pună mâna pe umărul ei şi să o îndemne să pornească mai departe, mişcându-se cu o asemenea siguranţă încât era evident că putea să străbată coridorul de una singură. Elisabeth era cea condusă prin acest loc plin de primejdii, nu invers.

— Unii aşa ar spune, a răspuns doamna Wick. Dar întotdeauna există mai multe moduri de a privi lucrurile. Cei care pretind contrariul te fac să sălăşluieşti pentru totdeauna în întuneric.

Arsenalul se afla la celălalt capăt al Coridorului Meşteşugurilor Uitate, păzit de două statui care îşi ţineau sulițele încrucişate în faţa uşii întărite cu fier. Doamna Wick le-a arătat repede broşa cu însemnele Collegiumului şi şi-au ridicat sulițele. Uşa s-a deschis cu un scârţâit, fără să fie atinsă.

Elisabeth a privit, uimită. Razele de soare pătrundeau pe sus şi cădeau pe mantii şi pe săbii şi pe cutii şi chiar pe armuri străvechi care stăteau în poziţie de drepţi de-a lungul coloanelor şi al căror metal era atât de lustruit încât strălucea puternic. Un rând de statui înşiruit de-a lungul peretelui din spate păreau a fi folosite pentru exerciţii de mânuire a armelor; le lipseau ici şi colo câteva bucăţi, iar pe feţele lor încremenise o expresie obosită. În încăpere se afla o singură persoană. Un băiat care stătea în picioare lângă postamentul din centru şi punea cu o lingură grămezi de sare în mijlocul unor cârpe din stofă. Produsul finit erau nişte legături rotunde, mici, asemănătoare pungilor cu bani, legate cu sfoară. Acesta a ridicat privirea când au intrat şi i-a adresat lui Elisabeth un zâmbet prietenos.

— Bună ziua, Parsifal, a spus doamna Wick. Elisabeth, bibliotecarul junior Parsifal o să aibă grijă să fii echipată corespunzător îndatoririlor tale.

— Salutare, a zis Parsifal.

Elisabeth l-a simpatizat imediat. Părea cam de 19 ani, iar roba lui albastru-deschis era prinsă în curea peste un pântec durduliu. Avea o faţă plăcută şi părul blond tuns scurt, care stătea ridicat pe alocuri.

După ce doamna Wick a plecat, s-a agitat prin arsenal, aducând lucruri pe care le punea înaintea ei pe o porţiune goală a mesei: o centură de piele, plină de noduri şi de săculeţe, şi o mantie albă de lână, cu glugă, care avea imprimate pe spate cheia şi condeiul, iar pe dinăuntru era căptuşită cu un rând de zale.

— Habar nu aveam că o să am dreptul să port aşa ceva, a zis ea, atingând mantia cu respect.

— Până şi servitorii au uniformele lor aici, a răspuns cu mândrie Parsifal. Cu toate că, ce-i drept, nu prea e necesar. Dacă o să lucrezi în Biblioteca Regală, trebuie să porţi fier – mai ales în zilele astea, cu tot ce se întâmplă. Astea se cheamă ghiulele de sare, a spus el, arătându-i cum să îşi atârne legăturile cu sare la centură şi cum explodează materialul subţire când e lovit de lespezi, răspândind în aer o ploaie de sare.

— Dacă ai vreodată probleme, folosindu-le ai să îţi asiguri, în mod normal, suficient timp cât să alergi şi să alertezi un gardian.

— Primesc şi o cheie însemnată? a întrebat Elisabeth plină de speranţă, aruncând o privire la cele două chei de pe inelul lui Parsifal.

Bibliotecarii o primeau pe cea de-a doua în momentul în care îşi terminau ucenicia şi deveneau bibliotecari juniori.

Parsifal a privit-o ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Mi-e teamă că nu. Din motive de securitate, chestii din astea. O să trebuiască să baţi la uşa angajaţilor la începutul turei tale şi cineva o să îţi dea drumul înăuntru.

S-a încruntat, gânditor, privind pe lângă ea.

— Ia spune, e pisica ta?

Elisabeth s-a întors să privească, nedumerită. O pisică albă, pufoasă, şedea pe podea, în spatele ei, privindu-i ţintă cu ochii ei galbeni. Era chiar mică pentru o pisică pufoasă adultă; putea fi un pui, şi-a zis ea, sau poate era doar micuţă de felul ei. Şi, lucru ciudat… ochii ăia galbeni i se păreau extrem de familiari…

A simţit că îi sare inima din piept.

— Da, a zis ea înăbuşit, văzând că nu are de ales. E…

pisica mea.

— E în regulă, a asigurat-o Parsifal. Pisicile sunt întotdeauna bine-venite în Biblioteca Regală. Prind păduchi de carte şi ştiu să stea departe de grimoare. Să ai o pisică cu tine te poate chiar ajuta să fii în siguranţă, dat fiind că au un talent special de a detecta magia.

Spre groaza ei, Parsifal a mers direct la Silas şi l-a luat în braţe, ridicându-l la nivelul ochilor.

— Ce pisică drăguţă eşti! Eşti fetiţă sau băiat?

— E băiat, s-a grăbit să spună Elisabeth în momentul în care Parsifal se pregătea să îşi aplece capul ca să verifice. Îl cheamă… ăăă – s-a bâlbâit ea – Sir Fluffington.

Aşa cum atârna în mâinile lui Parsifal, Silas i-a aruncat o privire plină de reproş.

Parsifal radia.

— Foarte drăguţ, a repetat el. Ei bine, poţi să-l iei înapoi.

I l-a dat pe Silas.

— O să-ţi arăt un pic ce e pe aici, dar nu te strădui să înveţi totul de acum. O să ai destul timp pe durata pregătirii. Mai întâi, asta este Aripa de Nord-Est, unde se află toate birourile…

Elisabeth mergea în spatele lui Parsifal, care sporovăia în continuare, holbându-se îngrozită la demonul din mâinile ei. Botul şi perniţele lăbuţelor erau de un roz care contrasta cu blana albă ca zăpada. Era foarte pufos. Simţea o nevoie alarmantă de a-şi lipi faţa de burtica lui, ca şi cum ar fi fost cu adevărat o pisică, şi nu o fiinţă străveche, nemuritoare.

— Te-a trimis Nathaniel să te asiguri că nu dau de belea? a şoptit ea.

Silas a clipit alene, ceea ce părea să însemne un da.

Elisabeth s-a încruntat.

— Nu am de gând să mă las prinsă de Ashcroft. Am petrecut şaisprezece ani în Summershall fără să văd vreun vrăjitor – nu intenţionez să dau peste vreunul aici. Şi, oricum, o să port o glugă.

— Miau! a zis Silas.

Până şi mieunatul lui era adorabil. Elisabeth s-a înfiorat şi l-a pus jos. Motanul s-a luat după ei, dând din coada umflată.

Parsifal a condus-o prin restul Aripii de Nord-Est, pe lângă sălile de lectură, până în atrium, care ar fi putut adăposti întreaga Mare Bibliotecă din Summershall. Era un spaţiu octogonal imens, din care se ramificau cele patru aripi, pe sub nişte arcade decorate cu suluri şi îngeri din bronz. Acoperişul în formă de cupolă era din sticlă mată, de un albastru-închis, împodobită cu harta constelaţiilor. Scări de marmură elegant sculptate duceau la nivelurile superioare, unde rafturile se ridicau tot mai înalte, până ce se pierdeau în negura indigo a cupolei. Bibliotecarii se deplasau de colo colo pe podeaua de marmură în pătrăţele, iar rangul le era marcat nu numai de numărul de chei de pe inel, ci şi de nuanţele robelor, care se întindeau de la albastru-deschis până la albastru-închis.

În timp ce Parsifal continua să turuie, Elisabeth a închis ochii, lăsându-se înconjurată de murmurele foşnitoare şi răsunătoare ale grimoarelor. Nu îşi dăduse seama până acum cât de groaznic de dor îi fusese să se afle într-o Mare Bibliotecă – ca şi cum ceva dinăuntrul ei, care nu mai stătea unde trebuie de când plecase din Summershall ajunsese din nou la locul potrivit. Era acasă.

S-a agăţat de această senzaţie în timp ce Parsifal îi arăta statuile care mişcau scările la comandă, harta din gresie a bibliotecii aflată în centrul pardoselii atriumului şi tuburile pneumatice ascunse în spatele rafturilor cu cărţi, care transportau mesaje prin clădire cu viteza luminii. În timp ce făcea asta, îi explica la ce se poate aştepta lucrând alături de grimoare.

— Prinzi extrem de repede, a zis el, impresionat. Păcat că nu eşti orfană. O, a sunat aiurea. Vreau să spun că ai fi un ucenic excelent.

Complimentul a izbit-o pe Elisabeth ca o lovitură. Câteva clipe s-a simţit dezorientată, ca şi cum ar fi fost aruncată afară din propriul trup. Acum, când o priveau, oamenii nu mai vedeau un ucenic de bibliotecar şi în niciun caz un

viitor gardian. Poate că aveau dreptate. După ce folosise un obiect magic interzis şi conspirase să fure din Biblioteca Regală, nici măcar oprirea lui Ashcroft nu i-ar mai aduce înapoi statutul de ucenic. Oare să nu îi mai fi rămas decât această umbră a vechii ei vieţi?

— Mulţumesc, a spus ea cu privirea în podea, pentru ca Parsifal să nu îi vadă expresia de pe faţă.

Din fericire, acesta nu a observat nimic în neregulă în timp ce o conducea spre intrarea în Aripa de Nord-Vest. Pe măsură ce se apropiau, o presimţire a făcut ca Elisabeth să simtă furnicături pe piele. Figurile de îngeri sculptate în jurul arcadei aveau cranii sub glugă, iar intrarea era blocată cu o frânghie de catifea. Dincolo de aceasta, aripa era înghiţită de întuneric. O ceaţă groasă se vălătucea pe pardoseală, iar pe coridor se răspândeau murmure joase şi şoapte pe care le răsfrângea piatra. Păreau a proveni din spatele unei porţi de fier care se ivea din întuneric, înaltă de peste trei metri, cu marginile învăluite în ceaţă. Elisabeth îl auzea vag pe Parsifal explicându-i că în această aripă se afla intrarea în catacombă.

— Dar ce e cu poarta aia? a vrut ea să ştie.

— E intrarea în arhivele restricţionate. Grimoarele dinăuntru sunt destul de periculoase pentru a se afla în catacombă, dar nu chiar. Nu-ţi fă probleme – nu o să ţi se atribuie Aripa de Nord-Vest. Acum, dacă ne grăbim spre Turla Sudică, am putea ajunge la timp să îi vedem pe gardieni antrenându-se jos.

Când s-au întors să plece, Silas a privit ţintă, cu ochii strălucitori, în întunericul din Aripa de Nord-Est, iar Elisabeth s-a întrebat ce o fi văzut acesta, căci ea nu vedea nimic.

În acea seară, când s-a întors acasă la Nathaniel, Elisabeth era atât de obosită încât a mâncat de cină şi s-a prăbuşit pe pat. În dimineaţa următoare s-a trezit devreme şi a pornit în plimbarea de cincisprezece minute până la Biblioteca Regală prin Hemlock Park, cu Silas care se ţinea după ea în penumbra de dinaintea răsăritului, ca o

fantomă în formă de pisică. Era puţin probabil ca Ashcroft să treacă într-o trăsură pe lângă ea, dar, pentru orice eventualitate, a evitat strada principală şi a luat-o pe un traseu ocolit, pe poteci îngrădite şi printr-o porţiune cu copaci a parcului. A întâlnit doar servitori care culegeau plantele pentru micul dejun din grădinile din spatele caselor, aruncau lopeţi de funingine şi goleau oalele de noapte din casă. A simţit o oarecare stânjeneală când şi-a dat seama că în mod normal Silas se ocupă de aceste îndatoriri – cu toate că efectiv nu şi-l putea închipui îndeplinindu-le.

Ultima porţiune de mers a dus-o pe lângă terenul Collegiumului. Din grajdurile de piatră se iţeau boturile cailor, răspândind un uşor miros de fân şi de trupuri calde. O ceaţă joasă acoperea într-o lumină argintie gazonul pe care gardienii exersau la scrimă. A încercat să nu bage în seamă durerea pe care a simţit-o în piept la vederea dormitoarelor, decorate cu gargui şi frontoane ornate, în care locuiau gardienii când îşi începeau pregătirea. Acum, că ajunsese să frece podelele, visul ei de a li se alătura părea a aparţine altcuiva.

Odată ajunsă la intrarea pentru servitori în Biblioteca Regală, a fost imediat pusă la treabă de o servitoare în vârstă, pe nume Gertrude, care a supravegheat-o de aproape în timp ce căra o găleată cu apă cu săpun pe pardoseala din lespezi. Apoi a măturat şi a şters de praf o sală de lectură nefolosită şi a ajutat-o pe Gertrude să scoată afară covoarele, pentru a fi scuturate. Pe măsură ce ziua înainta, nemulţumirea îi fierbea pe sub piele. Nu avea cum să aibă vreo şansă de a localiza Codexul câtă vreme Gertrude o urmărea ca un şoim. Servitoarea în vârstă a insistat până şi să ia prânzul împreună, lucru care i-a spulberat lui Elisabeth orice speranţă de a se strecura ca să verifice catalogul.

Dar după prânz s-a ivit o ocazie, când Elisabeth a mutat un fotoliu ca să măture sub el şi a deranjat un cuib de păduchi de carte. Aceştia s-au împrăştiat în fugă în toate direcţiile, cenuşii şi aţâţaţi, cei mici nu mai mari decât un

ou de găină. Elisabeth a scos un strigăt sălbatic şi s-a apucat să le aplice lovituri de mătură. În momentul în care câţiva dintre ei au luat-o către uşă, a simţit şi ea în sfârşit gustul libertăţii.

— Mai încet, fato! a strigat Gertrude, dar Elisabeth s-a prefăcut că nu aude când s-a repezit pe după colţ, urmărind păduchii cu mătura, pe care o ţinea ca pe o suliţă.

Gertrude a rămas curând în urmă, gâfâind. De acolo Elisabeth nu avea decât să mai cotească de câteva ori, înainte de a se face nevăzută.

S-a controlat înainte de a ajunge în atrium, reducând viteza la ceea ce spera să fie un mers care părea a avea o ţintă. Şi-a făcut cale printre bibliotecari şi s-a ghemuit în spatele unei coloane. Sala cataloagelor se afla pe latura octogonului opusă intrării principale în Biblioteca Regală. Nu trebuia decât să se strecoare înăuntru, să caute în sertarele cu cataloage şi să găsească fişa cu poziţia Codexului. Dar, când a privit pe lângă coloană, i-a pierit avântul.

În încăpere era o activitate susţinută. Bibliotecari de toate rangurile erau căţăraţi pe scări şi se consultau între ei pe deasupra birourilor, supravegheaţi de un arhivist cu ochelari. Nimeni nu i-ar acorda atenţie dacă ar purta roba deschisă de ucenic, dar arhivistul ar observa-o cu siguranţă dacă s-ar urca pe una dintre scări şi ar începe să caute prin sertăraşele aurite care acopereau fiecare centimetru de perete. Şi nu erau multe locuri unde ar fi putut să se ascundă, doar pe sub birouri ori în spatele celor câteva vitrine cu grimoare.

A ochit cea mai apropiată vitrină. Grimoarul dinăuntru părea familiar şi, într-adevăr, l-a recunoscut din Marea Bibliotecă din Summershall, unde o altă copie era expusă pe coridorul care ducea la sala de lectură. Era un grimoar de Categoria Patru cu aspect extravagant, cu titlul *Vrăjile armonice ale Doamnei Bouchard,* cu coperta fixată în aur şi cusută cu pene de păun. Lui Elisabeth a început să îi bată inima mai repede, căci în minte i se contura un plan.

Singura problemă era faptul că nu îl putea pune singură în aplicare.

Dinspre următoarea secţiune de rafturi cu cărţi i-a atras atenţia un mârâit gutural. O pisică maroniu-roşcată se ghemuise acolo, cu blana zbârlită şi mişcându-şi coada dintr-o parte în alta. În faţa ei stătea Silas, care părea total indiferent, în timp ce pisica cealaltă continua să se lamenteze, el şi-a ridicat una dintre lăbuţe şi a început să o lângă.

— Silas, a şuierat Elisabeth.

A mers spre el şi l-a luat în braţe. Cealaltă pisică a luat-o la fugă.

— Am nevoie de ajutorul tău, a şoptit ea, fără să ţină seama de privirea ciudată pe care i-a aruncat-o un ucenic care trecea pe lângă ea.

Silas a privit-o netulburat.

— E important, a insistat ea.

A mişcat din coadă într-un mod care dădea de înţeles că se simţea deranjat. Elisabeth bănuia că tot nu trecuse peste incidentul cu Sir Fluffington.

— Dacă mă laşi să mă descurc de una singură, s-ar putea să intru în încurcătură şi sunt sigură că lui Nathaniel nu i-ar plăcea asta, i-a spus ea.

Ochii galbeni ai lui Silas s-au îngustat şi a clipit încet.

Elisabeth s-a relaxat, uşurată.

— Bun. Uite ce am nevoie să faci…

Niciunul dintre bibliotecarii din sala cataloagelor nu a acordat vreo atenţie când, câteva minute mai târziu, o pisică mică şi albă a pătruns înăuntru. Niciunul nu a reacţionat când aceasta a sărit pe unul dintre birouri şi s-a plimbat pe el. Dar au devenit atenţi când Silas s-a aruncat asupra vitrinei de sticlă, a lovit-o într-o parte şi s-a retras imediat din scenă, arătând în ochii tuturor ca o pisică obişnuită care intrase într-un bucluc neaşteptat. Toată lumea a înlemnit când vitrina s-a clătinat o dată, de două ori, iar apoi a căzut pe podea şi s-a spart.

Grimoarul *Vrăjile armonice ale Doamnei Bouchard* părea a fi aşteptat toată viaţa acest moment. S-a ridicat

triumfător dintre resturi, desfăcând o pereche de aripi de hârtie, care măsurau dintr-un capăt în altul vreo doi metri şi jumătate, în timp ce bibliotecarii îşi protejau capetele de bătăile lui de aripi, grimoarul şi-a deschis larg paginile şi a slobozit un vaiet strident, de operă. Birourile au tremurat. Sertarele au zăngănit. Ochelarii arhivistului au crăpat. Bibliotecarii au luat o la goană în toate direcţiile, acoperindu-şi urechile împotriva acelui vibrato care le putea sparge timpanele.

Elisabeth a aşteptat până a ieşit şi ultimul bibliotecar, apoi a ţâşnit înăuntru. A strâns din dinţi împotriva zgomotului – văzând că are audienţă, Doamna Bouchard se lansase într-o arie – şi a privit în jur, la sertare. Sistemul de catalogare era diferit de cel din Summershall şi trebuie că se aflau acolo în total mii de sertare. Cu toate acestea, a stabilit imediat că sertarele erau împărţite în şapte coloane diferite, cu numere din bronz fixate deasupra, de la I la VII. Pesemne că reprezentau categoriile de grimoare, categoriile de la Opt la Zece lipsind din catalogul public.

Estimase dinainte că, probabil, Codexul era fie de Categoria Cinci, fie de Categoria Şase. A urcat mai întâi scara care corespundea Categoriei Cinci şi a găsit sertarul cu literele Pe-Pi. După ce a căutat printre fişe şi nu a găsit nimic, a verificat sertarul corespunzând literele Ci-Co, în caz că grimoarul ar fi fost catalogat după titlu, nu după autor. Cum nici aici nu a avut succes, s-a mutat la secţiunea corespunzătoare Categoriei Şase, în timp ce nervii îi ţipau aproape la fel de tare ca Doamna Bouchard. În răstimpul scurtelor pauze de răsuflare ale grimoarului, auzea strigăte răsunând în atrium, care se apropiau cu repeziciune.

A găsit fişa Codexului în ultimul sertar verificat, i-a aruncat o privire rapidă şi a închis sertarul. Când a sărit jos de pe scară, un gardian a intrat cu paşi mari, cu o ghiulea de sare pregătită şi o bucată de lanţ de fier. S-a holbat la Elisabeth, uluit. Ea a luat mătura în mână, strângând-o tare.

— Ce faci aici? a strigat ca să o acopere pe Doamna

Bouchard, care acum exersa cu mare avânt game.

Elisabeth a măturat un ciob de sticlă.

— Curăţ mizeria, domnule, a strigat ca răspuns.

A urmat o dezlănţuire de haos. Gardianul a încredinţat-o în cele din urmă unui bibliotecar la fel de buimăcit, care a spus:

— Ei bine, trebuie să îţi poruncesc să treci dincolo de chemarea datoriei, fetiţo, şi i-a dus-o lui Gertrude, care i-a tras o săpunealã zdravănă.

Dar Elisabeth nu intrase într-o încurcătură adevărată, căci nu putea fi pedepsită pentru că mătura pe jos.

În tot restul zilei s-a supus fără să crâcnească poruncilor lui Gertrude. În împrejurări diferite, abia ar fi aşteptat să alerge acasă şi să îi spună lui Katrien ce făcuse, căci era exact genul de poveste care i-ar plăcea prietenei ei. Dar ceea ce văzuse în fişa din catalog îi umbrea dispoziţia ca un nor întunecat. Nu voia să îi spună lui Katrien despre asta; nu voia nici măcar să se gândească ea însăşi la acel lucru.

Codex Daemonicus nu avea să fie uşor de furat, pentru că era ţinut în arhivele restricţionate din Aripa de Nord-Vest.

Capitolul 20

ELISABETH A DORMIT prost în acea noapte şi a avut vise tulburătoare. În ele se făcea că străbate coridorul întunecat al Aripii de Nord-Vest, iar poarta se profila tot mai mare, ridicându-se pe o înălţime imposibilă. În timp ce se apropia, poarta s-a deschis de una singură. În vălătucii de ceaţă de după poartă se afla o siluetă care o aştepta, iar prezenţa acesteia o umplea de groază până în măduva oaselor. Se trezea întotdeauna înainte să îşi dea seama cine sau ce era.

Ar fi vrut să poată vorbi din nou cu Katrien, dar puterea magică a oglinzii se reînnoia numai la douăsprezece ore sau pe acolo, iar ele erau obligate să îşi păstreze scurtele conversaţii pentru problemele importante. Nu puteau sta întinse în pat şi sporovăi până târziu în noapte, aşa cum făceau în Summershall, când le scânteiau ochii şi nu aveau linişte pe întuneric. În ultimă instanţă, Elisabeth şi-a imaginat că e înapoi în camera lor friguroasă din turn, stând confortabil sub greutatea familiară a păturii ei, în siguranţă în spatele zidurilor groase de piatră ale bibliotecii, până când a aţipit încă o dată.

Fără niciun folos. Se întorsese la poartă, iar silueta sinistră era tot acolo. De data asta, când poarta s-a deschis, aceasta şi-a căscat gura şi a ţipat.

Elisabeth a deschis imediat ochii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Dar ţipetele nu au încetat. I se loveau de craniu, răsunând fără încetare din toate direcţiile. Nu se petreceau în visul ei – erau adevărate.

A sărit din pat şi şi-a pus cureaua cu ghiulele de sare, apoi a înşfăcat un vătrai şi a ieşit cu un mers nesigur pe coridor, unde ţipetele se auzeau şi mai tare. Veneau din podea, din tavan. Ieşeau chiar şi din pereţi. De parcă însăşi casa ar fi început să urle de durere.

Un iz de combustie eterică a plutit peste ea, iar stomacul i s-a strâns de groază. Cineva făcea o vrăjitorie. Să o fi dibuit oare Ashcroft în Biblioteca Regală şi să-i fi luat urma până aici – iar acum lansa un atac asupra casei lui Nathaniel?

Fără să se gândească, s-a îndreptat spre camera lui Nathaniel. El va şti ce să facă. Ţipetele îi vibrau dureros în urechi în timp ce alerga pe coridor, cu vătraiul pregătit. A dat un colţ şi s-a apropiat.

În lumina lunii, ceva licărea pe pereţi. S-a apropiat de lambriuri cu paşi şovăielnici şi a atins substanţa. Când a ridicat mâna, aceasta lucea roşie pe vârfurile degetelor.

Din pereţi ieşeau picături de sânge.

Apoi a clipit şi totul a revenit la normal. Ţipetele au încetat. Sângele i-a dispărut de pe degete. Uluită, a dat drumul vătraiului. În liniştea bruscă, a auzit voci pe coridor. Veneau din dormitorul lui Nathaniel.

— Stăpâne, spunea Silas. Stăpâne, ascultă-mă. A fost doar un vis.

— Silas!

Vocea necontrolată şi chinuită îi aparţinea lui Nathaniel, deşi nu prea suna ca fiind el.

— I-a adus din nou înapoi, pe Mama şi pe Maximilian…

— Şşş! Acum eşti treaz.

— Trăieşte şi o să… te rog, Silas, trebuie să mă crezi… l-am văzut…

— Totul e în regulă, stăpâne. Sunt aici. Nu o să las să ţi se întâmple nimic rău.

Tăcerea a coborât ca o ghilotină. Apoi:

— Silas, a gâfâit Nathaniel de parcă se îneca. Ajută-mă!

Elisabeth avea impresia că are o frânghie legată de mijloc, care o trage înainte. Nu voia să îşi mişte picioarele, dar cu toate astea se apropia de cameră, ca hipnotizată.

Uşa era deschisă. Nathaniel şedea în capul oaselor, în cămaşă de noapte, prins într-o încâlceală de aşternuturi, cu părul într-o dezordine sălbatică. Expresia de pe faţa lui era cumplită: pupilele îi înghiţiseră ochii şi privea fix, ca şi cum nu ar fi văzut nimic în jurul lui. Gâfâia şi tremura;

cămaşa de noapte îi era lipită de corp din pricina transpiraţiei. Silas şedea pe marginea patului, cu spatele la Elisabeth, cu un genunchi ridicat pentru a sta cu faţa la Nathaniel. Cu toate că era, probabil, două sau trei dimineaţa, era îmbrăcat tot în livrea, cu excepţia mâinilor, care erau goale.

— Bea asta, a spus el blând, întinzând mâna după un pahar de pe noptieră.

Când Nathaniel a încercat să apuce paharul şi era cât pe ce să-l verse, Silas i l-a dus la buze cu siguranţa multor ani de practică.

Nathaniel a băut. Când a terminat, şi-a închis ochii strâns şi s-a prăvălit din nou pe tăblia de la capul patului. Faţa i s-a strâmbat de parcă încerca să se oprească din plâns, iar mâna lui l-a căutat pe Silas şi l-a apucat strâns.

Elisabeth a simţit dintr-odată că văzuse destul. S-a retras şi s-a îndepărtat pe hol. Dar a mai zăbovit la colţ, făcând un pas mai întâi într-o direcţie, apoi în alta, nehotărâtă, ca şi cum mersul i-ar fi fost îngrădit de o cuşcă. Nu se putea hotărî să se întoarcă în pat. Nu ar fi putut să doarmă, ştiindu-l pe Nathaniel într-o asemenea suferinţă. Nu după ceea ce auzise, după ceea ce spusese el. Şi-a amintit ce ziceau oamenii despre Alistair. Nathaniel avusese un coşmar, dar să fi fost numai un coşmar sau ceva mai mult?

După câteva minute lungi, Silas şi-a făcut apariţia pe coridor, iar ea şi-a dat seama că îl aşteptase, A dat din cap spre ea fără să fie surprins – ştiuse tot timpul că e acolo. Elisabeth nu putea citi nimic pe faţa lui.

— O să fie bine Nathaniel? a întrebat ea în şoaptă.

— Master Thorn a luat doctorii şi o să se odihnească netulburat până dimineaţă.

Nu era chiar un răspuns la întrebarea ei, dar, înainte să poată spune ceva, Silas a continuat:

— Ţi-aş rămâne îndatorat dacă nu ai pomeni despre întâmplările din noaptea asta de faţă cu stăpânul meu. Se temea că avea să se întâmpla aşa ceva. Are des coşmaruri. Medicamentul băut o să îl facă să uite.

Oh, şi-a zis Elisabeth şi a simţit cum i se mişcă uşor pământul sub picioare.

— De asta nu voia ca eu să stau aici?

— Răspunsul e complicat – dar, da, în parte. Coşmarurile lui i-au alungat din casă pe servitorii umani ai tatălui său acum mult timp. Adesea îl fac să nu se controleze şi să recurgă la vrăjitorie, aşa cum ai văzut, iar el se teme că, la un moment dat, s-ar putea să-şi piardă controlul într-un mod mult mai rău.

— Aşa că îndepărtează oamenii din preajma lui, a murmurat ea, gândind cu voce tare. Nu lasă pe nimeni să se apropie.

Privirea i s-a fixat pe perete, apoi şi-a întors-o din nou spre Silas.

— Pe mine nu mă deranjează. Adică… nu-mi place să fiu trezită de zgomot de ţipete şi să văd sânge prelingându-se din pereţi, dar nu mă supără, acum, că ştiu despre ce e vorba. Nu mi-e frică.

Silas a privit-o câteva momente.

— Atunci poate că ar trebui, de fapt, să vorbeşti cu stăpânul, a spus el în cele din urmă.

S-a întors.

— Vino cu mine. Trebuie să îţi dau ceva. Ceva ce, îmi pare rău să o spun, am ţinut departe de tine în mod nedrept.

A condus-o pe scări în jos, către o sufragerie – una dintre multele încăperi din casa lui Nathaniel în care aruncase o privire, dar nu a intrat niciodată Nu a aprins nicio lampă, aşa că Elisabeth abia dacă vedea. În mod normal, ar fi trebuit să fie înspăimântată să se afle singură cu un demon pe întuneric, dar, în mod straniu, s-a gândit doar că Silas e, pesemne, supărat, în felul său, şi nu era în apele lui, căci el îşi amintea întotdeauna să aprindă lămpile. A dibuit drumul până la o canapea şi s-a aşezat. Faţa şi mâinile lui Silas, de culoarea alabastrului, ieşeau în evidenţă, diafane, de parcă pielea lui îşi producea singură lumina pală.

S-a auzit cum e deschisă uşa unui dulap, apoi închisă la

loc. Silas şi-a îndreptat spatele ţinând în mână o legătură lunguiaţă şi subţire, pe care o ţinea cu mare grijă, ca şi cum putea izbucni în flăcări în orice clipă.

— Asta a sosit din Summershall cu o zi înainte să te întâlnesc pe stradă, a spus el şi i-a întins obiectul. Nu era niciun bileţel, dar a fost expediată de cineva pe nume Master Hargrove.

Elisabeth şi-a simţit inima bătând repede şi dureros, ca un ciocan care loveşte în nicovală. A luat legătura cu mâinile tremurându-i. Nu putea fi decât un lucru, iar când a dezlegat sfoara şi a desfăcut materialul, în lumina slabă a lunii au licărit granate şi o lamă unduitoare.

— Nu înţeleg, a spus şi a ridicat privirea către Silas. De ce nu mi-ai dat-o până acum?

Faţa lui Silas era tot ca marmura când a răspuns:

— Fierul e unul dintre puţinele lucruri capabile să alunge un demon înapoi în Celălalt Tărâm.

Elisabeth a stat în cumpănă.

— Şi ai crezut că aş putea-o folosi împotriva ta? Presupun că nu te pot învinovăţi. Cândva aş fi făcut-o. Ca să nu mai zic că numele ei e Ucide-demoni.

A privit neajutorată sabia. Tot nu a atins-o. Simţea că nu poate, de teamă că ar putea-o respinge: că ar putea-o arde, ca şi cum ea însăşi era un demon.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Scrivener?

— Directoarea mi-a lăsat-o mie pe Ucide-demoni prin testament, dar eu… nu sunt sigură că merit să o mânuiesc.

A simţit o apăsare pe piept.

— Nu mai ştiu ce e bine şi ce nu.

Silas şi-a pus mâinile peste ale ei, reci şi cu gheare, şi le-a dus cu băgare de seamă să le pună pe sabie.

— Griji nu-ţi face, domnişoară Scrivener, a spus el cu vocea lui şoptită. Eu îţi văd sufletul la fel de clar ca o flacără într-o sticlă.

Au stat aşa, în tăcere, o vreme. Elisabeth şi-a amintit acea zi din sala de lectură, când Directoarea o zărise în spatele rafturilor şi aproape că zâmbise. Încălcase regulile, dar Directoarea nu se supărase. I-a lăsat-o oricum ei pe

Ucide-demoni. Şi nu a fost dintotdeauna Directoarea – avea un nume, Irena, şi cândva a fost şi ea fată, a avut îndoieli şi s-a simţit nesigură şi a făcut greşeli.

Gândindu-se la aceste lucruri, Elisabeth a simţit într-un fel că o pierde pe Directoare a doua oară, pentru că acum îşi dădea seama că nu a cunoscut-o niciodată cu adevărat pe Irena şi nu va avea niciodată şansa să o cunoască. Când i-a scăpat un hohot, Silas nu a zis nimic. I-a dat doar batista lui şi a aşteptat, răbdător, să se oprească din plâns.

Au trecut momente bune până când Elisabeth a fost în stare să vorbească. Şi-a uscat lacrimile şi a privit clipind către Silas. I-a dat prin cap că acesta le trece multe cu vederea oamenilor aflaţi în grija lui.

— De ce te temi de sabia mea, dacă nu poţi muri pe tărâmul muritorilor? l-a întrebat ea.

Urma unui zâmbet i-a luminat lui Silas trăsăturile frumoase.

— Nu pentru mine mă tem. Dacă aş fi alungat, pierderea mea ar fi o neplăcere pentru Master Thorn. Mă apucă spaima numai când mă gândesc la starea garderobei lui. Le-ar ofensa pe domnişoare cu cravata lui.

Elisabeth a izbucnit în râs, luată prin surprindere, dar era un râs dureros, căci adevărul era groaznic de trist. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Silas, Nathaniel ar rămâne cu totul singur. Şi-ar pierde singura familie care îi rămăsese.

— Silas…

Elisabeth a ezitat, apoi a reluat:

— Ai vrea să îmi spui ce s-a întâmplat cu Alistair Thorn?

— E o poveste neplăcută. Eşti sigură că vrei să o afli?

Ea a încuviinţat din cap.

— Prea bine.

S-a întors şi a mers spre cămin, cu privirea aţintită la ceva invizibil pentru Elisabeth, poate cu excepţia cenuşii.

— Ţi-am spus deja, îţi aminteşti, că Charlotte şi Maximilian au pierit într-un accident. Acesta a fost începutul.

Lui Elisabeth i-a venit în minte ceea ce spusese Nathaniel sus, iar în mintea ei au prins să se contureze

posibile scenarii cumplite. *I-a adus înapoi, pe Mama şi pe Maximilian…*

— Alistair era un bărbat de treabă – unul bun, dacă accepţi ironia ca un demon să spună asta, şi un soţ şi tată devotat. Dar, după accident, s-a schimbat. A început să studieze zi şi noapte lucrarea lui Baltasar. Tânărul Master Thorn a crescut singur şi a căpătat obiceiul de a se ascunde în biroul tatălui lui pentru a avea companie.

Silas s-a oprit, ca şi cum s-ar fi gândit la ce urma să spună.

— O să trec la subiect. La două luni după moartea soţiei şi a fiului lui mai mic, Alistair le-a dezgropat trupurile şi a încercat să îi readucă la viaţă prin necromanţie, aici, în casa asta. Ritualul nu avea să îi ridice din morţi – nu ca ei înşişi dar el îşi pierduse minţile de durere şi nu mai asculta de raţiune.

Elisabeth a simţit că îi îngheaţă sângele în vene.

— Când mi-ai spus că tu l-ai ucis…

— Da, a şoptit Silas. Eram distraşi, Alistair şi cu mine, şi niciunul nu a observat că Master Thorn se ascunsese după draperii. Stătuse acolo toată dimineaţa, tăcut ca un peşte. Am înţeles că vraja l-ar putea costa pe Alistair viaţa, căci era o magie neagră şi teribilă, dar, când am zărit cei doi ochi care ne priveau prin perdele, am ştiut că ar lua şi viaţa fiului lui. Aşa că i-am pus pe dată capăt, în singurul mod cu putinţă. Master Thorn a văzut totul: trupurile, ritualul, pe tatăl lui ucis de mâna mea. Încă vede totul, când închide ochii să se odihnească.

Elisabeth nu a spus nimic. Grozăvia era mult prea mare. Gândurile abătute i s-au îndreptat către călătoria prin Blackwald, amintindu-şi cum a stat Nathaniel treaz, neputând să doarmă. Cât de puţin înţelesese.

— E o lecţie care trebuie învăţată din acea noapte.

Silas şi-a desprins privirea dinspre cămin şi s-a întors din nou cu faţa către ea. Arăta cu desăvârşire calm.

— Alistair a avut încredere în mine. Credea că nu i-aş face rău niciodată, aşa că nu mi-a poruncit explicit asta. Încrederea i-a atras căderea.

— Nu. A avut dreptate să aibă încredere în tine.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul. Cum de Silas nu înţelegea?

— Dacă ar fi fost în toate minţile, şi-ar fi dorit să îl opreşti, cu orice preţ. I-ai salvat viaţa lui Nathaniel.

— Şi ce am făcut apoi, domnişoară Scrivener? a întrebat el.

— Ce vrei să spui?

— Când Master Thorn m-a invocat, în timp ce trupul tatălui lui zăcea cald încă pe podea, ce am făcut atunci?

Elisabeth nu avea niciun răspuns.

— I-am luat viaţa. Ne-am tocmit pentru douăzeci de ani din viaţa lui când el abia dacă trăise jumătate din acest număr şi nu înţelegea ce dă, şi asta numai pentru că nu voia să fie singur.

Silas a făcut un pas în faţă.

— Şi vor fi tare dulci odată ce o să-i am, la fel ca anii din viaţa tatălui lui şi din vieţile strămoşilor lui, care se întind înapoi pe o durată de trei sute de ani.

Mâinile lui Elisabeth s-au strâns instinctiv pe Ucide-demoni. *Douăzeci de ani.*

— Dar cum… cum ai putut?…

— I-am devorat pe toţi, domnişoară Scrivener.

A mai făcut un pas în faţă. Ochii îi erau două linii galbene. Acum nu mai arăta frumos.

— Nu trebuie să vezi compasiune acolo unde nu e. Nu a fost în avantajul meu să îi salvez viaţa lui Master Thorn, ca să pot cere o porţie pentru mine?

Silas ajunsese aproape lângă ea. Elisabeth a ridicat sabia între ei şi a îndreptat-o cu vârful spre pieptul lui Silas, ca să îi oprească înaintarea. Cu toate acestea, el a făcut un al treilea pas în faţă, iar lama i-a apăsat coastele, inima, dacă avea una. În aer s-a răspândit miros de carne arsă.

— Opreşte-te! a strigat Elisabeth. Nu vreau să îţi fac rău. Indiferent ce ai făcut, Nathaniel are nevoie de tine.

— Da, a şoptit el, ca şi cum, în sfârşit, ar fi înţeles adevărul. Vezi tu, nu există iertare, nu există pedeapsă

pentru o creatură ca mine.

Ochii îi străluceau puternic de durere.

— M-ai putea doborî, iar lovitura nu ar face decât să rănească pe un altul.

Elisabeth a lăsat sabia în jos. Silas a păşit înapoi şi şi-a dus mâna la piept. O anume lumină groaznică părea a-l fi părăsit.

— Sunt un demon, a spus el. Nu poţi să mă vezi ca fiind mai mult de atât.

Elisabeth tremura din cap până în picioare. Ştia că, dacă încerca să stea în picioare, genunchii i-ar fi cedat. Dar ceea ce simţea nu era frică. Nu ştia ce anume era acea emoţie. Milă, poate, cu toate că nu îşi putea da seama pentru cine, şi furie şi disperare, care o sfâşiau ca o furtună. Credea că lui Silas îi pasă de Nathaniel; văzuse asta limpede ca lumina zilei. Dar cum poate să îţi pese de o persoană şi, cu toate astea, să iei atât de mult de la ea?

Douăzeci de ani. Dacă lui Nathaniel îi era scris să moară tânăr – pe la patruzeci şi un pic de ani, poate –, atunci, pierzând atât de mult, îi mai rămâneau, poate, numai câţiva ani. Gândul acesta a făcut să i se strângă inima, iar aerul i s-a scurs din plămâni ca apa dintr-o cârpă de vase. Nu mai suporta să întâlnească privirea lui Silas.

Când a privit în pământ, o strălucire metalică i-a atras atenţia. La capătul învelitorilor se mai afla un obiect, care fusese ascuns sub Ucide-demoni. Master Hargrove îi trimisese mai mult decât o sabie. Încet, a pus arma deoparte. A întins mâna către învelitori şi a ridicat un lanţ. Şi-a aplecat capul şi şi-a tras lanţul peste el, simţind greutatea cheii ei însemnate aşezându-i-se pe piept: rece, dar nu pentru multă vreme. Apoi şi-a trecut degetele peste crestături, atât de familiare încât erau o parte din ea însăşi, făcute astfel încât să deschidă uşile exterioare ale oricărei Mari Biblioteci din regat.

— Silas, a spus ea uşor. Dacă fac astfel încât să intrăm în Biblioteca Regală după program, ai putea deschide poarta de la arhivele restricţionate?

Acesta a stat o clipă.

— Există o modalitate.

L-a privit, apucând strâns cheia.

— Ajută-mă.

Furtuna din cap i se potolise.

— Ai luat vieţi. Acum, ajută-mă să salvez câteva.

Silas a privit-o, din nou frumos la înfăţişare, un înger care analizează de la distanţă cererea unui muritor.

— Atât de simplu e, domnişoară Scrivener? a întrebat el.

— Trebuie să fie, a răspuns ea. Pentru că altă soluţie nu există.

Capitolul 21

O MARE BIBLIOTECĂ nu doarme niciodată, nici măcar după ce toţi oamenii s-au dus la culcare. Prin atrium răsuna ecoul unor voci în timp ce Elisabeth înainta încet, pe lângă pereţi, unde mantia ei albă se confunda cu marmura. Unele dintre grimoare sforăiau, în timp ce vecinele lor scoteau sunete nemulţumite la adresa lor, pentru că sforăiau prea tare; altele şuşoteau şi râdeau. Un grimoar singuratic scotea un bocet pătrunzător, care plutea mult deasupra celorlalte zgomote. Un sunet care se ridica pe lângă razele albăstrui ale lunii ce se revărsau prin cupola înstelată şi răsuna nepământesc pe firmament, asemenea unei muzici cântate într-un glob de cristal.

De fiecare dată când apărea lumina mişcătoare a unei lanterne, Elisabeth se ascundea şi aştepta să treacă gardianul. Biblioteca Regală era chiar mai straşnic patrulată noaptea decât se aşteptase ea. Îl invidia pe Silas, care mergea în spatele ei în chip de pisică. După ce o dată a scăpat la mustaţă să nu fie prinsă – gardianul venise suficient de aproape pentru ca Elisabeth să îi poată vedea ochii verzi şi număra nasturii de la haină –, Silas a luat din nou chip omenesc şi a prins-o de umăr înainte să iasă din ascunzătoare.

— Trebuie să îţi spun ceva înainte să mergem mai departe, a murmurat el. Gardienii poartă prea mult fier pentru ca eu să îi pot influenţa. Dacă te descoperă, nu îi pot face să se îndepărteze şi să uite ce au văzut.

Elisabeth bănuia că ştie la ce face aluzie.

— Şi dacă se întâmplă, o să mă laşi să înfrunt singură consecinţele?

El a înclinat din cap, iar pe frunte i-a apărut o foarte discretă urmă de regret.

— Înţeleg, a şoptit ea. Îi datorezi loialitate lui Nathaniel,

nu mie.

În timp ce au pornit mai departe, Elisabeth se întreba dacă până şi proximitatea ei îl făcea pe Silas să se simtă inconfortabil. Avea asupra ei cheia însemnată şi mai era şi stratul subţire de fier care căptuşea mantia. Ucide-demoni, strecurată pe sub curea, se simţea pe şold ca o greutate care îi dădea încredere. Dar, dacă era aşa, Silas nu avea decât să suporte. Nu putea intra în arhive neprotejată.

Au trecut pe lângă mai multe patrule înainte să ajungă la intrarea în Aripa de Nord-Vest. Îngerii cu aspect scheletic sculptaţi în jurul arcadei o aţinteau cu privirea, în timp ce craniile din bronz scânteiau, iar lui Elisabeth i s-a ridicat părul pe braţe când şi i-a imaginat întorcând capetele pentru a o urmări cum trece pe lângă ei. Dar niciunul nu s-a mişcat. Nici nu era nevoie. Lucruri mult mai rele o aşteptau înainte.

Ea şi Silas s-au strecurat pe lângă frânghia de catifea. Ceaţa i-a acoperit încălţările şi s-a întins către tivul mantiei. Era mai groasă acum decât în timpul zilei, fără îndoială o emanaţie magică a unuia dintre grimoarele din interiorul arhivelor. Silas, transformat din nou în pisică şi vizibil prin ceaţă doar ca mişcare a unui vârtej, s-a îndreptat spre poartă. Cu visele încă proaspete în minte, Elisabeth s-a străduit să nu perceapă prezenţa ameninţătoare a acesteia. S-a concentrat în schimb asupra a ceea ce o învăţase Silas să facă înainte de a porni. Ceea ce avea să le permită amândurora, lucrând împreună, să se strecoare înăuntru fără a fi descoperiţi.

S-a înghesuit într-o nişă din perete şi a aşteptat să treacă gardianul, a cărui lanternă plutea straniu prin ceaţă. Apoi a ţâşnit din nou afară din ascunzătoare. Aveau cam un minut la dispoziţie până când avea să treacă următorul gardian.

Silas se afla deja în interiorul arhivelor, căci se strecurase printre barele porţii înainte de a lua din nou formă omenească. Elisabeth i-a urmărit privirea când el a făcut un semn din cap în sus. Acolo, deasupra porţii, cam la patru metri şi jumătate de la sol, atârna un clopot de

fier. Elisabeth şi-a fixat gheata pe o bară de fier şi a început cățărarea.

Foarte repede a ajuns să îşi dorească să fi avut o pereche de mănuşi. Palmele ei transpirate nu se prindeau bine de bare, care erau şi aşa alunecoase de la umezeala produsă de ceaţă. I-a luat de două ori mai mult decât estimase să se caţere pe poartă – destul de mult pentru ca următoarea patrulă să treacă pe acolo în timp ce ea stătea agăţată de bare, la înălţime. Şi-a ţinut respiraţia, iar umerii o dureau de la efortul de a sta nemişcată, dar gardianul nu a privit în sus. Silueta acestuia a dispărut în ceaţă.

Şi-a eliberat o mână şi a scos un ghem de bumbac şi o bucată de sfoară din unul dintre săculeţele de la curea. A înfăşurat bumbacul în jurul limbii clopotului şi şi-a folosit dinţii pentru a-l lega. Când a terminat, a coborât uşor şi a sărit pe lespezi de i s-au zgâlţâit oasele. Silas a apărut din nou de cealaltă parte a barelor. Îşi scosese haina şi acum o folosea să îşi protejeze mâna de fier în timp ce răsucea zăvorul porţii. Aceasta s-a deschis fără zgomot, căci balamalele îi erau bine unse.

— Poarta e în aşa fel făcută încât să se deschidă din interior, îi explicase el mai devreme. E un sistem de autoprotecţie, astfel încât nimeni să nu poată rămâne prins înăuntru dacă îi este luată cheia. Dar există, bineînţeles, un mecanism care îi alertează pe ceilalţi gardieni dacă se întâmplă aşa ceva.

Deasupra lor, clopotul se legăna frenetic dintr-o parte în alta, dar abia dacă scotea un sunet. Lui Elisabeth îi reuşise manevra. S-a strecurat înăuntru, conştientă că partea cea mai periculoasă abia acum urma.

Dacă îi e luată cheia, zisese Silas. Nu dacă îşi pierdea cheia, căci niciun gardian nu era atât de nesăbuit încât să îşi rătăcească inelul cu chei.

Arhivele restricţionate se întindeau de-a lungul unui coridor care avea pe ambele părţi câte un rând de biblioteci impozante, ce se iveau din ceaţă şi se înălţau mult în întuneric La distanţe regulate, erau atârnate lămpi pe nişte stâlpi de metal, care formau o cărare de lumină

înspre mijloc. Elisabeth a avut senzaţia neliniştitoare că aceste lămpi erau menite să îi ajute pe oameni să nu se rătăcească, deşi coridorul părea a se întinde urmând o linie dreaptă, neîntreruptă. Privirea i-a rătăcit peste rafturi, apoi s-a îndreptat din nou în faţă. Cele mai multe dintre grimoare erau legate cu lanţuri de biblioteci. Dar cele mai periculoase aveau propriile locuri de expunere, ridicate pe un piedestal ori încuiate în cuşti. Cât timp aruncase o scurtă privire, a observat un manuscris legat cu bucăţi de piele de om cusute laolaltă, întemniţat într-o cuşcă ţintuită cu ţepi, ca un instrument de tortură medieval. Un altul avea dinţi brodaţi de-a lungul marginilor copertei, prinşi într-o zăbală de fier băgată între pagini. Toate erau tăcute şi o priveau. Aşteptau să vadă ce urmează să facă.

S-a întors să vorbească cu Silas, dar acesta nu se zărea pe nicăieri. Parcă îl înghiţise pământul, lăsând poarta deschisă în urma lui. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, dar abandonarea era dureroasă. Poate că încerca să îşi întărească mesajul de noaptea trecută: că era un demon şi nu trebuia să i se acorde încredere.

Nu avea importanţă, şi-a zis ea. Avusese nevoie de el doar pentru a putea intra. Restul îl putea face de una singură.

De îndată ce poarta s-a închis, au început bombănelile. Voci de toate felurile se strecurau şi alunecau şi ţopăiau de-a lungul coridorului. Elisabeth a simţit furnicături pe piele; aproape că simţea vocile întinzându-se din ceaţă şi înşfăcând-o ca nişte mâini. Şi-a tras gluga împletită cu fier pe cap şi sunetele au scăzut până au ajuns un mormăit îndepărtat, sinistru.

A pornit de-a lungul coridorului, urmând cărarea trasată de lumina lămpilor pe mijloc. Numărul de catalog al Codexului arăta că acesta se află undeva pe la jumătatea arhivei. Acum nu mai trebuia decât să îl găsească, să îl scoată din raft şi să se strecoare înapoi pe unde venise. Partea cea mai grea avea să fie să se caţăre din nou pe poartă pentru a repara clopotul după ce scăpa. Nu ştia la

ce să se aştepte din partea Codexului – dacă acesta avea să coopereze cu ea cum făcuse copia din biroul lui Ashcroft sau o să i se opună pe tot parcursul ieşirii din Biblioteca Regală.

Fără niciun avertisment, o siluetă palidă şi înaltă s-a ridicat din podea lângă ea. Elisabeth s-a răsucit, dând la o parte mantia pentru a apuca mânerul lui Ucide-demoni. Acolo nu era nimic – doar un vârtej în ceaţă şi un piedestal din piatră albă. Zărise piedestalul cu colţul ochiului şi îl luase drept om. Boscorodindu-se singură, s-a întors să îşi continue drumul.

Şi, precum o scenă din coşmarul ei, în faţă i-a apărut Cancelarul Ashcroft. Arăta la fel cum îl văzuse ultima dată, dar ca de ceară, faţa arătoasă îi era lipsită de expresie şi amândoi ochii, cel albastru şi cel roşu, priveau drept prin ea. Mantia aurie părea ţesută din lumina lămpilor şi din ceaţă. Cu un strigăt gâtuit, Elisabeth şi-a smuls sabia de la curea şi a rotit-o prin aer.

Ashcroft s-a ferit ca să nu poată fi atins. Pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet. Elisabeth a mai rotit sabia o dată, iar el s-a retras din nou, sabia ratându-l milimetric. Zâmbetul abia schiţat, sarcastic, dădea de înţeles că ştie exact de ce se afla ea acolo.

De data aceasta, Elisabeth era sigură că o va ucide. Chiar şi echipată cu fier, nu era pe măsura puterii lui vrăjitoreşti. Dar el părea mulţumit să se joace cu ea mai întâi, iar ea nu avea să se lase fără luptă, dacă era o şansă cât de mică de a-l opri. Se mişcau prin arhive într-un dans tăcut: Elisabeth spintecând ceaţa în fâşii, Ashcroft retrăgându-se cu spatele înspre rafturi.

Apoi nu a mai reuşit să se ferească destul de repede şi a fost străpuns de sabie.

S-a destrămat în ceaţă.

Din întuneric au apărut mai multe siluete, care înaintau spre ea. Gardianul Finch. Lorelei. Domnul Hob. Chiar şi bărbatul care o încolţise pe alee – şi nu era singurul mort dintre siluete. Şi Directoarea s-a ivit din ceaţă, iar pe faţa ei fantomatică, încruntată, se citea dezamăgirea. Se

apropiau tot mai mult, dar Elisabeth nu s-a dat în spate, cu toate că expresia de pe chipul Directoarei o făcea să i se strângă stomacul. Siluetele nu erau reale. Oricine le invocase, pe de altă parte…

— Oricine ai fi, îmi arăţi propriile mele temeri, a spus ea, surprinsă de cât de sigură îi suna vocea. Încerci să mă prinzi în capcană, nu-i aşa?

Şi-a pus sabia în teacă şi s-a întors. Chiar în spatele ei se afla o cuşcă mare, ornamentată. Un singur pas să mai fi făcut, ca să se îndepărteze de acele arătări, şi ar fi dat peste ea. De îndată ce şi-a dat seama de asta, siluetele s-au retras înapoi în ceaţă.

Din cuşcă o privea faţa ofilită şi palidă a unei femei, la doar câţiva centimetri distanţă, plutind în întuneric. Sau ar fi privit-o dacă ochii nu i-ar fi fost cusuţi. Iar faţa nu aparţinea unei persoane, sau nu mai aparţinea: fusese cusută pe coperta unui grimoar, care levita în faţa lui Elisabeth, într-un vârtej de aburi. O panglică neagră se învârtea prin aer în jurul grimoarului, cu un ac argintiu sclipind la un capăt

— *Deşteaptă fată.*

Grimoarul a vorbit cu o voce şuierată, multiplă: bărbaţi, femei, copii, toţi vorbeau în cor, fiecare la fel de aspră precum nisipul frecat de un os.

— *Am păcălit trei gardieni cu trucul ăsta, acum, că am convins Illusariumul să ne ajute. Păcat. Aşa interesantă faţă ai. Nu frumoasă, ci îndrăzneaţă.*

Grimoarul era neobişnuit de gros şi de bine legat, plin cu… şi mai multe feţe, şi-a spus Elisabeth îngrozită, în momentul în care copertele s-au deschis şi s-au întors, pagină după pagină de feţe omeneşti, iar textul în enohiană sfârâia peste ele ca nişte semne proaspăt făcute cu fierul înroşit în foc. În cele din urmă s-a oprit la o pagină goală şi a mângâiat afectuos cu acul pergamentul neacoperit.

— *Avem loc pentru tine, dacă cumva te răzgândeşti.*

— Nu, mulţumesc, a zis Elisabeth şi s-a îndepărtat puţin câte puţin.

— Cusăturile noastre sunt făcute cu grijă. Nu o să doară decât puţin…

Elisabeth şi-a îndreptat umerii şi s-a răsucit, atentă să nu se lovească de piedestalul alb pe care îl văzuse mai înainte, aflat la mai puţin de un metru de cuşcă. Pe o placă dedesubtul piedestalului se putea citi ILLUSARIUM, CATEGORIA VII, iar deasupra se afla o sferă de sticlă care semăna cu globul de cristal al unei ghicitoare. Atât de multă ceaţă se răspândea din sferă, încât Elisabeth nu reuşea să distingă silueta dinăuntrul ei. Dacă avea o voce, grimoarul acesta decisese să rămână tăcut. Poate că nu putea comunica decât folosind iluzii.

Elisabeth s-a forţat să meargă mai departe şi să nu privească în urmă, chiar dacă aproape că simţea acul primului grimoar zgâriind-o între omoplaţi. Când s-a apropiat de secţiunea numerotată în fişa din catalog, şi-a încetinit pasul şi şi-a aplecat capul pe spate. A înghiţit.

O scară urca pe distanţa a trei niveluri în întuneric, cu treptele de jos acoperite de ceaţă. Numărul de catalog sugera că Codexul se află în partea de sus, unde lumina lămpilor abia dacă ajungea. Elisabeth a încercat să se liniştească şi a pus piciorul pe prima treaptă, fără să ţină seama de zeflemeaua răutăcioasă a grimoarelor de pe rafturi. Când a început să urce, acestea şi-au zdrăngănit lanţurile cu destulă forţă încât scara să salte şi să se cutremure. Jeturi de cerneală au zburat pe lângă ea, în întuneric.

O parte din ea se aştepta să ajungă sus şi să descopere că Codexul lipseşte. I se părea că a ajuns prea departe şi a înfruntat prea multe obstacole pentru ca vreun aspect al misiunii să poată fi îndeplinit uşor. Dar când, în sfârşit, s-a săltat pe ultima treaptă, coperta bine cunoscută, solzoasă a Codexului o aştepta, înconjurată de lanţuri. Secretul planului lui Ashcroft era foarte aproape să fie descoperit.

A întins mâna spre lanţuri, apoi a îngheţat. Articulaţiile i s-au blocat; muşchii refuzau să o asculte. Venise aici ca să fure din Biblioteca Regală, dar acum, că momentul sosise, fiecare fibră din corp i se răzvrătea. Odată ce trecuse

această linie, nu mai era cale de întoarcere. Şi-a imaginat că e prinsă, obligată să dea ochii cu Parsifal şi cu doamna Wick, care se purtaseră amândoi atât de amabil cu ea. Îi ardea inima de ruşine.

„Gândeşte-te ca la ceva mai mult decât o misiune de salvare”, îi spusese Katrien în timpul ultimei lor discuţii, scurte, prin oglindă. „Sunt sigură că Codexul mai degrabă va colabora cu tine decât cu oamenii care îşi închipuie că a fost scris de un nebun. Îţi poţi imagina cam cum ar fi să cunoşti un soi de secret uriaş şi nimeni să nu te creadă?”

Da, şi-a spus Elisabeth, cu strângere de inimă. Pentru Codex, locul ăsta trebuie că e la fel de rău ca Spitalul Leadgate. Cărţile au şi ele inimă, cu toate că nu la fel ca a oamenilor, iar inima unei cărţi poate fi frântă: mai văzuse întâmplându-se asta. Grimoare care refuzau să se deschidă, ale căror voci amuţeau sau a căror cerneală se decolora şi se scurgea pe pagini asemenea unor lacrimi.

Codexul arăta ca şi cum nu îl mai atinsese nimeni de zeci de ani. Lanţurile îi erau acoperite de praf, iar un caz neglijat de Cotor Sfărâmicios îl lăsase cu pielea crăpată şi cenuşie. Nu s-a agitat la sosirea ei, de parcă trecerea timpului îl redusese la condiţia de carte obişnuită.

Din senin, a descoperit că se poate din nou mişca.

— Am venit să te ajut, a şoptit ea.

Cu grijă, a desfăcut lanţurile prinse de raft. Celelalte grimoare au început să zdrăngănească mai tare decât înainte, iar bombăneala lor răutăcioasă s-a transformat în rugăminţi disperate în timp ce îşi priveau vecinul dobândindu-şi libertatea, dar Codexul a rămas nemişcat, aproape fără viaţă. Nu a opus rezistenţă când Elisabeth l-a îndesat, cu lanţuri cu tot, într-un sac legat de cureaua ei.

Până când a coborât toată scara, grimoarele îşi încetaseră zdrăngăneala. Arhivele se cufundaseră într-o linişte adâncă. Nu se mai auzeau voci sinistre şuşotind. Din ceaţă nu mai apăreau siluete ameninţătoare. Liniştea nu părea ostilă, dar Elisabeth nu avea de gând să zăbovească. În timp ce trecea în grabă pe lângă cuşca de mai înainte, faţa cuprinsă de paloare dinăuntru s-a rotit ca să o

urmărească.

— A aşteptat de multă vreme grimoarul ăsta, a şoptit ea. *A trecut atât de mult de când Codexul a avut parte de o atingere binevoitoare, de o minte deschisă. Dar îmi dau seama acum că tu nu eşti asemenea celorlalţi oameni... eşti diferită, într-un fel... da, un adevărat copil al bibliotecii...*

Paşii lui Elisabeth au devenit şovăielnici. Voia să asculte ce avea de spus grimoarul. Dar în momentul acesta nu avea timp să stea de vorbă cu cărţile.

S-a simţit cuprinsă de un amestec de uşurare şi de regret în momentul în care s-a strecurat prin poartă, lăsând arhivele în spate. A aşteptat să treacă o patrulă, apoi s-a căţărat pe poartă ca să repună clopotul în funcţiune, trasă în jos de masa incomodă a Codexului care îi atârna la şold. Cuvintele grimoarului îi străduiau în minte când s-a întors să plece. *Un adevărat copil al bibliotecii.* Ce a vrut să spună? De unde ştia? Şi Cartea Ochilor zisese că e ceva diferit la ea.

A făcut un pas spre atrium. Înainte să apuce să mai facă unul, din ceaţă s-a ivit o mână şi a apucat-o de mantie. Cu o forţă neînduplecată, a tras-o din mijlocul coridorului în aceeaşi nişă în care se ascunsese mai devreme. Dar când mâna s-a retras, nu a luat-o la fugă şi nici nu a întins mâna după Ucide-demoni. În faţa ei stătea Silas, de o paloare luminoasă, ghemuit printre figurile cu glugă sculptate în perete.

Până la urmă nu m-a abandonat, şi-a zis ea, surprinsă. *Dar unde o fi fost?*

Înainte să apuce să pună întrebarea cu voce tare, Silas şi-a dus un deget la buze. Ochii lui galbeni s-au îndreptat repede spre coridor.

Prin ceaţă străluceau lumini. S-a auzit scârţâit de roţi, ca şi cum ceva greu se rostogolea pe coridor, însoţit de zgomot de paşi. Sunetele se auzeau într-un mod straniu, distorsionate de piatră şi de ceaţă, dar trebuie că veneau din direcţia catacombei. Elisabeth şi-a ţinut răsuflarea în momentul în care şi-a făcut apariţia primul gardian. Într-o

mână ţinea o lanternă, iar în cealaltă, sabia scoasă din teacă. În urma lui au venit mai mulţi gardieni, tot să fi fost zece cu toţii. În fruntea procesiunii păşea doamna Wick, elegantă în lunga ei robă indigo, şi un bărbat care nu putea fi decât Directorul Bibliotecii Regale. Haina albastră îi era decorată cu medalii. Părul cărunt îi atârna desfăcut pe umeri, ascunzând o parte din cicatricile groaznice care îi brăzdau faţa. Două degete îi lipseau de la mână, care se sprijinea pe mânerul unei săbii uriaşe, cu lama lată.

— Eşti sigur că e prudent, Marius? a întrebat doamna Wick.

— Nu, a răspuns bărbatul, posomorât. Dar nu putem risca.

Doamna Wick şi-a încreţit fruntea.

— Dacă sabotorul îşi păstrează tiparul, e aproape sigur că va ataca Harrows. Nu pot să nu simt că îi facem jocul.

— Orice ar fi, nu există altă catacombă în Austermeer care să poată adăposti *Cronicile Morţilor*. Sabotorul s-ar putea hotărî să atace Biblioteca Regală în orice moment. Iar dacă eliberează *Cronicile,* toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii din Brassbridge vor fi morţi până răsare soarele.

Elisabeth a simţit furnicături pe piele. Nu îi era cunoscut titlul, dar, la cina de la Conacul Ashcroft, Lady Ingram pomenise despre un grimoar scris de Baltasar Thorn – un grimoar de necromanţie. Nu existau decât câteva texte de necromanţie. Oare vorbeau despre unul şi acelaşi?

— E adevărat că Harrows e cea mai pregătită.

Doamna Wick îşi aţintea privirea oarbă în faţă.

— Şi Directorul Hyde?

— Hyde îşi cunoaşte îndatoririle. E gata să îşi dea viaţa dacă trebuie, dacă se ajunge la asta. Dacă sacrificiul lui salvează mii de vieţi.

Cuvintele le-au fost acoperite de scârţâitul şi scrâşnetul roţilor. Din întuneric a apărut o siluetă, plutind prin ceaţă asemenea unei corăbii negre care navighează pe ape fantomatice. Era o cuşcă, una foarte mare, cu roţi, care la început părea a nu avea nimic înăuntru. Apoi a fost inundată de lumina lămpilor, iar Elisabeth a distins un

cufăr de fier care atârna în mijloc, fixat acolo de o reţea de lanţuri bine întinse, prinse de fiecare colţ al cuştii.

Lui Elisabeth i s-a uscat gura şi a simţit un sloi de gheaţă pe şira spinării. Umbra proiectată pe peretele dintre gardieni nu aparţinea cuştii. O altă siluetă se unduia pe piatră, întinzându-se tocmai până în tavan, aflat la multe niveluri mai sus, unde se curba într-o parte, ca să acopere arcada striată de deasupra. Degete terminate cu gheare se contractau peste gardieni, ca şi cum ar fi încercat să îi înşface, fiecare gheară având lungimea unei săbii. Cu toate că umbra era prea întinsă, prea distorsionată de zidărie pentru ca Elisabeth să îi poată desluşi trăsăturile, ceva din forma ei părea înfiorător de familiar.

Categoria Zece. Din felul în care vorbeau despre grimoar, asta trebuia să fie. Chiar când credea că va deveni gardian, nu s-ar fi gândit să vadă vreunul. Cu atât mai puţin că avea să dea peste un transfer în desfăşurare – primul de felul acesta în sute de ani.

În curând, toate cele trei grimoare de Categoria Zece aveau să se afle în catacomba de la Harrows.

Capitolul 22

ELISABETH ŞI-A ÎNMUIAT MOPUL în găleata cu apă cu săpun, apoi a început să-l plimbe pe podea, împingând clăbucii pe lespezi. Apa murdară împroşca în faţă, scoţând păduchii de cărţi din ascunzătorile lor. Nu avea energia să îi vâneze. În timp ce urmărea un păduche gras cum alerga panicat în cerc, s-a oprit să se sprijine în mop. I se închideau ochii. Doar o clipă. O clipă să îşi odihnească ochii…

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato! Ce îţi închipui că faci?

Elisabeth s-a trezit tresărind, iar inima i s-a oprit când a văzut o umbră lungă întinzându-se pe perete. Dar a clipit şi în faţa ei era doar Gertrude, cu mâinile în şolduri.

— Doar nu îţi faci de cap cu vreun tânăr? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că nu merită, a zis Gertrude, ridicând găleata grea şi cărându-i-o pe coridor într-o rară manifestare de bunăvoinţă. Nu dacă te ţine trează noaptea şi îţi face viaţa un chin. Poftim, fată prostuţă.

Elisabeth a dat mecanic din cap şi s-a reapucat de dat cu mopul. Îşi simţea membrele de parcă erau din plumb. În ochi i se părea că are nisip. Dacă ar şti Gertrude adevărul…

Când ieşise din Biblioteca Regală în acea dimineaţă, mai devreme, clopotele oraşului băteau ora cinci, iar servitorii din Hemlock Park îşi vedeau deja de treburile lor, robotind în întunericul de dinaintea zorilor. Cu toate că în arhive se simţise pe deplin trează, odată cu venirea zilei, cele două nopţi de nesomn au ajuns-o din urmă. Vederea începuse să i se înceţoşeze; paşii i se împleticeau ca ai unui beţiv. Când a ajuns la casa lui Nathaniel şi s-a împiedicat de prag, şi-a amintit ca prin ceaţă cum a ridicat-o Silas şi a dus-o sus. O ajutase să se pregătească pentru muncă în timp ce ea

moţăia în picioare. Apoi, înainte să îşi dea seama, era înapoi la bibliotecă.

Avusese nevoie de toată voinţa ei să nu chiulească de la muncă pentru a se apuca de Codex. Nu era nimic mai frustrant decât să îşi petreacă dimineaţa dând cu mopul, când ştia că Ashcroft ar putea face în orice moment următoarea mişcare. Dar nu putea risca să atragă atenţia. Era de abia a treia ei zi de muncă la Biblioteca Regală, iar dacă dispărea exact după furtul unui grimoar de Categoria Şase, doamna Wick ar băga de seamă. Mai bine îşi petrecea dimineaţa dând cu mopul pe podele decât să putrezească în carceră.

Până acum nu era niciun semn că cineva observase dispariţia Codexului. Nu a sunat niciun clopot; nu au apărut gardieni trecând în viteză. Dimineaţa trecea încet, printr-o ceaţă lânoasă de extenuare.

La prânz, Gertrude i-a acordat o oră liberă şi i-a poruncit să tragă un pui de somn, iar apoi să se întoarcă la muncă pregătită să îşi merite plata. Elisabeth şi-a dus mâncarea de prânz într-o cameră pe care i-o arătase Parsifal în Turnul de Sud. Dădea înspre terenurile bibliotecii, unde fâşiile întinse de verde erau mărginite de pâlcuri de copaci magnifici în umbrele roşietice şi portocaliu-închis. Era o zi de toamnă însorită, dar răcoroasă, iar cei care se pregăteau să devină gardieni făceau antrenament. Elisabeth a crăpat o fereastră, astfel că zgomotul îndepărtat al strigătelor şi al săbiilor era purtat înăuntru de adierea vântului. Cei care se antrenau nu erau cu mult mai mari decât Elisabeth. Cu doar câteva săptămâni în urmă, s-ar fi imaginat cu uşurinţă printre ei. Acum se simţea ca o fantomă care îşi bântuia propriul trup, privindu-şi viaţa printr-o sticlă murdară. Nu ştia sigur unde îi era locul – sau, şi mai ciudat, nici măcar nu ştia ce voia. După ce îi cunoscuse pe Nathaniel şi pe Silas, mai putea oare să declare că magia îi era duşman şi să se întoarcă la cum fusese înainte?

Mâncase jumătate din prânz, aşezată la o masă de lucru din colţ, când în uşă a apărut Parsifal.

— M-am gândit eu că ai putea fi aici, a zis el. Mă primeşti şi pe mine?

Când a încuviinţat din cap, acesta s-a apropiat ca să privească pe fereastră.

— Am fost prea stânjenit să îţi spun mai deunăzi, dar veneam aici pentru că ceilalţi ucenici mă hărţuiau. Asta se întâmplă când porţi un nume precum Parsifal. Visam la cum o să ajung gardian într-o bună zi şi o să-i fac să regrete.

Elisabeth s-a oprit din mestecatul mărului.

— Ai vrut să te faci gardian?

— Nu te arăta *prea* surprinsă. Normal că am vrut. Toţi ucenicii îşi doresc asta. Uneori pentru motive corecte, dar de cele mai multe ori pentru că le place ideea de a deţine controlul şi de a-i bate regulat pe ucenici.

— Nu-i adevărat, a protestat ea, dar apoi s-a gândit la Gardianul Finch şi a trebuit să admită că avea dreptate. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Parsifal a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur. Doar că viaţa e mai mult decât să pari posomorât şi să înfigi sabia în diverse lucruri, nu crezi? Sunt şi alte moduri în care poţi să schimbi lucrurile.

Stătea jucându-se cu inelul de chei, ca şi cum ar fi încercat să îşi facă curajul de a spune ceva. Pe măsură ce secundele se scurgeau, Elisabeth a început să se simtă stânjenită.

— Elisabeth, i-a scăpat lui Parsifal. Ştiu că i-ai spus administratorului că te numeşti Elisabeth Cross. Dar nu cumva eşti… Elisabeth Scrivener, din ziare?

Lui Elisabeth i s-a scurs sângele din obraji. Prenumele ei era atât de răspândit, încât îşi imaginase că nu riscă nimic păstrându-l.

— N-o să spun nimănui, s-a grăbit Parsifal să adauge. Nimeni altcineva nu ştie. Doar că m-am tot gândit la asta deunăzi, când ţi-am prezentat locul, şi ştiai mult prea multe despre grimoare pentru cineva care nu mai fusese niciodată într-o Mare Bibliotecă. Şi, ştii, eu, ăăă, ţi-am urmărit povestea în ziare.

Lui Elisabeth i s-au înroşit urechile.

— Eu… dat fiind că ai învins un Malefict de Categoria Opt şi tot restul.

Elisabeth a sărit în picioare, împiedicându-se.

— S-a mai spus şi altceva despre mine în ziare?

— Nu… nimic! De aia voiam să ştiu parcă ai fi dispărut complet după conferinţa de presă a Cancelarului.

Parsifal a aruncat o privire peste umăr. Apoi a coborât vocea.

— Eşti în vreun soi de misiune secretă pentru Collegium? Ai fost trimisă sub acoperire?

Elisabeth s-a holbat la el.

— Corect, a spus el cu subînţeles, bătând cu degetul pe aripa nasului. Nu ai putea să îmi spui, în cazul ăsta.

— Exact, a spus ea cu voce stinsă, întrebându-se în câte belele se poate băga cineva în timpul vieţii.

Parsifal a privit din nou peste umăr.

— Ei bine… am o informaţie pentru tine. De dimineaţă am surprins o discuţie între doi gardieni. Se pare că sabotorul a atacat Biblioteca Regală astă-noapte.

— *Poftim?*

— A furat un grimoar de Categoria Şase în timp ce gardienii erau ocupaţi cu un transfer din catacombă. Păstrează secretul, pentru că nu vor ca presa să fie apucată de delir. Dar m-am gândit că ar trebui să ai cunoştinţă de asta. Pentru că, ştii tu – şi-a coborât vocea şi mai –, mult investigaţia ta.

— Mulţumesc, Parsifal, a zis ea. Acum ar trebui să mă întorc la… ăăă..

A arătat cu capul spre fereastră, sperând că Parsifal avea să îşi folosească imaginaţia.

— A, da, bineînţeles! E vorba de supraveghere? Urmăreşti pe cineva? Corect, nu îmi poţi spune. Nici nu ar trebui să fiu aici. Aşa că eu…

S-a îndreptat încet către uşă. Elisabeth a înclinat încurajator din cap spre el şi şi-a bătut cu degetul aripa nasului. Parsifal s-a grăbit să se facă nevăzut, arătând peste măsură de încântat.

Elisabeth a răsuflat zgomotos şi s-a prăbuşit din nou în scaun. Măcar un lucru bun tot ieşise din asta. Dacă gardienii credeau că sabotorul furase Codexul, era puţin probabil că aveau să îşi îndrepte bănuielile asupra unei servitoare. Poate că, după ce aveau să mai treacă câteva zile, va putea să îşi îndrepte toată atenţia spre Ashcroft fără să mai fie distrasă. Acum, că *Cronicile Morţilor* erau în drum către Harrows, urgenţa era mai mare ca oricând.

Abia dacă îşi mai amintea cum s-a târât până acasă şi în sus pe scări, până în dormitor. Singurul detaliu care o frapa era faptul că nu îl mai văzuse pe Nathaniel de când acesta avusese coşmarul. Rămăsese închis în biroul lui toată ziua de ieri şi, judecând după lumina de culoarea smaraldului care licărea pe sub uşă, tot acolo era şi acum. Elisabeth se întreba dacă o fi părăsit vreun pic încăperea.

Ajunsă sus, a aprins o lumânare. Nu şi-a schimbat uniforma de servitoare, conştientă că s-ar putea să fie nevoie să aibă sarea şi fierul la îndemână. Ucide-demoni era pe podea, lângă ea, astfel încât să poată ajunge la el cu mâna, dar nu atât de aproape încât să pară ameninţător. Nu voia să fie percepută de către Codex ca un duşman.

Grimoarul aştepta sub pat, încă în sacul pe care Elisabeth îl folosise ca să îl scoată pe furiş din Biblioteca Regală. L-a scos şi şi l-a aşezat în poală, simţind prin material cum clincăne lanţurile grele. Aşezată pe podea, cu spatele rezemat de saltea, a despăturit pânza de sac şi a desfăcut lanţul pe covor. Codexul zăcea inert, fără să reacţioneze. A tras aer în piept, ca să îşi adune curajul, cu mâna suspendată în aer.

— Sunt o prietenă, a spus ea, dorindu-şi ca intenţiile ei să îi coboare pe braţ, prin piele, când şi-a pus palma pe grimoar.

Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Nicio voce nu a urlat la ea, cuprinsă de furie şi de sentimentul trădării. Camera nu a fost inundată de o tensiune rău prevestitoare. Domnea o linişte deplină. Apoi paginile grimoarului au fost stârnite de o adiere invizibilă. Încetişor, ca un bătrân care

se întinde şi se ridică după ce a dormit, Codexul s-a deschis în mâinile ei.

A fost cuprinsă mai întâi de speranţă, apoi de un fior de teamă. Dacă Ashcroft petrecuse atât de mult timp studiind acest grimoar fără niciun rezultat, ea de ce ar reuşi acolo unde el a dat greş? Spre deosebire de Cancelar, ea nu avea nici cea mai mică idee despre eventualul secret al lui Prendergast şi nici nu ştia aproape nimic despre coduri şi cifruri. Ca să ajungă la acest pas avusese nevoie de atât de multă atenţie, încât nu i-a mai rămas timp să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

A examinat paginile care i se deschiseseră dinainte. Cuvintele îi pluteau în faţa ochilor, iar ea a încercat să îşi alunge oboseala clipind, dar a descoperit că nu ochii erau de vină. Cuvintele erau cele care se mişcau, iar cerneala se scurgea domol, formând pârâiaşe pe pergament. A dat paginile la o altă secţiune, trecând de diagrame etichetate în scrierea enohiană, şi a descoperit că şi acolo se întâmpla acelaşi lucru în vreme ce textul în sine se putea citi, propoziţiile se deplasaseră într-o totală neorânduială. Câteodată se aliniau aşa fel încât doar un paragraf devenea inteligibil:

Demonii de viţă nobilă îşi stăpânesc curţile strălucitoare sub un cer fără soare. O dată la două săptămâni, pornesc călare pe nişte cai albi, cu coarne, înveşmântaţi în mătase, să vâneze fiare sălbatice în pădurile de pe Celălalt Tărâm, însoţiţi de haite de diavoli lătrători. Sunetul unui corn de vânătoare demonic nu e uşor de uitat; căci este atât de minunat şi de teribil, încât prada vânată îngheaţă în loc, ca şi cum s-ar fi transformat în piatră…

Dar restul s-a destrămat înainte să apuce ea să termine, propoziţiile şerpuind pe pagină asemenea unor şiruri de furnici în marş. Dezamăgită, s-a îndreptat spre oglinda de divinaţie şi a chemat-o pe Katrien. Când faţa prietenei ei a apărut pe sticlă, arăta la fel de obosită precum Elisabeth, palidă pe sub pojghiţa de gheaţă care acoperea oglinda. Nu au avut timp să se pună la curent. Au parcurs în goană variantele cele mai probabile, făcând doar pauze de

respiraţie.

— S-ar putea ca propoziţiile să se aşeze pe deplin în ordine la o dată şi un timp precise, cum ar fi miezul nopţii la solstiţiul de iarnă, sau în anumite condiţii, cum ar fi o eclipsă, şi-a dat cu părerea Elisabeth.

— Dar Ashcroft e sigur că poate să îl descifreze în curând, nu-i aşa? Deci, dacă aşa stau lucrurile, fie fenomenul este programat să se întâmple cândva în următoarele două săptămâni, fie…

— Ori cifrul are o cu totul altă rezolvare, a terminat Elisabeth fraza, pe un ton sumbru.

— Uită-te cu mai multă atenţie la cercetările tale, a îndemnat-o Katrien. S-ar putea să existe un indiciu care să nu fi părut relevant înainte. Măcar ştim sigur că Prendergast şi-a ascuns secretul sub forma unui cifru sau asta e doar o presupunere fără nicio dovadă pe care o fac oamenii? Între timp, o să văd dacă pot găsi şi eu ceva.

Când timpul li s-a terminat Elisabeth şi-a reprimat impulsul jalnic de a o implora pe Katrien să nu plece, privind-o cum dispare sub gheaţă. O apăsa singurătatea, senzaţie înrăutăţită de oboseala care îi înceţoşa mintea. Ştia că ar fi trebuit să se bage în pat, dar era prea obosită să se ridice de pe podea şi să înfăşoare Codexul în lanţuri.

S-a trezit că întoarce alene paginile, hipnotizată de textul mişcător. În timp ce propoziţiile se înşiruiau una după alta, ea citea descrieri extravagante, tulburătoare, a ceea ce mâncau demonii la ospeţele lor ori ale hainelor pe care le purtau la balurile lor nocturne, care ţineau câte o săptămână. Cu toate că aceste descrieri fragmentare o tulburau şi mai tare, nu reuşea să îşi ia ochii de la ele.

Lebedele ucise prin otrăvirea cu mătrăgună sunt socotite o delicatesă specială la banchete..

Îmbrăcămintea cea mai elegantă în acea seară a fost o rochie făcută din molii argintii, prinse de vii de material, ca să îşi păstreze luciul…

Lumânarea de pe noptieră arsese, rămânând doar un ciot. Capul îi cădea în piept. În spatele pleoapelor i se învârteau imagini disparate: demoni dansând îmbrăcaţi în

costume elaborate, care rânjeau în tip ce se ospătau, sfâşiind carnea. Închipuirile coşmareşti păreau a pune stăpânire pe ea, trăgând-o în jos, asemenea unor mâini de sirenă care apucă un marinar naufragiat, trăgându-i în întunericul adânc şi tăcut.

S-a trezit brusc.

Sau nu s-a trezit – pentru că acesta trebuia să fie tot un vis.

Se afla într-un soi de atelier de modă veche. De tavan atârnau legături de ierburi necunoscute. Peste tot licăreau lumânări din seu, care stropeau podeaua de lemn pătată cu picături de ceară galbenă, uleioasă. Obiecte bizare erau îngrămădite pe rafturi şi pe masa din mijlocul încăperii: pene de pasăre, cranii de animal, borcane care conţineau nişte stropi tulburi plutind în oţet. Dar nu asta era partea care a convins-o că visa. Încăperea era suspendată în vid. Marginile rupte ale podelelor ieşite în afară pătrundeau într-o genune neagră, iar bucăţi din acoperiş care căzuseră înspre interior dădeau la iveală şi deasupra acelaşi neant întunecat.

Nu – nu era neant. Substanţa de un negru strălucitor îi amintea de ceva cunoscut. În aer plutea un miros puternic, elocvent, de pigmenţi. Cerneală.

— Cine eşti? a întrebat o voce de bărbat din spatele ei, aspră şi mânioasă. Ce faci aici?

Elisabeth s-a răsucit, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Bărbatul care stătea acolo era aşa cum îşi închipuise ea că trebuie să arate un vrăjitor, înainte să-i întâlnească pe Nathaniel şi pe Ashcroft. Înalt, sfrijit şi pământiu la faţă, cu nişte ochi scânteietori de culoarea obsidianului şi o barbă neagră îngrijit tunsă, care se termina pe bărbie, într-un vârf ascuţit. Purta o robă vaporoasă şi fiecare deget îi era împodobit cu câte un inel decorat fiecare cu o piatră preţioasă de altă culoare.

— Oricine ai fi, nu îţi spun nimic, i-a trosnit-o el. Nu am petrecut sute de ani blocat în locul ăsta degeaba.

Sute de ani. Părea că vorbeşte serios. Când i-a perceput

expresia, Elisabeth a văzut că nu era furios, nu pe de-a-ntregul. Dincolo de furie, arăta speriat, ca şi cum ea ar fi venit să îi ia ceva cu forţa. Roba lui părea de modă veche, la fel ca toate lucrurile din atelier, neatinse de timp vreme de sute de ani.

Orice ar fi fost locul ăsta, nu era un vis. Şi nici acest bărbat – vrăjitorul. Elisabeth a privit din nou vidul de cerneală care îi înconjura şi a făcut ochii mari pe măsură ce se contura o posibilitate. Prendergast îşi ascunsese secretul în interiorul Codexului.

S-a întors din nou către vrăjitor.

— Eşti Aldous Prendergast?

Nu asta era ceea ce ar fi trebuit să spună. Faţa bărbatului s-a întunecat şi a străbătut distanţa care îi separa din câţiva paşi repezi.

— Cum ai ajuns aici? a vrut el să ştie, apucând-o de umeri.

A scuturat-o până ce i-au clănţănit dinţii.

— Răspunde-mi, fată!

— Nu ştiu! Citeam Codexul. Am adormit.

— Imposibil! a mârâit el.

— Ciudată afirmaţie pentru cineva care are mai mult de trei sute de ani, i-a scăpat ei. Nici mie nu mi se pare posibil.

Umerii lui Prendergast au căzut. I-a dat drumul şi s-a apucat de marginea mesei, săgetând-o cu privirea. Spre propria surprindere, Elisabeth şi-a dat seama că nu se teme deloc de el. Era atât de slab, încât ar fi putut cu uşurinţă să îl împingă peste marginea podelelor dacă ar fi încercat să îi facă rău.

— Ce an e? a întrebat el în cele din urmă, îndreptându-şi privirea spre o sticlă plină cu ceea ce păreau a fi cozi de şobolan conservate.

Întrebările i se îngrămădeau lui Elisabeth pe limbă, dar bănuia că el nu s-ar fi deranjat să îi răspundă la niciuna dacă nu răspundea ea prima.

— 1824**.**

El a digerat răspunsul.

— Nu sunt viu, a spus după o pauză lungă, pesimistă. Nu în sens real.

Elisabeth s-a dat înapoi.

— Necromanţie, a exclamat ea, privindu-i din nou obrajii scofâlciţi şi figura cadaverică.

— Nu, nu e necromanţie, copil tâmpit, i-a tăiat-o el. Nu sunt un cadavru. Mi-am lăsat corpul fizic în urmă, pe tărâmul muritorilor, şi mi-am ancorat mintea de acest… acest… mă rog, nu-mi imaginez că ai putea înţelege. Nu eşti vrăjitoare, e limpede, dacă nu cumva standardele s-or fi deteriorat semnificativ faţă de vremea mea. Tot ce trebuie să ştii e că sunt blocat aici din voia mea. Nu pot părăsi acest loc. Iar tu nu ar fi trebuit să poţi să mă vizitezi prin intermediul Codexului – nu fără permisiunea mea.

Elisabeth a privit în jur.

— Suntem în interiorul Codexului? Un fel de dimensiune alternativă?

Ochii bărbatului s-au îngustat.

— Aşadar, cunoşti teoria taumaturgică.

Elisabeth s-a hotărât să nu îi spună că, pur şi simplu, citea multe romane.

— Acesta e un plan artificial al existenţei, ancorat de grimoarul meu, nu mai mare decât încăperea din jurul nostru, a continuat el cu pizmă. Încercarea de a crea unul mai întins ar presupune riscul destabilizării hotarelor dintre ţinutul muritorilor şi Celălalt Tărâm.

— Deci chiar ai fost acolo, a spus Elisabeth. În Celălalt Tărâm.

Ochii bărbatului s-au îngustat şi mai mult.

— Cei mai mulţi oameni nu m-au crezut. M-au acuzat că mi-am născocit studiile.

— Cu excepţia unui om.

Elisabeth i-a urmărit cu atenţie expresia.

— Un om care se pretindea prietenul tău.

Faţa bărbatului s-a strâmbat.

— Cine eşti? a întrebat-o el, răguşit.

— Mă numesc Elisabeth Scrivener. Sunt… am fost… ucenic bibliotecar. Dar nu asta contează. Nu e niciun cifru

ascuns în Codex, nu i aşa? *Tu* eşti cifrul. Te-ai ascuns aici ca să scapi de Cornelius Ashcroft.

Culoarea s-a scurs din degetele lui Prendergast, încă încleştate de masă.

— Dacă nu ai fi făcut-o, a continuat ea, înţelegând adevărul pe măsură ce vorbea, ar fi folosit vraja ca să îţi citească amintirile şi orice secret ai fi protejat ţi l-ar fi smuls cu forţa.

Văzându-l că face ochii mari, a explicat:

— Urmaşul lui a încercat să facă acelaşi lucru cu mine.

Prendergast a mai privit-o fix un moment, iar apoi a început să râdă. Era în râsul lui o nervozitate stridentă, care o neliniştea pe Elisabeth. Şi-a amintit că stătuse blocat aici vreme de sute de ani, singur, şi nici ea nu reacţionase prea diferit după ce a fost preluată de Nathaniel.

— Minţi! a spus bărbatul după ce şi-a recăpătat suflarea. Acum înţeleg. Eşti în cârdăşie cu alde Ashcroft. Altfel nu aveai cum să ştii… cum să îţi dai seama…

— Nu sunt! Jur!

— Un lucru ştiu sigur: alde Ashcroft nu îşi lasă victimele întregi.

O strălucire febrilă i-a apărut în ochi.

— Poţi măcar începe să îţi imaginezi ce m-a făcut să aleg o eternitate în singurătate mai degrabă decât atenţiile dragului meu prieten? Am lăsat *totul* în urmă. Corpul meu real a devenit o carcasă fără minte, căreia îi curge saliva. Dar oricum asta mi-ar fi făcut Cornelius odată ce ar fi terminat să îmi facă mintea bucăţi. Măcar aşa am putut să îi stric socotelile, diavolul împieliţat.

Prendergast a început dintr-odată să vorbească cu patimă.

— Nu o să-l aibă niciodată. Şi nici tu.

— Să aibă *ce?*

Prendergast nu a răspuns. S-a răsucit şi a început să se îndepărteze, în timp ce roba i se vălurea în jur, cu toate că nu avea unde merge, doar înspre interiorul atelierului, printre rafturile îndoite, în care domnea dezordinea.

— Poate că l-ai păcălit pe Cornelius, dar urmaşul lui e acum pe urma secretului tău, a strigat Elisabeth, grăbindu-se în urma lui. Ştie că eşti aici şi nimic nu îl va opri să te găsească.

Prendergast a dat din mâna lui subţire, iar pietrele inelelor au licărit în lumina lumânării.

— Nu contează. Nu va putea…

— Să ajungă aici, ca mine?

Bărbatul a mers mai departe.

— Îţi pierzi timpul.

— Ascultă-mă! l-a îndemnat ea. Ţi-am căutat grimoarul pentru că Ashcroft eliberează Maleficţi din Marile Biblioteci. Au murit zeci de oameni. Trebuie să aflu ce face, ca să pot aduce dovezi în faţa Collegiumului. Altfel, nu va ajunge în faţa justiţiei.

S-a lăsat tăcerea.

— Deci a început, carevasăzică, a spus în cele din urmă Prendergast, obosit. Încearcă să termine ceea ce a pornit Cornelius.

— Dacă mi-ai spune ce plănuieşte. Ştiu că, orice ar fi, are legătură cu Marea Bibliotecă din Harrows…

Vocea lui Prendergast a şfichiuit ca un bici.

— Destul! Lasă-mă în pace! Nu contează ce plănuieşte, pentru că – s-a aplecat, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi şi străduindu-se să rostească restul – nu poate reuşi.

Nu ajunsese atât de departe, nu furase din Biblioteca Regală, nu căutase ajutor la un demon numai că să se dea bătută acum. A mers repede după Prendergast şi l-a apucat de braţ. La atingerea ei, întregul lui corp s-a cutremurat şi s-a prăbuşit în genunchi. Faţa sfrijită i s-a strâmbat de durere.

Elisabeth a fost cuprinsă de vinovăţie.

— Ai păţit ceva?

Dar, de îndată ce a vorbit, a văzut că, orice se întâmpla, nu îl atingea numai pe Prendergast. Lumânările picurau ceară, care se aduna în mici bălţi. Atelierul s-a scufundat în întuneric. Apoi podeaua s-a ridicat, cu o zdruncinătură ca de cutremur, care era cât pe ce să o dărâme pe

Elisabeth la pământ. Borcanele s-au răsturnat de pe masă şi s-au făcut cioburi.

— Codex Daemonicus, a scrâşnit Prendergast. Se întâmplă ceva cu grimoarul. Eşti în primejdie, fată. Corpul tău e încă pe tărâmul muritorilor.

Elisabeth şi-a simţit inima bătându-i în gât.

— Cum mă întorc? Nici măcar nu ştiu cum am ajuns aici.

— Sari! a mârâit el.

Nu a avut timp să se gândească la această poruncă – în timp ce lumea se zguduia în jurul ei din toate încheieturile. A alergat spre margine, adunându-şi forţele, şi s-a aruncat peste capătul zimţat al podelei, zicându-şi: *Nu e real ce se întâmplă. E doar în mintea mea. Nu o să cad.*

Dar simţea ca şi cum ar fi căzut: se prăbuşea fără oprire prin aer, până când nu a mai ştiut care e susul şi care e josul, iar gustul amar al cernelii i-a umplut gura şi i-a inundat nasul, înecând-o…

S-a trezit cu răsuflarea întretăiată şi cu senzaţia unui impact, de parcă sufletul îi fusese împins înapoi în corp cu forţa. Stătea pe podeaua dormitorului, buimacă, cu Codexul în poală.

Lumânarea se stinsese. Nu pentru că s-ar fi terminat, ci pentru că Elisabeth alunecase într-o parte în somn şi lovise noptiera cu umărul. Asta răsturnase lumânarea, stingând flacăra. S-a socotit norocoasă că lumânarea căzută nu stârnise un incendiu. Dar s-a răzgândit repede, pentru că făcuse ceva şi mai rău.

Picături de ceară fierbinte căzuseră pe paginile Codexului. În timp ce Elisabeth privea, cerneala s-a împrăştiat în afara marginilor cerii ca o pată de sânge, pătrunzând prin hârtie, astfel că paginile deveniseră negre. S-a ridicat repede în picioare, iar grimoarul a căzut pe podea cu paginile în jos. Aşa cum se afla răsturnat, copertele lui săltau şi se umflau ca şi cum ceva dinăuntru încerca să scape. În lumina lunii, umbra lui s-a alungit pe podea. Elisabeth a desprins o ghiulea de sare de la curea, exact la timp, căci în secunda în care a reacţionat, o mână subţire, acoperită de solzi s-a întins în spasme pe podea şi,

aşa uscată cum era, a apucat-o strâns de gleznă.

Codexul se transformase într-un Malefict.

Capitolul 23

ELISABETH A SIMŢIT gust de sare când a explodat ghiuleaua, iar încăperea s-a umplut de particule scânteietoare, neaşteptat de frumoase în lumina lunii, asemenea zăpezii. Degetele şi-au slăbit suficient strânsoarea pentru ca ea să îşi tragă glezna, eliberând-o. Malefictul a răspuns cu un ţipăt istovit. A urmat o serie necoordonată de mişcări, cu membre acoperite de solzi întinzându-se în toate direcţiile, iar apoi uşa dormitorului a fost smulsă din ţâţâni, lăsând să pătrundă înăuntru un şuvoi de lumină de la sfeşnicele de pe coridor. În cadrul uşii se contura o siluetă încovoiată, cu urechi lungi. A urmat încă un ţipăt şi aceasta s-a făcut nevăzută după colţ.

Elisabeth l-a înşfăcat pe Ucide-demoni de pe podea şi a pornit în urmărire, sărind peste resturile despicate ale uşii. Malefictul gonea pe coridor cu un mers şchiopătat, provenienţa coperţilor lui devenind acum clară. Semăna cu spiriduşii de la Conacul Ashcroft, dar solzii de un roşu-aprins erau acoperiţi de praf şi lipsiţi de vlagă, iar pe piele se vedeau urme de cusătură. Păduchii de cărţi îi zdrenţuiseră urechile. Petice de foi aurite îi atârnau de corp, devenite şterse şi scârboase cu trecerea anilor.

Când a ajuns la scări, Malefictul le-a coborât în grabă în patru labe, iar ghearele lui lăsau tăieturi în mochetă. La picioarele scărilor s-a împiedicat de o masă, răsturnând o vază care s-a rostogolit pe dalele de marmură. Trandafirii s-au împrăştiat pe podea, în mijlocul unei revărsări de apă şi de cioburi de porţelan. De când erau flori proaspete în hol? Elisabeth nu observase.

A renunţat să coboare treaptă cu treaptă şi s-a lăsat să alunece pe balustradă, sărind la luptă în timp ce Malefictul se chinuia să se repună pe picioare pe dalele alunecoase. Elisabeth a înaintat înspre el încet, cu Ucide-demoni

pregătit. Acesta s-a dat în spate, cu mâinile atrofiate încleştate pe piept şi cu ochii negri precum cerneala, rotunzi şi scânteietori. Elisabeth şi-a reprimat un val de milă în timp ce îl încolţea la perete. Nu avea de gând să îi subestimeze forţa – nu după ceea ce făcuse cu uşa. Un grimoar de Categoria Şase agitat era mai mult decât în stare să învingă un gardian.

— Ce se petrece acolo?

Elisabeth a înlemnit când vocea lui Nathaniel a răsunat de pe coridor. Câteva secunde mai târziu a păşit în holul luminat de lună, complet îmbrăcat, în ciuda orei. S-a oprit şi s-a sprijinit de peretele de la intrare, evaluând calm scena, de parcă dădea zilnic peste un haos de felul ăsta.

Stomacul ei a executat o manevră ciudată. Ultima ei amintire despre Nathaniel, încercând să apuce mâna lui Silas, părea încă destul de recentă pentru a fi tangibilă. Acum, după ce îl văzuse în felul acesta, părea cu neputinţă să arate atât de stăpân pe sine. Atât de normal, ca şi cum nimic la el nu se schimbase. Dar, de fapt, nici nu se schimbase nimic. Îşi ascunsese tot timpul suferinţa de ea. Nu numai de ea, ci de toată lumea, în afară de Silas, singurul care înţelesese.

— Scrivener, a oftat el. Trebuia să ştiu că tu eşti din momentul în care am auzit vaza veche şi nepreţuită a bunicii mele izbindu-se de podea.

Şi-a întors privirea scrutătoare înspre Malefict.

— Şi el cine e? Un prieten de-ai tăi?

Codexul şi-a dezgolit gura plină de colţi şi a scos un ţipăt asurzitor. Deasupra lor, candelabrul a tremurat.

— Încântător, a spus Nathaniel.

S-a întors din nou spre Elisabeth.

— Dacă voi doi simţiţi nevoia să distrugeţi orice altceva, aveam de gând de ani întregi să scap de tapiseria mătuşii Clothilde. O să vă daţi seama care e. E de culoare mov.

Elisabeth a deschis gura de câteva ori înainte să poată vorbi.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce? Pari a avea situaţia sub control.

— Poţi transforma un Malefict la loc într-un grimoar? Prin vrăjitorie?

— Posibil, dacă nu e prea puternic.

Nathaniel a ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce?

A rezistat impulsului de a scrâşni din dinţi. Lăsând coşmarul deoparte, era la fel de enervant ca întotdeauna.

— Grimoarul ăsta e o probă importantă împotriva lui Ashcroft.

Îndurerată, a recunoscut:

— E singurul lucru pe care îl am.

Nathaniel a ridicat din ambele sprâncene.

— Ştiam eu că pui ceva la cale la Biblioteca Regală. Totuşi o hoţie? Pe bune, Scrivener?

Elisabeth a simţit cum i se aprind obrajii. Şi-a slăbit strânsoarea de pe mânerul lui Ucide-demoni. Şi-a dat seama de greşeală în momentul în care a comis-o – nu îşi permitea să îşi piardă concentrarea –, dar a reacţionat cu o fracţiune de secundă prea târziu, iar Malefictul a ţâşnit, lovind-o dintr-o parte şi trecând în fugă pe lângă garda ei. S-a trezit întinsă pe podea, cu plămânii goliţi de aer.

Nu-l lăsa să-ţi scape, şi-a zis ea, disperată. Dacă Codexul scăpa, totul era pierdut.

Silabele unei incantaţii au pârjolit aerul. O lumină de culoarea smaraldului s-a rotit deasupra ei, reflectată de dalele umede, scoţând în evidenţă conturul petalelor trandafirilor răspândiţi pe jos. Elisabeth s-a ridicat într-un cot, tuşind, şi l-a văzut pe Malefict împietrit în plin salt, la distanţă de doar o mână de fereastră. Nathaniel stătea în spatele ei, la o aruncătură de băţ, atât de crispat din pricina tensiunii, încât o venă i se îngroşase pe gât. Mâna îi tremura de efort în timp ce buzele formau cuvintele incantaţiei.

Încet, dar sigur, Malefictul a început să se plieze în el însuşi. Mădularele s-au răsucit, capul s-a aplecat, pielea solzoasă s-a strâns înspre înăuntru. Silueta i-a devenit tot mai mică. Apoi lumina a dispărut, iar Codexul a căzut pe podea, intact, cu o bufnitură care a răsunat prin hol.

Cu băgare de seamă, Elisabeth s-a ridicat în picioare în timp ce Nathaniel stătea chircit şi gâfâia. A scos un geamăt înăbuşit, iar ea şi-a dat seama că îi ceruse mai mult decât îşi imaginase. Fusese încrezătoare că pentru Nathaniel era floare la ureche să facă vraja – Nathaniel, care însufleţea piatra şi invoca furtuni –, dar, de fapt, nu mai auzise niciodată de readucerea unui Malefict la condiţia de grimoar. Dacă ar fi uşor, nu ar mai fi nevoie de Marile Biblioteci şi de gardieni.

— Nathaniel, a zis ea.

A făcut câţiva paşi către el şi s-a prăbuşit, înaintea ochilor ei s-a făcut întuneric. Sângele îi bubuia în urechi. Printre valurile de ameţeală care se năpusteau asupra ei, şi-a dat seama că o ţine cineva. A clipit repede de câteva ori, iar lumea a apărut din nou. Nathaniel o atingea. Mâinile lui se plimbau pe mijlocul şi braţele ei, un contact impersonal şi în acelaşi timp plin de urgenţă. Verifica să vadă dacă nu e rănită.

Nu ar fi vrut ca el să se oprească. Nu mai fusese niciodată atinsă în felul ăsta. Simţea că mâinile lui îi lasă pe piele urme asemenea cozilor unei comete, care stăruiau şi îi dădeau furnicături, iar trupul ei tânjea după mai mult. A simţit cum i se opreşte dureros respiraţia în piept. Intensitatea senzaţiei a copleşit-o.

— Eşti rănita? Îmi poţi spune?

Cum ea nu a răspuns, Nathaniel şi-a ascuns faţa în mâini.

— Elisabeth!

Auzindu-şi numele rostit de vocea lui Nathaniel, pe acel ton, şi-a venit în sfârşit în simţiri.

— Nu sunt rănită, a spus.

Pulsul ei o luase la goană sub atingerea degetelor lui.

— Doar că m-am ridicat prea repede. Sunt…

— Extenuată, a terminat el ceea ce ea lăsase în suspensie, în timp ce ochii lui cenuşii rătăceau pe faţa ei. De când nu ai mai dormit?

De trei nopţi. Nu a spus-o cu voce tare. Expresia de pe faţa lui Nathaniel dispăruse deja. Un muşchi i s-a încordat

pe falcă în timp ce o ajuta să stea pe picioare şi o conducea către un scaun. Arăta bolnav, de parcă atingerea împărtăşită devenise toxică sau aerul se scurgea din cameră ca apa pe un burlan. În mintea lui Elisabeth domnea confuzia. Pe măsură ce ameţeala o părăsea, mintea i s-a limpezit. Explicaţia a devenit clară: Nathaniel credea că era vina lui.

— Stai, a protestat ea, dar el deja se îndepărtase.

— Silas, a spus el.

În momentul în care Silas a apărut în penumbra din hol, Nathaniel s-a îndreptat către el. Elisabeth se simţea bine acum, doar puţin ameţită, dar ghemul de emoţii din gâtul ei era atât de mare, încât abia putea respira. Orice va fi fost pe cale să se întâmple, îşi dorea să fi putut opri totul, să dea timpul înapoi pentru a avea ocazia să vorbească mai întâi cu Nathaniel. Neajutorată, l-a privit cum se apleacă spre Silas şi vorbeşte cu voce joasă, furios.

— De ce nu mi-ai spus că am coşmaruri? Nu mai sunt un copil. Dacă folosesc vrăjitoria în timp ce dorm, în timp ce mai e cineva în casă, trebuie să ştiu despre asta. Pentru numele lui Dumnezeu, Silas, puteam să o rănesc!

— Stăpâne, a zis Silas, reţinându-se.

— Ce a fost de data asta? a continuat Nathaniel, stăruind. Sânge care se scurge din pereţi sau cadavre care se târăsc pe coridor? Sau poate a fost coşmarul meu preferat, apariţia Tatei poticnindu-se pe aici cu gâtul tăiat. Ăsta l-a pus pe fugă pe majordom cât ai clipi.

— Sunt doar nişte iluzii, stăpâne. Inofensive.

— Nu spune asta!

Cuvintele au căzut ca o lovitură de palmă.

— Ştii forţa magică ce curge prin venele familiei mele. L-ai slujit pe Baltasar.

Silas a înclinat din cap.

— Prin urmare, ar trebui să cred că părerea mea…

— Am spus *nu!* Nu te contrazice cu mine. Nu pe acest subiect.

A adăugat apoi, cu o expresie de răceală pe faţă, un stăpân până în măduva oaselor.

— E un ordin.

Buzele lui Silas s-au subţiat. Apoi, impasibil, s-a înclinat.

Nathaniel şi-a trecut mâinile prin păr şi a traversat holul. A evitat privirea amândurora

— O să găsesc un alt loc de găzduire pentru tine, domnişoară Scrivener, a spus el. Nu ar trebui să îmi ia mai mult de o zi sau două. Aranjamentul ăsta a fost temporar încă de la început.

Spunând acestea, s-a îndreptat spre scări.

Elisabeth încerca să înţeleagă cum ajunsese el de la „Elisabeth" la „domnişoară Scrivener" în numai câteva secunde. Situaţia îi scăpa de sub control cu o viteză îngrozitoare, deşirându-se ca un mosor scăpat pe jos. Simţea că, dacă nu intervine, ea şi Nathaniel vor deveni doi străini unul faţă de celălalt, iar ea nu va mai putea face nimic pentru ca lucrurile să fie din nou ca înainte.

A tras aer în piept, inegal.

— Nu vreau să stau în alt loc! a strigat ea în susul scărilor.

Nathaniel a mai făcut un pas şi s-a oprit, cu spatele drept. Nu s-a întors, de parcă nu ar fi suportat să se uite la ea.

— Îmi place aici, a spus ea, adevărul luând-o şi pe ea prin surprindere când l-a rostit. Mă simt aproape ca… ca acasă. Mă simt în siguranţă. Nu mi-e teamă de tine sau de coşmarurile tale.

Nathaniel a scos un singur hohot de râs, unul amar, lipsit de voioşie.

— De abia mă cunoşti. Nu ai văzut cu adevărat de ce sunt în stare. Când o să se întâmple asta, mă aştept să îţi schimbi părerea.

Elisabeth şi-a amintit noaptea din Blackwald, când el stătuse privind prin pădure la ceea ce făcuse strămoşul său, o rană veche de sute de ani care încă supura. Oare de asta se temea Nathaniel – că răul din Baltasar sălăşluia şi înăuntrul lui? O durea fiecare bătaie a inimii, ca un cuţit care i-ar fi alunecat între coaste.

A ridicat un trandafir de pe podea. Petalele îi erau

umede, iar spinii i-au înţepat degetele. Un simbol al iubirii, al vieţii şi al frumuseţii, atât de puţin probabil să fie văzut în conacul gol şi mohorât al lui Nathaniel, cu toate că, de fapt, ea nu se mai gândise de ceva vreme la casa lui în felul acesta. Acum a înţeles că trandafirii fuseseră pentru ea. Un semn de speranţă, care se străduia să se ridice din cenuşă.

— Poate că nu am văzut ce poţi face, a spus ea. Dar am văzut ce alegi să faci.

A ridicat privirea.

— Nu e asta mai important?

Întrebarea a alunecat pe sub garda lui Nathaniel. S-a apucat strâns de balustradă, dezechilibrat.

— Am ales să nu te ajut să îl înfrunţi pe Ashcroft.

Elisabeth a simţit un junghi în inimă. I-a privit umerii, linia spatelui, care îi exprimau atât de dureros nefericirea.

— Nu e prea târziu să te răzgândeşti.

Nathaniel s-a aplecat şi şi-a sprijinit fruntea pe braţe. Domnea liniştea. În hol mirosea puternic a combustie eterică, dar, dincolo de aceasta, se simţea uşor mireasma trandafirilor.

— Bine, a zis el în cele din urmă.

Bucuria s-a răspândit prin corpul lui Elisabeth ca o gură de şampanie, dar nu îndrăznea să ceară prea mult deodată.

— Pot să rămân?

— Bineînţeles că poţi să rămâi, pacoste ce eşti! Oricum nu te-aş putea opri, nici dacă aş vrea.

Sa oprit din nou. Ea a aşteptat, cu răsuflarea tăiată, ca el să reuşească să spună ce mai avea de spus.

— Şi, bine, o să te ajut. Nu din vreun motiv nobil, s-a grăbit el să adauge, în timp ce moralul lui Elisabeth se ridicase în văzduh. Tot mai cred că e o cauză pierdută. Probabil că o să fim amândoi omorâţi.

A reînceput să urce scările.

— Dar orice bărbat are limitele lui. Dacă e ceva ce nu pot face, e să stau deoparte şi să privesc cum distrugi antichităţi de neînlocuit.

Pe faţa lui Elisabeth a apărut un rânjet larg.

— Mulţumesc! a strigat ea în urma lui.

Din vârful scării, Nathaniel a dat nepăsător din mână. Dar, înainte să se facă nevăzut după colţ, Elisabeth a văzut că şi el zâmbea.

Capitolul 24

CÂND ELISABETH A ADUS oglinda de divinaţie în biroul lui Nathaniel în seara următoare, acesta nu a părut surprins – chiar dacă, după spusele lui, fusese pierdută aproape un secol.

— I-a aparţinut mătuşii mele Clothilde, i-a explicat el. A murit înainte să mă nasc, dar întotdeauna am auzit poveşti despre cum o folosea pentru a-şi spiona socrii.

Elisabeth a ezitat, amintindu-şi ce îi spusese doamna Wick cu o zi în urmă.

— Asta nu s-a întâmplat după Reforme?

— Ba da, însă nu-ţi poţi imagina numărul artefactelor interzise ascunse în case vechi ca aceasta.

Şi-a închis ochii, concentrându-se, iar degetele lui au alunecat pe marginile oglinzii.

— Cei din familia Lovelace au găsit instrumente de tortură mobile, inclusiv o Fecioară de Fier[1] care i-a fugărit până la etaj, deschizându-se şi închizându-se asemenea unei scoici. În ceea ce mă priveşte, n-am de gând să calc în subsol. Acolo sunt uşi care nu au mai fost deschise de când a construit Baltasar locul, iar Silas îmi spune ca a avut o obsesie excentrică, cel puţin bizară, pentru marionete… Ah!

Ochii i s-au deschis brusc.

— Iată.

Aşezată pe canapea, Elisabeth s-a aplecat pentru a arunca o privire mai atentă. Pojghiţa din cristale de gheaţă se retrăsese de pe suprafaţa oglinzii. Potrivit lui Nathaniel, nu era nimic în neregulă cu artefactul; magia acestuia doar

[1] Fecioara de Fier este un instrument de tortură utilizat în Evul Mediu, compus dintr-o carcasă de lemn sau metal, care are forma trupului unei femei. Victima era închisă în interior, iar corpul îi era străpuns de lame sau cuie de fier printr-o reţea de orificii dispuse pe suprafaţa carcasei (n.t.).

tânjise să fie restaurată, după ce zăcuse într-o stare latentă atât de mulţi ani. Acum, ea şi Katrien ar trebui să poată vorbi cât de mult vor dori.

Un râs încântat i s-a strecurat printre buze. Şi-a ridicat ochii şi l-a surprins pe Nathaniel urmărind-o cu o privire intensă, de parcă i-ar fi studiat chipul asemenea unui tablou. Un cutremur lăuntric i-a săgetat trupul când privirile li s-au întâlnit. Totul în jur a căpătat o formă mult mai limpede: instrumentele de pe birou scânteind peste umărul lui, moliciunea buzelor sale în lumina lumânării, structura cristalină a irişilor, infinit mai complexă de aproape.

Pentru o clipă, a părut că ar putea să se întâmple ceva. Apoi peste ochii lui a alunecat o umbră. Şi-a dres glasul şi i-a înmânat oglinda.

— Eşti pregătită? a întrebat-o.

Elisabeth a îndepărtat un val de ruşine, străduindu-se să nu-şi trădeze emoţiile. Cu puţin noroc, Nathaniel nu va observa că obrajii ei căpătaseră o nuanţă trandafirie sau, dacă ar face-o, va confunda îmbujorarea cu entuziasmul că o vede pe Katrien.

— Da, însă vreau să încerc altceva înainte.

Şi-a apropiat oglinda de nas, ignorând tremurul din stomac.

— Arată-mi-l pe Ashcroft, a poruncit ea.

Nathaniel s-a încordat în timp ce suprafaţa oglinzii a început să se învolbureze. Totuşi, când s-a limpezit, nicio imagine nu a prins contur. În schimb, sticla a fost învăluită de un flux de lumină aurie şi strălucitoare. Elisabeth s-a încruntat. Nu văzuse niciodată oglinda făcând aşa ceva înainte.

— Nu înţeleg. Se află într-un loc fără oglinzi prin apropiere?

— Este magia lui Ashcroft, a spus Nathaniel, mai relaxat. Pare să fi aruncat vrăji de protecţie asupra sa. Sunt menite să împiedice ritualurile răuvoitoare, dar, evident, blochează şi oglinzile de divinaţie.

Elisabeth a expirat, dându-şi seama că îşi ţinuse

răsuflarea în tot acest timp.

— E mereu pregătit. Ăsta e un lucru pe care am ajuns să-l înţeleg cât timp am fost întemniţată în conacul lui. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat – să-l pot spiona –, dar a trebuit să încerc.

— Poate că aşa e cel mai bine, i-a spus Nathaniel, înţelegător. Imaginează-ţi dacă l-am fi prins când era la closet. Sau tunzându-şi părul din nas. Sau chiar…

Elisabeth s-a strâmbat.

— Arată-mi-o pe Katrien, i-a spus oglinzii, înainte ca el să mai poată adăuga ceva.

Strânsoarea degetelor i s-a înteţit în jurul ramei, iar sticla s-a învolburat din nou. I-a pregătit pe Katrien şi pe Nathaniel pentru acest moment cât de bine a putut, ţinând cont că avusese doar un minut la dispoziţie ca să vorbească cu Katrien în acea dimineaţă, însă acum, că sosise timpul ca ei doi efectiv să se întâlnească, s-a simţit neaşteptat de neliniştită. Dintr-un motiv necunoscut, nu credea că ar putea îndura dacă prietena ei cea mai bună ar fi ajuns să-l urască pe Nathaniel.

În oglindă a apărut chipul lui Katrien. Stătea cu picioarele încrucişate pe podea, înfăşurată până sub bărbie cu o pătură supradimensionată. Cumva, chiar şi aşa înfofolită, a reuşit să pară ameninţătoare. Poate că de vină era privirea ei, disecându-l pe Nathaniel ca pe un specimen de laborator.

— Thorn, i-a pronunţat ea numele cu o voce lentă şi uniformă.

— Quillworthy, i-a răspuns el.

A urmat o pauză lungă, pe durata căreia Elisabeth s-a întrebat dacă urma să vomite, în cele din urmă, mâna cafenie a lui Katrien s-a strecurat de sub pătură. Şi-a ridicat ochelarii, apoi mâna s-a ascuns din nou, de parcă niciodată nu ar fi existat.

— Presupun că te vei descurca, a zis ea. Acum, ce altceva mai trebuie să ştiu înainte să ne apucăm de treabă?

Şi, uite aşa, momentul stânjenitor a trecut. Elisabeth s-a

abţinut cu greu să nu sară în picioare şi să ovaţioneze de încântare. A înclinat oglinda pentru ca prietena ei să vadă chipurile amândurora.

— Pentru început, Ashcroft a întârziat atacul asupra Marii Biblioteci din Fairwater cu câteva zile.

Katrien s-a încruntat.

— Crezi că motivul e faptul că nu a progresat deloc cu descifrarea Codexului?

— Exact. Astfel ar putea să câştige mai mult timp, pentru că nu este pregătit să treacă la orice are în plan pentru Harrows…

Cei trei au vorbit până târziu în noapte, întrerupţi o dată de o inspecţie aleatorie a camerelor, care i-a forţat să anuleze vraja oglinzii înainte ca un gardian să le surprindă chipurile desprinse de trup plutind deasupra şifonierului lui Katrien, iar a doua oară de Silas, care a insistat să le servească o cină cu trei feluri de mâncare pe masa de cafea. Katrien l-a urmărit pe Silas cu un interes vădit, dar, din fericire, nu a spus nimic.

Şi-au încheiat întâlnirea încercând să-l aducă pe Nathaniel în Codex. Mai întâi l-au lăsat să meargă singur – pentru a stabili un control, a explicat Katrien, însă Elisabeth bănuia că doar voia să-l urmărească pe Nathaniel chinuindu-se. Apoi au încercat să meargă împreună, ţinându-se de mâini, în speranţa că Elisabeth ar putea cumva să-l tragă după ea. Dar de fiecare dată se materializa singură în dimensiunea atelierului. Vizitele ei repetate l-au enervat atât de tare pe Pendergast, încât a început să arunce în ea cu borcane pline cu degete tăiate, moment în care au decis să se oprească.

— Elisabeth, a spus Katrien când s-au ridicat cu toţii în picioare şi s-au întins. Pot să vorbesc ceva cu tine? Între patru ochi.

Un semnal de alarmă a săgetat-o pe Elisabeth drept în stomac. Fără îndoială că prietena ei observase cum se înroşea de fiecare dată când Nathaniel o lua de braţ. Chiar trebuia să vorbească despre asta? Cât timp Nathaniel şi Silas au ieşit din birou, ea s-a cufundat din nou în canapea,

cu mâinile strânse între genunchi.

— Te simţi bine? a întrebat Katrien. Arăţi de parcă suferi de indigestie. Oricum, m-am gândit la imunitatea ta la magie. De unde ar fi putut să vină şi aşa mai departe.

Elisabeth s-a prăbuşit între perne. Simţea că organele i se lichefiază de uşurare.

— La ce idei ai ajuns?

— Păi, s-a eschivat Katrien, trebuie să existe un motiv pentru care eşti singura persoană care a reuşit să intre în Codex.

A ezitat.

— Îţi aminteşti când ai căzut de pe acoperiş şi nu ţi-ai rupt nimic?

Elisabeth a dat din cap, reflectând la întâmplare. Avea 14 ani în acel moment şi urcase două etaje pentru a nu fi văzută de Gardianul Finch.

— Am avut noroc.

— Nu prea cred. Căderea aceea ar fi trebuit să te rănească, dar te-ai ales doar cu câteva zgârieturi. Stefan jură că ai spart una dintre dalele de piatră. Apoi a avut loc incidentul cu candelabrul din sala de mese… practic a aterizat pe tine. Şi când ai întins dulceaţa de căpşune peste…

— Ştiu! a întrerupt-o Elisabeth, înroşindu-se. Îmi amintesc. Dar cum sunt toate astea legate de abilitatea mea de a intra în Codex?

Katrien şi-a muşcat gânditoare buza.

— Nu eşti aproape imună doar la magie. Eşti şi mult mai rezistentă fizic decât o persoană normală. Ai supravieţuit unor situaţii care ar fi ucis pe oricine altcineva.

Elisabeth a început să obiecteze, apoi şi-a amintit de bătălia ei cu Cartea Ochilor. Malefictul o strânsese până când crezuse că plămânii îi vor exploda, dar, din câte ştia, nici măcar nu şi rupsese o coastă. În retrospectivă, părea cu adevărat straniu.

— M-am gândit care ar putea fi legătura între aceste calităţi, a continuat Katrien precaută, şi mi-a venit o idee. Îţi aminteşti acele experimente pe care le-am făcut când

ne-am întâlnit prima oară?

— Cele cu păduchi de carte?

Katrien a încuviinţat. Ochii ei au devenit uşor înceţoşaţi.

— Fascinante creaturi, păduchii de carte. Îşi petrec întreaga zi alergând în praf de pergament, mâncând şi inhalând magie, însă nu le dăunează. Sunt imenşi şi greu de ucis. La început am crezut că sunt o specie diferită, că nu sunt înrudiţi cu păduchii de carte obişnuiţi. Dar, după ce i-am studiat, mi-am dat seama că teoriile mele erau greşite. Sunt normali când eclozează. Expunerea la grimoare îi schimbă.

Pentru o clipă, Elisabeth nu a putut să vorbească. Capul i se învârtea. S-a văzut pe sine însăşi pe când era copil, târându-se printre rafturi. Ca fetiţă, strecurându-se printre culoare. Cu greu îşi putea aminti o perioadă din copilărie când nu era înveşmântată în praf, din cap până în picioare.

— Vrei să spui că… încerci să-mi spui că sunt un *păduche de carte?*

— Cel puţin versiunea umană a unuia, a zis Katrien. Din ce ştim noi, eşti singura persoană care a crescut vreodată într-o Mare Bibliotecă. Majoritatea ucenicilor ajung la una dintre biblioteci la vârsta de 13 ani şi sunt deja mult prea dezvoltaţi ca să mai sufere vreo schimbare. Dar tu…

Elisabeth se simţea de parcă ar fi fost lovită în cap cu un grimoar. Trăise şaisprezece ani şi jumătate cu viziune dublă şi, dintr-odată, pentru prima oară, lumea înconjurătoare devenise clară. Acesta era motivul pentru care se trezise în noaptea evadării Cărţii Ochilor. Acesta era motivul pentru care a putut să-i reziste lui Ashcroft şi pentru care volumul din arhive o numise – cum o numise?

Un adevărat copil al bibliotecii.

Prin venele ei curgeau cerneală şi pergament. În oasele ei trăia magia Marilor Biblioteci. Erau o parte din ea, iar ea – o parte din ele.

★

În acea săptămână la Biblioteca Regală, Elisabeth nu s-a putut gândi la altceva. Şi-a îndeplinit îndatoririle ca şi cum ar fi fost prinsă într-un vis, observând nenumărate lucruri

pe care nu le remarcase înainte. Grimoarele fremătau pe rafturi când trecea pe lângă ele, dar rămâneau nemişcate şi silenţioase pentru bibliotecari. Rafturile cu cărţi scârţâiau. Volumele rare băteau în vitrinele lor pentru a-i capta atenţia. Drumul dinspre şi spre camera de depozitare o ducea pe lângă un grimoar de Categoria Patru, faimos printre ucenici pentru temperamentul său agresiv – fugeau pe hol, strigând, cât timp scuipa bile de cerneală la călcâiele lor – dar tot ce trebuia ea să facă era să îl salute cu o înclinare din cap în fiecare dimineaţă şi o lăsa în pace. Într-o întâmplare cu adevărat memorabilă, o secţiune de rafturi s-a deschis spontan, fără niciun îndemn, dărâmând-o pe Gertrude de pe picioare în nerăbdarea lor de a o îndemna pe Elisabeth să păşească printr-un pasaj secret.

Dar, cu cât petrecea mai mult timp măturând, frecând şi lustruind, cu atât se diminua sentimentul sclipitor de mirare, înlocuit de un gol care cioplea o prăpastie în pieptul ei. Dacă nu îşi va recâştiga niciodată poziţia în Collegium, ce îi mai rămânea? În afara Marilor Biblioteci, se simţea ca un animal într-o menajerie – o fiinţă stranie, dezrădăcinată, expusă prin locuri de care nu aparţinea. În fiecare zi a încercat să se convingă să renunţe, pentru a-şi putea concentra toate eforturile asupra lui Ashcroft. Şi în fiecare zi simplul gând o paraliza de groază. În clipa în care se va decide să renunţe la uniformă şi să iasă pe uşă, s-ar putea să nu mai existe cale de întoarcere.

Gertrude ofta în semn de simpatie, convinsă în continuare că un băiat era sursa preocupărilor lui Elisabeth. Într-un fel, era. Lipsa ei de somn se datora mai nou nopţilor târzii petrecute în jurul focului verde ce pâlpâia în biroul lui Nathaniel. După dezordinea rămasă în urma întâlnirilor dintre ei, încăperea semăna tot mai mult cu sediul de comandă pentru un război. Rearanjaseră mobilierul şi fixaseră notiţe pe pereţi. Dar, în ciuda eforturilor depuse, Prendergast a rămas la fel de necooperant şi nu au reuşit să se apropie de elucidarea planurilor lui Ashcroft.

Astăzi, Elisabeth fusese însărcinată să spele podeaua Observatorului. Dalele albastre-argintii străluceau ca pietrele preţioase cu fiecare alunecare a mopului. Sala a fost amenajată pentru grimoare ale căror texte puteau să fie dezvăluite doar de lumina lunii sau a stelelor, ori în timpul anumitor alinieri planetare. Dispozitive astronomice pe care nu aveai voie să le atingi huruiau în surdină, piesa de rezistenţă fiind enorma sferă armilară[2] din bronz, atârnată ca un candelabru de centrul cupolei de sticlă a Observatorului. Când s-a apropiat de marginea încăperii şi a privit în jos, Elisabeth a descoperit o privelişte ameţitoare: o vedere panoramică asupra terenurilor Collegiumului. Totul părea liniştit în această după-amiază, cu excepţia unui singur călăreţ care galopa spre bibliotecă, îmbrăcat în livreaua Collegiumului, murdară în urma drumului.

Aproape că îşi terminase treaba când s-a deschis uşa Observatorului. Şi-a ridicat privirea, presupunând că era Gertrude cu o altă sarcină. În schimb, a întrezărit o mantie aurie intrând în sală.

— Despre ce ai dori să-mi vorbeşti, domnule Director adjunct?

A împietrit de groază când a recunoscut glasul lui Ashcroft, de parcă podeaua s-ar fi prăbuşit, iar ea ar fi plonjat în apă îngheţată. S-a repezit în spatele unui piedestal, strângând mopul la piept. Ascunsă acolo, nemişcată, a ascultat foşnetul robelor doamnei Wick, dorindu-şi să nu-l aducă pe Ashcroft mai aproape. Fără îndoială, amândoi credeau că sala e goală.

Ochii lui Elisabeth s-au oprit pe găleata cu apă şi detergent aflată la doar câţiva paşi distanţă. Scântei reci i-au dansat pe piele. Cât timp Ashcroft nu se uita în direcţia greşită…

— În urmă cu câteva minute am primit veşti de la un

[2] Sfera armilară este un model mecanic al principalelor corpuri cereşti, format din inele concentrice metalice care reprezintă traiectoriile acestor corpuri relativ la Pământ şi a fost inventată de Eratostene din Cyrene în 255 î. H (n.t.).

curier, a spus doamna Wick. Am considerat că ar trebui să fiţi primul care află că Marea Bibliotecă din Fairwater a fost sabotată.

Respiraţia lui Elisabeth s-a oprit. Întorcându-se, a aruncat o privire printre inelele interconectate ale instrumentului dispus deasupra piedestalului. Cei doi se opriseră aproape de centrul sălii, unde o reţea de oglinzi prindea lumina soarelui într-un fascicul reflectat de-a lungul dalelor. Ashcroft stătea parţial în lumină, raza desenându-i o dungă peste mânecă. Scânteia de la ceva ce ţinea în mână, un baston decorativ, cu mânerul de aur sculptat în forma unui cap de grifon.

— Vai de mine, a zis el. Îmi pare atât de rău.

Deşi regretul părea autentic, în ochii lui de culori diferite licărea amuzamentul.

— Au fost multe victime?

— Patru gardieni şi trei civili sunt morţi, otrăviţi de miasma Malefictului. Directoarea Florentine a supravieţuit, dar a fost lovită grav la cap. Potrivit informaţiilor primite, nu-şi poate aminti niciun detaliu al atacului.

Buzele lui Ashcroft s-au arcuit într-un zâmbet mulţumit. O lovitură la cap sau efectele unei vrăji? Lui Elisabeth i s-a întors stomacul pe dos. Dacă doamna Wick ar putea numai să-i vadă chipul acestuia.

În timp ce ei şi-au reluat conversaţia, Elisabeth şi-a amintit întâlnirea de aseară cu Katrien şi Nathaniel. Până acum, erau aproape siguri că Ashcroft nu părăsise Brassbridge când au avut loc atacurile. Dacă nu ştia vreo vrajă nemaiauzită, suficient de puternică pentru a-l transporta în cealaltă parte a ţării, ar fi fost imposibil să conducă atacurile în persoană – nici pe cel de la Fettering, în timp ce o interoga pe Elisabeth în fiecare zi în biroul lui, şi nici pe acesta; hainele lui nu arătau ca şi cum ar fi călătorit. Cea mai bună presupunere a lui Nathaniel a fost că trebuia să aibă un complice, să colaboreze cu un alt vrăjitor.

În cele din urmă, Ashcroft s-a întors să plece.

— Mă voi întoarce de îndată la Magisterium, spunea el. Vă asigur, cei mai buni vrăjitori ai noştri se ocupă de caz.

— Dacă pot vorbi direct, Cancelare, mă tem că cei mai buni vrăjitori ai voştri vor fi depăşiţi de situaţie. Până acum, doar Marea Bibliotecă din Harrows rămâne intactă. Sabotorul a vizat până şi Biblioteca Regală fără consecinţe…

Ashcroft a deschis uşa pentru doamna Wick, iar Elisabeth a fost străbătută de un fior. Bineînţeles că zvonurile despre dispariţia Codexului ajunseseră deja la el – din clipa în care atribuiseră jaful sabotorului, devenise parte din anchetă. I-a oferit oare Collegiumul acces la registrele Bibliotecii Regale? Şi, dacă da, s-ar deranja să verifice numele noilor servitori care fuseseră angajaţi?

La jumătatea drumului, Ashcroft s-a oprit. Degetele lui mângâiau gânditor capul sculptat al grifonului. S-a întors să verifice Observatorul, ochiul lui rubiniu trecând peste dispozitive. Elisabeth s-a încordat când privirea lui s-a apropiat de găleată, dar nu a părut să o vadă; atenţia lui era îndreptată înspre ascunzătoarea ei. S-a pitit, dispărând din vedere, cu inima bătându-i năvalnic în cerul gurii. Chiar şi după ce uşa s-a închis, o clipă mai târziu, a rămas paralizată mai bine de un minut înainte să îndrăznească să se uite din nou.

Ashcroft plecase. Era singură.

În acea noapte, în birou domnea o atmosferă solemnă. Nathaniel îşi petrecuse întreaga zi şlefuindu-şi iluziile pentru Balul Regal, însă fluturii care fâlfâiau neîncetat în jurul camerei nu izbuteau să o înveselească pe Elisabeth. În ultimele zile părea din ce în ce mai posibil ca Ashcroft să-şi fi amânat planurile, oferindu-le câteva săptămâni în plus, poate chiar luni, ca să-l prindă. Nimeni nu ştia cum să reacţioneze la veştile aduse de Elisabeth. Decizia dureroasă de a nu se mai întoarce la Biblioteca Regală i-a atras o privire compătimitoare până şi din partea lui Silas.

Elisabeth a respirat adânc. Sosise timpul să facă o mărturisire.

— Nu cred că Prendergast îmi va spune ceva despre ţelul lui Ashcroft. Încă nu are încredere în mine. Şi, dacă sunt singura persoană care poate să-l viziteze, şi aşa pare să fie, nu putem folosi Codexul ca dovadă. Nu mai avem niciun indiciu, nicio pistă de urmărit.

S-a uitat împrejur la chipurile lor şi a surprins adevărul oglindit acolo. Cei trei crezuseră tot ce le împărtăşise, în ciuda faptului că nu-l văzuseră cu ochii lor pe Prendergast nici măcar o clipă. Pentru oricine altcineva ar fi părut doar o fată care scăpase de la un spital de boli mintale, făcând afirmaţii neverosimile despre o carte furată. Ajunseseră într-un punct mort. În birou se aşternuse o atmosferă mohorâtă, subliniată de picăturile răzleţe ce loveau ferestrele.

Într-un final, Silas s-a ridicat în picioare.

— Voi aduce ceai.

Cumva, ceaiul a ajutat. Elisabeth a strâns cu grijă cana ei aburindă, recunoscătoare pentru căldura care i se răspândise din stomac până la degetele de la picioare. Un zâmbet fragil i-a luminat trăsăturile când Nathaniel i s-a alăturat lângă foc. Ploaia se înteţise, căpătând ritmul unor bătăi constante de tobă. Vântul suspina printre streşini, iar focul a şuierat când câteva picături au reuşit să se strecoare în şemineu. Strălucirea de smarald a flăcărilor schimbase culoarea ochilor lui Nathaniel: acum aveau nuanţa furtunii pe care el o invocase în prima ei noapte în oraş. A ezitat înainte să vorbească.

— Am vrut să ştii… Până la urmă, dacă nu reuşim să-l oprim pe Ashcroft, nu am să te abandonez după aceea. Eu…

Părea tulburat, pe punctul de a da glas unei confesiuni dificile. Elisabeth a fost săgetată de emoţii, eliberate parcă de o arbaletă ce îşi fixase drept ţintă o parte necunoscută a sufletului ei.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri pentru a-ţi restabili poziţia la Collegium, a încheiat el, cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Pentru a mă asigura că eşti în siguranţă, într-un loc în care Ashcroft nu te va găsi niciodată. Poate

Knockfeld sau Fairwater, un oraş pe care vrăjitorii nu-l vizitează prea des.

Elisabeth a aprobat din cap; nu avea suficientă încredere în ea pentru a vorbi. Dezamăgirea care îi înţepa ochii era un mister. Îi oferea exact ce îşi dorise. Doar că ea sperase, o clipă, că Nathaniel ar putea să-i mărturisească altceva.

— Despre ce crezi că vorbesc Silas şi Katrien? a întrebat ea, disperată să schimbe subiectul.

De câteva minute, cei doi erau adânciţi într-o conversaţie.

— Cea mai bună presupunere a mea este că plănuiesc cucerirea lumii, a spus Nathaniel îngustându-şi ochii. Nu cred că ar trebui să-i lăsăm singuri. Mă nelinişteşte gândul.

— Cel puţin dacă ei cuceresc lumea, nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa lui Ashcroft.

Elisabeth a urmărit cum un fluture aterizează deasupra oglinzii de divinaţie şi îşi scutură aripile de safir. Fără nicio îndoială că şi Ashcroft va fi la Balul Regal. Nici măcar nu va putea să vadă iluzia desăvârşită a lui Nathaniel…

Şi-a îndreptat spatele.

— Stai puţin. M-am gândit la ceva.

— Oricât de tentantă este perspectiva, a zis Nathaniel, nu plănuim cucerirea lumii. Sună distractiv în teorie, dar în realitate este un coşmar logistic. Toate acele asasinate şi aşa mai departe. Silas obişnuia să-mi spună poveşti înainte de culcare, i-a explicat el când i-a surprins privirea goală.

— Sunt serioasă, a insistat ea. Mi-a venit o idee. Poate că nu avem dovezile necesare pentru a înainta o plângere oficială împotriva lui Ashcroft, dar asta nu înseamnă că suntem neajutoraţi. Încă putem să le arătăm tuturor cine este cu adevărat.

— Nu înţeleg.

— Îl confruntăm în public, la un eveniment unde toţi oamenii importanţi din Brassbridge pot să-i observe reacţia. El crede că mi-a distrus mintea. Şi, chiar înainte să folosească acea formă de magie asupra mea, nu ştia că am

auzit tot ce a spus cât timp m-am aflat sub vraja lui Lorelei.

A văzut momentul în care Nathaniel a înţeles, pentru că expresia lui a devenit treptat neutră.

— Vrei să preiei ofensiva, a spus încet. Să te dezvălui în faţa lui Ashcroft şi să faci o acuzaţie publică înainte ca el să poată recăpăta controlul asupra situaţiei.

L-a aprobat, aplecându-se mai aproape.

— S-ar putea ca toţi să creadă că sunt nebună de legat, cel puţin la început, dar sunt prea multe coincidenţe suspecte ca să poată fi ignorate. Vorbele simple nu-l vor ajuta să scape. Şi cu tine de partea mea, acuzându-l împreună cu mine… gândeşte-te la asta. Chiar dacă încearcă să ne rănească, doar va demonstra că…

— Nu, a întrerupt-o Nathaniel. Mult prea periculos.

S-a ridicat în picioare şi a bătut vioi din mâini.

— Întâlnirea se suspendă.

Elisabeth l-a prins de mânecă şi l-a tras înapoi în jos înainte ca el să poată arunca vraja prin care să o îndepărteze pe Katrien.

— Când este Balul Regal? În curând, nu-i aşa?

Nathaniel s-a încruntat.

— Balul are loc în acest weekend, domnişoară Scrivener, a informat-o Silas. Desigur, Master Thorn este aşteptat să participe, iar invitaţia lui include un însoţitor.

Când Nathaniel l-a săgetat cu o privire furioasă, simţindu-se trădat, el i-a răspuns cu un zâmbet angelic.

— Nu mi-ai ordonat să tac, stăpâne.

Elisabeth a ignorat protestele lui Nathaniel.

— Silas, ai putea să-l supraveghezi pe Ashcroft pentru noi? Fără ca el să te vadă?

S-a gândit pentru o clipă la întrebare, apoi şi-a înclinat capul.

— L-aş putea urmări pe timpul nopţii, în cazul în care încearcă să riposteze Lorelei, servitorul Cancelarului, nu reprezintă o ameninţare considerabilă pentru mine. Cum nu sunt nici demonii inferiori aflaţi în slujba lui.

Un fior i-a alunecat pe şira spinării când şi-a amintit cum

vorbise Lorelei despre Silas în biroul lui Ashcroft.

— Balul Regal ar fi ocazia perfectă, a spus Elisabeth, întorcându-se înapoi către Nathaniel. Şi cu Silas având grijă de noi, am fi mult mai în siguranţă. Te rog, a adăugat ea. Ştiu că asta este ultima soluţie, dar ar putea fi singura noastră şansă de a-l opri.

— Ar putea fi o idee, a spus Katrien din oglindă.

Când toţi trei s-au uitat la ea, a ridicat din umeri.

— Să-l provoci pe cel mai puternic vrăjitor din regat, să o laşi pe Elisabeth să facă ce vrea într-o sală de bal… ce ar putea să meargă prost?

Capitolul 25

ÎN FAŢA EDIFICIULUI autentic, Elisabeth a recunoscut că, într-adevăr, fusese prostesc din partea ei să confunde Conacul Ashcroft cu un palat. Adevăratul palat era atât de măreţ, încât nu putea vedea întreaga reşedinţă pe fereastra trăsurii, în schimb, i-a admirat uimită turnurile, reflectate cu susul în jos în apa din jur, un luciu argintiu întinzându-se la nesfârşit, luminat de candelele ce pluteau pe suprafaţa ei. Părea că trecuseră într-o lume diferită, lăsând oraşul mult în urmă. Drumul pe alee se încleştase de ea ca o vrajă – copaci scânteind în lumini feerice, garduri vii transformate în labirinturi geometrice, totul învăluit în strălucirea ademenitoare a amurgului.

Vraja care pogorâse asupra ei s-a stins treptat, ca o simplă iluzie, când trăsura a început să încetinească, alăturându-se şirului de caleşti care se opreau la uşile principale. Trăsurile formau un lanţ ce înconjura întinderea de apă, eliberând un flux nesfârşit de invitaţi care urcau treptele în lumina ispititoare a lumânărilor. În curând va trebui să-i convingă pe toţi de vinovăţia lui Ashcroft.

Stomacul i s-a răzvrătit când s-a oprit trăsura. Un servitor în uniforma trandafirie a palatului a deschis uşa, iar Elisabeth a acceptat mâna lui Nathaniel, coborând cu grijă în pantofii ei strâmţi din mătase şi dantelă. Expresia lui severă s-a îmblânzit în timp ce mâna i-a atins în treacăt pelerina care îi acoperea rochia.

— Scrivener, a spus el cu grijă. Nu vreau să întreb direct, dar ai cumva…

— O sabie ascunsă sub rochie? Da, am.

— Înţeleg. Şi cum anume este…

— Credeam că nu vrei să întrebi direct.

I-a strâns braţul.

— Haide, i-a spus ea, cu o încredere pe care nu o simţea. Să mergem.

Candelabrele scânteiau prin ferestrele palatului, atât de ameţitoare, încât aproape că nu le puteai privi direct. Elisabeth era conştientă de privirile curioase îndreptate spre ea în timp ce urcau scările, toată lumea nerăbdătoare să o vadă pe prima însoţitoare pe care Nathaniel o adusese vreodată la un bal. Inima ei şi-a înteţit bătăile. Măcar dacă ar fi participat ca un cuplu adevărat, urmând să-şi petreacă noaptea dansând şi râzând şi sorbind din şampanie.

La capătul scărilor, doi valeţi îmbrăcaţi în livrea i-au condus înăuntru. Încet, Elisabeth i-a dat drumul lui Nathaniel. Coloanele se înălţau până la un tavan arcuit, pictat cu nori mişcători şi heruvimi. Norii crem-aurii se plimbau pe un cer albastru pastel, în timp ce sub ei fluturau aripile heruvimilor. Arcada din capătul îndepărtat al holului marca intrarea în sala de bal. O perdea de frunze aurii, ca o ploaie tomnatică, îi întâmpina pe invitaţii entuziasmaţi, care păşeau uimiţi prin iluzie, dispărând în următoarea încăpere.

Un servitor s-a apropiat să ia pelerina lui Elisabeth. Aceasta a ezitat înainte să desfacă funda care îi lega veşmântul de gât, simţind mătasea alunecându-i printre degete în timp ce îndepărta blana şi catifeaua. După aceea a rezistat impulsului de a-şi încrucişa braţele peste piept. Aerul i-a răcorit pielea dezgolită, de parcă şi-ar fi înlăturat un înveliş din armură.

Nathaniel i-a aruncat o privire, apoi s-a oprit. Încă nu o văzuse în rochia de bal. Candelabrele reflectau prisme în ţesătura de fildeş, aruncând scântei argintii peste valurile de mătase. Frunze aurii curgeau de-a lungul corsajului, grupate în vârf pentru a forma un decolteu cu decupaje rotunjite şi din nou la tivul rochiei, unde pluteau deasupra unui strat subţire şi transparent de organza. Cercei din perle îi tremurau pe gât, mici nestemate de gheaţă.

Nathaniel fusese tăcut pe durata călătoriei până la palat, gândurile sale, imposibil de ghicit. Acum, ochii i s-au

mărit: părea pierdut.

— Elisabeth, a spus el, cu vocea răguşită. Arăţi…

— Minunat, a zis un bărbat agitat, grăbindu-se să dea mâna cu Nathaniel.

Elisabeth l-a recunoscut, cu inima strânsă, pe Lordul Ingram de la petrecerea lui Ashcroft.

— Minunat să te văd, Magistre Thorn. Am vrut doar să te felicit pentru iluzii, ce realizare extraordinară. Când am aflat că e sarcina ta anul acesta, ne-am aşteptat să ajungem şi să găsim locul decorat cu schelete!

A râs zgomotos la propria glumă. Lui Nathaniel i s-a încleştat maxilarul, însă Lordul Ingram nu a observat.

— Şi cine este această tânără încântătoare?

S-a întors spre Elisabeth, ridicându-şi privirea, apoi şi mai sus, descoperind că ea era cu aproape un cap mai înaltă decât el.

— Aceasta este domnişoara Scrivener, dragă, a spus Lady Ingram, venind lângă soţul ei. Din ziare.

— Oh. *Oh.*

Lordul Ingram s-a balansat înapoi pe călcâie.

— Domnişoară Scrivener, am rămas cu impresia că ai fost trimisă… bine, nu este deloc adecvat pentru mine să… vă rog să mă scuzaţi.

Lady Ingram îl trăgea de acolo, cu un zâmbet îngheţat pe chip. A urmat-o fără să riposteze, aruncând priviri îngrijorate peste umăr.

Inima lui Elisabeth s-a scufundat şi mai adânc. Acum, că se uita cu atenţie, vedea pretutindeni urmele zvonurilor. Femeile se opreau ca să se holbeze, apoi le şopteau însoţitorilor lor un singur cuvânt, care se modela clar pe buzele lor: „spital”. Nimeni altcineva nu a mai încercat să-i abordeze pe ea şi pe Nathaniel în timp ce se îndreptau spre sala de bal. Bârfele au prins glas, trezite din nou la viaţă, ascunse în spatele mâinilor înmănuşate şi a zâmbetelor politicoase.

— Îţi distrug reputaţia, nu-i aşa? a întrebat Elisabeth, urmărind desfăşurarea spectacolului.

— Nu-ţi face griji, a zis Nathaniel. De câţiva ani muncesc

din greu să-mi distrug reputaţia. Poate că după asta familiile prestigioase şi cu influenţă vor înceta să-şi mai arunce fiicele nemăritate peste gardul grădinii mele. Ceea ce s-a întâmplat de fapt o dată. A trebuit să o izgonesc folosindu-mă de o mistrie.

Elisabeth a zâmbit, incapabilă să reziste rânjetului lui mult prea familiar. Dar zâmbetul ei se estompa cu cât se apropiau mai mult de arcadă.

— Te-ai răzgândit? a întrebat-o el.

Ea a clătinat din cap, încercând să ignore menghina care îi strângea plămânii. Era prea târziu ca să se întoarcă. Chiar dacă nu ar fi fost, chiar dacă demonii lui Ashcroft ar fi mişunat în sala de bal, tot ar merge mai departe; nu avea de ales.

În timp ce treceau prin perdeaua de frunze, mirarea i-a învins pentru scurt timp frica. Stăteau într-o încăpere feerică, transformată într-un luminiş al pădurii. În jurul lor se învârteau fluturi de safir, strălucind ca nişte bijuterii, doar pentru a ţâşni împreună, asemenea unei săgeţi, spre orchestră, împrăştiindu-se apoi între instrumente. Oameni îmbrăcaţi în mătase şi blană şi diamante completau fermecătoarea scenă, râzând uluiţi sub frunzele ce alunecau din candelabre.

Însă frumuseţea nu putea să înfrângă gândul neliniştitor că, undeva, ascuns în această splendoare, îi aştepta Ashcroft.

— Doriţi să beţi ceva, domnişoară?

Chiar înainte să se întoarcă, Elisabeth ştia pe cine va găsi lângă ea. Totuşi aproape că a tresărit când a dat cu ochii de Silas, surprinsă de înfăţişarea lui: blond şi cu ochii căprui, îmbrăcat în livreaua palatului, ţinând o tavă cu cupe de şampanie. Arăta resemnat de uman, până la ultimul detaliu. Ea şi Nathaniel şi-au ales cupele cu o atenţie exagerată, pentru a câştiga câteva secunde preţioase.

— Îţi mulţumesc pentru că faci asta, a şoptit Elisabeth.

Silas a oftat.

— Te asigur că nu aş fi fost de acord cu planul dacă

această umilinţă ar fi făcut parte din propunerea iniţială. Livreaua este prost croită şi nu mi-aş dori să servesc această recoltă detestabilă nici măcar unui om de rând. Nu am vrut să te jignesc, domnişoară Scrivener.

Elisabeth a tuşit, ascunzându-şi râsul.

— Nu m-am supărat.

★

Demonii nu aveau voie în interiorul palatului, însă Nathaniel reuşise să-l strecoare pe Silas în acea după-amiază, cu tot cu noua sa înfăţişare, când venise să făurească iluziile din sala de bal. De atunci, Silas fusese cu ochii-n patru.

— Cancelarul Ashcroft se află în cealaltă parte a camerei, a continuat el, vorbeşte cu Lady Ingram. Presupun că se pregăteşte să vină încoace. Voi rămâne aproape.

Silas a dat scurt din cap în direcţia lor şi s-a amestecat din nou în mulţime.

Elisabeth a fost copleşită din nou de emoţii. Şi-a întins gâtul, sperând să-l observe pe Ashcroft, însă, chiar dacă înălţimea îi permitea să vadă până departe în sala de bal, erau prea mulţi invitaţi care îi blocau vederea.

Nathaniel a prins-o de mână.

— Pe aici. Am zărit un grup promiţător. Prinţul Leopold este o fire mai sensibilă… sigur va fi receptiv la ce avem de zis.

Gândurile lui Elisabeth s-au înceţoşat la atingerea neaşteptată a degetelor lui. Şi-a impus să se concentreze. O conducea spre un grup de oameni care-l includea şi pe Lordul Kicklighter. Toţi se înclinau în faţa unui tânăr într-o uniformă militară roşie, încercând să-i atragă atenţia sau să-i câştige aprobarea.

— El este? Prinţul?

Nathaniel a dat din cap.

— Dacă îţi vine să crezi, îmi plăcea de el. Apoi a plecat şi şi-a lăsat mustaţa aia. Sau a ucis un gerbil[3] şi l-a lipit de faţa sa. Nu-mi dau seama care este adevărul nici să mă

[3] Gerbilul e un mic mamifer rozător.

omori.

L-a privit surprinsă.

— N-am realizat că… atunci vrei să spui că…

— Îmi plac şi fetele, Scrivener.

Ochii lui Nathaniel scânteiau de amuzament.

— Îmi plac şi băieţii, şi fetele. Dacă ai de gând să ai fantezii cu privire la viaţa mea amoroasă, insist să o faci corect.

Elisabeth s-a încruntat.

— Nu am fantezii cu viaţa ta amoroasă.

— Straniu. Asta e ceva nou. În general, femeile tinere sunt mai mult decât încântate să-şi dedice o parte semnificativă a creierului sarcinii de a-mi contempla splendoarea.

— Cum rămâne cu cele care îţi aruncă şampanie în faţă?

— Asta s-a întâmplat o singură dată, mulţumesc foarte mult, şi erau circumstanţe…

Deodată, bucuria lui s-a evaporat.

— Nu mai contează. Uite că vine. Aminteşte-ţi ce am exersat.

— Nathaniel, a rostit Ashcroft în spatele lor. Domnişoara Scrivener. Ce plăcere deosebită să vă revăd.

Vocea Cancelarului a alunecat pe spatele lui Elisabeth sub forma unor picături reci de transpiraţie. S-a pregătit să-l înfrunte şi s-a întors. De îndată ce i-a întâlnit ochii, suferinţa îndurată în Conacul Ashcroft s-a revărsat în forţă asupra ei. Gura i s-a uscat, iar mâinile au început să-i tremure. Uitase cât de chipeş era de aproape – cât de mult semăna cu un erou din poveşti, cu părul acela auriu şi zâmbetul fermecător. Lady Ingram stătea lângă el, dorindu-şi cu ardoare să descopere cât mai repede misterul reapariţiei lui Elisabeth. Pentru o clipă, părea că Elisabeth s-ar fi întors acolo, un prizonier fără nicio posibilitate de evadare.

Prin mişcări discrete, un spaţiu s-a format în mulţime. Ceilalţi invitaţi şi-au continuat propriile conversaţii, dar Elisabeth a simţit povara curiozităţii lor. Chiar dacă păreau ocupaţi sau distraşi, se agăţau cu lăcomie de fiecare

cuvânt.

— Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi când ai dispărut de la Spitalul Leadgate, a spus Ashcroft.

Grija i-a desenat riduri în jurul ochilor, aceeaşi grijă care o păcălise cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Ne-am temut că te pierduseşi pe străzi. Unele zone ale oraşului pot fi îngrozitor de periculoase pentru o tânără pe cont propriu.

— Ai dreptate, a zis Nathaniel.

Ochii lui cenuşii au evaluat costumul perlat al lui Ashcroft şi s-au oprit asupra bastonului care avea acelaşi mâner cu cap de grifon de la Observator.

— A fost în pericol, a continuat el, privirea lui dispreţuitoare revenind la chipul lui Ashcroft. Dar, după cum s-a dovedit, criminalii de pe străzi nu sunt nici măcar pe jumătate la fel de periculoşi ca cei care locuiesc în conace.

Zâmbetul lui Ashcroft s-a înăsprit. Probabil că Elisabeth şi-a imaginat pâlpâirea de incertitudine din expresia lui, umbra unei realizări ce abia îndrăznea să prindă contur.

— Am înţeles că aţi avut parte de o recuperare miraculoasă, domnişoară Scrivener, a spus el uşor, întorcându-se înapoi spre ea. Este adevărat?

Oricine ar fi putut să o îmbăieze pe Elisabeth, să o îmbrace, să-i perie părul şi să o aducă la Balul Regal, chiar dacă ar fi avut mintea rătăcită. Ştia că un astfel de scenariu îşi dorea Ashcroft, că la asta se aştepta chiar: ca ea să nu fie mai mult decât o păpuşă vie, incapabilă să-i răspundă pe măsură. Acum a sosit momentul în care va descoperi că, în ciuda a tot ce-i făcuse, nu a reuşit să o înfrângă. A eşuat. Gândul a umplut-o de determinare, ca o lamă topită cufundată în apă

— Nu mi-am revenit, a zis ea.

În jurul lor s-au auzit sunete de surpriză.

— Sunt la fel ca atunci când mi-ai semnat condamnarea şi m-ai trimis la Spitalul Leadgate, la recomandarea unui doctor care abia dacă mi-a vorbit. Singurul miracol este că am supravieţuit.

Ashcroft şi-a deschis gura pentru a-i răspunde, dar ea l-a întrerupt.

— E ruşinos să numeşti acel loc un spital.

Şi-a amintit chipul îndurerat al lui Mercy şi a înţeles că nu a fost singura fată care îşi pierduse glasul pentru o perioadă atât de îndelungată.

— Supraveghetoarea, sora-şefă Leach, acceptă bani de la patroni înstăriţi care îi abuzează pe pacienţi din plăcere. Sau cel puţin asta obişnuia să facă, înainte să se predea autorităţilor în această dimineaţă.

Izbânda îi aparţinuse lui Silas; se întorsese în zori, dezgustat de murdăria din zonele sărace ale oraşului.

Vocea puternică a Lordului Kicklighter aproape că a făcut-o să sară.

— Stai puţin, Cancelare Ashcroft, nu este acelaşi spital care primeşte finanţarea dumneavoastră?

— Voi cerceta îndeaproape problema.

Zâmbetul lui Ashcroft se subţiase, iar ochii lui îşi pierduseră căldura binevoitoare.

— Ţineţi cont, aceste afirmaţii vin din partea…

— Unei tinere femei de pe urma căreia ai sperat să profiţi? Să obţii un câştig? a întrebat Nathaniel, cu o ferocitate care a uimit-o pe Elisabeth. Până la urmă, sora-şefă Leach a prezentat documente ce te leagă de toată afacerea. Sau mai există un alt motiv, mai presant, pentru care ai vrut să o ascunzi pe domnişoara Scrivener de ochii lumii, Cancelare? Poate ne poţi explica.

— Îmi amintesc tot, Ashcroft, a adăugat ea repede. Tot ce mi-ai făcut. Acele după-amiezi din birou. Vraja pe care ai aruncat-o asupra mea. Diavolii.

Şocul s-a răspândit împrejur.

— O, Doamne, a murmurat cineva, a spus *diavoli*?

Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui Ashcroft.

— Aceste acuzaţii sunt absurde. Amintiţi-vă, toţi, că biata domnişoară Scrivener a fost diagnosticată cu isterie de către un medic autorizat. Suferă de anxietate extremă. Iluzii.

— Mă îndoiesc că mi-am imaginat diavolii, a zis

Elisabeth. Au fost menţionaţi în ziare.

Un râs nervos s-a strecurat în mulţime. Privirile invitaţilor oscilau: de la ea şi Nathaniel, înapoi la Ashcroft. Atmosfera se schimbase.

Elisabeth şi-a ţinut respiraţia. Repetaseră următoarele cuvinte ale lui Nathaniel de o sută de ori.

— Dacă într-adevăr nu ai nimic de ascuns, a spus el lent, ţintuindu-l cu privirea pe Ashcroft, sunt sigur că toţi am dori să aflăm de ce ai fost atât de nerăbdător să reduci la tăcere un martor din ancheta Marii Biblioteci. Până acum, pare că nu doreşti ca sabotorul să fie găsit.

Liniştea a învăluit sala de bal, în timp ce toţi aşteptau ca el să răspundă. În noua ambianţă, Lordul Kicklighter îi transmitea informaţii Prinţului Leopold în ceea ce, fără nicio urmă de îndoială, îşi închipuia că era o simplă şoaptă:

— Da, Spitalul Leadgate. Acela este. Cele mai tulburătoare acuzaţii…

Când orchestra a prins viaţă printr-o rafală de viori, Ashcroft a tresărit. Mai multe persoane s-au îndepărtat de el. Lady Ingram l-a prins de braţ pe Lordul Ingram şi s-a retras, postura ei ţeapănă sugerând că nu îşi doreşte să facă parte din acest nou şi neaşteptat scandal.

— Scuzaţi-mă, a spus Ashcroft brusc, oferindu-le tuturor o imitaţie forţată a zâmbetului său obişnuit. Am probleme de care trebuie să mă ocup în altă parte.

Apoi s-a întors şi a plecat.

Toţi l-au privit îndepărtându-se, cu gurile căscate. Invitaţii i-au făcut loc să treacă. Capetele s-au apropiat, iar bijuteriile au scânteiat, pe măsură ce veştile despre cele întâmplate se răspândeau ca o furtună de foc în sala de bal. Priviri îngrozite l-au însoţit pe Ashcroft în timp ce părăsea încăperea. Nimeni, în afară de Elisabeth şi Nathaniel, nu a acordat vreo atenţie servitorului din palat care şi-a pus deoparte tava şi, o clipă mai târziu, a devenit umbra lui Ashcroft, urmărindu-l dincolo de arcadă.

Strălucirea candelabrelor a orbit-o pe Elisabeth. Bulele din cupa ei de şampanie loveau sticla, explozii în miniatură care vibrau sub vârfurile degetelor. Deodată, sala de bala

era prea luminoasă, prea gălăgioasă, cu prea mulţi oameni, toţi întorcându-se spre ea.

— Domnişoară Scrivener?

În faţa ei s-a ivit chipul unui bărbat necunoscut. Auzul i-a fluctuat nefiresc în timp ce el s-a prezentat ca fiind un reprezentant al Magisteriumului.

— Dacă aţi fi disponibilă pentru o declaraţie…

— Mâine, l-a întrerupt Nathaniel, care o scruta pe Elisabeth cu o privire intensă.

Un val de recunoştinţă a copleşit-o când a luat-o de braţ.

— Să mergem într-un loc mai liniştit.

Memoria ei părea să omită unele lucruri. Într-un moment o conducea prin mulţime, iar în următorul se aflau pe un hol. Nathaniel o sprijinea, iar ea se agăţa de el în timp ce plămânii îi protestau. Fiecare respiraţie întretăiată căpătase puterea unui pumn care îi izbea coastele. Puncte negre se învârteau la marginea câmpului ei vizual.

— S-a terminat. Respiră. Respiră, Elisabeth.

Şi-a apăsat fruntea de umărul lui şi a închis ochii. Era conştientă că îl strângea atât de tare, încât probabil durea, dar nu se putea opri. Într-un fel, era prinsă într-o iluzie: părea că se leagănă pe marginea unui turn, suspendată de la o înălţime înfricoşătoare. Simţea că se va prăbuşi, alunecând în gol, dacă i-ar da drumul.

— Îmi pare rău, a gâfâit ea.

— E în regulă.

— Nu ştiu… nu ştiu de ce…

— E în regulă, a repetat el.

A făcut o pauză înainte să vorbească din nou.

— Uneori, după ce ţi s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, promisiunea a ceva bun poate fi la fel de înspăimântătoare.

Elisabeth nu ştia cât timp au stat acolo. În cele din urmă, a încetat să mai tremure atât de tare, iar când şi-a deschis din nou ochii a descoperit că se aflau pe un hol ticsit cu ferestre şi tablouri. Erau singuri, cu excepţia unui servitor care trecea cu o tavă la capătul coridorului. Din sala de bal se auzeau în surdină bucăţi muzicale.

— Cum ai ştiut ce să faci? a murmurat ea, întorcându-se

spre Nathaniel.

Chipul lui era imposibil de citit.

— Experienţa. După moartea tatălui meu, timp de câteva luni abia puteam ieşi din casă fără să am un atac asemănător.

Şi-a ţinut respiraţia. A realizat că îl strângea în continuare de haină şi şi-a forţat degetele să-i dea drumul.

— Îmi pare rău.

— Ţi-am spus că e în regulă.

— Am vrut să spun pentru tine. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Nathaniel a stat un moment în tăcere. Apoi a dat draperiile deoparte şi a privit pe fereastra cea mai apropiată.

— Ashcroft s-a urcat în trăsură în urmă cu câteva minute… a plecat în grabă. O trăsură a Magisteriumului porneşte şi ea acum. Se pare că nici nu am fi avut nevoie de Silas.

Elisabeth şi-a reglat bătăile inimii cu câteva respiraţii ferme, acceptând cu precauţie victoria lor. Planul ei funcţionase. Ceea ce se întâmplase a fost real.

— Ai observat privirile de pe chipurile tuturor? Cred cu adevărat că…

S-a oprit.

— Nathaniel?

Acesta era sprijinit de perete, clipind cu dificultate. Elisabeth a fost pe punctul de a-l întreba dacă e bine când acesta şi-a aşezat paharul pe pervazul ferestrei, vărsând şampanie peste margine. Ea nu se atinsese de băutură, care dispăruse oricum, dar, evident, el nu fusese la fel de atent. Acum, că se uita mai îndeaproape, a distins întunericul ce sălăşluia în pupilele lui mărite. Obrajii îi erau roşii, iar cravata, răvăşită.

— Nathaniel?

— Vrei să vii cu mine? a întrebat-o repede, de parcă s-ar fi temut de ce ar putea răspunde. Mi-ar plăcea să îţi arăt ceva.

Elisabeth a ezitat, simţind o presiune în piept.

— Şi Ashcroft?

— Bănuiesc că nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa lui. Nu în seara asta. Poate nici după seara asta.

A privit în jos, un muşchi zvâcnindu-i în maxilar

— Am crezut doar că noi…

Revelaţia a venit peste Elisabeth brusc, lăsând-o ameţită. Dacă suspiciunile la adresa lui Ashcroft vor prinde rădăcini, totul se va schimba, şi curând. Nu vor mai fi seri petrecute în biroul lui Nathaniel, capete aplecate laolaltă, mese împărţite lângă foc. Ea va trebui să-şi înfrunte viitorul, iar viitorul ei s-ar putea să nu-l includă şi pe el.

— Da.

Înainte ca el să se răzgândească, l-a luat de mână. Din depărtare, şi-a dat seama că muzica devenise dulce şi tristă. De parcă ar fi păşit în afara trupului, Elisabeth l-a urmărit pe Nathaniel acoperind-o cu haina lui, extrem de atent, şi conducând-o afară prin uşile de sticlă de la capătul holului.

Aerul nopţii i-a răcorit obrajii înroşiţi. Paşii lor răzbăteau de-a lungul potecii ce ducea înspre grădini. Undeva în apropiere, o fântână clipocea. În jurul lor se înălţau garduri vii, înmiresmate cu parfumul melancolic al florilor uşor trecute, iar braţul lui Nathaniel era cald, lipit de ea. După răbufnirea ei din hol, se simţea adormită şi visătoare şi, straniu, împovărată de cuvintele nespuse dintre ei.

În cele din urmă au ajuns la o poartă, aproape ascunsă de gardurile vii. Nathaniel a găsit un zăvor şi i-a condus înăuntru.

Respiraţia lui Elisabeth s-a oprit. Vara nu-şi pierduse puterea asupra acestui lăcaş secret. Trandafiri înfloreau în sute de nuanţe diferite de sidef şi stacojiu, parfumul lor îmbătător revărsându-se pe potecile îngrijite. La capătul grădinii împrejmuite se afla un pavilion din marmură albă, scânteind în lumina lunii, cu cerdacul acoperit de viţă-de-vie. Au înaintat împreună, ea la braţul lui, trecând pe sub arborii din care picurau flori, pietrele pavate fiind înfăşurate în petale.

— Cum ai descoperit locul ăsta? a întrebat Elisabeth în

timp ce urcau treptele pavilionului.

Avea senzaţia că ar putea să dispară de sub picioarele ei în orice moment, ca o iluzie.

— Părinţii mei obişnuiau să mă aducă aici când eram mic. Credeam că sunt ruinele unui castel străvechi. Maximilian şi cu mine ne jucam cu orele.

S-a oprit.

— Nu m-am mai întors aici de atunci. Ar fi împlinit 14 ani acum… fratele meu.

Între ei s-a aşternut tăcerea. Ajunseseră în vârf. Peste o balustradă acoperită cu trandafiri albi înfloriţi, priveliştea se întindea dincolo de grădini, înapoi la palat. Ferestrele sale străluceau ca diamantele în montura unui inel, cu turnurile încadrate de stele. Erau mult prea departe pentru ca Elisabeth să desluşească unde se afla sala de bal în mijlocul spectacolului de lumini: o lume diferită, plină cu muzică şi dans şi râsete.

Tristeţea i-a strâns gâtul. L-a studiat pe Nathaniel, trăsăturile lui palide la fel de îndepărtate. Nu ştia ce să spună sau cum să traverseze prăpastia dintre ei. Nu suporta gândul să-l părăsească, aşa cum o făcuseră toţi, cu excepţia lui Silas, al cărui ajutor, poate chiar devotament, venea cu un preţ atât de cumplit. Durerea unui astfel de gând cânta în interiorul ei asemenea muzicii, fiecare notă, o rană

— Îmi pare rău, a zis Nathaniel. Nu te-am adus aici ca să îţi povestesc despre familia mea.

— Nu, a clătinat ea din cap. Te rog. Nu-mi cere niciodată scuze pentru asta.

— Nu prea e un subiect potrivit pentru un prilej de sărbătoare.

L-a văzut cum se retrage, pregătindu-se să se închidă din nou înăuntrul său.

— Nu eşti ca Baltasar, a răbufnit ea, dându-şi seama că ar putea fi singura ei şansă de a rosti cuvintele. Ştii asta, nu-i aşa?

Nathaniel s-a strâmbat. Pentru o clipă teribilă, Elisabeth a crezut că ar putea să râdă. Apoi a spus:

— Trebuie să ştii ceva despre mine. Când tatăl meu a început să facă cercetări în legătură cu ritualul, ştiam exact ce plănuia. Nu am încercat niciodată să-l opresc. Am sperat că va merge. Îi voiam înapoi, pe Max şi pe mama mea. Aş fi făcut orice rău ca să-i aduc înapoi.

— Aveai 12 ani, i-a spus ea cu blândeţe.

— Suficient de mare pentru a face diferenţa dintre bine şi rău.

În cele din urmă, s-a uitat la ea, cu ochi pustii şi sumbri.

— Tatăl meu a fost un om bun. Toată viaţa lui a fost bun, mai puţin la final.

Chipul lui spunea; *cum poate exista vreo speranţă pentru mine?*

— Eşti bun, Nathaniel, a şoptit ea, punându-şi o mână pe obrazul lui. Eşti.

Sub atingerea ei, trupul i-a fost străbătut de un fior. O privea de parcă se îneca, de parcă ea fusese cea care l-a împins, iar el nu ştia ce să facă.

— Elisabeth, a spus Nathaniel, numele ei alunecând de pe buzele lui ca o rugăminte.

Inima ei s-a oprit. Ochii lui erau la fel de întunecaţi şi tulburi ca un râu în miez de iarnă, şi foarte aproape Se simţea de parcă stătea pe marginea prăpastiei: dacă s-ar apleca, ar cădea. Ar cădea şi s-ar îneca împreună cu el şi nu ar mai reveni niciodată la suprafaţă pentru aer.

S-a înclinat spre el şi l-a simţit făcând la fel. Capul i s-a învârtit. Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru asta: că va trăi primul ei sărut sub lumina lunii, înconjurată de trandafiri, cu un băiat care invoca furtuni şi le poruncea îngerilor să-şi întindă aripile. Era ca un vis. S-a pregătit pentru şoc şi scufundare, pentru stăvilirea agoniei ce pulsa haotic în interiorul ei, ameninţând să-i zdrobească sufletul.

Buzele lor s-au atins uşor, incredibil de moi; o atingere fugară, mai ameţitoare ca parfumul trandafirilor.

— Nu ai gust de şampanie, a răsuflat ea ameţită, mirată. Am crezut că vei avea gust de şampanie.

De data aceasta, Nathaniel chiar a râs, o pală de aer ce i-a atins lui Elisabeth obrazul.

— Nu am băut deloc. M-am gândit că e mai sigur aşa.

— Dar…

S-a tras înapoi şi l-a privit. Îşi imaginase acel moment în salon? Momentul în care îşi pierduse brusc echilibrul, păruse dezorientat, imediat după ce se uitase afară şi spusese…

I s-a ridicat părul pe braţe.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Nathaniel.

— Nu ştiu.

Ea s-a uitat în jur.

— Dacă nu ai vrut să vorbeşti despre familia ta, de ce m-ai adus aici?

— Eu…

Fruntea i s-a încruntat.

— Destul de ciudat, nu pot să…

Nu ştia, Nu-şi putea aminti. Pentru că nu luase el decizia de a o aduce aici… altcineva o făcuse. Şi-a ridicat fusta şi l-a scos pe Ucide-demoni, învârtindu-se pentru a cerceta restul pavilionului.

În umbre, cineva a început să aplaude.

— Te-ai prins mai repede decât am anticipat, domnişoară Scrivener, a spus Ashcroft, păşind în lumina lunii.

Elisabeth abia putea respira.

— L-ai vrăjit, a şoptit ea.

Ucide-demoni tremura în strânsoarea ei.

— Nu trebuie să te lupţi cu mine, a zis Ashcroft. V-am adus pe amândoi aici doar pentru a încheia o simplă tranzacţie.

S-a întins în spatele său şi a tras. Lanţurile de fier au zdrăngănit când au lovit marmura, iar o siluetă zveltă s-a prăbuşit la picioarele lui. La început, Elisabeth nu putea să înţeleagă ceea ce vedea: păr lung alb, vânturând liber peste piatră. Un chip frumos, contorsionat de suferinţă, ochi sulfuroşi îndreptaţi în jos.

— Dă-mi fata, i-a spus Ashcroft lui Nathaniel, şi îţi înapoiez demonul.

Capitolul 26

LUI NATHANIEL i s-a scurs tot sângele de pe faţă. Pentru o clipă, a arătat mult mai tânăr, un băiat speriat pe punctul de a pierde, încă o dată, totul.

— Silas? a întrebat el.

Lanţurile s-au mişcat. Silas s-a uitat în sus la Nathaniel, cu ochii înceţoşaţi de durere. Efortul depus chiar şi pentru acest gest mărunt a părut să-l copleşească. S-a ghemuit pe marmură şi ochii i s-au închis.

Nathaniel s-a uitat fix. Puţin câte puţin, expresia i-a devenit de granit, ca poarta unui tezaur care se închide. Treptat, chipul i-a devenit din nou indescifrabil. A făcut un pas spre Ashcroft.

— Ce vrei de la Elisabeth? a cerut să ştie, fiecare silabă la fel de ascuţită ca sticla.

— Încă nu te-ai prins? Să-l găsesc pe Prendergast, bineînţeles. Ştiu că domnişoara Scrivener poate lua legătura cu el.

Ashcroft a zâmbit binevoitor când a văzut groaza întipărită pe chipurile lor.

— Ştiţi, nu sunteţi singurii cu o oglindă de divinaţie. Chiar ar trebui să verifici vrăjile de protecţie din casa ta, Nathaniel. Unele dintre ele nu au mai fost perfecţionate de secole. Şi s-ar putea să îţi doreşti să faci puţină ordine şi în biroul tău.

Elisabeth a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos. La fel de clar ca ziua, a văzut instrumentele de pe pupitrul din biroul lui Nathaniel, cu numeroasele lentile şi oglinzi. Toate serile în care crezuse că se afla în siguranţă lângă foc – acum, prezenţa lui Ashcroft întuneca acele amintiri ca o pată. S-a străduit să accepte această violare a intimităţii, intruziunea revoltătoare a Cancelarului.

— Doar te-ai prefăcut acolo, a realizat Elisabeth, rostind

cuvintele răspicat. Ai vrut să credem că am câştigat.

— Recunosc, nu a fost cea mai plăcută experienţă, dar nici nu mai contează. În câteva zile, nimănui nu-i va păsa de bârfele de la bal.

Lui Elisabeth îi vuia sângele în urechi. Şi-a înteţit strânsoarea pe Ucide-demoni. Fără să se gândească, s-a mişcat.

— Nu aş face asta în locul tău, a atenţionat-o Ashcroft, făcând-o să se oprească.

A răsucit apoi capul grifonului de pe baston, de unde a alunecat o sabie, strălucind în lumina lunii. A aşezat tăişul pe gâtul alb al lui Silas: o spirală de aburi s-a ridicat când lama a atins pielea demonului. Silas nu s-a mişcat şi nu a scos niciun sunet, dar genele i-au fluturat, de parcă se străduia să rămână conştient.

— Acesta nu a fost uşor de supus, a continuat Ashcroft, chiar şi cu o capcană pregătită. Mă bate gândul să-l ucid, numai ca să scap de o problemă.

— Aşteaptă, a spus Nathaniel cu glas aspru.

Ashcroft şi-a ridicat privirea, aşteptând. Sabia s-a îndepărtat puţin de gâtul lui Silas. Din depărtare, Elisabeth l-a auzit pe Nathaniel spunând:

— Te provoc la duel.

— Un duel între vrăjitori? a râs Ashcroft. Dumnezeule! Ştii că au fost interzise de Reforme. Eşti sigur?

Concentrat, Nathaniel a dat din cap.

— Oh, foarte bine, a spus Ashcroft. Ar trebui să fie inedit.

— Nathaniel, a şoptit Elisabeth.

Acesta s-a uitat în ochii ei. Apoi şi-a îndreptat deliberat privirea spre Silas şi s-a răsucit pe călcâie. A mers cu paşi mari până în capătul opus al pavilionului, unde s-a întors ca să fie din nou cu faţa la ei, privindu-l pe Ashcroft de-a lungul distanţei care îi separa. Vocea i-a răsunat în timp ce şi-a suflecat mânecile.

— Regulile unui duel sunt următoarele: nu ne putem implica demonii. Fără arme, cu excepţia magiei. De îndată ce începem, luptăm până la moarte. Accepţi?

— Pe onoarea mea, a zis Ashcroft.

Ochiul lui rubiniu a sclipit. Şi-a scos sabia de la brâu şi a păşit înainte, aşezându-se în faţa lui Nathaniel.

Ashcroft nu avea de gând să joace cinstit. Dar nici Nathaniel. În clipa în care Elisabeth îl va elibera pe Silas, vor fi trei contra unu. S-a încordat, pregătindu-se. Cât timp Ashcroft şi Nathaniel s-au înclinat unul în faţa celuilalt, timpul scurs între fiecare bătaie de inimă s-a prelungit la o eternitate. Niciunul dintre ei nu s-a ridicat în urma reverenţei. Ea se uita când la unul, când la celălalt, nesigură. Aveau ochii închişi de concentrare; între respiraţii, amândoi murmurau incantaţii.

Nathaniel a fost primul care a terminat. S-a îndreptat cu un bici de foc în mână, flăcările de smarald scuipând tăciuni verzi pe marmură. Dar când biciul s-a întins de-a lungul pavilionului, Ashcroft şi-a înălţat mâna şi l-a prins în aer, aruncându-l cu uşurinţă deoparte. O mânecă sfâşiată a dezvăluit că îşi transformase mâna: pielea îi era protejată de o armură făurită din solzi de aur, cu degetele terminate cu gheare. Când a zâmbit, caninii s-au prelungit în colţi.

Elisabeth nu a avut timp să vadă ce s-a întâmplat mai departe. A sărit spre Silas, căzând în genunchi lângă el. Mâinile i se plimbau peste lanţurile ce îi legau încheieturile la spate şi îi înconjurau pieptul, talia, picioarele. Oriunde îi atingeau pielea goală, lăsau în urmă răni proaspete, aburinde. Acesta s-a mişcat sub atingerea ei, dar nu părea să-şi stăpânească pe deplin simţurile. I-a tresărit inima când i-a văzut urmele înnegrite de pe ambele laturi ale braţelor, de parcă ar fi fost străpuns cu o suliţă de fier.

Indiferent cât de frenetic a căutat, nu a putut găsi un punct slab, o îmbinare, nici măcar un lacăt care ţinea legăturile în loc. Era ca şi cum lanţurile s-ar fi înfăşurat singure în jurul trupului său, contopindu-se perfect.

Silas a respirat cu greutate.

— Domnişoară Scrivener, a hârşâit el. În spatele dumneavoastră.

Elisabeth s-a rotit. O siluetă graţioasă stătea pe

balustradă, sprijinită de un arbore luxuriant împodobit cu trandafiri. O rază de lună rătăcită a dezvăluit degetele care băteau tacticos pe genunchi, într-un ritm lent, cu ghearele lăcuite în culoarea sângelui. Restul a rămas nedesluşit, învăluit în flori şi umbre, dar Elisabeth ştia cine era, chiar înainte ca vocea ei să prindă glas.

— Crezi că stăpânul meu este un prost?

Satisfacţia picura în vocea lui Lorelei.

— Nu l-ar fi lăsat nepăzit pe Silas. Deşi, trebuie să mărturisesc, mi-a făcut plăcere să văd cum te zbaţi.

Elisabeth l-a ridicat pe Ucide-demoni între ele. În apropiere s-a auzit biciul lui Nathaniel despicând aerul, urmat la scurt timp de un strigăt sufocat de durere. Nu şi-a dat seama dacă îi aparţinuse lui Ashcroft sau lui Nathaniel. Nu îndrăznea să-şi ia ochii de la Lorelei.

— Coboară-ţi sabia, draga mea, a spus demonul. Nu trebuie să ne luptăm. Dacă te predai, stăpânul meu te va primi înapoi. Ştii deja cât de bine se poartă cu oaspeţii săi. Rochii noi în fiecare seară, cufere pline cu bijuterii şi oricât de multe găluşte cu prune îţi doreşti. Nu sună tentant?

— Nu, a spus Elisabeth. M-ar folosi pentru a ajunge la Prendergast, apoi m-ar ucide

Mătasea s-a prelins pe piatră în timp ce Lorelei a alunecat de pe balustradă şi a păşit în lumina lunii. Purta o rochie închisă la culoare, care părea ţesută din obsidian. Scânteia în nuanţele pietrelor preţioase, ca penele unui graur. În adâncurile ochilor ei purpurii se reflecta magia verdelui pâlpâitor al lui Nathaniel, împletită cu auriul lui Ashcroft.

— Nu şi acum, când îţi cunoaşte valoarea, a şuierat demonul, privirea ei înfometată fixată pe faţa lui Elisabeth. O fată imună la magie – cât de specială. Doar imaginează-ţi cât de utilă poţi fi pentru el: să vezi prin orice iluzie, rezistentă la influenţa demonilor. Va fi un avantaj în zilele care urmează.

Un zâmbet i-a curbat buzele stacojii.

— Şi dacă ai sta alături de el, te-ar răsplăti. Îţi promit.

— În zilele care urmează? Ce vrei să spui?

Elisabeth a simţit transpiraţia alunecând pe mânerul sabiei când şi-a schimbat strânsoarea.

— Ce vrea Ashcroft de la Prendergast?

— Vai de mine, a exclamat Lorelei cu un zâmbet enigmatic. Am spus prea multe?

Nu avea niciun rost să-i asculte pe demoni, şi-a spuse Elisabeth. Erau mincinoşi. Înşelători. Nedemni de încredere până-n miezul fiinţei lor.

Cu excepţia momentului când nu erau.

În spatele ei s-a auzit un sunet, ceva între un târşâit şi un scârţâit: Silas încercând, în van, să se înalţe. Elisabeth şi-a schimbat poziţia, punându-se între el şi Lorelei.

— Ce faci? a întrebat Lorelei suspicioasă, încercând să înţeleagă reacţia lui Elisabeth.

Şocul i-a străfulgerat chipul, urmat de încântare când a înţeles.

— Fată prostuţă! Îţi pasă de el!

Elisabeth nu a răspuns prin cuvinte, ci cu sabia Ucide-demoni a şuierat prin aer, trecând la grosimea unui fir de păr de stomacul lui Lorelei, în timp ce aceasta a făcut un pas graţios în spate, cu părul ei lung şi negru fâlfâind ca o aură întunecată în jurul ei.

— E mult mai bine decât sperasem, a spus ea încântată. Silas nu-ţi împărtăşeşte sentimentele, să ştii. Vei înţelege asta într-o zi.

Elisabeth a lovit din nou şi din nou, împingând-o necontenit pe Lorelei înapoi, spre balustradă. Demonul a râs, un sunet cristalin şi entuziast la fiecare atac fentat. O ademenea pe Elisabeth, se juca cu ea. Dar nu pentru mult timp. A subestimat forţa hotărârii lui Elisabeth, iar în următorul moment a icnit şi mâna i-a urcat repede spre obraz. Lorelei a îngheţat, holbându-se cu ochii larg deschişi la Elisabeth. O singură dâră de sânge s-a strecurat de sub degetele ei. Ucide-demoni o tăiase pe faţă.

Iar acum, vârful sabiei se odihnea la scobitura gâtului ei.

Din acest unghi, Elisabeth putea să vadă înfruntarea ce

se desfăşura de cealaltă parte a pavilionului, violentă şi dezlănţuită. Dungi negre au carbonizat marmura unde biciul lui Nathaniel lovise pământul. Ambii bărbaţi respirau greoi, dar încă stăteau în picioare. A fost copleşită de uşurare. Deşi mâneca lui Nathaniel fusese sfâşiată, iar transpiraţia i-a lipit gulerul de gât, nu părea rănit. Deasupra cravatei desfăcute, chipul lui era o mască: împietrit de concentrare, cu părul întunecat răvăşit, cu ochii şi şuviţa de la tâmplă scânteind în aceeaşi nuanţă de argint.

Biciul i-a şerpuit din nou, flăcările de smarald desenând o limbă de foc ce s-a îndreptat spre Ashcroft, care a înlăturat vraja deoparte, apoi a ţipat şi a căzut într-un genunchi, susţinându-se cu mâna demonică.

Lovitura fusese o fentă. În timp ce Ashcroft se concentra pe biciul lui Nathaniel, lianele de trandafiri împletite în jurul balustradei au prins viaţă şi i s-au încleştat în jurul gleznei. Când s-a mişcat pentru a le sfâşia cu ghearele, alte liane s-au ivit, legându-i încheieturile. Spinii s-au strâns, ţinându-i braţul ca într-o menghină. Nathaniel a înaintat, cu o expresie neîndurătoare pe chip.

Ucide-demoni se odihnea, ferm, pe gâtul lui Lorelei. O bătaie de inimă a trecut. Şi apoi, în mod absurd, Lorelei nu mai era acolo.

Elisabeth s a împleticit înainte. S-a rotit împrejur. Lorelei stătea relaxată pe balustrada aflată la câţiva metri distanţă, iar petalele se învârteau în briza creată de viteza ei supranaturală. În timp ce Elisabeth a privit cu un sentiment de teroare crescândă, Lorelei şi-a dus degetele la buze şi a fluierat.

Un mârâit în semn de răspuns a răsunat de-a lungul pavilionului. Elisabeth s-a ferit exact la timp. Copacul a explodat ca şi cum a fost lovit de un tun, împrăştiind pretutindeni flori rupte şi aşchii de lemn vopsit. Un diavol s-a deplasat fulgerător pe lângă ea şi s-a oprit patinând pe marmură, scuturându-se de frunzele agăţate de coarnele sale. Apoi a eliberat o răsuflare aburindă şi şi-a fixat ochii roşii asupra lui Elisabeth. Mai mulţi diavoli au sărit în sus

pe scări, oase şi muşchi unduindu-se sub solzi.

S-a învârtit, încercând să anticipeze care dintre demoni va ataca primul. A îndreptat Ucide-demoni mai întâi către o ţintă, apoi către alta, vârful sabiei oscilând cu disperare. Nu putea să-i înfrunte pe diavoli şi pe Lorelei în acelaşi timp.

Nathaniel a pălit, văzând-o pe Elisabeth încolţită. A ezitat în mijlocul incantaţiei, exact reacţia pe care o aştepta Ashcroft.

Timpul a părut să încetinească atunci când o rază de lumină aurie a apărut în aer în faţa lui Ashcroft, iar el s-a aruncat în ea, prin ea, dispărând din locul în care îngenunchease pentru a apărea în spatele lui Nathaniel. Lianele care îl imobilizau s-au desfăcut, căzând pe pământ ca funiile tăiate.

Nathaniel s-a întors. Elisabeth a ţipat. Mâna fermecată a lui Ashcroft a despicat aerul, fiecare gheară la fel de lungă ca un cuţit. Lovitura l-a izbit cu suficientă forţă cât pentru a-l obliga pe Nathaniel să facă un pas în spate.

Iniţial, a părut nevătămat, iar Elisabeth a nutrit speranţa nebună, chiar dacă neverosimilă, că lovitura îl ratase cumva. Avea o expresie surprinsă, aproape nedumerită. Apoi s-a poticnit încă un pas în spate. A privit în jos, spre cămaşă, unde apăruseră pete ici-colo, mici, la început, însă ele se răspândeau subtil, înflorind ca macii, îmbibând ţesătura până când întregul piept i-a devenit roşu. Biciul din mâna lui s-a evaporat. A căzut în genunchi.

Privirea lui Elisabeth s-a înceţoşat. S-a aruncat în faţă, lovind orbeşte diavolul care se ghemuise între ea şi Ashcroft.

Fierul a muşcat solzii. Diavolul a ţipat în timp ce ea l-a tras pe Ucide-demoni din umărul creaturii şi a lovit din nou şi din nou, vag conştientă de propriul trup, de forţa sălbatică ce o umplea la imaginea lui Nathaniel stupefiat şi sângerând. Cu un ultim ţipăt, diavolul s-a prăbuşit. Elisabeth a sărit înainte, folosindu-i corpul doborât ca o trambulină chiar înainte de a lovi pământul. Pentru o clipă, a părut că a deprins taina zborului. Ucide-demoni scânteia

ca lumina lunii lichide, învăluită în aburi; haina lui Nathaniel s-a umflat în spatele ei, iar vântul i-a şuierat în urechi.

Dar nu a apucat să termine saltul. O greutate a izbit-o în aer, rostogolind-o înapoi pe pământ. Lumea ei s-a redus la un amestec de răsuflare râncedă, solzi închişi la culoare şi stropi de salivă fierbinte ce îi alunecau pe gât. Ucide-demoni i-a alunecat din mână, împrăştiind scântei la contactul cu marmura, în timp ce dispărea din vedere. Chiar când a început să perceapă atacul celui de-al doilea diavol, un picior terminat cu gheare i-a apăsat coastele şi a pironit-o de pământ. Pete îi dansau în faţa ochilor, în timp ce greutatea creaturii îi strivea plămânii, golindu-i de aer.

La un unghi de nouăzeci de grade, l-a privit pe Ashcroft scoţându-şi sabia. Nathaniel stătea aplecat acum, sprijinindu-se cu o mână de pământ, cu cealaltă strângându-şi pieptul. Sângele i se prelingea într-un şuvoi stacojiu pe încheietură.

Deznădejdea i-a întunecat gândurile. Nu vedea nicio cale prin care ei ar putea să supravieţuiască. Nu, nu *ei* – pentru că *ea* va supravieţui, captivă din nou în conacul lui Ashcroft ca premiul Cancelarului. Şi-a dat seama, lipsită de speranţă, că ar prefera să moară alături de Nathaniel.

— Trebuie să recunosc, a zis Ashcroft, e aşa un păcat să te privesc murind. Ultimul moştenitor al prestigioasei Case Thorn, doborât în floarea vârstei.

L-a studiat contemplativ pe Nathaniel în timp ce degetul mare îi aluneca de-a lungul sabiei, testându-i ascuţimea.

— Pe de altă parte, tu întotdeauna ai fost hotărât să fii ultimul, nu-i aşa? Ai face orice ca să previi apariţia unui alt Baltasar – unui alt Alistair.

Umerii lui Nathaniel s-au zguduit. S-a proptit cu ambele mâini de pământ, susţinându-şi greutatea, lăsând în urmă o amprentă însângerată. Degetele i se mişcau. Ashcroft l-a privit cu milă.

— Presupun, a zis el, ridicându-şi sabia, că, într-un fel, îţi ofer ceea ce mereu ţi-ai dorit.

Nathaniel s-a uitat în sus, cu ochi limpezi şi reci. Pe

marmură, folosindu-şi sângele, desenase un sigiliu enohian. Şi începea să strălucească, împrăştiind împrejur o lumină verde, în nuanţe de smarald.

Expresia lui Ashcroft a devenit goală. *Deci aşa arată când este cu adevărat luat prin surprindere,* a gândit Elisabeth. Sigiliul a strălucit din ce în ce mai tare şi Ashcroft s-a dat înapoi cu un strigăt de durere, protejându-şi cu un braţ ochii. Elisabeth i-a închis pe ai ei, simţind valul magic exploziv ca un vârtej de scântei, o ploaie de înţepături ce îi furnicau pielea.

Pământul s-a ridicat. Marmura a crăpat şi s-a sfărâmat. Când şi a deschis ochii umezi, a întrezărit lianele de trandafiri, acum la fel de groase ca trunchiurile copacilor, aruncând bucăţi din balustradă. Pavilionul fusese întemniţat într-un ghem de spini, supranatural şi straniu în lumina lunii, precum ceva desprins dintr-un basm vechi. Ţepii uriaşi au străpuns deopotrivă pietre şi demoni. În timp ce privea, lianele continuau să crească, să se îndoaie şi să se încolăcească, înfăşurând trupurile diavolilor. Vârfurile ascuţite ale spinilor se întindeau spre cerul înstelat.

Nu a simţit miros de sânge sau de carne carbonizată sau de orice altceva neplăcut şi scârbos. Doar parfumul dulce şi melancolic al trandafirilor. Presiunea de pe pieptul ei fusese înlăturată şi, când s-a uitat peste umăr, a văzut diavolul care o atacase învelit în vegetaţie. Lumina s-a stins din ochii lui, iar mugurii au devenit frunze, ascunzându-l vederii.

Ashcroft s-a clătinat, dezorientat, şi a clipit. S-a ciocnit de spinii împletiţi care crescuseră în jurul lui ca o cuşcă. Elisabeth avea ochi doar pentru Nathaniel. L-a privit legănându-se şi pierzându-şi cunoştinţa, prăbuşit într-o baltă de sânge.

Cu un strigăt, s-a avântat spre el. Şi, făcând asta, s-a împiedicat direct în braţele lui Lorelei, care o aşteptase răbdătoare.

Demonul a strâns-o într-o îmbrăţişare rece, dură. O vrajă liniştitoare a înfăşurat-o pe Elisabeth, forţându-i gândurile

să încetinească şi muşchii să se relaxeze. A devenit o insectă, prinsă în plasa unui păianjen.

— Acum relaxează-te, dragă, i-a murmurat Lorelei în ureche. Aproape s-a sfârşit. De îndată ce stăpânul meu se eliberează, îl va înfrânge repede pe băiatul Thorn. Îi auzi inima cum îşi răreşte bătăile? Eu, da.

Gheare i-au trecut razant în jos, pe o parte a feţei, peste ureche, mângâindu-i părul. Mâinile au întors-o.

— Priveşte-l cum moare.

Asta a fost o greşeală. La vederea lui Ashcroft zdrobind spinii pentru a ajunge la Nathaniel, Elisabeth a simţit totul simultan: înţepătura rănilor şi a vânătăilor, sângele care-i pompa prin vene, aerul nopţii care-i umplea plămânii, adierea care-i răcorea obrajii uzi. Împrejurimile au devenit din nou limpezi precum cristalul, iar influenţa lui Lorelei s-a risipit, fragilă ca o pânză de păianjen.

Şi apoi mai era Silas. La un moment dat, în timpul luptei, reuşise să se ridice în genunchi. Deşi agonia îi înceţoşa ochii galbeni, a privit-o calm, cu o intenţie clară. Ucide-demoni se afla lângă el, aproape atingându-i mâinile legate. S-a uitat la sabie şi apoi din nou la ea. Îi aştepta semnalul.

Elisabeth nu putea să dea din cap. Lorelei ar vedea. Lent, ca o pisică, a clipit.

Ucide-demoni a alunecat pe marmură. Când a ajuns aproape, la îndemână, Elisabeth a păşit peste mâner, răsucind sabia în aer. A ignorat şocul şi durerea când a prins lama cu o mână şi a împins-o înapoi, adânc în trupul lui Lorelei.

Se aşteptase la o rezistenţă mai mare. Lorelei s-a înecat, a tuşit. Mâinile i s-au strâns convulsiv pe braţele lui Elisabeth.

— Tu, a scrâşnit ea. Cum îndrăzneşti…

Apoi a dispărut. Moartea unui demon de rang înalt nu semăna cu cea a unui diavol. Nu a rămas niciun trup, doar pâlcuri de aburi care s-au învârtit în jurul lui Elisabeth, prinzând-o într-o ultimă îmbrăţişare, mirosind slab a pucioasă.

Fără să se gândească, s-a apropiat clătinându-se de Silas. A împins Ucide-demoni prin una dintre zalele ce uneau lanţurile şi a răsucit, trăgând sabia cu toată puterea. Metalul a scârţâit. Zaua s-a încovoiat şi a cedat.

Prea târziu. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Ashcroft cum îşi înalţă sabia peste pieptul lui Nathaniel. Nu putea să ajungă acolo la timp. Iar Silas, slăbit…

Lanţurile au zornăit goale pe pietrele pavilionului.

Sabia lui Ashcroft a scânteiat în lumina lunii, desenând un arc răsturnat.

Iar vârful a reapărut roşu, ieşind din spatele lui Silas, unde arma îi străpunse inima. În răstimpul unei respiraţii, se strecurase între Ashcroft şi Nathaniel, folosindu-şi propriul trup ca un scut.

Lumea a împietrit. Liniştea s-a aşternut precum îngheţul. Părul desfăcut al lui Silas îi acoperea chipul. După o clipă, mâna lui palidă s-a ridicat pentru a atinge bucata de fier ce i-a străpuns pieptul, aproape cercetător, deşi, procedând aşa, ghearele lui au trimis în aer spirale de aburi.

— Nu înţeleg, a spus Ashcroft nervos. Nu ţi-a poruncit să faci asta.

Silas s-a uitat în sus la el. Expresiile lor nu ar fi putut fi mai diferite. Silas era un sfânt sculptat din marmură; înfăţişarea lui, frumoasă şi impasibilă, neatinsă de emoţie sau durere. Iar Ashcroft era un muritor care se confrunta, pentru prima oară în viaţă, cu ceva ce nu putea înţelege.

— Dacă l-ai fi lăsat să moară, a zis Ashcroft, înţelegerea ar fi fost îndeplinită. Viaţa pe care ţi-a promis-o… ai fi primit-o. Dar acum ai pierdut totul.

— Da, a şoptit Silas. O simt. A dispărut.

Ochii lui Ashcroft erau larg deschişi.

— Spune-mi de ce, demonule! Spune-mi ce ai avut de câştigat…

Un firicel de sânge s-a prelins din colţul gurii lui Silas, şocant de roşu pe pielea lui albă. Şi-a închis ochii, aparent de uşurare. Apoi a dispărut.

În momentul în care sabia lui Ashcroft s-a eliberat,

Elisabeth era acolo să o întâlnească. Fierul a izbit fierul în timp ce l-a forţat pe Cancelar înapoi, folosindu-şi întreaga forţă. Acesta a reuşit câteva parări stângace; apoi Ucide-demoni i-a lovit mânerul sabiei şi i-a smuls arma din strânsoare, aruncând-o departe.

Teama i-a luat în stăpânire chipul. Şocată, Elisabeth şi-a dat seama că avea ambii ochi albaştri. Nu doar că semnul său demonic dispăruse, dar mâneca lui dreaptă atârna în fâşii peste un braţ normal. În absenţa lui Lorelei, nu mai era un vrăjitor, ci doar un bărbat obişnuit.

Încet, şi-a ridicat mâinile, predându-se.

— Ai de gând să mă ucizi, domnişoară Scrivener? a întrebat-o el, cu o expresie neobişnuit de sobră. Dacă o faci, asta te va schimba pentru totdeauna. Te va îndruma pe o cale fără întoarcere. Crede-mă… ştiu.

Ucide-demoni a căzut. Cât timp Elisabeth a ezitat, cizmele lui Ashcroft s-au împins în piatră. Mişcându-se mai repede decât ar fi putut ea să prevadă, s-a strecurat printre liane şi a sărit peste marginea pavilionului.

Elisabeth s-a repezit înainte şi s-a prins de balustrada fărâmată, încordată şi pregătită să-l urmărească. Putea să-l ajungă cu uşurinţă: părea că îşi răsucise glezna când a sărit, pentru că se poticnea în timp ce fugea printre trandafiri. Putea să-l urmărească, să-l prindă şi să pună capăt planului său o dată pentru totdeauna.

Sau putea să alerge în direcţia opusă şi să găsească ajutorul de care avea nevoie pentru a-i salva viaţa lui Nathaniel.

Capitolul 27

ULTIMELE ORE ALE NOPŢII s-au scurs ca prin ceaţă. Mai întâi a fost strălucirea ameţitoare a palatului, urmată de feţele surprinse ale invitaţilor întâlniţi de Elisabeth pe coridoare. După aceea şi-a amintit strigătele, un îndemn la acţiune. A fost chemat un doctor. Cineva s-a interesat de rana din palma lui Elisabeth, însă ea a susţinut că sângele era al lui Nathaniel, moment în care toţi s-au îndreptat repede afară. În clipa următoare se afla în grădina cu trandafiri în timp ce doi bărbaţi aşezau trupul moale al lui Nathaniel într-o trăsură.

Starea lui era gravă. Putea să-şi dea seama de atâta lucru, după graba doctorului, după ţipetele care răsunau, chemând ajutor. A încercat să meargă la el, dar mâini străine au împiedicat-o. Aveau nevoie să ştie ce se întâmplase. *Cancelarul*, a spus ea, şi nimeni nu a crezut-o. Nu până când un bărbat a strigat din vârful pavilionului şi a ţinut în sus sabia lui Ashcroft, grifonul de pe mânerul său inconfundabil în lumina lunii.

Iadul pe pământ. Vocea înflăcărată a Lordului Kicklighter a bubuit în vacarmul dezlănţuit. Un invitat a ajutat-o să ajungă la trăsură – şi cât de nefiresc arătau podoabele tuturor, pătate din loc în loc cu sângele lui Nathaniel. Propria ei rochie fusese distrusă iremediabil. Silas ar fi nemulţumit de asta; petrecuseră o zi întreagă împreună la cumpărături, iar el aşteptase răbdător ca Elisabeth să probeze câteva ţinute, timp în care trebuise să stea nemişcată, astfel încât croitoreasa să nu o înţepe cu ace. Putea să-şi imagineze atât de clar privirea lui dezaprobatoare.

Apoi şi-a amintit că Silas fusese înjunghiat cu o sabie şi că nu mai era.

A mers în interiorul trăsurii alături de Nathaniel şi de

doctor. Roţile au trecut peste teren denivelat şi, o dată, Nathaniel a gemut. Mici perle de transpiraţie îi acopereau fruntea, însă mâna lui era foarte rece. Nu şi-a amintit când a luat-o în a ei. Doctorul era ocupat să aplice presiune pe pieptul lui Nathaniel. S-a uitat o dată la palma ei rănită, apoi la chipul ei şi nu a spus nimic.

S-au oprit în faţa casei lui Nathaniel, unde se adunase o mulţime de oameni. Părea că jumătate din invitaţii de la bal îi urmăriseră până în Hemlock Park, iar acum se strecuraseră printre ei şi ziarişti şi vrăjitori îmbrăcaţi în pijamale. Luminile străluceau în case până în capătul străzii şi oamenii se aplecau pe ferestrele larg deschise. Elisabeth abia dacă a sesizat agitaţia: nimic din toate acestea nu era nici pe departe atât de straniu precum ceea ce se întâmpla casei lui Nathaniel.

Toate garguiele se treziseră la viaţă. Ca nişte prădători, s-au furişat de-a lungul liniei acoperişului şi s-au încolăcit, mârâind, în jurul pilaştrilor. Tufele cu spini din grădinile neîngrijite ce înconjurau casa deveniseră acum garduri vii înalte, de nepătruns, care huruiau ameninţător la oricine se apropia de gardul de fier. Nori întunecaţi păreau să fiarbă deasupra.

— S-au activat vrăjile de protecţie, i-a spus doctorul lui Elisabeth. Casa simte că stăpânul ei este în pericol şi va face orice ca să-l protejeze de alte primejdii. Problema este că nu mai este nimeni din descendenţa sa care să ne poată lăsa să trecem în siguranţă. Domnişoară Scrivener, Nathaniel are încredere în tine?

Elisabeth i-a urmărit pe bărbaţi cum îl ridică pe Nathaniel din trăsură. Pentru a-i îngriji rănile, doctorul îi înlăturase cămaşa. Pielea lui, unde nu era acoperită de sânge, era la fel de albă ca hârtia. Capul îi atârna, iar unul dintre braţe i se legăna liber. Părul întunecat se întindea ca o pată de cerneală în jurul chipului său palid – negru, fără nicio urmă de argint. Nedreptatea acestui amănunt a năucit-o.

— Nu ştiu, a spus ea. Da. Cred că da.

— E neobişnuit, dar nu avem prea mult timp. Încearcă să

te apropii de casă. Dacă ceva te ameninţă, retrage-te repede. Aş prefera să nu mă aleg cu doi pacienţi în această seară.

Zgomotul s-a potolit în timp ce Elisabeth avansa. Din mulţime, feţe neliniştite urmăreau ce se întâmplă. A recunoscut-o pe una dintre fetele care o bârfise în sera lui Ashcroft; acum, arăta zguduită, strângând mâna unui prieten.

În timpul călătoriei cu trăsura, Elisabeth nu lăsase sabia din mână. Ucide-demoni străluceau lângă ea când a traversat pragul porţii deschise către tufele cu spini, crengile lor îndoite conturându-se deasupra ei. Imediat, huruitul lor a încetat. O şoaptă a scuturat gardul viu. Apoi ramurile s-au retras, creând o potecă spre intrarea principală. Un gargui a coborât, apoi încă unul, înclinându-şi capetele asemenea slujitorilor care salută întoarcerea reginei lor.

S-a aşternut liniştea. Elisabeth a înaintat de-a lungul aleii şi a urcat treptele. Când a întins mâna spre mânerul uşii, zăvorul a ţăcănit singur, iar uşa s-a deschis fără să fie atinsă.

Şocată, s-a dat la o parte pentru a-i permite doctorului să treacă. Acesta s-a grăbit pe potecă, împărţind instrucţiuni bărbaţilor care îl cărau pe Nathaniel, cu degetele pe pulsul vrăjitorului. Îi însoţea o tânără cu ochelari, care alerga alături de ei, încărcată cu genţi şi cutii. În spatele lor, ramurile s-au unit din nou, împletindu-se ca nişte fire pe un război de ţesut pentru a împiedica mulţimea să se apropie. Ultimul lucru pe care Elisabeth l-a văzut înainte ca dansul spinilor să ascundă drumul a fost un ziarist care o privea contemplativ. I se citea mirarea pe faţă, iar creionul îi căzuse, uitat, la picioare.

A urmat procesiunea sus pe scări, incapabilă să-şi ia ochii de pe chipul inconştient al lui Nathaniel. Nu era loc pentru ea în dormitorul lui, aşa că a rămas afară, lipindu-se de perete de fiecare dată când asistenta doctorului trecea cu un ulcior cu apă sau cu braţul plin de aşternuturi îmbibate de sânge.

Nimeni nu a spus nimic, dar era clar că Elisabeth stătea în drum. Amorţită, a coborât înapoi la parter. Şi-a scos haina lui Nathaniel şi a agăţat-o în cuier. A observat câteva picături de sânge pe podeaua foaierului şi şi-a folosit rochia pentru a le şterge; mătasea de culoarea fildeşului era oricum distrusă. După aceea s-a aşezat pe ultima treaptă, cu mintea într-un zumzet continuu. Slab, de la etaj, a distins o învălmăşeală de paşi însoţită de un schimb tensionat de cuvinte. Ceasul cu pendulă a ticăit în ritm cu inima ei, oglindind fiecare bătaie.

Din acest moment, Ashcroft era distrus. Totul urma să fie dezvăluit în ziarele de dimineaţă. Întreaga lume va şti cine a fost cu adevărat. Dar nu se simţea ca o victorie. Nu cu Silas pierdut şi cu Nathaniel sângerând sus. Nu cu Ashcroft încă în libertate.

Nu – lupta încă nu se terminase. Ar fi nesăbuit din partea lor să gândească altfel. Elisabeth a stat încă puţin pe treaptă, gândindu-se la toate astea, apoi s-a ridicat şi a mers hotărâtă în biroul lui Nathaniel, unde a luat lupa, a azvârlit-o pe podea şi a zdrobit-o sub toc. S-a strecurat în următoarea cameră, unde a găsit altă oglindă şi a smuls-o de pe perete. Nu s-a oprit acolo. Un drum al distrugerii i-a însemnat traseul prin casă. Sticla s-a spart, s-a spulberat, a explodat peste covoare, sărind sub forma unor fragmente strălucitoare pe mobilier. Nicio oglindă nu era în siguranţă. S-a îndreptat spre cea aflată în salon, unde petrecuse atât de multe ore studiind grimoare, cu mâna strânsă pe mânerul lui Ucide-demoni, apoi şi-a privit reflecţia tremurând, rostogolindu-se în zeci de cristale scânteietoare la podea. După ce a terminat la parter, a urcat, lăsând un lanţ de cioburi de-a lungul holurilor.

Părea că ar trebui să simtă ceva, însă era impasibilă. Mâna rănită nu o durea, chiar dacă sângele curgea liber pe mânerul lui Ucide-demoni. Oglinzile în ramele lor masive s-au predat fără să opună rezistenţă. Era ca şi cum ar fi fost făurită din lumină şi aer, abia legată de lumea materială, imposibil de oprit şi în acelaşi timp în pericol să se destrame, arzând, plutind departe.

În cele din urmă, a ajuns în dormitorul ei. A ridicat oglinda de divinaţie. A încercat să-i explice ce se întâmplase lui Katrien, care i-a pus o serie de întrebări la care nu a putut răspunde, pentru că, la un moment dat, cuvintele încetaseră să aibă sens. După ce au terminat de vorbit, Elisabeth a înfăşurat oglinda într-o faţă de pernă şi a lăsat-o să alunece pe toboganul de rufe murdare. Ashcroft nu va putea să o spioneze de acolo. Apoi şi-a transformat camera într-un loc sigur, în singurul mod pe care îl ştia.

Mult mai târziu, cu Ucide-demoni strâns în mâna teafără, Elisabeth şi-a revenit, înconjurată de lemn crăpat şi sticlă spartă. *Silas nu va fi mulţumit,* s-a gândit. Îl voi ajuta să strângă, a gândit apoi.

Durerea, când a venit, a lovit-o ca un pumn în stomac. S-a chircit şi s-a prăbuşit la podea, cu respiraţia prinsă între suspine sugrumate. Nu era făurită din aer şi lumină. Era slabă, tulburător de umană, şi simţea într-adevăr durere, mai multă decât putea îndura. Silas nu mai era. Nu ştia ce avea să facă Nathaniel sau cum avea să-i spună sau dacă va putea să-i susţină privirea când o va face. Nu ştia dacă Nathaniel se va mai trezi vreodată.

A plâns până când lumea s-a îmblânzit şi s-a estompat în jurul ei şi, într-un final, nu a mai ştiut nimic.

Când şi-a deschis ulterior ochii umflaţi, a zărit o femeie necunoscută care stătea pe un scaun în colţ. Lumina după-amiezii strălucea printre perdele. Elisabeth şi-a coborât privirea, o mişcare uşor de făcut, pentru că fusese sprijinită de perne, şi a descoperit că se afla în pat. Un bandaj îi înfăşura mâna rănită. Pe cealaltă parte, Ucide-demoni era aşezat deasupra păturilor, degetele ei în continuare strânse în jurul mânerului.

— Nu am putut nici eu, nici doctorul Godfrey să-ţi luăm sabia din mână, nici măcar după ce ai adormit.

Elisabeth s-a uitat din nou la femeie. Până la urmă, nu îi era necunoscută. Era asistenta doctorului, subţire şi cu ochelari, purtând un şorţ alb apretat. Dâre de sânge uscat

acopereau partea din faţă, însă nu părea să o deranjeze.

— Numele meu este Beatrice, a spus ea. Eu sunt cea care a avut grijă de tine.

Inima lui Elisabeth s-a oprit. Nu putea să îşi desprindă privirea de pe şorţul pătat.

— Nathaniel este…?

— Se simte bine. Cel puţin, cât de bine se poate, date fiind condiţiile. Bea asta.

A ridicat un pahar cu apă la buzele lui Elisabeth şi a urmărit-o cum bea o parte din ea înainte să continue, vorbind calm, ca şi cum aceasta ar fi fost o dimineaţă perfect obişnuită, cu nimic diferită de o conversaţie la micul dejun.

— Magistrul Thorn a pierdut foarte mult sânge, însă doctorul Godfrey este încrezător că îşi va reveni. Vrăjitorii pot supravieţui unor răni neobişnuite cu ajutorul vrăjilor de protecţie ale casei lor. Chiar şi aşa, nu ar trebui să se dea jos din pat până când pieptul nu va începe să i se vindece.

Un val de uşurare s-a revărsat asupra lui Elisabeth. S-a împins în poziţie verticală, apoi a înlemnit, înghiţind un geamăt. Fiecare centimetru din trup o durea. Până şi oasele îi împărtăşeau suferinţa.

— În camera lui se află o oglindă, a zis ea. Trebuie să…

Beatrice i-a pus o mână pe umăr.

— Doctorul Godfrey şi cu mine ne-am ocupat deja de asta. Ne-ai spus ce ai făcut aseară când te-am găsit aici, pe podea, a adăugat pe un ton mai blând. Nu-ţi aminteşti?

Elisabeth nu-şi amintea şi a preferat să nu-şi imagineze starea în care o găsiseră, dar a fost recunoscătoare că au luat-o în serios. A privit în jos, încleştându-şi dinţii când trupul i-a protestat.

— Pot să-l văd pe Nathaniel? a întrebat ea.

— Dacă doreşti, deşi nu se va trezi pentru câteva ore bune. Când o va face, e posibil să nu fie chiar el însuşi. I s-a dat laudanum pentru durere.

A ajutat-o pe Elisabeth să-şi pună un halat şi a condus-o în capătul holului. Elisabeth nu era sigură că ar fi putut să

se descurce fără ajutorul ei. În timp ce se clătina ca o bătrână, Beatrice i-a spus cât de norocoasă a fost că nu şi-a rupt nimic.

— Majoritatea asta ar fi păţit, după lovituri atât de dure.

Apoi s-a uitat pieziş la Ucide-demoni, încă strâns în mâna lui Elisabeth.

Când au ajuns la uşa lui Nathaniel, doar l-a privit: altceva nu putea să facă. Ca un naufragiat, părea pierdut în imensitatea patului său cu baldachin, cu stâlpii lui ciopliţi şi draperiile întunecate de brocart. Faţa îi era întoarsă într-o parte, iar lumina soarelui îi mângâia pometii ascuţiţi, modelându-i trăsăturile în cele ale unei sculpturi. Sub gulerul desfăcut al cămăşii de noapte, pieptul îi era înfăşurat în bandaje.

Cumva, nu era corect să-l vadă aşa. Respiraţia îi era atât de superficială, încât pieptul abia dacă se ridica şi cobora. Chipul îi era nemişcat: fruntea netedă, gura moale. Umbre albastre îi colorau pielea de sub ochi. Părea că se va sparge dacă l-ar atinge, ca şi cum s-ar fi transformat într-o altă substanţă, altceva decât carne şi sânge, la fel de fragilă ca porţelanul.

Beatrice a ajutat-o să se aşeze în fotoliul tras aproape de el şi s-a întors să plece. S-a oprit în cadrul uşii, ieşind pentru o clipă din rolul de asistentă pentru a scoate la iveală o urmă de îngrijorare.

— Este adevărat că Magistrul Thorn nu are servitori umani? a întrebat ea. Doar un demon?

— Da. Însă nu are de ce să îţi fie teamă. Silas, aşa îl cheamă, nu mai este aici. Chiar dacă ar fi fost, nu ar…

Elisabeth s-a luptat pentru cuvinte, căutându-le pe cele potrivite, împovărată de o nevoie apăsătoare de a explica, de a o face pe Beatrice să înţeleagă. Era inacceptabil că nimeni altcineva nu ştia cine a fost Silas şi ce făcuse.

— S-a sacrificat pentru a salva viaţa lui Nathaniel, a încheiat ea cu dificultate.

Beatrice s-a încruntat, a dat uşor din cap şi a plecat, nepăsătoare în faţa revelaţiei. *Crede că a acţionat la ordinele lui Nathaniel.* Şi Elisabeth şi-a dat seama deodată

că nimeni nu va aprecia vreodată gestul final al lui Silas. Nu era o poveste pe care să o creadă cineva. Dispăruse din lume ca ceaţa, lăsând în urma lui doar zvonuri: creatura îngrozitoare care slujise Casa Thorn.

Nedreptatea acestei situaţii a copleşit-o, înţepându-i ochii ca acele. Pentru o perioadă îndelungată, a stat în tăcere, cu capul plecat, clipind pentru a înlătura lacrimile.

S-a auzit un foşnet. Lângă ea, Nathaniel se mişcase uşor. Şi-a ţinut respiraţia când genele i-au fluturat, chiar dacă mişcările lui păreau mai puţin un efort conştient de a se trezi cât o reacţie la un vis. Din impuls, s-a întins să-i înlăture o şuviţă de păr de pe frunte. Firele i-au alunecat printre degete, mai moi ca mătasea. Avea atât de puţin să-i ofere, dar cel puţin putea să-l asigure că nu era singur.

Ochii lui Nathaniel s-au deschis, luminoşi şi pierduţi.

— Silas? a şoptit el.

Elisabeth a simţit cum inima i se face bucăţi. I-a strecurat părul în spatele urechii, apoi l-a luat de mână. L-a privit lunecând, liniştit, înapoi în somn.

Pierderea semnului demonic arăta că îşi recâştigase cele două decenii de viaţă promise lui Silas. Totuşi era imposibil să fii bucuros pentru el. Ştia că dacă ar fi putut din nou să aleagă, ar renunţa iarăşi la anii ăştia pentru a-l avea pe Silas înapoi.

Orele au trecut. Beatrice a venit şi a plecat, aducând un prânz rece improvizat din resturile găsite în bucătărie. După aceea doctorul Godfrey i-a schimbat bandajele lui Nathaniel. Elisabeth s-a agăţat cu putere de cotierele fotoliului în timp ce pânza pătată a fost înlăturată pentru a dezvălui patru linii zimţate scrijelite în diagonală pe pieptul lui Nathaniel. Se întindeau de la baza coastelor pe o parte până la claviculă pe cealaltă, strânse împreună prin suturi. S-a forţat să se uite în continuare, amintindu-şi atacul şi ghearele lui Ashcroft, privirea goală a lui Nathaniel când s-a împleticit înapoi. Era conştientă că rănile vor lăsa cicatrici nemiloase şi permanente.

Când doctorul Godfrey a terminat de înlocuit bandajele, şi-a pus mâna pe fruntea lui Nathaniel şi s-a încruntat.

— Ce se întâmplă? a izbucnit ea.

— Are febră. Nu e ceva neobişnuit la astfel de răni. Febra poate să fie periculoasă, dar, în acest caz, vrăjile de protecţie ar trebui să-l apere de orice primejdie gravă.

S-a oprit.

— Magistre Thorn? Ne poţi auzi?

Slăbit, din pat, Nathaniel a tuşit. Elisabeth stătea pe marginea fotoliului cu fiecare muşchi încordat. Curând, ochii lui Nathaniel s-au deschis, un gri deschis şi limpede de cuarţ. A privit-o în tăcere, studiindu-i chipul de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci sau de parcă s-ar fi temut că îl uitase cât timp dormise.

— Ai rămas alături de mine, a spus, în cele din urmă.

Vocea lui era un suspin, o simplă răsuflare.

Elisabeth a dat din cap. Lacrimile i-au inundat ochii. A înghiţit, dar cuvintele tot s-au revărsat, de neoprit.

— Îmi pare rău. Doar eu sunt de vină. A fost ideea mea să-l înfrunt pe Ashcroft la bal. Dacă nu aş fi fost eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

O cută a apărut între sprâncenele lui Nathaniel. Iniţial, a crezut că nu reuşea să îşi amintească. Apoi a zis:

— Nu. Oglinda de divinaţie… nu ai fi putut şti.

A făcut o pauză, adunându-şi puterea. Până şi să respire părea dureros.

— Ashcroft. L-ai prins?

Înlăcrimată, a clătinat din cap. Nu voia să-i spună restul, dar trebuia.

— Silas…

Glasul îi suna nefamiliar, mult prea înalt, ascuţit, ciudat. Cuvintele i-au rămas blocate în gât. Nu a putut să termine.

Cuta s-a adâncit, un nou semn de confuzie. Elisabeth a surprins momentul în care el a început să înţeleagă. Privirea lui nu i-a părăsit chipul, dar trupul i-a împietrit.

Pe hol a zornăit argintăria. Beatrice. Coborâse la parter să prepare ceai.

Nathaniel a început să se agite. Înainte ca Elisabeth să-l poată opri, s-a ridicat singur. S-a făcut instantaneu cenuşiu de durere şi s-a sprijinit într-un cot, dar nu a scos niciun

sunet. Privea fix uşa, cu atâta intensitate, aşteptând, încât atunci când Beatrice a apărut şi l-a văzut, a îngheţat.

— Dacă vrei să te ridici, a spus doctorul Godfrey, vom aranja pernele pentru tine. Nu trebuie să te forţezi atât de curând.

Nathaniel nu părea să-l audă. Sentimentul unui dezastru iminent a început să-i roadă stomacul lui Elisabeth. Beatrice ţinea aceeaşi tavă de argint pe care o folosea mereu Silas. Ochii lui Nathaniel erau dezolanţi, sălbatici, aproape orbi.

— Ieşiţi afară.

Beatnice şi doctorul Godfrey au schimbat o privire.

— Amândoi. Ieşiţi afară.

Beatrice a înaintat şi a pus tava pe noptieră, apoi s-a retras, cu mâinile aşezate pe şorţ. Era obişnuită să aibă de-a face cu pacienţi dificili. Dar nu ştia că, pentru Nathaniel, ceea ce făcuse era de neiertat.

Greşeala ei era simplă. Adusese ceai. Nu era Silas.

Cu calm, a început:

— Laudanumul s-ar putea să te facă să te simţi…

Nathaniel a ţâşnit brusc din pat, a luat tava şi a aruncat-o, izbind-o de perete. Toată lumea a tresărit când porţelanul s-a spart, lăsând picături de ceai scurgându-se pe tapet.

— AFARĂ! a urlat Nathaniel. Plecaţi din casa mea!

Vocea îi răsuna din toate direcţiile, amplificată. Zidurile s-au cutremurat şi au mârâit ameninţător; tencuiala a crăpat, iar o dâră de praf s-a prelins din tavan pe pat. Stătea gâfâind în cămaşa de noapte şi pantalonii de pijama, cu ochii în flăcări, aprinşi de o lumină febrilă.

— Să mergem, Beatrice, a spus doctorul Godfrey, închizându-şi cu un pocnet geanta de piele.

L-a învrednicit pe Nathaniel cu o ultimă privire în timp ce şi-a condus asistenta afară din cameră. Scările au scârţâit sub paşii lor. O clipă mai târziu, uşa din faţă s-a închis cu un clic.

Elisabeth s-a uitat pe fereastră. Soarele atârna jos pe cer, iar razele roşii se strecurau printre tufele cu spini.

Ramurile lor încâlcite s-au desprins pentru a-i lăsa pe doctorul Godfrey şi pe Beatrice să plece, apoi s-au împletit din nou.

S-a întors spre Nathaniel, cu gura căscată.

Furia lui dispăruse, dar nu şi strălucirea febrilă din ochi.

— Haide, Scrivener, a spus cu voioşie. Trebuie să plecăm de îndată. Te deranjează dacă mă sprijin de tine?

— Stai, a protestat ea. Nu ar trebui să te dai jos din pat.

— Ah! Asta explică de ce picioarele mele au încetat să mai funcţioneze

I-a aruncat o privire aprobatoare lui Ucide-demoni.

— Bun, ai venit pregătită.

— Dar…

În timp ce se prăbuşea, Elisabeth s-a grăbit să-l prindă înainte să lovească podeaua. Se moleşise atât de tare, încât a fost necesar un efort în plus pentru a-i aranja braţul peste umerii ei.

— Unde mergem?

A râs de parcă ea ar fi pus o întrebare complet lipsită de sens.

— Îl invocăm pe Silas, bineînţeles. Îl aducem înapoi.

Elisabeth a mărit ochii. Nu ştia că e posibil să-l aducă înapoi pe Silas. Dar ştia pur şi simplu unde trebuia să se ducă fără ca Nathaniel să fie nevoit să o spună cu voce tare. Camera interzisă. Cea din spatele uşii încuiate.

Le-a luat o veşnicie să străbată holul, cu pauze de fiecare dată când el se clătina şi se lăsa pe ea, clipind pentru a nu-şi pierde cunoştinţa. Cu siguranţă asta nu era o idee bună. Dacă ar avea puţină minte, s-ar întoarce şi l-ar pune înapoi în pat. Pe ea nu putea să o înspăimânte ca pe Beatrice şi pe doctorul Godfrey; chiar dacă ar fi putut, nu ar fi fost în stare să ajungă fără ajutor în capătul holului. Dar, de îndată ce i-a venit acest gând, conştiinţa ei a protestat.

Nu ar ierta-o niciodată pentru o astfel de trădare. Şi nu putea să-l lase singur, aşa cum fusese de când avea 12 ani, cu nimeni altcineva pe lume în care să aibă încredere. În acest moment, ea era singura persoană care îi rămăsese

alături.

Când au ajuns la uşă, Nathaniel a murmurat în şoaptă o frază în enohiană şi şi-a pocnit degetele. Nu s-a întâmplat nimic A clipit, holbându-se nedumerit la butonul de la uşă, apoi a înjurat.

— Silas este cel care ţine evidenţa tuturor cheilor. În mod normal, eu doar…

Şi-a pocnit din nou degetele, fără niciun folos. Magia lui dispăruse. Elisabeth a zărit pe chipul lui cât de tare îl zdruncina absenţa ei, de parcă şi-ar fi întins mâna ca să se sprijine şi nu a găsit nimic, doar aer gol. Acum, Nathaniel nu ştia ce să facă.

— Stai puţin.

Elisabeth l-a ridicat pe Ucide-demoni şi a izbit butonul de la uşă cu mânerul sabiei. Prima lovitură l-a îndoit. A doua l-a trimis zdrăngănind pe podea.

Nathaniel a început să tremure. L-a privit îngrijorată, doar ca să descopere că râdea.

— Scrivener, a spus el.

Ea s-a încruntat.

— Ce?

— Doar că… eşti atât de…

Râdea prea tare ca să termine, gâfâind neputincios din pricina durerii. A gesticulat cu mâna, o mişcare ce sugera un ciocan lovind un cui.

— Cred că ţi s-a administrat prea mult laudanum, a spus ea.

A deschis uşa care nu mai opunea rezistenţă şi l-a tras înăuntru.

Duhoarea de foc eteric aproape că a sufocat-o. În timp ce s-a uitat împrejur, a furnicat-o spatele gâtului. Perdelele erau strânse, oferind doar atâta lumină cât să distingă că încăperea părea goală. Câteva obiecte mici, pe care nu le putea identifica, erau împrăştiate în mijlocul camerei, de parcă aici ar fi trăit cândva copii, care şi-au lăsat în urmă câteva jucării. Pentru prima dată în săptămâni, a simţit prezenţa imaginară a fantomelor casei, a celor pierduţi de Nathaniel. Mişcându-se cu grijă, l-a ajutat să se aşeze pe

podea şi a traversat camera pentru a trage perdelele.

Când razele soarelui au inundat camera, praful s-a învârtit, înconjurat de lumină. Privind în jos, Elisabeth a sărit deoparte. O pentagramă elaborată era gravată pe plăcile de lemn de sub picioarele ei, care aveau canelurile arse şi negre, întărite cu funingine. Pete întunecau lemnul în interior şi în jurul său – pete de sânge, unele dintre ele atât de mari, încât se întreba dacă însemnau locurile unde muriseră oameni. Obiectele pe care le întrezărise s-au dovedit a fi lumânări pe jumătate topite, prinse în bălţi din propria ceară, la fiecare dintre cele cinci vârfuri ale pentagramei. Alte două obiecte aşteptau pe podea lângă cerc. O cutie de chibrituri şi un pumnal, cu metalul ruginit de patina timpului.

Şi-a amintit ce îi spusese Silas în urmă cu toate acele săptămâni. *Nu ţi-ai dori să vezi.* Acesta era locul unde fusese adus pe tărâmul muritorilor, nu o dată în trecutul îndepărtat, ci din nou şi din nou.

Nathaniel a bâjbâit încercând să deschidă cutia: degetele îi tremurau prea violent pentru a lua un chibrit. Elisabeth l-a fixat pe Ucide-demoni sub braţ şi i-a luat-o din mână.

— Vreau să ajut, a spus ea. Cum se procedează?

S-a uitat în sus la ea, atât de palid, în timp ce lumina care pătrundea prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte îi dezvăluia conturul trupului. Părea el însuşi o fantomă.

— Eşti sigură?

Era mai rău ca folosirea oglinzii de divinaţie. Mai rău chiar şi decât să fure din Biblioteca Regală. În prima zi de ucenicie, Elisabeth jurase să protejeze regatul de influenţele demonice. Dacă participa la o invocare şi se auzea ceva despre asta, chiar şi şoapta unei presupuneri, toate Marile Biblioteci şi-ar fereca uşile în faţa ei. Niciun gardian nu i-ar mai vorbi. Ar deveni o proscrisă în singura lume căreia îi aparţinuse vreodată.

Dar jurămintele ei nu însemnau nimic dacă îi cereau să-i abandoneze pe oamenii de care îi păsa când aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Dacă asta i se cerea ca gardian,

atunci destinul ei nu era să devină unul. Va trebui să decidă pentru sine ce era corect şi ce era greşit.

Deşi vocea ei nu a prins glas, Nathaniel a văzut răspunsul scris pe chipul ei. Mâna lui s-a strâns într-un pumn pe podea. Elisabeth a crezut că ar putea încerca să o descurajeze, să o convingă să renunţe, dar apoi a zis:

— Aprinde-le în ordine, în sens invers acelor de ceasornic. Asigură-te că stai în afara cercului. Nu depăşi liniile. Asta e important.

Elisabeth a aprins neîndemânatică un chibrit cu mâna bandajată şi s-a plimbat în jurul pentagramei. Renaşterea fiecărei lumânări părea să marcheze sacrificiul unui lucru apus şi începutul unui lucru nou. Atât de multe dintre amintirile ei erau legate de flăcări. Licărul lumânării pe granatele lui Ucide-demoni. Gardianul Finch, strălucirea roşie a torţei alunecând pe faţa lui, întrebând-o dacă uneltea cu demoni. Cartea Ochilor redusă la pulbere şi cenuşă în bătaia vântului.

În timp ce scutura ultimul chibrit, s-a uitat în sus pentru a descoperi că pumnalul se afla în mâna lui Nathaniel. Înainte să reacţioneze, el l-a apăsat de-a lungul încheieturii descoperite, lângă cicatricea care se răsucea în sus pe antebraţ. Doar o tăietură superficială, dar imaginea sângelui pe pielea lui, chiar şi sub forma unor mici perle stacojii, încă îi făcea inima să tresalte, cu o nelinişte pe care nu o mai simţise pentru altcineva înainte. Când a terminat, pumnalul a alunecat din strânsoarea lui slăbită.

— Dă-te înapoi, a spus el.

Şi-a apăsat încheietura de marginea cercului, lăsând o pată roşie pe plăcile de lemn. Când a vorbit din nou, vocea lui a răsunat cu o putere străveche.

— Prin sângele Casei Thorn, te invoc pe tine, Silariathas.

Silariathas. Numele real al lui Silas. Nu s-a strecurat din mintea ei precum celelalte cuvinte în enohiană rostite de Nathaniel, ci s-a înfipt repede, mocnind, ca şi cum ar fi fost însemnat cu foc pe suprafaţa gândurilor ei.

Afară, soarele s-a ascuns în spatele acoperişurilor, cufundând camera în umbre. O adiere a tulburat aerul

stătut, stingând simultan toate cele cinci lumânări. Inelele perdelei au zăngănit când draperiile au început să fluture agitat. Şi o siluetă a apărut în centrul pentagramei.

Nu purta nimic în afară de o pânză albă drapată lejer în jurul taliei. În goliciunea sa nu arăta doar zvelt, aşa cum îl considerase Elisabeth înainte, ci slab, aproape sfrijit. Umbrele îi trasau coastele, oasele încheieturii, marginile ascuţite ale omoplaţilor, o figură elegantă în supleţea sa, de parcă fusese înlăturat tot ce nu era necesar. Părul lui liber curgea într-o cascadă dreaptă şi argintie ce cobora peste şolduri, ascunzându-i chipul abătut. Pieptul îi era neted unde îl înjunghiase sabia. Arăta diferit aşa – mai frumos, mai înspăimântător. Mai puţin uman ca oricând.

Şi-a înălţat capul şi a zâmbit.

— Bună, Nathaniel.

Capitolul 28

PENTRU O CLIPĂ, nu s-a întâmplat nimic. Uitându-se în sus la Silas, de pe podea, Nathaniel avea expresia unui om pregătit să se arunce într-o luptă pe care ştia că o putea câştiga, însă numai cu un preţ cumplit. Elisabeth nu înţelegea. Nu se aşteptase să vadă o reuniune veselă în interiorul unei pentagrame îmbibate cu sânge, dar asta… părea greşit. Era ceva atât de straniu în legătură cu zâmbetul lui Silas.

— Silas, a spus ea, făcând un pas înainte. Eşti bine?

— Nu face asta.

Porunca aspră, imperioasă a lui Nathaniel, a lovit-o ca o palmă. Mâna lui a prins-o de încheietură.

— Nu atinge cercul

Ar fi putut să se elibereze cu uşurinţă din strânsoarea lui Nathaniel. Dar ceea ce a oprit-o să înainteze a fost privirea lui Silas. Pupilele îi erau atât de dilatate, încât irişii îi păreau negri, încercuiţi de o margine galbenă subţire, ca soarele în timpul unei eclipse totale. Ochii lui nu păstrau nicio urmă a celui pe care îl ştia, niciun semn că măcar a recunoscut-o.

— Nu poate trece peste linii, a spus Nathaniel, dar în momentul în care le atingi, îţi va revendica viaţa. Te va ucide.

Nu avea niciun sens. Ieri dimineaţă, Silas îi adusese micul dejun. O ajutase să şi îmbrace rochia de bal şi să-şi pună cerceii. Dar Nathaniel nu ar spune aşa ceva dacă nu vorbea serios.

— Ce e în neregulă cu el? a şoptit ea.

Nathaniel şi-a închis ochii strâns. La tâmple îi strălucea transpiraţia, lipindu-i câteva bucle de păr.

— Îi e foame, a zis după o pauză lungă. În mod normal, demonii de rang înalt sunt invocaţi imediat după ce le-a

murit stăpânul anterior. Când sunt sătui, e mai uşor să negociezi cu ei. Dar au trecut şase ani de la…

De la moartea lui Alistair Thorn, s-a gândit Elisabeth. *De la ultima plată primită de Silas.*

— Silas nu e o fiinţă umană, a continuat Nathaniel. Când este aşa ca acum, timpul pe care l-am petrecut cu el, înţelegerile la care am ajuns nu mai contează. Foamea este prea mare.

Şi lui Silas nu îi era doar foame. Era hămesit. Încet, şi-a întors privirea rece înapoi spre Nathaniel. Nu dădea niciun semn că îi pasă despre ce vorbesc sau că îi aude măcar.

— Silariathas, a rostit Nathaniel, cu un calm pe care Elisabeth nu a putut să-l înţeleagă, deşi poate că de vină era laudanumul sau pierderea de sânge sau simplul fapt că se confruntase înainte cu această versiune a lui Silas. Te-am invocat ca să reînnoim înţelegerea noastră. Îţi ofer douăzeci de ani din viaţa mea în schimbul serviciului tău.

— Treizeci, a contracarat Silas, cu o voce aspră, insinuantă.

Nathaniel a răspuns imediat, fără ezitare.

— Douăzeci şi cinci.

— Mi-ai oferi atât de puţin?

Silas l-a privit de sus pe Nathaniel, ca şi cum acesta era o insectă târâtoare. Cuvintele lui şoptite au lovit ca lapoviţa.

— Aminteşte-ţi cine sunt. Înainte să fiu legat în serviciul Casei Thorn, am slujit împăraţi şi regi. Râurile curgeau înroşite de sângele muritorilor pe care i-am ucis la porunca lor. Eşti doar un băiat şi mă înjosesc împăturindu-ţi hainele şi aducându-ţi ceaiul. Treizeci de ani, sau voi găsi alt stăpân, unul care mă va răsplăti proporţional cu valoarea mea.

Pleoapele lui Nathaniel au fluturat. Strâmbându-se, şi-a pus o mână pe piept şi a strâns bandajele prin cămaşă. Când un geamăt i-a părăsit buzele, Elisabeth şi-a dat seama că folosea durerea ca să rămână conştient. Rezistenţa îi slăbea şi, în orice moment acum, avea să cedeze. Ar face orice ca să-l aducă înapoi pe Silas, oferind

până şi timpul pe care s-ar putea să nu-l mai aibă.

Elisabeth nu putea îndura. Silas urmărea fără milă, fără nicio urmă de interes, suferinţa băiatului care-l iubea şi pentru care făcuse atât de multe ca să-l salveze.

— Silas, Nathaniel e rănit! a exclamat ea. Nu poţi să vezi?

Privirea lui Silas s-a desprins de Nathaniel, lent, de parcă îi era dificil să se uite în altă parte, şi s-a oprit asupra ei. Respiraţia lui Elisabeth s-a oprit o clipă la vederea goliciunii din ochii lui întunecaţi ca noaptea, dar nu a şovăit.

— Ştiu că încă îţi pasă, a spus ea. Te-ai sacrificat pentru el, doar în urmă cu câteva ore. Nu irosi asta cerând atât de mult de la el. Dacă nu are treizeci de ani de oferit?

— Domniţă Scrivener, a şoptit el, iar pielea ei s-a înfiorat.

Deci, până la urmă, a recunoscut-o. Cumva, era mai rău aşa.

— Continui să te înşeli în privinţa mea. Când am interceptat sabia Cancelarului, am făcut-o ştiind că voi fi din nou invocat, de data aceasta pentru o recompensă şi mai mare. Tu vezi sacrificiu acolo unde există doar egoism.

— Nu e adevărat. Am fost acolo.

— Dacă vrei să o dovedeşti, a spus el, trebuie doar să păşeşti în interiorul cercului.

Atunci, Elisabeth a văzut adevărul: muşchii încordaţi, ticăloşia care se străduia să treacă mai departe, să-i spargă masca rece, înfometată. Dacă ar păşi în faţă, ar ucide-o; nu ar fi în stare să se oprească. Dar nu îşi dorea să o rănească. Nici nu îşi dorea să ia trei decenii de la Nathaniel. Era sigură, fără nicio urmă de îndoială. Inima nu putea să o înşele.

— Ia cei zece ani în plus de la mine, a spus ea.

— Elisabeth, a murmurat Nathaniel. Nu.

— Tu însuţi ai spus că nu ai mai văzut vreodată o viaţă ca a mea, că niciuna nu îi seamănă. Ai vrea să o guşti, nu-i aşa?

Buzele lui Silas s-au întredeschis. În ochii lui negri, o

licărire. Orice luptă se dezlănţuise în interiorul său, lăsase exteriorul de gheaţă neatins.

— Da, a şoptit el, în cele din urmă.

— Atunci ia-o. Să terminăm odată.

Şi-a amintit noaptea în care Silas i-l înapoiase pe Ucide-demoni, când se apropiase de ea şi o speriase. Era din nou ca atunci, vedea cum o lumină îngrozitoare îi părăsea trupul în timp ce foamea lui se retrăgea. Genele i-au coborât. Ascunsă, privirea lui examina podeaua.

— Înţelegi că pot sluji doar un singur muritor odată. Cât timp voi păşi pe acest tărâm, vei fi însemnată. Dar nu vei primi nimic în schimb.

— Ştiu.

— Aceleaşi condiţii ca înainte, Master Thorn?

Nathaniel se sprijinea într-un braţ, care tremura de efortul de a-l menţine drept, şi nu avea forţa să se uite la niciunul dintre ei. Tăcerea s-a prelungit. Elisabeth l-a simţit încercând să strângă energia să reziste, să se certe, găsindu-şi voinţa subminată şi ultimele resurse risipite. Într-un final, învins, a dat din cap.

Silas a păşit în afara pentagramei şi a îngenuncheat în faţa lor. A luat mâna nebandajată a lui Elisabeth şi a sărutat-o. În timp ce buzele i-au alunecat uşor pe piele, o atingere la fel de mătăsoasă ca petalele unui trandafir, a simţit cum promisiunea celor zece ani făgăduiţi îi este absorbită din trup pentru a se furişa în al lui – o senzaţie ameţitoare, de slăbiciune. Mai departe, a luat mâna lui Nathaniel şi a repetat gestul. Elisabeth a privit argintul strecurându-se înapoi în părui lui Nathaniel, pornind de la rădăcini şi prelingându-se printre fire.

— Sunt servitorul tău devotat, i-a spus Silas. Prin mine, ţi se conferă arta vrăjitoriei. Orice ordin pe care îl dai, eu îl voi urma.

Vorbele lui Nathaniel s-au auzit neclar din pricina oboselii.

— Urăşti să urmezi ordine. După ce le primeşti, mereu mă faci să regret.

Un zâmbet slab şi frumos a luminat chipul lui Silas.

— Chiar şi aşa.

Cu o graţie nepământeană, a început să se ridice, dar nu a putut să-şi ducă la capăt mişcarea. Nathaniel îşi aruncase braţele în jurul lui, iar acum îl ţinea pe loc. Silas nu era obişnuit să fie îmbrăţişat. Atâta lucru era clar. Stătea aplecat, nemişcat, cu ochii larg deschişi, uitându-se deasupra capului lui Nathaniel, ca şi cum spera că privirea lui ar putea să găsească, din întâmplare, o scuză suficient de bună pentru a-l elibera de problema lui actuală. Cum o astfel de scuză nu a apărut, şi-a ridicat mâna şi a aşezat-o cu grijă pe buclele ciufulite ale stăpânului său. Au rămas aşa un timp, până când braţele lui Nathaniel s-au destins, apoi au alunecat de pe talia lui Silas. Îşi pierduse cunoştinţa.

Silas s-a uitat în jos la el şi a oftat. A aranjat picioarele şi mâinile lui Nathaniel şi l-a ridicat de parcă era un copil care adormise în faţa focului, iar acum trebuia să fie dus sus în pat. Îndeplinise manevra cu aşa o familiaritate, încât Elisabeth a înţeles că o mai făcuse de multe ori înainte, deşi, fără nicio îndoială, când Nathaniel era mult mai mic. Silas a suportat cu uşurinţă greutatea stăpânului său, dar adevărul nu putea fi contestat: în trup de adult, Nathaniel reprezenta o sarcină cel puţin incomodă.

— Voi avea grijă ca Master Thorn să fie bine îngrijit.

Silas s-a oprit ca să adulmece aerul de lângă Elisabeth.

— Apoi, domnişoară Scrivener, o să-ţi pregătesc o baie. Bănuiesc că se impune şi o cină. Şi… nu a aprins nimeni lămpile?

Arăta ofensat.

— N-am lipsit nici douăzeci şi patru de ore, iar lumea deja s-a dus de râpă.

★

Viaţa şi ordinea s-au strecurat înapoi în casă. Lumina a alungat întunericul ce apăsa geamurile. Aşternuturile au fost curăţate, paturile aranjate, resturile de mâncare aruncate. Cioburile de sticlă, ultimele rămăşiţe ale oglinzilor, au fost înlăturate din fiecare cameră. În cele din urmă, după ce şi-a trecut degetul arătător pe un

candelabru fixat de perete, inspectându-l de praf, Silas a anunţat că avea să prepare ceva pentru cină şi a dispărut în bucătărie. Elisabeth a stat câteva minute singură cu Nathaniel, urmărindu-l cum doarme. A fost tentată să-şi întindă capul pe plapumă şi să i se alăture. În schimb, s-a forţat să se ridice şi a coborât la parter. Trebuia să vorbească cu Silas.

S-a plimbat în linişte prin casă. Chiar şi aşa, când s-a apropiat de uşa bucătăriei, acesta a vorbit fără să se întoarcă.

— Am găsit oglinda de divinaţie, domnişoară Scrivener, i-a spus blând. În viitor, te sfătuiesc să nu mai foloseşti toboganul pentru rufe murdare ca să arunci artefacte magice.

Ruşinată, a intrat şi s-a aşezat pe un scaun de lângă şemineu. Erau semne că Beatrice folosise bucătăria: un tocător cu o bucată de pâine alături, resturi de legume tăiate cuburi. O oală fierbea pe foc. Când Nathaniel a dat-o afară, pregătea supă.

Silas era din nou îmbrăcat impecabil în uniforma lui de servitor, cu părul legat la spate, cercetând dispreţuitor munca lui Beatrice. În timp ce Elisabeth îl urmărea, a poziţionat tocătorul astfel încât să stea paralel cu marginea bufetului. A căutat în adâncul sufletul ei resentimente, teamă, mânie faţă de el – şi nu a găsit nimic. Mereu fusese sincer cu ea în legătură cu ce era el.

— Ce ai făcut cu oglinda? l-a întrebat.

— Am pus-o în mansardă, cu faţa îndreptată spre un portret al lui Clothilde Thorn. În cazul în care Cancelarul se va uita prin ea, sunt convins că va avea o surpriză neplăcută.

Înainte ca Elisabeth să poată răspunde, el a spus:

— Vrei să încerci supa şi să-mi spui ce gust are?

A găsit un polonic şi l-a cufundat în oală.

— E bună, l-a înştiinţat ea.

— Dar nu excepţională?

— Presupun că nu, a spus ea, nesigură dacă exista aşa ceva.

— Mă temeam de asta, a oftat el. Va trebui să o iau de la început.

Elisabeth l-a privit tăind cuburi morcovi şi cepe, hipnotizată de loviturile ritmice ale cuţitului pe tocător. După seara trecută, părea imposibil ca mâinile sale de alabastru să arate atât de impecabil. Rănile lui aburinde şi arse i-au apărut fugitiv înaintea ochilor şi s-a crispat.

— Silas, a zis Elisabeth, ezitând. Cum te-a prins Ashcroft?

Cuţitul s-a oprit. Nu-şi putea da seama dacă tensiunea întrezărită în umerii lui a fost reală sau imaginară.

— A folosit un dispozitiv inventat de Collegium în timpul Reformelor, conceput pentru a controla vrăjitorii rebeli prin capturarea servitorilor lor. Nu m-am aşteptat la asta. Nu mai văzusem unul din zilele în care l-am slujit pe străbunicul lui Master Thorn.

— Îmi pare rău, a spus ea şi vina i-a răscolit stomacul. Dacă nu te-aş fi rugat să mergi…

— Nu-ţi cere scuze faţă de mine, domnişoară Scrivener, i-a răspuns cu o voce aproape furioasă, aşa cum nu-l mai auzise vreodată. De vină a fost propria mea neglijenţă.

Elisabeth se îndoia de asta. Silas nu a fost niciodată altfel decât meticulos. Totuşi avea senzaţia că nu ar aprecia dacă ar spune asta cu voce tare.

Într-un final, acesta a vorbit din nou.

— Ai coborât ca să mă întrebi despre viaţa pe care mi-ai oferit-o. Ai dori să ştii cum funcţionează, care sunt regulile.

S-a ridicat în picioare, surprinsă.

— Da

— Dar acum ai îndoieli.

— Mă întreb dacă… poate ar fi mai bine să nu ştiu.

A ezitat.

— Încă aş putea trăi până la şaptezeci de ani sau aş putea muri mâine. Dacă aş şti… dacă mi-ai spune… cred că ar schimba felul în care aş trăi. M-aş gândi mereu la asta şi nu îmi doresc aşa ceva.

Silas a continuat să taie, conştient că Elisabeth nu

terminase.

— Dar aş vrea să ştiu… cum se întâmplă. O faci tu însuţi? Sau noi doar…?

Şi-a închipuit cum se prăbuşeşte, moartă, inima ei oprită într-o clipă. Nu ar fi atât de cumplit, cel puţin nu pentru ea. Gândul la Nathaniel murind aşa…

— Nu, a spus Silas. Nu se întâmplă aşa.

Acum era rândul lui să ezite. A continuat cu blândeţe.

— Este imposibil de ştiut câţi ani va trăi un om sau în ce fel va muri. Viaţa este ca uleiul dintr-o lampă. Poate fi măsurat, dar ritmul în care arde depinde de cum este rotit zi de zi cadranul, de cât de strălucitoare şi înverşunată este flacăra. Şi nu poţi prezice dacă lampa ar putea fi răsturnată şi spulberată, când ar fi putut să ardă încă mult timp. Viaţa este imprevizibilă. Este bine că nu ai multe întrebări; eu nu am niciun răspuns. O parte din combustibil, esenţa vieţii ce v-a aparţinut odată ţie şi Masterului Thorn – se află acum în mine. Asta e tot ce îţi pot spune. Restul rămâne incert.

Gânditoare, Elisabeth s-a rezemat de pietrele calde ale şemineului.

— Înţeleg.

Explicaţia lui a fost neobişnuit de mângâietoare – faptul că nu avea un număr predestinat de ani rămaşi, că soarta ei rămânea un mister până şi pentru Silas.

Căldura pietrelor i-a alinat muşchii învineţiţi şi dureroşi. Pleoapele i-au căzut. O iluzie a prins contur: simţea că se află în două locuri în acelaşi timp, jumătate în bucătărie, ascultând sunetul liniştitor al oalelor şi al cratiţelor, şi jumătate înapoi în Summershall, visând la merele de toamnă, la piaţa saturată în lumină aurie. În cele din urmă, a fost trezită de Silas, care aranja masa în faţa ei. Stomacul i-a mârâit când aroma bogată de cimbru, emanată din oala de pe foc, a ajuns la ea. A clipit până s-a trezit, urmărindu-l pe Silas ridicând capacul oalei şi privind înăuntru.

S-a întrebat cum îşi putea da seama dacă era gata, când gustul, şi probabil mirosul nu i se păreau deloc îmbietoare

sau apetisante.

— Te-a învăţat unul dintre servitori cum să găteşti? a întrebat ea somnoroasă.

— Nu, domnişoară.

S-a îndreptat ca să aducă un castron.

— Servitorii umani nu vorbeau cu mine, şi nici eu cu ei. Am învăţat prin practică, din necesitate. Apetitul unui băiat uman de 12 ani este aproape la fel de înfricoşător ca al unui demon. Şi lipsa manierelor; mă cutremur numai când îmi amintesc.

Vinovată, a luat şerveţelul şi l-a pus în poală, conştientă de privirea pe care tocmai i-o aruncase pe sub gene.

— Deci nu ai început decât după ce Alistair a murit.

Silas a dat din cap în timp ce punea cu polonicul supă în castron.

— Iniţial, nu am avut nici cea mai mică idee cum să am grijă de Master Thorn. A venit la mine într-o stare precară; îşi tăiase grav braţul când a avut nevoie de sânge pentru invocare – aceea este cicatricea. Lipsit de cunoştinţele necesare, nu am putut să o îngrijesc cum se cuvine.

Mişcările lui Silas au încetinit, apoi s-au oprit. Ochii îi erau distanţi, privind nu la ceva din bucătărie, ci departe în trecut. Lumina focului a strălucit peste chipul lui tânăr, împrumutând trăsăturilor sale de alabastru iluzia culorii. Însă nici măcar asta nu era suficient pentru a-i oferi o înfăţişare umană. Era conştientă de abisul înspăimântător de vast ce se întindea între ei: vârsta lui nemăsurabilă, de neconceput, gândurile lui rătăcitoare şi enigmatice, mereu în schimbare, ca rotiţele dintr-o maşinărie.

— Pentru început, am învăţat cum să prepar ceai, a spus Silas într-un final, vorbind mai mult cu el însuşi decât cu ea. Când oamenii doresc să ajute, îşi oferă mereu ceai unii altora.

Elisabeth a simţit o apăsare în piept. Şi-a imaginat doi Silas diferiţi: pe cel din pentagramă, cu ochii întunecaţi şi goi de foame, şi pe cel din pavilion, scăldat în lumina lunii, cu o sabie în trup şi cu uşurarea întipărită pe faţă.

— Îl iubeşti, a spus ea.

Silas s-a întors. A pus capacul oalei la loc.

— Nu am înţeles înainte, a continuat ea în linişte.

Sub masă, a răsucit şerveţelul între mâini.

— Sincer, nu am crezut că e posibil. Nu a fost, până azi, când am văzut într-un final de ce…

De ce îi luaseşi douăzeci de ani din viaţă lui Nathaniel.

Elisabeth nu a terminat.

Silas s-a ridicat şi a pus castronul în faţa ei.

— Savurează-ţi cina, domnişoară Scrivener, a spus el. Voi avea grijă de Master Thorn şi voi vedea dacă îl pot convinge să mănânce nişte supă.

În timp ce se întorcea, ochii lui au surprins ceva lângă chipul ei şi s-a oprit. S-a întins spre ea, cu ghearele foarte aproape de gâtul ei şi i-a eliberat o şuviţă de păr. Elisabeth şi-a ţinut respiraţia. Mai multe şuviţe scânteiau argintiu printre buclele castanii ce se revărsau peste mâna lui. Însemnul lui Silas. Nu era la fel vizibil ca al lui Nathaniel, dar tot va trebui să-l ascundă – poate să-l taie, pentru a evita suspiciunile.

— Aproape că uitasem, a murmurat Silas, privind firele argintii ca şi cum ar fi fost vrăjit. Faptul că ţi-a permis să-mi auzi adevăratul nume este un semn extraordinar de încredere din partea stăpânului meu. Eşti prima persoană din afara Casei Thorn care îl află în secole. Acum, dacă doreşti, mă poţi invoca. Dar mai este ceva ce trebuie să ştii. Ai şi puterea de a mă elibera.

Gura i s-a uscat, în ciuda supei care trimitea în sus spirale aromate de aburi.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui s-au mutat pe chipul ei. În lumina flăcărilor păreau mai mult aurii, nu galbeni.

— Legat în servitute, exist doar ca o imitaţie palidă a adevăratului meu sine, cea mai mare parte a puterii mele fiind adânc ferecată. Ai întrezărit doar o licărire a ceea ce sunt cu adevărat în interiorul pentagramei – doar o licărire. Dacă m-ai elibera, aş fi dezlănţuit pe acest tărâm ca o năpastă, un cataclism dincolo de orice închipuire.

Elisabeth a tresărit; un fior i-a coborât pe şira spinării. O

ruga să-l elibereze? Cu siguranţă că nu. Dar nu se putea gândi la niciun alt motiv pentru care i-ar spune asta.

— Când era copil, Master Thorn a propus odată ideea, a zis Silas, foarte încet. Îi plăcea gândul de a mă elibera, de a ne permite să fim egali în loc de stăpân şi servitor. I-am spus să nu facă asta. Îţi ofer acelaşi avertisment acum, deşi mă îndoiesc că ai nevoie de el. Nu mă elibera, domnişoară Scrivener, indiferent ce ne aşteaptă, indiferent cât de îngrozitoare devin lucrurile, pentru că te asigur că sunt mai rău.

I-a susţinut privirea încă puţin, apoi s-a îndreptat şi şi-a înclinat capul într-o plecăciune.

— Noapte bună, domnişoară, a spus el şi a lăsat-o stând împietrită lângă foc.

Capitolul 29

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, Silas a adus înăuntru un exemplar din *Brassbridge Inquirer* de pe verandă. Un gargui îl mestecase, dar era în continuare lizibil, iar pulsul lui Elisabeth a luat-o la galop în timp ce îl netezea pe marginea patului lui Nathaniel, presând fâşiile rupte înapoi la locul lor.

Numele lui Ashcroft era peste tot. Ochii ei oscilau între titlurile de pe prima pagină, incapabili să se decidă unde să se oprească mai întâi. Era coloana din stânga: UN DUEL MORTAL DEZLĂNŢUIE HAOSUL LA BALUL REGAL. Iar apoi pe partea dreapta; MAGISTERIUMUL SE STRĂDUIEŞTE SĂ INSTAUREZE UN NOU CANCELAR. Dar textul îngroşat, înghesuit pe centrul paginii, era, de departe, cel mai incitant: OBERON ASHCROFT CANCELARUL MAGIEI, IMPLICAT ÎN SABOTAJUL MARII BIBLIOTECI.

S-a aplecat şi a început să citească. *În urma multiplelor sale tentative de a o reduce la tăcere pe Elisabeth Scrivener, un martor-cheie în ancheta Marii Biblioteci, se presupune că Cancelarul Ashcroft este legat de recentul şir de atacuri. Este căutat pentru tentativă de omor şi pentru invocarea ilegală a demonilor de rang inferior. Magisteriumul a stabilit un perimetru în jurul proprietăţii sale, unde se presupune că se ascunde, dar, până în acest moment, nu a reuşit să treacă peste vrăjile de protecţie…*

Distrasă, şi-a amintit ce îi spusese Ashcroft când sosise prima oară: vrăjile lui de protecţie erau suficient de puternice pentru a respinge o armată. Poate că Magisteriumul a sperat că se va preda, dar Elisabeth se îndoia că aşa ceva avea să se întâmple, Ashcroft nu ar renunţa atât de uşor. Pe pavilion, aproape că vorbise de parcă nu mai conta dacă oamenii aflau despre el; dacă

planul lui reuşea, rezultatele ar face toate acestea să fie irelevante.

Nathaniel a gemut încet. Elisabeth a ridicat privirea, dar acesta nu se trezise. Se zvârcolea în chinurile febrei, cu obrajii înroşiţi, cu părul umed de la transpiraţie. L-a urmărit întorcându-şi capul şi mormăind în pernă ceva nedesluşit. Cămaşa largă de noapte îi era lipită de corp, dar îi alunecase de pe un umăr, dezvăluind o claviculă lucioasă.

Elisabeth s-a ridicat şi a stors una dintre pânzele din lavoarul alăturat. Când a împăturit-o şi i-a pus-o pe frunte, a simţit căldura radiindu-i din piele înainte ca mâna ei să se apropie. Nathaniel a tresărit, de parcă pânza umedă ar fi fost dureroasă. Şovăind, i-a mângâiat buclele ude; la atingerea ei, a oftat şi a rămas nemişcat. Respiraţia i se calmase.

Ceva s-a strâns în interiorul lui Elisabeth, ca o coardă de vioară aşteptând atingerea unui arcuş. Privind în jos la Nathaniel, inima ei vibra cu un cântec care nu avea cuvinte sau note sau formă, dar râvnea să primească o voce – o senzaţie care semăna cu suferinţa, deoarece părea mult prea puternică pentru ca trupul ei să o poată conţine. Îi amintea de cum se simţise în pavilion, când aproape se sărutaseră.

S-a retras la fereastră, unde şi-a apăsat obrajii înroşiţi de geamurile reci. Afară, fulgi de zăpadă alunecau sclipind pe lângă sticlă. Ninsoarea începuse peste noapte, la scurt timp după ce Nathaniel se trezise ţipând şi delirând dintr-un coşmar, iar apoi s-a liniştit, tremurând în braţele lui Silas. Cum nu a putut să mai adoarmă după aceea, Elisabeth a reuşit să vadă primii fulgi de nea dansând ameţitor în aer. De atunci, zăpada a căzut constant. O pătură groasă acoperea acum garguiele, care se scuturau din când în când, trimiţând în sus rotocoale albe şi strălucitoare. Un strat scânteietor de gheaţă glazura ramurile tufelor cu spini şi acoperişurile de peste drum. A privit uimită priveliştea. Nu mai văzuse până atunci o furtună de iarnă care să sosească atât de devreme în

cursul anului.

Cu faţa presată de fereastră, a devenit conştientă de un zgomot îndepărtat, un sunet care semăna cu un fel de bâzâit – ţipete, şi-a dat seama, distorsionate la o vibraţie măruntă de cristal. S-a încruntat, apoi şi-a mijit ochii, încercând să distingă ceva prin zăpadă. Scena care a prins singură contur era atât de ridicolă, încât a făcut-o să clipească şi să se întrebe dacă propria imaginaţie o copleşise.

În gardul viu era blocat un bărbat, cu mâinile şi braţele prinse în ramurile tufelor cu spini, strigând după ajutor, în timp ce un gargui în formă de leu îi dădea târcoale, pregătindu-se să-l atace. Ochii i s-au mărit când a văzut că purta uniforma unui poştaş. Şi-a strâns mai bine halatul şi a coborât în grabă scările.

Uşa de la intrare s-a deschis fără să fie atinsă. O rafală de aer rece a lovit-o, azvârlind fulgi de zăpadă în foaier. Abia dacă a sesizat şocul glacial când picioarele goale i s-au afundat adânc în zăpadă.

— Nu-l răni! a ţipat ea spre gargui, care era pregătit să sară, coada de piatră biciuind înainte şi înapoi.

Mârâitul a dispărut de pe faţa lui bizară – aparent cioplită de cineva care nu văzuse niciodată un leu – în timp ce Elisabeth s-a apropiat şi i-a pus o mână pe umăr.

— Slavă cerului că eşti aici, a bolborosit poştaşul. Nu mi-am dat seamă că blestematul ăla de gard viu se va trezi la viaţă. Vrăjitori, lasă-mă să-ţi spun. De ce nu folosesc magia ca să-şi ridice coletele, şi să ne scutească pe noi, oamenii obişnuiţi, de probleme?

— Nu cred că sunt suficienţi de practici, a spus ea cât timp l-a ajutat să îşi elibereze membrele din ramuri. Ultima oară când l-am văzut pe Nathaniel chemând un obiect, aproape că mi-a căzut în cap şi m-a ucis. Mulţumesc.

A întors pachetul pe care i-l dăduse, iar inima i-a tresărit la numele mâzgălit deasupra adresei expeditorului. Katrien Quillworthy.

Poştaşul i-a făcut cu mâna. Bătea deja în retragere, grăbindu-se prin pasajul care apăruse în gardul viu.

— Doar spune-i vrăjitorului tău să oprească ninsoarea. Ştii, ninge deasupra întregului oraş, nu doar în Hemlock Park. În ritmul ăsta, râul va îngheţa bocnă până la căderea nopţii. Jumătate dintre casele de pe ruta mea sunt înzăpezite, traficul e un coşmar..

Elisabeth aproape că a protestat, dar apoi şi-a amintit felul în care Nathaniel şoptea incoerent de când avusese coşmarul, tremurând în urma crizelor violente de frisoane. Nu ar fi prima oară când arunca vrăji în somn.

Şi-a ridicat privirea spre cerul alb ca laptele cu un sentiment reînnoit de uimire şi admiraţie. Fulgi de zăpadă coborau în spirale, aşezându-se pe părul şi genele ei. Tăcerea învăluise strada de obicei plină de viaţă, o linişte atât de profundă, încât aproape că putea să audă cristalele de gheaţă răsunând melodios în nori: un sunet înalt şi limpede, ca şi cum cineva apăsa cu blândeţe clapele unui pian situat cu mult deasupra acoperişurilor, căutând cele mai înalte tonuri. *Nathaniel a făcut asta,* a gândit ea.

În mintea ei, a repetat cum îl numise poştaşul. *Vrăjitorul tău.* Asta credea toată lumea acum? Deodată, s-a simţit ciudat de stângace, de parcă lumea s-ar fi deplasat câteva grade pe propria axă. Ţinând strâns pachetul, s-a întors repede înăuntru.

Când a ajuns în birou, a sfâşiat ambalajul, apoi şi-a ţinut respiraţia în timp ce a despăturit harta minunat desenată a Austermeerului. Uitase că se afla pe drum. Katrien o pusese la poştă în urmă cu aproape două săptămâni la începutul întâlnirilor dintre ei, după ce o găsise zăcând în praf în una dintre camerele de depozitare ale Marii Biblioteci. Mereu plănuiseră să o atârne deasupra şemineului.

S-a ridicat pe vârfurile degetelor şi a fixat-o. Dându-se înapoi, a văzut că prietena ei încercuise în cerneală roşie atacurile lui Ashcroft. Knockfeld. Summershall. Fettering. Încruntându-se, Elisabeth a găsit pe birou un stilou şi cerneală, şi a încercuit şi Fairwater. Cu cele patru biblioteci marcate, Harrows reprezenta a cincea şi ultima ţintă dintr-un cerc aproape complet, aproape perfect, în

jurul regatului.

Încet, Elisabeth s-a aşezat. Modelul îi amintea de ceva. O idee pe jumătate formată tânjea să iasă la suprafaţă din străfundul minţii ei, dar reuşea să scape de fiecare dată când încerca să o prindă. Ochii lui Elisabeth au studiat harta la nesfârşit, iar şi iar. Lângă Biblioteca Regală din centrul cercului, Katrien desenase un semn de întrebare. Niciodată nu descoperiseră dacă Ashcroft plănuia să vizeze Brassbridge după Harrows.

Pentru o clipă, lumea înconjurătoare s-a ascuns şi se afla din nou în Conacul Ashcroft, ridicându-şi paharul de şampanie într-un toast. Şi-a auzit propria voce alături de ceilalţi invitaţi, recitând după Ashcroft: *Pentru progres.* Râsete iluzorii au răsunat în urechile ei. Ce îi scăpa? Frustrată, şi-a frecat pumnii de ochi până când explozii de culori i-au cucerit vederea.

Nu ar trebui să stea în siguranţă în casa lui Nathaniel. Ar trebui să facă ceva, să lupte împotriva lui Ashcroft. Dar nu era o luptă pe care o putea câştiga singură. Pe măsură ce minutele treceau, tot ce putea face era să aştepte.

Febra lui Nathaniel a dispărut a doua zi dimineaţă. Când Silas i-a schimbat bandajele, fâşiile de pânză s-au desprins curate. Rănile nu mai arătau roşii şi urâte, ci se vindecaseră peste noapte, căpătând rozul sănătos al cicatricilor vechi de săptămâni.

— Este efectul vrăjilor de protecţie, a explicat Silas, văzând expresia lui Elisabeth în timp ce se pregătea să îndepărteze firele lui Nathaniel. Magia a fost strecurată în pietrele casei de strămoşii lui Master Thorn acum sute de ani. Vrăji de protecţie şi de vindecare, menite să păzească fiecare moştenitor.

Ninsoarea s-a îmblânzit, acum un praf fin strălucitor, iar după-amiaza se scurgea lent; troianul de pe pervaz avea deja o adâncime de optsprezece degete, îngropând garguiul care se aşezase singur pe acoperişul de-afară. Liniştea a înfofolit casa, de parcă pereţii ar fi fost umpluţi cu puf. Rămas fără sarcini de îndeplinit, Silas s-a

transformat într-o pisică şi a dormit încolăcit la picioarele lui Nathaniel, cu nasul ascuns sub coadă. Întotdeauna şi-l imaginase rămânând treaz în cursul nopţii, lustruind argintul sau cutreierând străzile din Brassbridge în misiuni misterioase. Avea propria lui cameră în casă? Nu văzuse niciodată un indiciu cu privire la locul în care îşi ţinea hainele. Pleoapele i-au căzut. Într-o zi, avea să-l întrebe pe Nathaniel…

Şi-a deschis ochii puţin mai târziu ca să descopere că deja se întunecase. Flăcări trosneau în şemineu, iar Silas îi acoperise picioarele cu o plapumă. Respiraţia i s-a oprit când l-a privit pe Nathaniel. Era treaz. Se sprijinise fără ajutor de tăblia patului şi urmărea absent umbrele de pe hol, o mână odihnindu-i-se lejer pe pieptul bandajat, ochii lui cenuşii imposibil de citit în lumina lumânărilor răsfirate în jurul camerei. Când s-a mişcat, s-a uitat la ea şi a răsuflat cu greutate. În ochii lui se citea suferinţa.

— Zece ani, Elisabeth, a spus cu vocea sufocată de emoţie. Nu ar fi trebuit să o faci. Nu pentru mine.

Se pregătise pentru acest moment în timpul orelor lungi de aşteptare, încercând să-şi imagineze cum va reacţiona odată ce îşi va recăpăta simţurile suficient pentru a-şi aminti ce se întâmplase, dar tot a fost surprinsă de intensitatea privirii lui. Se gândise că ar putea să fie supărat pe ea, sau poate să o certe pentru nesăbuinţa arătată. Acum, cu ochii lui aţintiţi asupra ei, aproape înnebuniţi de disperare, şi-a dat seama că nu ar fi putut să se înşele mai mult de atât. Unul câte unul, argumentele ei îndelung exersate s-au spulberat.

— Ai fi făcut la fel pentru mine? Eu aşa cred, a spus ea în şoaptă.

— Asta nu e…

Dar nu a putut să termine, pentru că privirea lui îngrozită spunea clar: *Bineînţeles; asta şi mai mult. Orice. Totul.* Şi-a închis repede ochii, înainte ca privirea lui să dezvăluie mai mult, dar ea deja văzuse suficient ca să o lase zguduită.

Nathaniel a continuat pe un ton egal.

— Când Silas te-a adus înapoi, ştiam că nu va ieşi nimic bun dintr-o legătură între noi. Mi-am dorit în fiecare zi să pleci.

Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Am crezut, am sperat, că după luptă s-ar putea să-ţi fi venit mintea la cap. Că m-aş trezi şi aş afla că ai plecat.

Cuvintele erau nemiloase. Elisabeth şi-a ţinut răsuflarea, aşteptând restul.

— Dar ai rămas alături de mine. Şi, în mod egoist, m-am bucurat. În viaţa mea nu mi-am dorit niciodată ceva mai mult. Naiba să te ia, a spus el. Fiinţă contradictorie, imposibil de controlat. M-ai făcut să cred în ceva, în cele din urmă. Sentimentul e la fel de mizerabil pe cât mi-am imaginat.

Elisabeth şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Nu ţi-ar plăcea de mine dacă aş fi uşor de controlat, a rostit ea, iar el a râs, un sunet moale, frământat, de parcă îi strecurase un cuţit între coaste.

A crezut că a înţeles ce simţea Nathaniel, pentru că şi ea simţea la fel: un fel de bucurie şi suferinţă, în acelaşi timp, o dorinţă insuportabilă a inimii.

— Sunt sigur că ai dreptate, a spus el cu glas răguşit. Deşi, trebuie să recunosc, aş fi preferat să nu fiu aproape zdrobit de o bibliotecă prima oară când ne-am întâlnit.

— Asta s-a întâmplat o singură dată, a zis ea. Au fost circumstanţe atenuante.

De data aceasta, râsul lui a fost mai puternic, uimit. Ochii lor s-au întâlnit, iar inima ei şi-a rărit brusc bătăile. Dorinţa lui pentru ea era limpede, neîndoielnică, o emoţie la fel de palpabilă ca un fir invizibil împletit strâns între ei. Nathaniel s-a încordat şi s-a uitat în altă parte, privirea lui zăbovind asupra ferestrei.

— A nins? a întrebat el.

— Ai făcut asta în timp ce dormeai.

La chipul lui îngrozit, a adăugat repede:

— E totul bine. Nu ai rănit pe nimeni. E doar zăpadă.

S-a ridicat în picioare şi l-a luat de mână.

— Vino să vezi.

Nathaniel părea să şovăie, dar, încă amorţit, s-a dat jos din pat şi a lăsat-o să-l ajute până la fereastră. În timp ce s-au aşezat acolo, Silas şi-a deschis un ochi galben. I-a privit gânditor pentru un moment, apoi a sărit din pat şi a ieşit tiptil din cameră.

Abia dacă era suficient spaţiu pentru amândoi, pe pernele de la pervaz. Un frig pătrunzător pătrundea prin geam, dar trupul lui era cald şi aproape, piciorul lui îndoit lipit de al ei.

Zăpada schimbase oraşul. Chiar şi în amurgul azuriu, Elisabeth putea să vadă departe, peste acoperişurile cu şindrilele lor gravate în alb, priveliştea luminoasă şi senină. Coşurile trimiteau în sus rotocoale de fum. Norii s-au risipit pentru a dezvălui un cer scânteietor. Fiecare lumină era refractată: căldura strălucitoare a felinarelor, luciul rece al stelelor care alungau aproape complet întunericul. Noaptea nu avea să sosească niciodată cu atât de multă lumină.

Se aşteptase ca străzile să fie pustii şi, în mare, erau – lipsite de trafic, de cumpărători. Însă oamenii înfruntau împreună zăpada în lumina aurie a felinarelor, unii în grupuri, alţii în perechi ţinându-se de mână, păşind cu toţii în linişte, în aceeaşi direcţie. O aură aproape sacră părea să învăluie procesiunea, ca o viziune a sfinţilor trecând din această viaţă în următoarea.

— Unde merg? l-a întrebat.

— La râu.

Respiraţia lui Nathaniel a înceţoşat sticla. Treptat, tensiunea îi părăsea umerii.

— Când îngheaţă, toată lumea merge să patineze.

— Chiar şi pe întuneric?

Lent, parcă prins într-un vis, Nathaniel a dat din cap.

— Nu am mai fost de câţiva ani – obişnuiam să merg cu familia mea. Aprind focuri de tabără de-a lungul ţărmului şi prăjesc atât de multe castane încât poţi găsi drumul după miros.

S-a oprit.

— Dacă îţi doreşti, te duc acolo în iarna asta.

Exista un număr infinit de motive pentru a-l refuza. Era puţin probabil ca ea să se afle aici la iarnă. S-ar putea să nici nu mai fie în viaţă. La o plimbare de doar douăzeci de minute cu trăsura, Ashcroft era în conacul său, uneltind.

Dar lui Elisabeth i se părea că răul nu putea exista acum, în acest loc, nu cu toţi acei oameni plecaţi în pelerinaj spre râu, în lumina felinarelor; exista prea multă frumuseţe în lume pentru ca răul să ia în stăpânire orice speranţă de victorie.

— Mi-ar plăcea, a spus ea.

— Eşti sigură? Deja sunt tentat să-mi retrag cuvintele. Tocmai mi te-am imaginat pe gheaţă, accelerând, cu lame fixate de picioare.

S-a încruntat la el. Nathaniel rânjea. Şi-a dat seama cu un junghi că îi lipsise zâmbetul lui: înfăţişarea malefică pe care i-o conferea, amuzamentul care sclipea în ochii lui ca lumina soarelui dansând peste apă. În timp ce se uitau lung unul la celălalt, iar secundele treceau, rânjetul lui a început să dispară.

— Nu te opri, a zis ea, dar fără folos.

Arăta din nou serios.

Totuşi nu era seriozitatea dinainte. Aerul dintre ei se schimbase. Elisabeth a devenit conştientă de toate locurile în care trupurile li se atingeau, căldura înlocuită acum de o senzaţie mai intensă, fierbinte, un foc care s-a răspândit până la obraji şi i-a strâns stomacul – o anticipare dulce, aproape dureroasă.

A înghiţit, căutându-şi curajul.

— Am vrut să te întreb, a spus ea, când eram în pavilion – când noi…

Nathaniel o privea într-un asemenea mod încât aproape că nu a putut să termine.

— Tu ai fost? a întrebat ea. Sau ai fost controlat de vraja lui Ashcroft?

Nu i-a răspuns prin cuvinte. În schimb, s-a aplecat şi a sărutat-o, buzele lui la fel de catifelate ca velurul, degetele lui rătăcite în părul ei.

Apoi Nathaniel s-a îndepărtat. A copleşit-o dezamăgirea,

dar se distanţase doar cât să-şi odihnească fruntea de a ei.

— Doamne, Elisabeth, am fost pierdut din momentul în care te-am urmărit doborând un diavol de pe trăsura mea, cu o rangă. Cum ai putut să nu-ţi dai seama? Silas îşi dă ochii peste cap la mine de câteva săptămâni.

Elisabeth a râs. Într-un vârtej ameţitor, multe dintre lucrurile pe care le spusese şi le făcuse au căpătat dintr-odată sens. S-a simţit transformată în urma revelaţiei. Nimic altceva nu mai exista în afară de respiraţia lor contopită, de atingerea rece a ferestrei, de amintirea buzelor lui Nathaniel, moi şi catifelate, persistând pe ale ei. A fost rândul lui Elisabeth să se aplece.

— Aşteaptă, a spus el, rostind forţat cuvântul, cu efort. Asta este… nu ar trebui.

— De ce nu?

— Nu ar fi corect faţă de tine. Nu-ţi pot oferi un viitor decent. Încă de copil am renunţat la orice speranţă de a duce o viaţă bună sau normală. Să te condamn la o astfel de soartă, să te trag în umbre cu mine…

Pieptul i-a fost învăluit de tandreţe. Totul era mereu atât de complicat cu el. I-a găsit mâna odihnindu-se pe obrazul ei, apoi şi-a strecurat degetele între ale lui.

— Sunt deja cu tine şi mi se potriveşte perfect, a spus ea. Eşti suficient pentru mine aşa cum eşti, Nathaniel Thorn. Nu-mi doresc nimic mai mult.

Apoi s-au sărutat din nou, cu disperare. Elisabeth avusese dreptate în pavilion; se simţea într-adevăr ca şi cum se îneca, o scufundare uşoară ca un fulg, înverşunată, sufocantă, gura lui Nathaniel la fel de vitală ca aerul, lumea retrăgându-se departe în timp ce se prăbuşeau împreună în abis, pierduţi în profunzimea senzaţiilor. S-a întins după el, vrând să-l simtă aproape de ea, doar ca să-l audă cum îşi trage răsuflarea. Prea târziu, şi-a amintit de pieptul lui bandajat. Înainte să-şi poată cere scuze, Nathaniel a presat-o de perne.

Ridicat deasupra ei, cu mâinile sprijinite de o parte şi de alta, a privit-o intens, cu ochii întunecaţi şi buzele înroşite. Părul lui liber şi ciufulit arunca umbre albastre peste

trăsăturile sale ascuţite; un gând îndepărtat s-a strecurat în mintea ei, că va trebui să şi-l taie în curând, sau să înceapă să şi-l lege la spate ca Silas.

Nathaniel şi-a susţinut greutatea într-un braţ, iar mâna lui liberă s-a întins spre cordonul de la halatul ei. Cu inima în gât, ea a dat din cap. L-a privit desfăcând cu abilitate nodul, folosind o singură mână, îndepărtând veşmântul cu o grijă infinită. Lumina lumânărilor licărea peste satinul crem deschis al cămăşii de noapte. Era conştientă de respiraţia ei accelerată, de pieptul care îi urca şi cobora, de marginea dantelată a veşmântului gâdilându-i fin pielea, de ţesătura lucioasă strânsă pe trup.

— M-am luptat cu Cartea Ochilor într-o cămaşă de noapte, i-a spus ea, abia şoptit.

— În acest caz, i-a răspuns el, presupun că nu am nicio şansă.

Elisabeth nu-şi putea da seama dacă glumea. Expresia lui era aproape una de agonie. I s-a făcut milă de el şi şi-a pus mâinile pe umerii lui, nervozitatea vibrând prin ea ca o notă muzicală în timp ce l-a tras în jos.

De data aceasta, s-au sărutat cu blândeţe, timid, acum că prima scânteie năvalnică trecuse. Nathaniel i-a luat chipul între palmele sale, mângâindu-i părul, apoi şi-a lăsat mâna să alunece în jos, pe lângă trupul ei, până când i-a găsit talia, degetele lui aspre strângându-se în jurul satinului. Pielea ei devenise atât de sensibilă la atingerea lui, încât s-a surprins singură tremurând de plăcere; materialul alunecos al cămăşii de noapte s-a contopit cu trupul ei, iar Elisabeth abia o simţea, de parcă nu ar fi purtat nimic. Atenţia ei s-a restrâns la căldura buzelor şi a respiraţiei lor, la apăsarea desfătătoare a mâinii lui pe şold, la muşchii de pe spatele lui Nathaniel, care se încordau în timp ce ea îşi trecea uşor vârfurile degetelor peste umerii lui, minunându-se de cât de puternic îl simţea, de felul în care trupurile lor se modelau, de parcă au fost create pentru a se potrivi împreună. Când şi-a întors capul pentru a-l lăsa să-i presare sărutări pe gât, a descoperit că aerul rece de lângă fereastră avea gust de

zăpadă şi stele. Luminile oraşului au scânteiat printre modelele sculptate în gheaţă.

Timpul a părut să încetinească. Reflectate în sticlă, flăcările şerpuitoare ale lumânărilor rămâneau nemişcate. Fulgi de zăpadă atârnau sclipind în aer. Elisabeth nu ştia dacă era opera lui Nathaniel sau o altă formă de magie, complet diferită.

O bucurie feroce, imperioasă, i-a cutremurat trupul, oferindu-i glas şi ritm. Se simţea de parcă ar putea să sară de la fereastră şi să-şi ia zborul, înălţându-se cu mult deasupra acoperişurilor, imună la frig. Mâinile ei au cuprins spatele lui Nathaniel. Pierdută în senzaţia copleşitoare a gurii lui pe piele, Elisabeth şi-a închis ochii.

S-a auzit o bătaie în uşă.

Obrajii lui Elisabeth au fost cuprinşi de flăcări şi amândoi au sărit în picioare. În urmă cu câteva minute, uşa era deschisă. Silas trebuie să o fi închis la un moment dat şi ea putea doar să-şi imagineze ce văzuse.

— Suntem decenţi, a zis ea, trăgând de marginile halatului pentru a-l aşeza la loc.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit. Ca de obicei, chipul lui Silas nu oferea niciun indiciu cu privire la gândurile sale. Elisabeth s-a simţit numaidecât naivă pentru că-şi închipuise că acesta, după ce trăise printre oameni timp de secole, ar putea fi şocat de comportamentul ei şi al lui Nathaniel.

— Stăpâne, a zis el. Domnişoară Scrivener. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să veniţi de-ndată. Ceva se întâmplă cu Codex Daemonicus.

Pentru o secundă, Elisabeth a rămas îngrozită, cuvintele lui Silas răsunându-i în urechi. Apoi s-a îndreptat brusc, aproape răsturnând fotoliul în graba ei de a-l apuca pe Ucide-demoni din colţ. Fără să ezite, s-a repezit afară.

Ochii i-au lăcrimat. A tuşit. O pâclă plutea pe hol şi, când a ajuns la casa scării, fumul s-a ridicat din foaier în nori uleioşi. Duhoarea acră, inconfundabilă, de piele arzând, i-a sufocat nările. Abia dacă era conştientă de Nathaniel şi Silas, care o urmăreau în timp ce zbura în jos pe scări.

— S-a vărsat ceva pe Codex? a strigat ea peste umăr, trecând în gând peste toate precauţiile pe care le luaseră.

După noaptea în care se transformase într-un Malefict, fusese atentă să nu lase nicio lumânare prin apropiere. Dar poate că una dintre poţiunile din birou explodase sau un artefact magic se purtase ciudat…

— Nu, domnişoară, a răspuns Silas. Până acum o clipă totul era bine.

Stomacul lui Elisabeth s-a zvârcolit. Dacă nu erau ei răspunzători pentru dauna adusă Codexului, asta nu putea însemna decât un singur lucru.

Ashcroft găsise o cale să ajungă înăuntru.

Capitolul 30

CÂND ELISABETH a ajuns în birou, s-a oprit brusc, mijindu-şi ochii prin fumul care umplea camera. Sângele i-a îngheţat când a privit scena. Codexul plutea la câteva degete deasupra biroului lui Nathaniel, cu paginile fluturând, deformat într-un unghi atât de cumplit, încât risca să-şi rupă propriul cotor. Pe margini dansau tăciuni, iar pielea copertei clocotea ca smoala fierbinte

Nathaniel a apărut lângă ea, cu cămaşa trasă peste nas ca să blocheze fumul.

— Pare că e torturat.

Exact de ce se temuse Elisabeth.

— Trebuie să intru, a spus ea, îndreptându-se spre grimoar.

Nathaniel i-a prins braţul.

— Aşteaptă. Nu avem nicio idee ce se întâmplă. Ai putea să fii prinsă acolo.

Faţa lui era palidă. Regretul a străpuns-o ca o lamă. Ar da orice ca să întoarcă timpul, să fie înapoi sus cu el şi necazurile cât mai departe.

— Ai dreptate, dar nu avem altă opţiune. Dacă Ashcroft îl torturează pe Prendergast, trebuie să-l opresc, sau măcar să încerc.

A deschis gura ca să obiecteze, dar Elisabeth nu a auzit ce a spus. Deja se întinsese şi apucase Codexul, coperta sa arzându-i mâna ca un fier încins chiar şi prin bandaje, iar lumea se învârtea, dispărând.

Elisabeth a apărut poticnindu-se în atelierul lui Prendergast, aproape alunecând pe plăcile ude de lemn de sub picioare. Camera arăta de parcă ar fi trecut printr-un cutremur. Masa era răsturnată pe o parte; grinzile din tavan erau pline de fisuri. O trepidaţie a zguduit dimensiunea şi borcanele au alunecat de pe rafturi şi s-au

spulberat, vărsându-şi conţinutul lipicios pe podea.

Iar de data aceasta, nu venise singură. Mâna lui Nathaniel o strângea de braţ. Silas stătea lângă el, ţinându-l la rândul său de încheietură. Au făcut un schimb de priviri. Fie Prendergast îi lăsase intenţionat să intre, fie nu mai era capabil să-i ţină afară.

— Of, minunat, a spus slab Prendergast. Mai mulţi vizitatori. Scuzaţi-mă că nu mă ridic să vă ofer ceai.

Stătea prăbuşit pe podea, între rafturile înclinate, de parcă cineva îl aruncase acolo ca pe o cârpă de care dorise să scape. Elisabeth a sărit să-l ajute. Tenul lui avea culoarea terciului şi faţa îi era contorsionată de durere.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Unde e Ashcroft?

Prendergast a fost zguduit de o criză de tuse. Când şi-a revenit, a suspinat:

— Tocmai l-ai ratat. Am avut o conversaţie încântătoare.

Elisabeth şi-a ţinut sub control frustrarea când tusea i-a răvăşit din nou trupul subţire.

— Ajută-mă să mă ridic, fato, a gâfâit în cele din urmă. Până aici. Vreau să văd ce mi-a făcut la… oh!

Prendergast a tăcut. Ea i-a urmărit privirea. În toată camera, tăciuni mocneau de-a lungul marginilor rupte ale plăcilor de lemn, exact ca paginile Codexului. Cenuşa a dispărut în spirale.

— Dimensiunea se prăbuşeşte, a precizat Nathaniel pentru Elisabeth, păşind în raza ei vizuală. Nu putem rămâne aici prea mult timp. Câteva minute, în cel mai bun caz.

Ochii lui Prendergast s-au mărit.

— *Tu.* Eşti un Thorn.

S-a întors spre Elisabeth şi a scuipat:

— Eşti nebună, să aduci pe cineva ca el? Ai idee cine e?

Nathaniel s-a crispat. Din reflex, şi-a trecut o mână prin păr – încercând să facă şuviţa argintie mai puţin vizibilă, şi-a dat ea seama.

— Să înţeleg că nu ai fost un prieten al lui Baltasar.

Prendergast a rânjit.

— În niciun caz, demonii să-l ia. Ăia dintre noi cu ceva

minte am stat cât mai departe de el. Nici măcar Cornelius nu l-ar fi atins. Iar tu eşti imaginea lui în oglindă, băiete.

Nathaniel arăta bolnav. Elisabeth nu putea lăsa discuţia să continue.

— Trebuie să ştim ce s-a întâmplat, a întrerupt ea. Se întoarce Ashcroft? Nu văd de ce ar fi plecat, doar dacă nu…

Glasul ei s-a stins. Prendergast îi evita privirea.

— Doar dacă nu i-ai împărtăşit secretul tău, a încheiat ea.

— În apărarea mea, a spus el, durerea este mult mai persuasivă când nu ai mai simţit-o de sute de ani.

S-a micşorat sub privirea lui Elisabeth.

— Ce i-ai spus? Trebuie să ştim!

— Dacă tu crezi că voi permite ca adevărul să cadă în mâinile unui Thorn…

— Nu mai contează! S-a terminat!

Elisabeth a rezistat dorinţei de a-l zgâlţâi până i-ar zdrăngăni dinţii.

— Toate astea, tot ce ai făcut – şi-a fluturat mâna spre atelier – va fi în zadar dacă nu ne ajuţi. Nathaniel se află aici pentru a-l împiedica pe Ashcroft. Indiferent dacă crezi asta sau nu, aproape ai rămas fără timp. E ultima ta şansă de a îndrepta lucrurile.

Capul lui Prendergast atârna. Gura i s-a strâmbat într-o grimasă. Mai multe secunde au trecut, apoi a părut că a ajuns la o decizie.

— Priveşte cu atenţie, a poruncit el acru. Nu intenţionez să mă repet.

A smuls şase inele de pe degetele sale sfrijite. În timp ce Elisabeth şi Nathaniel se uitau, nedumeriţi, a început să le aranjeze pe podea. Au înţeles când a pus inelul final. Forma îi era la fel de familiară lui Elisabeth ca dosul propriei mâini. Un inel în centru, celelalte cinci împrăştiate în jurul lui pentru a forma un cerc perfect.

— Ce model am făcut? a întrebat Prendergast.

— Marile Biblioteci, a răspuns Elisabeth, în acelaşi timp în care Nathaniel a spus, cu aceeaşi siguranţă:

— O pentagramă.

S-a aşternut liniştea.

Elisabeth a privit din nou, mai atent de data aceasta. Cu ochiul minţii a trasat linii între toate inelele lui Prendergast, unindu-le pentru a crea o stea în interiorul cercului. Forma era o pentagramă. Dar era şi o hartă a Marilor Biblioteci. Era amândouă.

Groaza a lovit-o, absorbindu-i aerul din plămâni.

— În sens invers acelor de ceasornic, a şoptit Elisabeth.

Când Nathaniel s-a uitat la ea, a continuat:

— Ceva m-a frământat întreaga zi, încă de când a ajuns harta lui Katrien. Acum ştiu ce este. Atacurile de la Marile Biblioteci au loc în sens invers acelor de ceasornic. Knockfeld, Summershall, Fettering, Fairwater. Apoi Harrows. Modelul mi-a amintit de momentul când am aprins lumânările pentru invocarea lui Silas.

— Continuă, fato, a îndemnat-o Prendergast şi ochii întunecaţi îi străluceau. Eşti foarte aproape.

Ea s-a întors înspre el şi a spus:

— Cornelius a construit Marile Biblioteci.

— Da. Le-a construit pentru a forma un cerc de invocare.

Mintea lui Elisabeth s-a cutremurat. S-a întrebat, dezorientată, dacă ar putea fi bolnavă. Nu voia să-l creadă pe Prendergast. Dacă acesta spunea adevărul, Collegiumul fusese întemeiat pe cea mai întunecată minciună posibilă. Propria ei viaţă, o minciună. Magia care îi curgea prin vene, frumuseţea şi măreţia Mariilor Biblioteci – ar fi putut să fie totul pentru asta?

Elisabeth a vorbit nesigură mai departe.

— Maleficţii… Ashcroft voia să fie învinşi, nu-i aşa? Acesta este scopul sabotajului. Îi foloseşte în locul lumânărilor.

Prendergast a dat din cap.

— Un ritual atât de mare necesită mai mult decât fitil şi ceară. Când un Malefict este distrus, eliberează un flux imens de energie demonică. Plasează un sacrificiu de asemenea natură în fiecare vârf al pentagramei şi cineva va sfârşi cu suficientă putere pentru a crea o breşă în

voalul dintre lumi pentru o invocare superioară.

Elisabeth şi-a înfipt unghiile în palme. Încă o dată, a simţit efortul de a străpunge Cartea Ochilor cu Ucide-demoni, a văzut picăturile de cerneală curgând în timp ce răsucea lama. O parte crucială din planul lui Ashcroft, săvârşit de propriile ei mâini.

— Dar *de ce?* a intervenit Nathaniel. De ce să creezi un cerc atât de mare? Pentagramele obişnuite funcţionează perfect. Nu există niciun motiv pentru ca el să poată…

S-a oprit, sfredelindu-l cu privirea pe Prendergast.

— Ashcroft a avut nevoie de ceva de la tine înainte să poată completa ritualul. Ce anume?

Prendergast i-a aruncat lui Nathaniel o căutătură la fel aprigă. Animozitatea i-a întunecat trăsăturile.

— Un nume. Asta am păzit în toţi aceşti ani.

— Un nume, a răsunat ca un ecou glasul fără inflexiuni al lui Nathaniel.

— Ştii despre demonii de rang inferior, diavolii şi goblinîi şi aşa mai departe, supuşii de cea mai joasă speţă ai societăţii demonice. Şi ştii despre demonii de rang înalt care îi conduc, ca demonul tău de aici. Dar cei de rang înalt sunt conduşi la rândul lor de cineva. Pe tronul din Celălalt Tărâm stă o fiinţă cu o putere aproape nelimitată – o creatură numită Arhontele.

Atât Nathaniel, cât şi Elisabeth s-au întors spre Silas. Faţa lui era la fel de impenetrabilă ca o sculptură de marmură, dar ochii lui galbeni, fixaţi asupra lui Prendergast, păreau să strălucească cu o lumină interioară rece. Aproape imperceptibil, a dat din cap. Prendergast spunea adevărul.

Un zâmbet lipsit de umor a strâmbat gura lui Prendergast.

— Eu şi Cornelius am fost prieteni apropiaţi, sau cel puţin aşa am crezut. I-am povestit despre călătoriile mele în Celălalt Tărâm. Am teoretizat că adevăratul nume al Arhontelui ar putea fi folosit pentru a-l invoca, presupunând că un vrăjitor ar putea pregăti un ritual de o asemenea anvergură, ceea ce nu credeam că este posibil.

Multă vreme nu am mai discutat despre asta. Apoi, într-o zi, mi-a cerut numele Arhontelui. Între timp, el deja începuse să construiască Marile Biblioteci. Când mi-am dat seama ce plănuia şi am refuzat să i-l spun, s-a înfuriat. Până în acel moment, cred că s-a aşteptat cu adevărat să-l ajut. El vedea Arhontele ca pe o resursă, ceva ce ar putea fi valorificat şi controlat pentru îmbunătăţirea omenirii…

— Progres, a murmurat Elisabeth.

Cât de ignorantă fusese, fuseseră cu toţii, ridicându-şi paharele în cinstea planului lui Ashcroft.

— Aroganţă, a corectat-o Prendergast. Nu poţi controla o fiinţă ca Arhontele. Şi totuşi moştenitorul lui Cornelius va încerca invocarea. În seara asta.

Elisabeth s-a uitat la Silas.

— Ce se va întâmpla dacă va reuşi?

— Dacă Arhontelui i se permite să păşească pe tărâmul vostru, puterea sa va distruge vălul care ne separă lumile.

Buzele lui Silas s-au subţiat.

— Demonii vor alerga liber şi îţi vor ucide cu nesaţ semenii.

Elisabeth s-a ridicat atât de repede în picioare, încât sângele i s-a scurs din cap.

— Trebuie să-l oprim, a spus ea, aruncându-i o privire lui Nathaniel, un strigăt mut de ajutor.

Lipsa de speranţă din ochii lui i-a trimis un şoc prin stomac.

— Chiar şi puterii depline a Magisteriumului i-ar fi necesare câteva ore pentru a crea o breşă în vrăjile de protecţie ale lui Ashcroft. Nu avem atât de mult timp. Va fi terminat ritualul până atunci.

— Atunci mergeţi direct la Harrows, a spus Prendergast, şi împiedicaţi sacrificiul final.

— Dar este o călătorie de trei zile, a protestat Elisabeth.

— Nu neapărat.

Prendergast a apucat cel mai apropiat raft şi s-a tras singur în picioare. S-a împleticit mai adânc între rafturile rupte, trecându-şi degetele de-a lungul borcanelor, craniilor şi cărţilor care stăteau răsturnate printre ele. În

cele din urmă, a scos la iveală un lanţ, la capătul căruia atârna o piatră de onix. Nu, nu o piatră – o fiolă rotundă de cristal, umplută cu sânge.

— Eu singur am descoperit mijloacele prin care să călătoresc între dimensiuni, să pliez realitatea ca o tapiserie, unind o locaţie de alta. Magia trăieşte în continuare în sângele meu. Din moment ce nu mai deţin o formă fizică adevărată, aceasta este ultima mostră rămasă.

Expresia i-a devenit amară.

— Şi iată că sunt pe cale să i-o predau unui Thorn.

Elisabeth nu putea îndura neîncrederea întipărită pe chipul lui.

— Nathaniel nu este Baltasar, a răbufnit ea. Îţi jur, el e diferit.

Prendergast i-a aruncat o privire acră.

— Este suficient sânge pentru a vă transporta pe toţi trei la Harrows şi înapoi.

I-a aruncat fiola lui Nathaniel, care a prins-o cu o mână, uluit.

— Foloseşte-o cu grijă, băiete. Va cere un preţ.

În timp ce Nathaniel şi-a trecut capul prin lanţ, Prendergast s-a îndepărtat şchiopătând. A ridicat un scaun de pe jos, apoi a privit cu tristeţe masa răsturnată. Elisabeth a ridicat-o pentru el, fixând-o la locul cuvenit, chiar dacă ştia că eforturile ei erau inutile. Tăciunii mâncaseră alţi câţiva metri din podea. În câteva minute, secţiunea pe care stăteau avea să fie mistuită, iar masa se va răsturna în gol.

Un alt tremur a zguduit atelierul. Lemnul a trosnit şi mai multe borcane s-au spart în jurul lor. Degetele lui Prendergast s-au încordat pe spătarul scaunului.

— Dar cum rămâne cu tine? a întrebat ea. Te putem lua cu noi?

El a scuturat din cap. Încet, ca şi cum fiecare articulaţie durea, s-a aşezat uşor pe scaun, înfruntând întunericul care se apropia.

— Du-te, fato, a spus el cu o voce aspră. Timpul meu s-a sfârşit. Rugaţi-vă ca al vostru să aibă un final mai bun.

Capitolul 31

ELISABETH A CĂZUT. Imagini s-au desfăşurat în viteză, ca scenele întrezărite prin fereastra unei trăsuri scăpate de sub control. Dealuri întunecate. Copaci ce îşi întindeau siluetele pe cerul nopţii. Sate şi câmpuri răspândite sub semilună. Şi privelişti mai neobişnuite, ca o pădure de crengi cenuşii, răsucite, învăluite în ceaţă, şi o ruină năpădită de flori luminoase, Nu goneau prin lumea muritorilor sau prin Celălalt Tărâm, ci undeva între ele.

Nu putea să-şi închidă ochii. În acest neant, nu simţea niciun vânt, nicio respiraţie, doar presiunea mâinii lui Nathaniel strângând-o pe a ei, însoţită de nesfârşita senzaţie de prăbuşire.

Apoi vântul s-a izbit de trupul ei. I-a smuls aerul din plămâni, i-a biciuit părul în jurul feţei. Frigul a străpuns-o până în măduva oaselor Pământul s-a rotit sub ea; deasupra ei stelele s-au răsucit.

S-a clătinat, doar pentru ca cizma ei să întâlnească aerul gol. Un braţ i s-a înfăşurat în jurul taliei şi a tras-o înapoi. Pietre s-au rostogolit de pe buza stâncii unde stătuse cu o secundă în urmă, plonjând în tăcere înspre copacii aflaţi mult mai jos. Cei trei s-au materializat pe marginea unei râpe. Năucită, Elisabeth a reflectat la căderea ameţitoare în timp ce Silas îi trăgea departe de prăpastie.

— Se pare că suntem în locul potrivit, a remarcat el, dar poate doreşti să-ţi reglezi ţinta pentru călătoria de întoarcere, stăpâne.

Nathaniel a râs, un sunet sălbatic. Apoi s-a aplecat şi a vărsat. Ceva întunecat a stropit acele de pin răsfirate sub picioare.

— Nu-i sângele lui, domniţă Scrivener, a spus Silas când Elisabeth a strigat, panicată.

L-a condus pe Nathaniel spre un bolovan şi l-a aşezat cu

fermitate înainte să cadă.

Bineînţeles. Fiola atârna pe jumătate goală pe pieptul lui Nathaniel, partea de sus a cristalului acoperită cu o mâzgă roşie. Pentru a folosi magia lui Prendergast, fusese nevoit să o bea. Le explicase principiile vrăjii în timp ce săriseră din Codexul în curs de dezintegrare înapoi în biroul lui, poticnindu-se să-şi tragă cizmele şi paltoanele peste pijamale. Aceasta era magia sângelui, strict interzisă de Reforme; lui Elisabeth i se păruse că rostise afirmaţia pe un ton mult prea vesel, în timp ce îşi ridicase fiola la buze.

— Eşti bine? a întrebat ea, un val de greaţă furându-i o parte din uşurare.

Nathaniel i-a rânjit, deşi încă părea puţin tras la faţă.

— Nu-ţi face griji, am înghiţit substanţe mult mai puţin sănătoase. Odată, de exemplu, mi s-a interzis pentru totdeauna accesul pe moşia unui lord pentru…

— Să păstrăm povestea pentru altă dată, Master Thorn, l-a întrerupt Silas, ignorând încruntătura lui Nathaniel. Dacă memoria nu mă înşală, Drumul de Cerneală trece pe lângă acest deal, iar Marea Bibliotecă se află la mai puţin de un sfert de milă înainte. Veţi putea ajunge în câteva minute.

— Nu vii cu noi? l-a întrebat Elisabeth.

— Sunt un demon, domniţă Scrivener, a răspuns el domol.

Elisabeth s-a uitat în jos la mâinile ei, care deveniseră pe furiş pumni încleştaţi. Silas luptase împotriva lui Ashcroft la fel de mult ca oricare dintre ei. Dar, dacă i-ar însoţi, gardienii ar încerca să-l omoare de îndată ce l-ar vedea. Nedreptatea situaţiei o dezgusta.

Silas s-a oprit, privindu-i scrutător chipul.

— Vă voi însoţi până la drum. Cât timp nu sunt văzut, ar trebui să fie suficient de sigur.

S-au odihnit încă puţin, refăcându-şi treptat puterile, înainte ca Silas să dispară printre copaci. Elisabeth a crezut că a distins locul unde se făcuse nevăzut: o ramură care tremura şi un fulger alb ce ar fi putut fi blana unei pisici. L-a ajutat pe Nathaniel să se ridice, aruncându-i o

privire îngrijorată când s-a împiedicat. Propria ei ameţeală trecuse, însă ea experimentase indirect magia lui Prendergast: efectul deplin îi era necunoscut. În plus, Nathaniel nici măcar nu ar fi trebuit să se dea jos din pat.

Un covor de ace le-a amortizat paşii în timp ce îşi croiau încet drum în josul dealului, trecând pe lângă pini noduroşi şi pietre care au împins şi au răscolit pământul ca nişte oase rupte. Deasupra lor, linia zimţată a Munţilor Elkenspine se ridica până la înălţimi spectaculoase, cu vârfurile complet albe, impunătoare pe cerul nopţii. Zăpada se prelingea de pe culmi ca fanioanele[4] eliberate de răsuflarea vântului. Elisabeth s-a cutremurat. Vântul care se strecura printre ramuri, sfâşiind totul în cale, părea să urle despre singurătatea şi izolarea peisajului; deja începuseră să o înţepe urechile de frig.

Luminile străluceau în faţă, făcând cu ochiul printre crengile dese ale brazilor. Aceasta a fost prima imagine a Marii Biblioteci surprinsă de Elisabeth. Când au ajuns la drum, iar privelişte a s-a extins, amândoi s-au oprit.

Au fost nevoiţi să-şi lase capul pe spate pentru a vedea întreaga clădire. Se înălţa spre cer ca o citadelă neagră, sculptată direct din baza muntelui. Lumina lămpilor strălucea în spatele vitraliilor sale înalte şi arcuite, cu panourile închise în spatele grilelor de fier. Flăcările torţelor ardeau plăpând, ameninţând să se stingă, de-a lungul zidului care înconjura în faţă structura, atât de înaltă, încât Elisabeth nu putea întrezări pe nimeni patrulând în vârf, deşi ştia că gardienii trebuiau să fie acolo sus, supraveghind.

Au înaintat cu precauţie. Pe drum fuseseră construite baricade, incrustate cu piroane de metal orientate spre exterior. Ea şi Nathaniel au schimbat o privire. Baricadele nu au fost concepute pentru a ţine grimoarele înăuntru – au fost concepute pentru a-i ţine pe oameni afară. Biblioteca era echipată pentru a rezista unui asediu.

După ce au străbătut drumul întortocheat ce şerpuia

[4] Steguleţ care serveşte, mai ales în armată şi la căile ferate, la diverse semnalizări.

printre baricade, paşii lor au răsunat periculos în noapte, ca un avertisment, sunetul ricoşând interzis de zid. Elisabeth nu a văzut nimic care să indice prezenţa unei porţi sau a unei uşi în plăcile de fier nituite care-i alcătuiau exteriorul şi care se înălţau cu mult deasupra lor.

— Hei, a strigat ea. E cineva acolo?

Ecoul vocii ei răsuna înainte şi înapoi între crenelurile înalte, un sunet slab şi dezolant. Pentru o clipă, a domnit liniştea. Apoi i-a răspuns un vacarm zguduitor, ascuţit şi huruitor – o fricţiune a roţilor, trezirea unui soi de maşinării uriaşe îngropate în interiorul zidului. Pământul s-a cutremurat. O mişcare din vârful zidului i-a atras atenţia: tunuri care se roteau în jos pentru a-i lua la ţintă. Pe de altă parte, *tunuri* părea un cuvânt nepotrivit. Gura fiecăruia era suficient de mare pentru ca o persoană să se strecoare înăuntru.

S-a încordat, îngrozită.

— Nu au de gând să tragă asupra noastră, nu-i aşa? Nathaniel?

Acesta avea ochii închişi, chipul calm, în timp ce buzele i se mişcau fără sunet în zgomotul roţilor. Urechile lui Elisabeth au pocnit pe măsură ce umiditatea îngreuna aerul. Şi-a ridicat privirea pentru a vedea cerul de deasupra Marii Biblioteci clocotind, acoperit cu o perdea de nori, pântecele lor aprinse într-o nuanţă ameninţătoare de verde.

Siluetele au fugit de lângă tunuri, ferindu-se din calea unui fulger care s-a bifurcat peste metereze, ratându-le cu puţin. Maşinăria s-a oprit. O fantă s-a deschis deasupra capetelor lui Nathaniel şi Elisabeth, iar o pereche de ochi i-a privit cercetător. Un gardian.

— Identifică-te, vrăjitorule, a strigat el în jos.

— Excelent, a spus Nathaniel vesel. V-am atras atenţia. Sunt Magistrul Nathaniel Thorn, iar aceasta este domnişoara Elisabeth Scrivener. Fără îndoială că reputaţiile noastre ne-au precedat. Venim cu un avertisment urgent pentru Director.

Dacă numele lor au avut un efect asupra gardianului, acesta nu şi-a trădat reacţia. De fapt, arăta în continuare de parcă ar prefera să-i omoare în loc să le vorbească.

— Nimeni nu are voie să intre sau să părăsească biblioteca. Magistrii nu sunt o excepţie. Plecaţi sau vom deschide focul.

— Aşteptaţi!

Elisabeth a tras de lanţul din jurul gâtului şi şi-a scos cheia specială, ridicând-o în lumină. S-a gândit la conversaţia pe care o auzise între doamna Wick şi Directorul Bibliotecii Regale.

— Vă asigur că Directorul Hyde va dori să ne vadă.

Ochii gardianului s-au mărit la vederea cheii şi chiar mai mult la menţionarea numelui Directorului. Aşa cum intuise Elisabeth, acel nume era cunoscut doar într-un cerc select. Pentru majoritatea oamenilor, el era doar „Directorul”. Cu puţin noroc, gardianul ar presupune că se afla aici cu autoritatea Collegiumului.

Înainte să-şi piardă cumpătul, a continuat:

— Ştim că sabotorul intenţionează să lovească în această seară. Am venit să oprim atacul.

Şi mai multă inspiraţie i-a venit în ajutor.

— Îl port cu mine pe Ucide-demoni, sabia fostului Director din Summershall.

— Arată-mi sabia!

Elisabeth şi-a ridicat haina, permiţând luminii torţelor să strălucească pe granatele lui Ucide-demoni. Spera că Irena ar înţelege de ce este folosit în acest fel.

Ochii gardianului au oscilat între ea şi Nathaniel. Apoi fanta s-a închis cu o bufnitură. Roţile au început din nou să huruie. Dar, de data aceasta, nu tunurile s-au mişcat. O placă de fier s-a deplasat într-o parte, dezvăluind un grilaj ascuns la baza zidului.

— Intraţi, a poruncit vocea gardianului.

După o ezitare, s-au supus. Pinioane de mărimea unor roţi uriaşe s-au răsucit violent în spatele lor, în timp ce zidul a alunecat înapoi la locul său. Acum erau prinşi între zid şi grilaj, într-un fel de celulă de închisoare în aer liber.

Spaţiul duhnea a unsoare de utilaje şi era suficient de larg pentru a cuprinde o trăsură şi un echipaj complet de cai. După semnele de uzură de pe lespezi, a făcut de multe ori acest lucru. Oricine intra sau ieşea din Marea Bibliotecă trebuia să se oprească mai întâi aici pentru o inspecţie.

Dincolo de gratii, lumina torţelor învăluia o curte sinistră. Lespezile erau acoperite cu o brumă albă; iniţial, Elisabeth a confundat-o cu gheaţa, dar apoi a realizat că trebuie să fie sare.

Au aşteptat câteva minute, mutându-se de pe un picior pe altul ca să se încălzească. Într-un final, gardianul a apărut de cealaltă parte a grilajului.

— Directorul vă va primi. Însă există condiţii. Fără arme şi trebuie să purtaţi cătuşe.

Ochii lui s-au oprit asupra lui Nathaniel. A ridicat un mănunchi zornăitor de lanţuri şi cătuşe.

— Cătuşe de fier. Nathaniel s-a strâmbat.

— Mă vor împiedica să folosesc vrăjitoria, i-a explicat în şoaptă lui Elisabeth. Bine. Acceptăm, a spus el mai tare.

Dacă Nathaniel era dispus să suporte o astfel de condiţie, să accepte să îi fie încătuşată temporar magia, nu avea nici ea de gând să dezlănţuie un scandal cu predarea lui Ucide-demoni. Cu toate acestea, a experimentat o rezistenţă pur fizică atunci când a încercat. La început, mâna ei a refuzat să elibereze lama, iar gardianul a fost nevoit să tragă de ea, trimiţându-i un junghi de durere prin palma rănită, înainte ca degetele ei să dea drumul sabiei. I-a înmânat lucrurile unui al doilea gardian, care a dispărut, înghiţit de umbre. Apoi Elisabeth şi Nathaniel s-au întors şi au permis să li se pună cătuşele, cu mâinile legate la spate.

Grilajul s-a ridicat cu un scârţâit.

— Urmaţi-mă, a spus gardianul.

Lanţurile cătuşelor au zornăit în timp ce au trecut printre cei doi îngeri sumbri din obsidian care flancau uşa. Vântul s-a oprit subit când au traversat pragul, înlocuit de o linişte prăfuită, sufocată de gemete subţiri şi mormăituri. Cele câteva lămpi cu ulei nu reuşeau să înlăture întunericul apăsător al bibliotecii. Cea mai mare parte a

luminii se strecura prin vitralii mari, decorate cu scene unite între ele prin nuanţe triste de gri şi purpuriu, care răsfirau pete ţesute din lumina lunii pe rafturile negre şi înalte. Un bibliotecar cu chipul aspru s-a uitat scurt la ei, apoi s-a strecurat prin labirintul de coridoare, cu poalele robei pătate fluturând în jurul gleznelor, cu picioarele alunecându-i pe podea. Elisabeth auzise zvonurile conform cărora bibliotecarii considerau că o repartizare la Harrows era mai mult o pedeapsă decât un privilegiu. Acum nu era complicat să înţeleagă de ce.

Nu era nici pe departe o atmosferă caldă sau de bun venit, care să indice prezenţa grimoarelor prietenoase, bine tratate. În schimb, predomina un sentiment umed şi rece, senzaţia că erai mereu supravegheat, iar aerul mirosea urât de la ceara de lustruit lemnul şi de la mucegai. Spre deosebire de celelalte Mari Biblioteci, niciun grimoar nu stătea la vedere; fiecare bibliotecă era închisă în spatele unui grilaj de fier. Şuierături furioase răsunau de pe rafturi pe măsură ce treceau pe lângă ele. Elisabeth s-a simţit de parcă păşeau printr-o sală întunecată de judecată, îndurând blamul judecătorilor ei invizibili.

— Nu există niciun grimoar sub Clasa Patru aici, a explicat gardianul, observând expresia lui Elisabeth. Numai texte foarte periculoase.

Părea mândru.

Fără niciun avertisment, dalele de marmură s-au clătinat sub cizmele lor. Mai multe angrenaje, a gândit Elisabeth, până când un urlet înăbuşit s-a ridicat din podea – un sunet care nu-i aparţinea unui om, dar nici unei maşini.

Nathaniel a respirat sacadat.

— Ce a fost asta?

— Malefict captiv în temniţă. Clasa Opt.

Gardianul i-a zâmbit cu aroganţă, savurând rara oportunitate de a-i oferi explicaţii unui vrăjitor.

— Păzeşte intrarea în seif. Uneori, îl folosim pentru a ne antrena.

Comentariul a deranjat-o pe Elisabeth, dar nu a

îndrăznit să-şi împărtăşească părerea. Au urcat o scară îngustă, în spirală, care era înfăşurată în beznă şi scârţâia sub picioarele lor, şi au ieşit într-o sală similar de îngustă, unde domnea o atmosferă mohorâtă, la capătul căreia gardianul abătut uşor într-o uşă; a deschis-o şi a păşit înăuntru.

În timp ce intrau, gardianul i-a atins braţul. Elisabeth s-a încordat, dar el doar a murmurat, după ce i-a aruncat o privire ostilă lui Nathaniel:

— Directorul aude mai greu. Ajută dacă îţi poate citi buzele.

I-a împărtăşit doar ei sfatul. Lui Elisabeth i-a luat o clipă să înţeleagă de ce. Nathaniel era un vrăjitor, un străin, o persoană în care nu puteai să ai încredere. Nu şi-a putut explica reacţia, furia năvalnică pe care a simţit-o faţă de gardian. Nu cu mult timp în urmă, gândise la fel ca el. Dar nu voia să fie aliatul şi confidentul acestui bărbat, nici măcar în mintea lui, lăsându-l pe Nathaniel pe dinafară.

Un foc pâlpâia în camera din faţă, lumina poleind capetele montate pe pereţi – cerbi, lupi şi mistreţi plăcile lor ocupând aproape fiecare centimetru disponibil de spaţiu. Silueta care stătea cu faţa înspre foc semăna ea însăşi cu o fiară: înaltă şi lată, cu o blană groasă drapată peste umerii hainei de gardian. Vântul a zgâlţâit rama şubredă a ferestrei din turn, permiţându-le curenţilor de aer rece să-i răscolească hârtiile de pe birou.

Ea şi Nathaniel stăteau în pragul uşii ca nişte copii chemaţi în biroul intendentului şcolii, aşteptând ca Directorul Hyde să se întoarcă. Nathaniel s-a mişcat, incapabil să-şi ascundă nerăbdarea.

În cele din urmă, Directorul a vorbit. Vocea lui adâncă şi bubuitoare i-a amintit lui Elisabeth de un urs.

— Marea Bibliotecă din Harrows nu a fost niciodată invadată, de om sau de grimoar, în cei trei sute de ani de când a fost prima oară sculptată în munte. A rezistat furtunilor şi a înfrânt fiecare asediu adus la porţile sale. Afirmaţi că un atac va avea loc în această seară. Cum a ajuns o astfel de informaţie în posesia voastră şi de ce v-aş

crede?

Înainte ca Elisabeth să-l poată opri, Nathaniel a făcut un pas lung spre birou.

— Domnule, fără nicio îndoială că gardianul v-a spus cine suntem. Având în vedere atentatele Cancelarului asupra vieţilor noastre şi implicarea anterioară a domnişoarei Scrivener…

O scândură din podea a scârţâit când Directorul Hyde s-a întors. Nathaniel a tăcut, iar Elisabeth a îngheţat. Chipul lui Hyde era mai mult cicatrice decât piele, sfâşiat de urme violente de gheare, pe care Elisabeth le-ar fi crezut imposibil de îndurat, cu atât mai puţin de supravieţuit. Iscodind din această mască de carne devastată, ochii lui erau luminoşi, duri şi, mai presus de toate, bănuitori. Privirea lui a trecut în grabă peste gura lui Nathaniel. Se întorsese suficient de repede ca să audă, sau să vadă, ultimele cuvinte rostite.

— Ce e povestea asta despre Cancelarul Magiei? a mârâit el.

La început, întrebarea nu părea să aibă sens. Apoi, făcând un calcul rapid în gând, inima lui Elisabeth a fost cuprinsă de disperare. S-a întors înspre Nathaniel.

— Nu e de mirare că gardianul nu ne-a recunoscut numele, a spus ea în şoaptă. Nu au aflat ce s-a întâmplat. Collegiumul trebuie să fi trimis imediat un călăreţ către toate Marile Biblioteci, dar mesajul va ajunge la Harrows abia mai târziu în această seară.

Neliniştită, s-a uitat din nou la Hyde.

— Ei nu ştiu despre Ashcroft.

— La naiba cu toate! Nu m-am gândit la asta. Dacă am fi adus cu noi un ziar…

Nathaniel şi-a dres glasul şi a continuat pe un ton mai răspicat:

— Directore Hyde, permiteţi-mi să vă explic. Cancelarul Ashcroft este un trădător. Cu o noapte înainte, a fost demascat ca fiind sabotorul.

Privirea lui Hyde se muta de la unul la altul, observând dezinvoltura cu care îşi vorbeau *Suntem prea familiari*

unul cu celălalt, şi-a dat seama Elisabeth. Niciun bibliotecar respectabil nu i-ar vorbi vreodată unui vrăjitor aşa cum făcuse ea, cu atât mai puţin unui magistru. Ca şi cum i-ar fi un prieten – un apropiat. Dar, cu siguranţă, asta nu conta la fel de mult ca veştile pe care le-au adus. Cu siguranţă, Hyde îi lua în serios…

— Scrivener, a spus el, într-un final. Numele tău îmi este cunoscut. Vii din Marea Bibliotecă din Summershall.

Ea a dat din cap, încleştându-şi maxilarul împotriva unui tremur rău prevestitor.

— Cancelarul m-a ţinut prizonieră în conacul lui, a explicat ea. Cât timp am fost acolo, am aflat care-i sunt planurile. Restul poveştii este complicat. Dar Nath… Magistrul Thorn spune adevărul. Un călăreţ va sosi de la Collegium pentru a confirma totul.

— Totul, inclusiv atacul iminent asupra acestei biblioteci?

Nathaniel i-a aruncat lui Elisabeth o privire înainte să răspundă. Chipul lui devenise din ce în ce mai precaut.

— Nu, am descoperit noi înşine asta şi am venit direct aici. Nu am avut timp să avertizăm Collegiumul. Cancelarul sacrifică grimoarele ca parte dintr-un ritual. Vă asigur că nu exagerez când afirm că soarta întregului regat este în pericol.

— Vă rog, domnule Director, a intervenit ea. Harrows reprezintă ultima etapă din planul Cancelarului. Deja ştiaţi că exista o şansă foarte mare ca următoarea ţintă a sabotorului să fie această locaţie, având în vedere modelul atacurilor sale. Ar putea să se infiltreze în bibliotecă chiar acum.

Asta părea a fi lucrul greşit de spus. Hyde a păşit în jurul biroului, podeaua scârţâind sub greutatea sa. Umbra lui s-a pogorât asupra ei, la fel de friguroasă ca adierea ce se strecura pe fereastră. Când a vorbit din nou, vocea lui era periculos de silenţioasă.

— Şi cum se face că voi aţi reuşit să ajungeţi la Harrows înaintea celor mai rapizi călăreţi ai Collegiumului? Nu tu, Magistre Thorn. Vreau ca Scrivener să-mi răspundă.

Aceasta a înghiţit.

— Magie, a zis ea, cu vocea tremurându-i uşor. Am folosit magie.

Faţa lui s-a întunecat.

— Spui că te-ai jucat cu vrăjitoria, Scrivener?

Nu putea să-şi retragă cuvintele. Şi-a ridicat capul, întâlnindu-i ochii.

— Da. Şi, dacă ar trebui, aş face-o din nou.

Pumnul lui i-a apucat partea din faţă a mantiei, strângând materialul într-un mănunchi între degetele sale uriaşe, acoperite cu cicatrici, şi a ridicat-o de pe podea.

— Dă-i drumul, a răbufnit Nathaniel.

A urmat o încăierare şi un zdrăngănit de lanţuri; Nathaniel se aruncase asupra lui Hyde, dar fusese oprit cu forţa de gardianul care stătea de pază.

Directorul l-a ignorat pe Nathaniel. Ochii lui se plimbau pe faţa lui Elisabeth de la doar câţiva centimetri distanţă, plini de dezgust. Ruşinea o ardea pe interior – o ruşine la fel reală, la fel de dureroasă fizic ca lovitura unui bici –, dar nu şi-a ferit privirea. Învăţăturile Collegiumului încă deţineau putere asupra ei; poate că întotdeauna o vor face. Crescuse în jurul lor ca un lăstar în jurul unui cui, asimilând cu totul partea străină, oricât de otrăvitoare ar fi fost. Dar nu trecuse prin toate cele îndurate, nu luptase şi nu suferise ca să cedeze voinţei acestui bărbat ca o ucenică pedepsită.

— Ai fost coruptă, a mârâit el.

— Dacă este adevărat, a zis Elisabeth, atunci suntem cu toţii corupţi – şi am fost de la început. Ştiţi că bibliotecile pe care le slujim au fost construite de un vrăjitor. V-aţi întrebat vreodată de ce?

O încruntătură a fost singurul lui răspuns. Desigur. Acesta nu era un bărbat care punea întrebări. Urmase ordine întreaga sa viaţă până devenise, în cele din urmă, persoana care le dădea, o roată identică înlocuită cu alta pentru a menţine maşinăria bibliotecii în funcţiune exact în acelaşi mod, aşa cum s-a întâmplat timp de secole.

Chiar şi aşa, speranţa refuza să o părăsească pe

Elisabeth. Trebuia să-l convingă că rostea adevărul, să-i smulgă vălul de pe ochi.

— Aţi văzut vreodată un cerc de invocare, Domnule Director? a insistat ea. Nu – presupun că nu, dar cu siguranţă vă puteţi imagina…

— Linişte!

Stropi de salivă au acoperit chipul lui Elisabeth. S-a înecat în propriile cuvinte, forţată să rămână nemişcată şi supusă, în timp ce mâna liberă a Directorului a urcat şi i-a apucat cu brutalitate o şuviţă de păr. Prea târziu şi-a dat seama ce căutase şi ce a găsit. Argintul strălucea între degetele lui cicatrizate.

— Porţi însemnul unui demon, a spus el pe un ton agresiv.

Linişte. O linişte cumplită, spulberată doar de un şuierat când Elisabeth l-a auzit pe gardian trăgându-şi răsuflarea.

— Domnule Director, a intervenit brusc Nathaniel, primul semn de panică reală strecurându-se pe furiş în vocea lui, vorbesc pe onoarea mea când afirm că mintea domnişoarei Scrivener îi aparţine în întregime, că această situaţie este cu mult mai complicată decât aţi putea dumneavoastră să…

Cuvintele i-au fost retezate de un geamăt, de parcă gardianul l-ar fi lovit cu genunchiul în stomac ca să-i închidă gura.

Elisabeth abia l-a auzit. *Prea târziu, prea târziu, prea târziu.* Măcar dacă şi-ar fi amintit să taie şuviţa argintie…

Trăsăturile lui Hyde s-au strâmbat în semn de repulsie. Cu o forţă înfricoşătoare, a ridicat-o şi mai mult pe Elisabeth, apoi a aruncat-o pe podea. S-a lovit în cădere şi a ţipat când cătuşele au crăpat, rănindu-i şira spinării.

— Elisabeth!

— Nu voi asculta niciuna dintre minciunile tale, a spus Directorul. Eşti o ruşine pentru Collegium. Coruptă. Otrăvită. Tulburată şi ameţită de demoni.

Fiecare cuvânt o lovea ca un pumn în stomac.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot? a răcnit Nathaniel. Şi-a riscat viaţa ca să vină aici! Încearcă să te salveze,

imbecilule!

Hyde s-a întors înspre Nathaniel.

— Iar tu eşti fără îndoială responsabil pentru îndrumarea fetei în întuneric. Mi-a ajuns acest spectacol vulgar. Du-i în temniţă, i-a zis gardianului. Nu pot fi de încredere. Doar timpul va spune dacă rostesc adevărul sau sunt implicaţi ei înşişi în sabotaj.

Prin negura suferinţei, Elisabeth a simţit cum gardianul o ridică cu brutalitate în picioare şi o zoreşte afară din cameră. Judecând după furtuna de insulte ce a urmat, Nathaniel era tratat la fel. Nu-l auzise niciodată atât de supărat. Până şi aerul păstrase o urmă rătăcită de vrăjitorie, o esenţă nedesluşită, de parcă furia lui era aproape, îndeajuns pentru a învinge fierul.

Au fost duşi înapoi pe scara în spirală şi dincolo de rafturi, au coborât de câteva ori şi, în curând, Elisabeth s-a împiedicat de pietrele grosolan tăiate ale unui culoar din temniţă, ferindu-şi ochii de torţele care scuipau flăcări. Metalul a zornăit; apoi a fost împinsă într-o celulă goală, cu excepţia unei găleţi într-un colţ şi a paielor împrăştiate pe podea. Nathaniel a fost îmbrâncit atât de tare, încât a căzut, în genunchi, incapabil să se redreseze cu mâinile încătuşate. Uşa celulei a fost trântită şi zăvorâtă în urma lor.

Gardianul s-a oprit înainte să se întoarcă. A privit-o impasibil pe Elisabeth, cu mâna pe mânerul sabiei.

— Nu este prea târziu pentru a opri asta, a spus ea, adunându-şi forţele. Încă mai este timp…

— Nu vorbesc cu trădătorii, a întrerupt-o el.

Apoi a plecat, fără să mai spună nimic, cu cizmele răsunând de-a lungul coridorului, un sunet înghiţit treptat de tăcere.

Capitolul 32

PENTRU O CLIPĂ, Elisabeth a rămas încremenită, prea şocată ca să reacţioneze. Apoi s-a aruncat asupra gratiilor. S-a învârtit şi le-a pipăit cu mâinile legate, căutând o bucată de metal, mortar sfărâmicios, o balama ruginită – orice ar putea folosi pentru a-i scoate din celulă. Era mai puternică, mai rezistentă decât o persoană obişnuită. Numai dacă ar putea găsi un punct slab, o breşă…

— Elisabeth, opreşte-te.

Nathaniel ar fi putut la fel de bine să vorbească o limbă străină. Elisabeth a scrâşnit din dinţi şi a tras din ce în ce mai tare, chiar dacă în felul ăsta mâna rănită o durea şi mai rău. O pornire sălbatică i-a subjugat trupul, preluând controlul, la fel ca atunci când a doborât diavolul pe pavilion sau când a distrus toate oglinzile din casa lui Nathaniel.

După seara aceasta, niciodată nu va mai putea intra într-o Mare Bibliotecă. Dar asta nu avea să mai conteze dacă planul lui Ashcroft reuşea şi nu mai rămâneau biblioteci despre care să-şi facă griji. Nu ştia cine o înfuria mai rău în acel moment, Ashcroft sau Directorul Hyde. Să te gândeşti că lumea s-ar putea prăbuşi, redusă la praf şi pulbere, din cauza deciziilor unui singur om îngust la minte, aflat la putere – că doar de asta a fost nevoie pentru a-i osândi pe toţi…

— Elisabeth! a exclamat Nathaniel.

S-a răsucit spre el, amintindu-şi dintr-odată, extrem de clar, că gardianul nu confiscase fiola lui Prendergast.

— Poţi folosi asta ca să ne eliberezi? a vrut Elisabeth să ştie.

Nathaniel respira greu, holbându-se la ea. I-a luat o clipă să desluşească sensul întrebării.

— Nu, a spus el. Nu cât timp port fier. Ascultă, a

continuat, dar ea l-a întrerupt, întorcându-se la gratii.

— Era trecut de miezul nopţii când ne-am luptat cu Ashcroft, a zis ea. Collegiumul nu ar fi putut trimite pe cineva mai devreme de atât. Călăreţul va ajunge aici abia în câteva ore.

Vom fi blocaţi într-o temniţă în timp ce flăcările vor cuprinde regatul.

— Elisabeth. Îţi faci singură rău.

— Nu-i adevărat.

După acel prim junghi de durere, se simţise bine. Nathaniel s-a strecurat între ea şi gratii înainte să o ia de la capăt.

— Uită-te la mâinile tale, a spus el, cu o expresie stranie.

Elisabeth s-a răsucit ca să privească peste umăr, ridicându-şi mâinile cât de mult putea în limita impusă de cătuşe. Lumina slabă a torţei de pe hol i-a învăluit pielea şi a văzut că Nathaniel avea dreptate. Sângele întunecase bandajul de pe palmă. Aproape că îşi smulsese două dintre unghii.

— Stai jos.

Umărul lui l-a împins pe al ei, îndrumând-o spre partea din spate a celulei.

— Ia o pauză ca să te odihneşti.

Elisabeth a mers împleticit, fără tragere de inimă.

— Niciodată nu am descoperit cum îşi desfăşoară Ashcroft atacurile. Dacă lucrează cu cineva sau…

S-a oprit, tulburată de cât de puţin ştiau de fapt

— Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— Iar tu nu o să fii dacă îţi faci singură rău încercând să te lupţi cu uşa unei celule. Sincer, Scrivener. Nu trebuie să evadăm de capul nostru. Silas va veni să ne salveze.

Silas. Uitase

— Dar cum va şti că avem nevoie de ajutor?

— Va şti, pur şi simplu. Mereu simte când dau de necaz.

Nathaniel s-a strâmbat când s-a proptit de perete şi şi-a coborât uşor trupul, stând incomod cu mâinile încătuşate şi cu umărul sprijinit de piatră.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva i se pare de la sine

înţeles să dau de necaz când nu se află în preajmă ca să mă ţină departe de probleme, dar prefer să-i preţuiesc intuiţia supranaturală.

Vinovăţia şi-a înfipt ghearele în trupul ei. Nathaniel ar trebui să fie cel care se odihneşte, nu ea. Mâhnită, s-a ghemuit lângă el. Un minut mai târziu, l-a simţit mişcându-se, alunecând în lateral câţiva centimetri, până când umărul lui s-a rezemat de al ei.

Energia frenetică s-a scurs din muşchii lui Elisabeth, lăsând-o obosită şi înfrigurată. Respiraţia lor era singurul zgomot ce tulbura liniştea subterană a temniţei. Tăcerea îi era familiară de la Summershall – greutatea ei, felul în care făcea ca mintea să-i joace feste. Nu-şi putea imagina cât de rău s-ar fi simţit dacă ar fi fost întemniţată singură în acest loc, ştiind că seiful cel mai bine păzit al regatului era ascuns undeva prin apropiere, în labirintul de piatră, locuitorii săi adormiţi fiind suficient de puternici pentru a distruge oraşe întregi dacă sunt eliberaţi…

Respiraţia i s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nathaniel.

S-a întors spre el.

— Grimoarul scris de Baltasar se numeşte Cronicile Morţilor?

Nathaniel a împietrit. Chipul lui părea fantomatic, ochii lui, două iazuri întunecate în lumina plăpândă a torţelor. Pentru o clipă, Elisabeth a crezut că ar putea să nu-i răspundă. Apoi, într-un final, acesta a dat din cap.

Elisabeth nu voia să-i spună, dar trebuia.

— Se află aici. Aici, în Harrows. L-au mutat în secret în noaptea în care am furat Codexul

Nathaniel a sărit în picioare.

— De ce nu ai spus nimic?

— Am uitat. Se întâmplau atât de multe atunci.

A cuprins-o nefericirea în timp ce-l privea pe Nathaniel mişcându-se agitat în celulă, înainte şi înapoi. A ezitat, apoi l-a întrebat:

— Cât de multe ştii despre Cronici?

Nathaniel a respirat scurt, uitându-se gânditor pe

culoar. Când a vorbit, vocea lui părea fragmentată.

— Cuprinde vrăjile folosite de Baltasar pentru a-şi strânge armata, printre alte ritualuri de necromanţie. În ceea ce priveşte puterile pe care le-ar manifesta ca Malefict, este domeniul de studiu al unui bibliotecar, nu al meu.

Elisabeth a stat în linişte, aşteptând. Îi ascundea ceva. În cele din urmă, Nathaniel şi-a sprijinit fruntea de gratii şi a continuat.

— Tatăl meu… l-a citit. Pentru a se pregăti. Nu a fost la fel când s-a întors. Nu am fost niciodată în stare să determin exact ce era diferit la el. Uneori, parcă simţeam că adusese ceva înapoi cu el. Altădată, era ca şi cum lăsase o parte din el în urmă.

Elisabeth i-a studiat faţa lui Nathaniel, liniile severe ale profilului.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Pentru tot, a gândit ea.

— Eu te-am târât în asta, a spus Elisabeth. Nu ai fi aici dacă nu eram eu.

— Ai dreptate. Aş fi singur în biroul meu, complet nefericit, petrecându-mi ultimele ore fără să ştiu că demonii urmau să cucerească lumea.

S-a întors şi s-a prăbuşit lângă Elisabeth, punându-şi capul înapoi pe piatră.

— Îmi place mai mult varianta asta. Cea în care eşti şi tu.

— Chiar dacă murim?

Nathaniel şi-a închis puţin ochii.

— Ultima lună a fost cea mai fericită perioadă pe care mi-o pot aminti de când aveam 12 ani, în ciuda diavolilor şi a băutului de sânge şi a ameninţării iminente a unei apocalipse demonice. Cred – cred că eram deja puţin mort, înainte să apari.

Şi-a întors capul şi a privit-o intens.

— Este o onoare să lupt alături de tine, Elisabeth, oricât va dura. Mi-ai reamintit să trăiesc. Pentru un astfel de dar

merită să ai ceva de pierdut.

Elisabeth a înghiţit. Nu avea nimic de spus. Se putea gândi doar cât de intolerabil era gândul că, odată, chipul lui i se păruse atât de crud. Dintr-un impuls, s-a îndreptat şi şi-a ascuns capul la pieptul lui. După câteva secunde, Nathaniel şi-a pus bărbia pe părul ei. Înconjuraţi de întuneric, Elisabeth i-a ascultat bătăile inimii.

Momentul s-a prelungit şi a pierdut noţiunea timpului, iar gândurile ei s-au întins la rândul lor, strecurându-se afară, dincolo de gratii. Şi-a imaginat Marea Bibliotecă văzută de sus, cu torţele ei licărind şovăitor şi turnurile negre înălţându-se deasupra peisajului pustiu şi sălbatic.

Cât de mult i-ar lua lui Silas să-i găsească? Nu era sigură că împărtăşea încrederea lui Nathaniel. Sistemul de apărare de la Harrows nu semăna cu nimic din ce văzuse până acum. Chiar dacă Silas ar putea escalada zidul ce împrejmuia clădirea, acesta era placat cu fier şi patrulat de gardieni. Şi ăsta era doar începutul; apoi ar trebui să se furişeze prin bibliotecă şi să treacă de nenumăratele porţi de fier închise ce duceau spre temniţă.

După ce a aşteptat un timp care a părut că durează ore întregi, Elisabeth s-a ridicat.

— Nu crezi că Silas a fost prins, nu-i aşa? l-a întrebat.

— Bineînţeles că nu, a răspuns o voce şoptită de pe coridor, pârând uşor rănită. Nu sunt un amator.

— Silas! au exclamat amândoi, repezindu-se la gratii.

El a oftat în timp ce s-a desprins din întuneric, păşind suficient de aproape cât să-l vadă.

— Nu atât de tare, vă rog.

Nathaniel nu şi-a putut reţine un zâmbet la vederea lui, nepământean în lumina torţelor, dar imaculat şi calm, cu nimic diferit de cum arăta într-o seară obişnuită acasă.

— Nu ai fost rănit?

Silas a fluturat o mână, respingând întrebarea ca fiind mult sub demnitatea lui.

— Văd că nu v-a luat prea mult timp ca să fiţi aruncaţi în închisoare.

S-a aplecat să inspecteze uşa, apoi a scos din buzunar

un inel cu chei care îi aparţinuse unui gardian, ţinând fierul cu atenţie într-o batistă strânsă ghem.

— Am pierdut şirul, stăpâne – asta e a treia oară când te ajut să evadezi dintr-o închisoare?

Nathaniel a tuşit.

— Neînţelegeri minore, în ambele situaţii precedente, a asigurat-o el pe Elisabeth.

Silas a desprins una dintre cheile de pe inel şi a folosit-o pentru a deschide cătuşele lui Nathaniel. În timp ce Nathaniel o elibera pe Elisabeth, Silas a ales o a doua cheie şi a încercat-o în uşa celulei.

— Cel puţin purtaţi haine de data aceasta, stăpâne, a vorbit Silas pe un ton blând, genele umbrindu-i ochii.

— Trebuie să ştii, a spus Nathaniel, că a fost un accident, iar publicului cu siguranţă nu i-a displăcut. O femeie chiar mi-a trimis flori.

Pentru Elisabeth, a adăugat:

— Nu îţi face griji. Avea 40 de ani, iar numele ei era Mildred.

Când uşa s-a deschis, Silas şi-atras înapoi mâna, scăpând cheile cu un şuierat. O spirală de fum s-a înălţat dintre degetele sale. A vrut să se îndepărteze, dar a fost oprit pe neaşteptate de Elisabeth, care l-a prins într-o îmbrăţişare, urmată de Nathaniel, care l-a luat în braţe din cealaltă parte. A încremenit, complet rigid, îndurându-le afecţiunea aşa cum o pisică de rasă pură ar suporta îmbrăţişările unui copil mic. Când a tresărit, i-au dat în sfârşit drumul.

— Nu vom vorbi niciodată despre asta, i-a avertizat, scuturându-şi mânecile. Domnişoară Scrivener, dacă ai dori să mă urmezi, cred că sabia ta a fost dusă la armurărie.

Elisabeth a recuperat inelul cu chei. S-au strecurat unul după altul pe coridoarele temniţei, ascunzându-se în umbre oricând se apropia torţa unui străjer. Din fericire, Silas ştia exact pe unde trebuia să meargă, iar după câteva minute au ajuns la o uşă întărită cu fier, pe care Elisabeth a putut să o deschidă folosind una dintre chei. A icnit de

uimire când a păşit în cameră. Lumina torţelor nu pâlpâia doar peste săbii, ci şi peste o colecţie impresionantă de topoare, suliţe şi arbalete, chiar şi peste o armă pe care Elisabeth a identificat-o, puţin nesigură dacă avea dreptate, ca fiind un buzdugan. După ce l-a recuperat pe Ucide-demoni dintr-un suport pentru arme, a confiscat o centură şi a strâns-o în jurul taliei, în timp ce Nathaniel o privea, amuzat de entuziasmul ei, a umplut pungile cingătorii cu ghiulele de sare.

— Şi acum ce urmează? a întrebat el.

Elisabeth a îndesat o ultimă ghiulea de sare.

— Trebuie să găsim seiful. Tot ce avem de făcut este să oprim pe oricine a venit aici să intre. Silas, ai trecut pe lângă seif în drumul tău spre temniţă?

Silas se plimbase pe culoare, privind gânditor armele, cu mâinile prinse la spate şi chipul sculptat în piatră, imposibil de citit. Se oprise în faţa unui dispozitiv străvechi, cu aspect crud, atârnat de tavan, care semăna cu o cuşcă uriaşă plină cu piroane ruginite. Inima lui Elisabeth a tresărit, ochii ei ţâşnind de la piroane la încheieturile lui Silas.

— Nu, a spus el, întorcându-se, dar pot simţi emanaţiile psihice ale grimoarelor. Vă duc acolo.

Dacă dispozitivul era similar cu cel folosit de Ashcroft pentru a-l captura, Silas şi-a ascuns perfect reacţia. În timp ce plecau, Elisabeth a studiat din nou camera, văzând într-o lumină nouă rafturile cu armament. Pentru Silas, acest loc era o cameră de tortură.

Când s-au furişat din nou pe hol, pământul s-a cutremurat cu forţa unui urlet ce suna familiar.

— Trebuie să fim aproape de Malefict, a spus Nathaniel.

Silas şi-a înclinat capul.

— Nu există nicio rută ocolitoare. Toate drumurile către seif trec prin această sală.

Cu precauţie, şi-au croit drum după colţ. În capăt, culoarul se deschidea într-o peşteră, un spaţiu atât de vast, încât tavanul dispărea într-o ceaţă de fum şi umbre. Stalactite atârnau asemenea dinţilor din întunericul

imaterial ce plana deasupra lor. Sub ei, luminată de focuri dispuse în vase pentru jăratic carbonizate şi fumegânde, un fel de arenă în formă de groapă fusese sculptată în piatră. Cizmele lor au zăngănit pe pasarela metalică împrejmuitoare, mărginită de balustrade. O scară – una din multe – cobora adânc, până la o podea acoperită cu rumeguş, marcată de zgârieturi şi caneluri, ca cele făcute de un animal neliniştit, aflat mereu în mişcare.

Sau de un monstru.

În timp ce studiau locul, Malefietul a intrat greoi în raza lor vizuală. Era de dimensiunea unei case mici, puternic, dar cu o înfăţişare rudimentară, lipsit de urechi, nas, chiar şi de ochi, cu pielea botului brăzdată de cusături prost făcute. Un lanţ greu atârna în spatele lui, fiecare verigă suficient de mare pentru a jugui un bou, iar celălalt capăt era prins de un sistem de angrenaje şi scripeţi fixat de peretele cavernei. Îşi agita capul înainte şi înapoi, dezorientat de durerea provocată de zgarda de fier prinsă în jurul gâtului. Din rănile deschise îi picura cerneală, strălucind umed în jos, pe umerii săi, iar cicatrici vechi îi însemnau trupul legat în piele. Nathaniel l-a privit cu o expresie tulburată. Dezgustată, Elisabeth şi-a amintit explicaţia oferită de gardian sus pe scări.

— Acest lucru este greşit, a spus ea. Nu e o marionetă pe care o pot folosi la antrenamente, bătută cu arme în timp ce suferă în lanţuri.

Silas s-a oprit lângă ea, cu chipul impasibil.

— Nu crezi că este o creatură malefică, domniţă Scrivener?

Mâna i s-a încleştat în jurul mânerului lui Ucide-demoni. Începea să înţeleagă că răul nu era un concept atât de simplu, aşa cum îşi imaginase cândva. Poate că nu era greşit pentru Malefici să-şi dorească să rănească oameni – oameni care i-au creat, i-au întemniţat, i-au chinuit cu sare şi fier şi, în cele din urmă, i-au condamnat la formele lor denaturate.

— Nimic din toate astea nu e vina lui, a spus ea într-un final. Nu a ales să fie un monstru.

Dacă Silas avea o părere în această privinţă, nu i-a dat glas.

— Priviţi. Acolo este seiful, a spus Nathaniel.

În partea opusă a arenei, la primul nivel, era un grilaj încastrat în piatră. Oricine ar fi coborât şi ar fi încercat să ajungă la el ar fi fost măcelărit de Malefietul care se învârtea frenetic. Cu excepţia cazului în care reuşea să ucidă monstrul şi să-i curme suferinţa.

Dintr-un impuls, Elisabeth l-a scos pe Ucide-demoni şi s-a îndreptat spre scară. Nathaniel a prins-o de braţ. Înainte ca ea să protesteze, a învârtit-o şi a prins-o între el şi piatră. Au fost necesare câteva momente pentru ca gândurile ei să fie ancorate în prezent. Nathaniel era încordat, cu trupul întins ca o coardă de arc, dar nu pentru că era cuprins de o dorinţă pătimaşă şi bruscă de a o săruta, lipind-o de zidul temniţei. Mai degrabă îşi folosea haina întunecată ca să-i ascundă pe amândoi.

Nu erau singuri. La început nu a auzit decât sforăiturile şi gemetele apăsătoare ale Malefictului. Apoi, în apropiere, pasarela a fost zguduită de nişte paşi. Din colţul ochiului, Elisabeth i-a privit pe Directorul Hyde păşind pe aleea ce înconjura arena; venise prin culoarul pe care tocmai îl lăsaseră în urmă. Şi-a ţinut respiraţia până când acesta s-a întors, încruntat, în direcţia opusă, privirea lui bănuitoare nereuşind să le descopere ascunzătoarea aflată la doar câţiva metri distanţă. Au răsuflat uşuraţi când Directorul a plecat fără să suspecteze nimic.

Sentimentul a fost de scurtă durată. Hyde trebuie să fi fost în patrulare, îndreptându-se spre ultimul nivel pentru a inspecta seiful. Indiferent ce spusese în biroul lui, era un om mult prea vigilent ca să primească un avertisment ca al lor şi să îl ignore complet. Totuşi, venind aici, se punea pe el însuşi, şi cheile sale, exact acolo unde avea Ashcroft nevoie de ele.

Un scârţâit metalic strident a răsunat prin peşteră. Hyde îşi folosise cheia de Director pentru a activa scripetele. Roţile s-au întors, ridicând în sus lanţul, verigă cu verigă. Malefictul a urlat, zbătându-se să scape de zgardă, un

efort zadarnic, indiferent cât de tare s-ar fi luptat, maşinăria târându-l neîndurător prin rumeguş. Când troliul s-a oprit cu un zornăit, lanţul se încolăcise atât de strâns, încât partea din faţă a Malefictului atârna deasupra podelei. Se legăna acolo ca un taur care aştepta să fie măcelărit, cu capul plecat, cerneala picurând din răni redeschise.

Hyde a coborât pe cea mai apropiată scară şi a străbătut arena, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. A descuiat grilajul, a intrat, şi l-a închis în spatele lui.

Maşinăria s-a zguduit, trezită din nou la viaţă. Lent, scripetele a început să coboare Malefictul la sol. Alarmată, Elisabeth şi-a dat seama că aveau numai câteva momente ca să traverseze arena.

— Trebuie să-l urmărim pe Hyde, a spus ea, pornind spre scară. Unde e Silas?

Nathaniel i-a făcut semn să se uite în sus. Elisabeth i-a urmărit privirea şi şi-a dorit să nu o fi făcut. Ca să nu-i atragă atenţia lui Hyde, Silas se căţărase direct pe peretele peşterii, iar acum stătea agăţat acolo ca un păianjen, privind în jos spre ei cu ochi galbeni neumani.

— Ne va ajunge din urmă, a zis Nathaniel. Să mergem.

Câteva secunde mai târziu, cizmele lui Elisabeth au lovit rumeguşul. Când Nathaniel a aterizat lângă ea, Malefictul şi-a întors faţa înlăcrimată şi peticită în direcţia lor. Roata scripetului scrâşnea în timp ce monstrul se târa înainte, întinzând până la limită lanţul, adulmecând orbeşte în aer. Nathaniel a cercetat cu atenţie maşinăria străveche. A prins-o pe Elisabeth de talie, zorindu-o mai departe.

Se aflau la jumătate arenei, alergând unul lângă celălalt, când o prăbuşire asurzitoare, însoţită de ţipete, a zguduit peştera, iar un obiect a trecut sărind pe lângă ei într-un nor de rumeguş: roata scripetelui.

Nu aveau timp să reacţioneze. Puteau doar să fugă. Elisabeth a pipăit inelul cu chei, alegând-o pe cea mai mare. Ar trebui să fie cheia interzisă gardienilor. Problema era că nu ştia sigur dacă va deschide acest grilaj. În funcţie de cât de aproape erau de seif, ar putea reacţiona

doar la cheia personală a Directorului. Şi, dacă acesta era cazul, nu ar mai fi rămas timp să se întoarcă şi să lupte; Malefictul s-ar fi năpustit asupra lor, zdrobindu-i într-o clipă.

Grilajul se apropia din ce în ce mai mult. Umbra Malefictului s-a întins peste ei, pământul cutremurându-se sub salturile sale. Elisabeth a ridicat cheia. Mâna i-a rămas neclintită în timp ce a introdus-o în lacăt, dar Malefictul a fost prea rapid. Umbra lui i-a cufundat în întuneric…

Şi a dispărut, lumina stacojie a vaselor de jăratic inundând din nou peştera. Uimită, Elisabeth s-a uitat peste umăr. Malefictul stătea întins pe pământ la ceva distanţă, fără cunoştinţă, iar Silas se strecurase între ei, cu o mână ridicată de parcă aplicase cu succes o palmă peste faţă. Din gheare îi picura cerneală.

Forţându-şi gura să se închidă, Elisabeth a întors cheia. Un mecanism a zguduit zidul, iar dinţii grilajului s-au ridicat din podea. Silas nu s-a mişcat. Nathaniel l-a apucat de spatele hainei şi l-a târât în culoar.

Pentru o clipă îngrozitoare, Elisabeth a crezut că Silas fusese rănit, dar apoi a văzut că acesta doar se uita dezgustat la mâna lui murdară. I-a oferit un colţ al hainei ei. Fără să comenteze, Silas l-a folosit ca să-şi şteargă ghearele.

Nu era nici urmă de Hyde, nici măcar o licărire a torţei sale în întunericul dens ce se întindea în faţa lor. Nathaniel a invocat în palmă o flacără verde, luminând o scară care cobora, treptele sale strălucind umede. Apa picura în apropiere, nevăzută. Ochii lui Elisabeth s-au mărit, vrăjiţi de frumuseţea neaşteptată a tunelului. Piatra era de negrul pur al obsidianului, străbătută de nervuri minerale scânteietoare.

— Silas, poţi să-ţi dai seama dacă mai este cineva cu noi aici, jos?

Elisabeth şi-a menţinut vocea scăzută, dar dacă Directorul avea probleme atât de mari cu auzul, încât nu se întorsese deja, se îndoia că vorbitul ar face o diferenţă.

Silas a terminat să-şi inspecteze unghiile şi a aruncat o

privire în jos pe scară.

— Acest munte este plin de pirită; presupun că locaţia seifului a fost aleasă tocmai din acest motiv. Atât de mult fier îmi inhibă simţurile. Mă tem că nu pot fi sigur.

— Dacă ajută, a zis Nathaniel, nu exista nicio urmă de magie în arenă. Nu cred că a trecut cineva de Malefict înaintea lui Hyde.

— Cu excepţia cazului în care Ashcroft ştie o intrare secretă în bibliotecă, a subliniat Elisabeth. Cornelius a plănuit asta de la bun început. Se poate să fi avut un coridor ascuns construit în munte – ceva despre care numai el ştia.

— Este posibil ca aşa ceva să rămână nedescoperit atât de mult timp?

— Cred că da. Am găsit tot felul de pasaje secrete în Summershall despre care bibliotecarii seniori habar n-aveau.

Au înaintat în linişte. Nathaniel şi-a stins flacăra când strălucirea roşiatică a torţei lui Hyde a reapărut în faţă, conturând blana care îi acoperea umerii. În timp ce se furişau după el, paşii hotărâţi ai Directorului răsunau când loveau piatra. Într-o mână ţinea torţa, iar cealaltă era încleştată în jurul sabiei; nu s-a oprit niciodată să se uite în urma lui.

Elisabeth şi-a ţinut respiraţia. În orice moment acum… în orice moment…

Inima i-a sărit în gât când lumina torţei s-a revărsat peste o anomalie de pe pământ: o pereche de cizme care ieşeau dintr-un tunel alăturat. Privind drept înainte, Hyde nu a părut să observe. A continuat să meargă.

Cei trei s-au oprit, permiţându-i lui Hyde să câştige un avans cât timp au aruncat o privire gardianului prăbuşit în tunel. O femeie, încă înarmată, întinsă nefiresc pe pământ. Torţa îi căzuse într-o baltă şi se stinsese. Lumina slabă, pâlpâitoare, nu îi ajuta să-şi dea seama dacă mai respira.

— Trăieşte, a şoptit Silas. Nu există nicio rană. E doar adormită.

S-au uitat unul la altul. *Vraja somnului.* Atacul începuse

deja. Şi totuşi Hyde era aproape la seif, iar ei nu văzuseră niciun semn care să indice prezenţa atacatorului.

Adevărul a trăsnit-o ca fulgerul.

Elisabeth a abandonat orice pretenţie de a rămâne ascunsă.

— Opriţi-l! a ţipat ea, alergând după Hyde. Opriţi-l să ajungă la seif!

Prea târziu. Grilajul de la capătul culoarului a coborât, separându-i de Hyde. Elisabeth a alunecat până s-a oprit.

Directorul s-a întors să-i înfrunte prin grilaj. Pe chipul lui a răsărit un zâmbet. Întinzându-i grotesc cicatricile. Expresia arăta cu totul nefiresc pe faţa lui, cu toate că avea ceva familiar. Era un zâmbet pe care Elisabeth îl văzuse de mai multe ori înainte: în sălile aurite ale Conacului Ashcroft, în sala de bal a palatului, în pavilionul cu trandafiri în lumina lunii.

Nu-i aparţinea lui Hyde, ci Cancelarului Ashcroft.

Capitolul 33

— VĂD CĂ ŢI-AI DAT SEAMA, domnişoară Scrivener, a spus Ashcroft, vocea lui cultivată sunând straniu pe buzele cicatrizate ale lui Hyde. Sincer, sunt surprins că ţi-a luat atât de mult, în fond, ai întâlnit Cartea Ochilor.

Cartea Ochilor.

Deodată, piesele lipsă s-au potrivit. Când Elisabeth se luptase cu Malefictul în Summershall, monstrul o tachinase cu adevărul despre cine o ucisese pe Directoare. Însăşi Irena descrisese vrăjile pe care le conţinea: magie ce le permitea vrăjitorilor să pătrundă în mintea oamenilor, să le citească gândurile şi chiar să-i controleze. Cum de ştiuse Cartea Ochilor identitatea sabotorului? Răspunsul era simplu – îl întâlnise înainte. Având în vedere statutul său, Ashcroft ar fi fost unul dintre cei foarte puţini cărora li s-ar fi permis să studieze un grimoar atât de periculos.

Nu a avut nevoie să lucreze cu un complice pentru a-şi îndeplini planurile, nici măcar să renunţe la confortul conacului său.

— I-ai posedat pe Directori, a spus ea şocată. I-ai forţat să efectueze sabotajul cu propriile lor mâini.

— Pardon?

Ashcroft s-a aplecat mai aproape de gratii şi s-a încruntat, frecând urechea lui Hyde.

— Ştii, abia aud ce spui. Destul de incomod, într-adevăr. Dar nu contează. Nu va mai trebui să port acest trup pentru mult timp.

Învârtind vesel inelul cu chei pe deget, s-a întors şi a păşit mai adânc în seif, fără să se grăbească.

Lui Elisabeth îi vuia sângele în urechi. Nimic nu părea real. A privit seiful de parcă visa: o peşteră naturală imensă, cu pereţii strălucind de pirită. De-a lungul

zidurilor, sculptate din obsidian, se aflau statui impozante de îngeri, iar din mâinile lor strânse căuş curgeau râuri de fier topit. Un canal circular dirija metalul lichid în jurul circumferinţei camerei, ca un şanţ. Ashcroft a îndrumat trupul lui Hyde pe un pod îngust de piatră neagră, marginile hainei sale fluturând de la distorsiunea căldurii. Mişcările lui erau ciudat de stângace, iar o dată s-a smucit în lateral, abia recăpătându-şi echilibrul înainte să se arunce peste muchie.

— Hyde încă este acolo, a realizat Elisabeth, şocată. Se luptă pentru control.

Şi apoi s-a gândit: *Asta s-a întâmplat cu Irena.*

Fără avertisment, o rafală de foc de culoarea smaraldului a ţâşnit pe lângă ea, pârlindu-i vârfurile urechilor. S-a strecurat printre barele grilajului şi s-a răsucit după Ashcroft ca un ciclon, Dar, în timp ce se apropia de el, s a stins într-o ploaie de scântei verzi.

Nathaniel şi-a coborât mâna şi a înjurat.

— Prea mult fier.

Mişcându-se incontrolabil, în convulsii îngrozitoare, Ashcroft a scuturat un tăciune care s-a rătăcit pe blana lui Hyde.

— Ştiu ce gândeşti, domnişoară Scrivener, a spus el, fără să se întoarcă.

Reuşise să traverseze podul.

— Te întrebi cum a fost pentru draga, frumoasa Irena, când i-am pătruns în minte şi am forţat-o să trădeze tot ce iubea. Săraca femeie – nu a bănuit niciodată nimic. Am aruncat vraja asupra ei cu ani în urmă, în sala de lectură, de la Summershall. Când eşti Cancelarul Magiei, e foarte uşor să stabileşti o întâlnire privată cu un Director. Magia mea a trăit în ea aproape un deceniu, aşteptând să o activez.

Elisabeth a respirat profund. De parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, şi-a amintit mirosul sufocant al combustiei eterice care se agăţase de fotoliul sălii de lectură: reziduul permanent al unei vrăji vechi, puternice. Era conştientă, vag, că Nathaniel o susţinea.

— Desigur, şi Irena s-a luptat. A avut o voinţă puternică, exact ca tine. A fost mereu acolo, cu mine, tot drumul până la seif, până în momentul în care Cartea Ochilor a doborât-o.

Un sunet a părăsit buzele lui Elisabeth, ceva între un ţipăt şi un hohot de plâns. Ashcroft nu i-a acordat atenţie. Aproape că ajunsese în mijlocul camerei.

Trei coloane masive din obsidian dominau centrul seifului, întinzându-se neîntrerupt până la tavan. O cheie şi un condei încrucişate fuseseră sculptate în podeaua dintre ele. În timp ce se apropia, Ashcroft a păşit peste simbol, ridicând torţa lui Hyde.

— Magnific, nu-i aşa?

La început nu a fost sigură la ce se referă. Apoi lumina a învăluit cea mai apropiată coloană. Vapori se învârteau în interiorul pietrei translucide, înconjurând o siluetă care atârna suspendată în lanţuri. De parcă proximitatea lui Ashcroft ar fi neliniştit-o, ceaţa a început să fiarbă, iar în adâncurile sale a strălucit un fulger. Fiecare scânteie a luminat coperta unui grimoar, legată în solzi negri lucioşi cu margini argintii. Aceasta se mărea şi se micşora constant, ca şi cum grimoarul respira.

Rolul coloanelor nu era să susţină tavanul. În schimb, conţineau grimoare de Categoria Zece.

— The Librum Draconum, a spus Ashcroft, o umbră de veneraţie adevărată îmblânzindu-i vocea. Creată din pielea unui Lindwurm – ultimul dragon din Austermeer, vânat până la dispariţie în secolul al XIV-lea. Vrăjile pe care le conţine pot invoca furtuni şi cutremure teribile, pot invoca dezastre naturale la o scară mondială…

A trecut la următoarea coloană, apropiind torţa. Ashcroft a eliberat un oftat nostalgic. Între lanţuri atârna… nimic. Nu… era ceva acolo, reflectorizant şi schimbător, asemănător unei oglinzi, cu suprafaţa curgând ca apa. Elisabeth a încercat să se concentreze asupra formei nedesluşite, însă eforturile i-au fost răsplătite cu o durere de cap.

— Oracolul, a murmurat Ashcroft. Provenienţă

necunoscută. Vrăjile sale îţi permit să vezi viitorul, sau aşa insinuează teoriile, dar toţi cei care l-au citit şi-au luat imediat viaţa. Păcat. Tare mult mi-ar fi plăcut să îl studiez.

S-a apropiat de a treia coloană. Prin obsidianul translucid, torţa a dezvăluit pielea subţire, care pulsa, a unei inimi vii. Se agăţase de coperta grimoarului ca o tumoare hidoasă, venele sale înfăşurate în jurul pielii asemenea unui sigiliu, ţinând paginile ferecate. Venele se umflau ritmic, ca şi cum pompau sânge dar strălucirea verde care le însufleţea era vrăjitorie pură, magia Casei Thorn. Necromanţie, menţinând în viaţă inima de mult moartă.

— Ah! Cronicile Morţilor.

Ashcroft a bătut în vitrină şi a zâmbit gânditor când inima i-a răspuns printr-un spasm.

— Cei care încearcă să deschidă grimoarul sunt imediat constrânşi de magia sa. Îi cedează cu uşurinţă. Cu excepţia ta, Nathaniel. Cartea aceasta îţi aparţine. Te strigă, fără îndoială. Ţi-ar plăcea să faci cunoştinţă cu lucrarea strămoşului tău?

— Nu o face, a murmurat Nathaniel.

Degetele lui erau albe, încleştate în jurul gratiilor. Simţurile lui Elisabeth au revenit, împinse de o furie năvalnică.

— Nu va merge! a strigat ea prin grilaj. Nu vei putea să controlezi Arhontele! Va distruge lumea! Când îl vei invoca, o să fii primul care va muri!

Ashcroft s-a oprit, privindu-i cercetător, cu o mână făcută căuş în spatele urechii.

— Mărturisesc că niciodată nu am deprins arta cititului pe buze, a spus el şi un râs trist a răsunat în peşteră, în semn de regret. Îmi ceri să mă opresc, nu-i aşa? Ah, domnişoară Scrivener, nu înţelegi. Nu poţi înţelege. Este misiunea care mi-a fost transmisă de tatăl meu, şi de tatăl său înaintea lui, întinzându-se până în urmă cu trei sute de ani. Fac parte din ceva cu mult mai măreţ decât mine.

Şi-a lăsat capul pe spate, privind visător coloana.

— Cu puterea Arhontelui la dispoziţia mea, umanitatea

va fi transformată. Fără boală, sărăcie sau război. Va fi o minune – o eră glorioasă în care totul este posibil şi fiecare vis devine real…

Cuvintele lui Ashcroft s-au stins treptat. În ochi îi strălucea emoţia. Chiar şi purtând trupul lui Hyde, ceva din magnetismul şi farmecul lui Ashcroft scânteia la suprafaţă.

Crede cu adevărat ce spune, a gândit Elisabeth, îngrozită. În adâncul inimii sale, el nu se vedea în rolul răufăcătorului, ci în cel al eroului.

Ashcroft şi-a dres glasul.

— Să vedem.

A mers în cerc, examinând sigiliul Collegiumului de pe podea.

— Cornelius s-a confruntat, oarecum, cu o problemă în construirea acestei biblioteci. Cum eliberezi un grimoar dintr-un seif umplut cu fier, aflat la câteva sute de metri sub un munte? Din fericire, propria tehnologie a Collegiumului a oferit răspunsul.

A încercat să scoată sabia lui Hyde din teacă şi s-a oprit brusc. Mâna Directorului se încleştase în jurul mânerului, cu muşchii umflaţi în semn de rezistenţă. Chipul i s-a învineţit în timp ce ambele minţi se luptau pentru control. Speranţa a umplut pieptul lui Elisabeth ca o respiraţie în mijlocul înecului.

— Probabil că fierul slăbeşte vraja lui Ashcroft.

Elisabeth s-a întors spre Nathaniel, care era alb ca varul, holbându-se la Cronici. Nu credea că o va auzi dacă ar vorbi cu el.

În schimb, l-a întrebat pe Silas:

— Există vreo cale să poţi intra în seif?

Silas stătea câţiva paşi mai în spate, o fantomă în întunericul de pe culoar. A înaintat, întinzându-se către grilaj. Un semnal de alarmă a zguduit trupul lui Elisabeth, dar mâna lui Silas s-a oprit la o distanţă milimetrică de barele de fier.

— Mă tem că nu, a spus el. Poarta a fost proiectată pentru a împiedica fiinţele ca mine să intre. Chiar dacă aş

putea, nu aş fi la putere absolută în interiorul seifului.

Nu era de mirare că Silas rămăsese deoparte. În strălucirea roşie infernală a fierului topit, arăta palid şi obosit, aproape bolnav.

Sunetul unui metal care loveşte piatra i-a readus atenţia înapoi la Ashcroft. Reuşise să elibereze sabia lui Hyde, deşi, făcând asta, s-a clătinat înainte şi aproape a scăpat arma. Cât timp a privit consternată, acesta a târât lama până când s-a aflat în poziţie verticală deasupra sigiliului Collegiumului şi a împins-o în jos cu greutatea lui. Atunci, ca o cheie care se potriveşte într-un lacăt, vârful sabiei a alunecat într-un mecanism ascuns în sigiliu. Transpirând şi tremurând de la efort, Ashcroft a răsucit-o spre dreapta.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi un zgomot a răsunat în peşteră. Podeaua s-a cutremurat şi angrenajele s-au întors pe nevăzute în timp ce maşinăria Marii Biblioteci s-a trezit la viaţă. O crăpătură în zigzag s-a întins de-a lungul tavanului. În partea îndepărtată a seifului, unul dintre îngerii uriaşi din obsidian a început să se întoarcă, nu prin vrăjitorie, ci prin voinţa roţilor, cu faţa nemişcată şi senină. Râul de fier topit ce se scurgea din mâinile sale a încetinit, transformat acum într-o cascadă de picături. Înclinat spre lateral, crease un blocaj în canal, iar şanţul s-a golit lent la picioarele sale.

În locul unde stătea înainte îngerul s-a ivit un pasaj. Dar Elisabeth avea ochi doar pentru tavan „unde crăpătura se răsucise de-a lungul peşterii şi a despicat piatra situată deasupra grilajului. Când a apucat gratiile şi le-a scuturat, a simţit cum încep să cedeze.

Ashcroft stătea aplecat acum, chipul lui Hyde zvârcolindu-se grotesc. S-a îndreptat împleticit spre a treia coloană, cea care adăpostea Cronicile Morţilor, şi s-a prins de stâlp cu o mână ce se strângea în mod repetat într-un pumn. Cu cealaltă a ridicat, nesigur, cheia lui de Director spre o fantă din coloană.

Mai era timp. Ashcroft a ratat o dată, de două ori, cheia ricoşând de piatră, trecând razant pe lângă lacăt. Elisabeth s-a aruncat asupra grilajului. Metalul a trosnit când a fost

împins un centimetru spre exterior, iar gratiile s-au îndoit, apăsate de umărul ei.

Cu buzele dezvelindu-i dinţii, Ashcroft a forţat în cele din urmă cheia în fantă. Când a întors-o, s-a deschis un panou, eliberând o ceaţă verde care s-a revărsat în jos pe coloană, învăluind cizmele lui Hyde.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum. Convulsiile străvechii inimi moarte umpleau peştera, vibrând violent în oasele lui Elisabeth. Duhoarea aproape că a adus-o în genunchi. Părea că se afla la intrarea într-o criptă, respirând putregai şi piatră şi magie antică, mirosul craniilor prin care mişunau gândaci, a muşchiului ce împestriţa mormintele năruite.

Grilajul a scârţâit când Elisabeth şi-a vârât umărul în nişă, folosind peretele culoarului ca o pârghie. Dar era prea târziu.

Prea târziu pentru a-l opri pe Ashcroft, care şi-a strecurat mâna în coloană şi şi-a înfipt degetele în inima care bătea.

Capitolul 34

VENELE INIMII AU PULSAT, învăluite în lumina de culoarea smaraldului. Au început să se răspândească, să crească, să se înfăşoare ca rădăcinile în jurul lanţurilor, trimiţând lujeri ramificaţi spre exterior. Gândurile încremenite ale lui Elisabeth s-au fixat pe ilustraţia unui sistem nervos, o imagine pe care şi-a amintit-o dintr-unul din textele anatomice ale lui Master Hargrove. Cronicile se transformau într-un Malefict, începând cu inima sa.

În câteva secunde, forma în continuă expansiune a Malefictului a umplut interiorul coloanei. Degete cu gheare s-au agăţat de buza fantei, cerneala curgând din tendoanele lor expuse. Elisabeth şi-a amintit umbrele acelor gheare cum se întindeau peste Biblioteca Regală, încercând să-i prindă pe gardieni în timp ce aceştia îi împingeau cuşca pe roţi de-a lungul holului.

Ashcroft s-a împleticit înapoi, strângându-şi mâna la piept. Cu ochii măriţi, a sărit spre sabia aruncată lângă sigiliu. Nu mai era Ashcroft – ci Hyde. Ashcroft îşi terminase treaba şi a renunţat să-i mai stăpânească trupul, lăsându-l pe Hyde la mila Cronicilor Morţilor, aşa cum trebuie să fi făcut şi cu Irena după ce eliberase Cartea Ochilor.

Mâna Malefictului a ţâşnit. Metalul a zornăit când s-a oprit la doar câţiva centimetri de Hyde, atingând limitele lanţului încolăcit în jurul încheieturii. Verigile se deformau sub presiune, în timp ce ghearele se întindeau mai aproape, încercând să-l prindă.

Determinarea a înăsprit chipul lui Hyde. Şi-a ridicat sabia.

— Nu cât sunt eu aici, a mârâit el. Nu cât timp sunt încă în viaţă, monstrule.

— *Atunci, mori,* a şoptit Malefictul, cu un glas ca vântul

eliberat dintr-un mormânt, rapid şi tăios.

Una dintre gheare s-a îndreptat şi a atins obrazul lui Hyde.

Faţa Directorului s-a golit. Venele de la gât i-au fost străbătute de o lumină verde, care i-a trecut prin obraz şi s-a strecurat în gheara Malefictului. A clipit o dată. Apoi s-a prăbuşit, mort, lovind podeaua ca un cadavru alb şi scorojit. Trupul i s-a spulberat la impact, transformat într-un nor de praf, de parcă ar fi zăcut deshidratat de secole într-un mausoleu.

Mâna Malefictului a tremurat în timp ce viaţa furată i-a zvâcnit în sus pe încheietură. În jurul coloanei au răsărit fisuri în spirală. Acela a fost singurul avertisment înainte ca stâlpul să explodeze, trimiţând în zbor bucăţi de obsidian. O siluetă înaltă şi sfrijită a apărut din ruine, ascunsă de vârtejuri de praf. Lanţuri rupte atârnau de încheieturile sale, iar o pereche de coarne îi stăteau pe frunte.

Elisabeth mai văzuse acea formă înainte, în noaptea pe care o petrecuse cu Nathaniel în Blackwald. Inima grimoarului, pe care Baltasar o smulsese de la unul dintre mossieni. O persoană care dăruia viaţă transformată într-una care o lua; nu-şi putea imagina nimic mai profan.

De parcă îi simţea gândurile, capul Malefictului s-a întors împrejur. Ochii lui verzi scânteiau prin praf. I-a privit o clipă îndelungată, perfect nemişcat. Deşi nu era cu mult mai înalt decât Cartea Ochilor, prezenţa lui emana o răutate străveche şi respingătoare, care îi învăluia pielea în valuri de teroare. Instinctele au ţipat la Elisabeth să-l apuce pe Ucide-demoni, dar nu s-a putut mişca.

După câteva secunde, monstrul a părut să-şi piardă interesul. S-a întors şi s-a îndreptat spre culoar, trecând prin partea uscată a canalului înainte să dispară dincolo de întuneric.

Inelul de chei a zornăit în buzunarul lui Elisabeth. Tremura de parcă petrecuse o noapte afară în mijlocul iernii. Chiar şi aşa, şi-a şters palmele de haină şi şi-a dublat eforturile de a deschide grilajul. Dacă Malefictul ar

fi lăsat să scape, nenumăraţi oameni ar muri. După ceea ce tocmai văzuse, nu era sigură că gardienii ar putea să-l oprească. Dacă urmărea Drumurile de Cerneală tocmai până în Brassbridge, absorbind viaţa din oraşe întregi pe măsură ce înainta, lăsând doar praf în urmă?

Din colţul ochiului, l-a văzut pe Nathaniel uitându-se după Malefict cu ochii larg deschişi.

— Nathaniel, a scrâşnit ea printre dinţi. Ajută-mă.

Acesta nu şi-a desprins privirea de pe culoar.

— Nu ai auzit? a întrebat el.

Glasul lui suna straniu, aproape visător. Elisabeth s-a oprit, studiindu-i expresia. Arăta mult mai calm acum decât fusese cu o clipă înainte. Dar ochii lui erau luminoşi, ca atunci când consumase laudanum. Nici măcar strălucirea roşie a seifului nu reuşea să-i ascundă paloarea.

— Vocea, a continuat el. Vorbea… a vrut… nu ai auzit ce a spus?

Elisabeth a fost străbătută de un fior. I-a aruncat o privire lui Silas, care a scuturat uşor din cap – nici el nu auzise nimic. Cu grijă, a pus o mână pe braţul lui Nathaniel.

— Stăpâne, a zis el.

Nathaniel s-a încruntat. Şi-a trecut o mână prin păr.

— Scuze, a spus, sunând mai mult a el însuşi. Nu ştiu ce m-a apucat. Desigur că aş fi fericit să te însoţesc într-un act de eroism care îmi pune viaţa în pericol, Scrivener. Trebuie doar să spui.

Nathaniel şi-a sprijinit mâinile de gratii şi au împins împreună. Cu un ultim geamăt agonizant, grilajul s-a îndoit spre exterior, suficient pentru ca ei să se strecoare prin lateral. Silas a sărit în urma lor sub formă de pisică, balansându-se pe umărul lui Nathaniel. Coada lui a biciuit aerul în timp ce au traversat în goană podul, căldura canalului în continuare fierbinte suflând peste ei ca o forjă.

Elisabeth s-a forţat să nu se uite în jos când au trecut pe lângă uniforma goală a lui Hyde sau să-şi ridice privirea către celelalte grimoare de Categoria Zece, trezite din

amorţeala lor de evadarea Cronicilor. Fulgere au trosnit în stâlpul în care se afla Librum Draconum, iar din coloana Oracolului s-a răspândit o muzică nedesluşită, asemenea clopotelor care se aud în depărtare.

A ajuns prima la pasaj şi s-a oprit brusc. Deasupra intrării plutea miasma de putrefacţie şi piatră a Malefictului. Fiecare fibră din trupul ei s-a revoltat la gândul de a intra, dar Elisabeth şi-a încleştat maxilarul, l-a scos din teacă pe Ucide-demoni şi a mers mai departe. Un moment mai târziu, o flacără verde ardea în palma lui Nathaniel, luminând transpiraţia care îi lucea pe frunte. A rânjit, mergând încrezător alături de Elisabeth, dar ea ştia că era doar de faţadă. Nathaniel trebuia să fie şi mai înspăimântat decât ea. Era pe cale să înfrunte lucrurile din coşmarurile lui. Dar felul în care arătase acum un minut, aproape paşnic…

A cuprins-o neliniştea.

— Ce ai auzit că spunea grimoarul? a întrebat ea.

Nathaniel s-a uitat repede la Elisabeth, apoi şi-a ferit privirea, fixând-o înainte.

— Cred că mi-am imaginat.

A râs neconvingător apoi a spus:

— Voia să mergem – să-l însoţim. Să ne alăturăm lui. Dar nu are niciun sens. De ce naiba şi-ar dori asta?

Elisabeth a ezitat. Cronicile vorbiseră doar cu Nathaniel. Se îndoia că invitaţia fusese destinată tuturor.

— Dacă grimoarul vorbeşte din nou cu tine, a spus ea, promite-mi că nu-l vei asculta. Că o să faci orice ca să-l blochezi.

Nathaniel a înghiţit cu efort.

— Aşa voi face, a spus el.

Îngândurată, Elisabeth a sperat că asta va fi suficient.

Malefietul nu stătea să îi aştepte; plecase mai departe. Când tunelul a început să urce, primul lucru pe care Elisabeth l-a auzit a fost clopotul de alarmă al Marii Biblioteci lovind trist piatra, ca un cântec de jale, un sunet ce i-a turnat curaj prin vene asemenea focului. Dacă gardienii se mobilizaseră la timp, încă mai rămânea

speranţă.

Pasajul s-a terminat într-un şir abrupt de trepte. În vârf, părea că Malefietul înlăturase pământul ce îl mai despărţea de suprafaţă folosindu-şi forţa, creând o deschidere circulară, umplută cu cerul nopţii. În timp ce se căţărau peste lespezile spulberate, Elisabeth şi Nathaniel au apărut în haosul unei bătălii.

Frigul a izbit-o pe Elisabeth ca o palmă peste faţă. Tunurile bubuiau, sclipiri roşii luminând curtea interioară încrustată cu sare a Marii Biblioteci. Mirosul prafului de puşcă umplea aerul. Gardienii au năvălit pe lângă ei, în pas alert, prea implicaţi în luptă pentru a-i învrednici cu o privire. Între fiecare explozie de tun, ţipetele străpungeau ţiuitul din urechile lui Elisabeth. În faţă, o secţiune a zidului fusese distrusă, iar maşinăria, transformată într-o ruină fumegândă. În timp ce Elisabeth se holba împrejur, încercând să-şi dea seama cum putea fi de folos, un gardian s-a întors clătinându-se prin breşa zidului, o umbră cenuşie furişându-se peste trăsăturile lui ca un strat cristalin de chiciură. Când aproape a ajuns la uşile bibliotecii, s-a prăbuşit, preschimbat într-un nor de praf.

Următoarea bubuitură de tunuri a luminat o siluetă care se înălţase peste metereze, vârfurile ascuţite ale coamelor sale întinzându-se spre lună. Cu un atac lateral, coarnele au doborât un turn, aruncându-l deoparte într-un nor de zidărie.

Elisabeth a făcut un pas şovăitor în spate. Nu părea posibil, dar…

— S-a făcut uriaş, a strigat ea peste vacarm.

— Îi creşte forţa cu fiecare viaţă pe care o ia, a strigat înapoi Nathaniel. Va continua să devină mai mare şi mai puternic.

S-a întors spre el, cu părul învolburat de vânt în jurul feţei.

— Trebuie să-l oprim.

Privirea cenuşie a lui Nathaniel a zăbovit îndelung în ochii ei. Apoi a dat din cap Şi-a aplecat capul, iar buzele lui s-au mişcat. Norii au măturat luna de pe cer şi au înghiţit

stelele. Pentru o clipă, vântul s-a oprit complet. Un calm straniu s-a revărsat peste curte, iar tunurile au încetat să mai tragă; le era imposibil să-şi găsească ţinta în întuneric. Până şi bătăile clopotului sunau înăbuşit. În liniştea bruscă, incantaţia lui Nathaniel a părut să devină mai tare, mai puternică, silabele în enohiană răsunând din pereţi.

— E vrăjitorul, a strigat un gardian. Acolo este!

Elisabeth se temuse de asta. Fără nicio dovadă a implicării lui Ashcroft, Nathaniel părea să fie responsabil pentru evadarea Cronicilor. Când gardienii s-au năpustit în direcţia lor, a păşit în faţa lui, cu Ucide-demoni pregătit. Silas a sărit de pe umărul lui, recăpătându-şi forma umană înainte să atingă pământul.

Ucide-demoni s-a ciocnit de sabia celui mai apropiat gardian, vibraţia făcând braţul lui Elisabeth să tremure. El avea avantajul experienţei, însă ea era mai înaltă şi mai puternică. Parând neîncetat, reuşise să îi blocheze atacurile până când lamele lor s-au imobilizat reciproc.

— Nu el e sabotorul! a strigat ea peste armele lor încrucişate.

Gardianul nu a ascultat-o. Venele de pe faţă îi ieşeau în evidenţă în timp ce se împingea în ea, sabia lui scrâşnind periculos de-a lungul marginii lui Ucide-demoni. Stomacul i s-a încordat când şi-a dat seama că ar putea fi nevoită să se lupte cu adevărat cu el – poate chiar să rişte să-l ucidă. Nu putea să-l mai ţină la distanţă prea mult timp, nu fără ca unul dintre ei să fie rănit.

În apropiere, Silas a eschivat cu uşurinţă încă un atac din partea unui gardian, apărând în secunda următoare în spatele lui. A prins încheietura bărbatului şi a răsucit. A urmat un sunet dezgustător de oase rupte, iar gardianul a ţipat şi a scăpat sabia. Înainte ca arma să cadă, Silas trecuse deja la următorul atacator într-un ritm fulgerător. Unul câte unul, gardienii se prăbuşeau ca piesele de domino în jurul lui Nathaniel, gemând şi ţinându-se de membrele rupte.

Vântul s-a năpustit vijelios în curte. Nathaniel şi-a ridicat capul, cu părul sălbatic şi ciufulit, cu ochii încercuiţi de o

strălucire de smarald. De-a lungul degetelor îi dansau flăcări. Arăta el însuşi ca un demon. Printre dinţii încleştaţi, a rostit silabele finale ale incantaţiei.

Elisabeth a icnit uimită când a fost ridicată de la pământ, vârfurile cizmelor ei atingând uşor lespezile de piatră. Electricitatea a ţâşnit prin aer, trosnind peste hainele ei şi ridicându-i părul. Energia a crescut şi a crescut până când a crezut că îi vor exploda timpanele – doar ca să se elibereze într-un curent ce i-a străbătut trupul, însoţit de bubuitul unei tunet, resimţit ca şi cum cerul ar fi plonjat pentru a se izbi de pământ. Când un fulger a scânteiat pe partea opusă a zidului, gravitaţia a abandonat-o, trântind-o de pământ. Fulgerul a lovit o dată, de două ori, de trei ori, şi a continuat, fiecare explozie orbitoare şi sfârâitoare răsucindu-se între coarnele Malefictului şi curgând pe trupul lui în râuri de lumină verde.

În cele din urmă, când atacul s-a oprit, vederea lui Elisabeth era prea plină de fum, amintiri înşelătoare şi pete mov pentru a vedea ce se întâmplase. Dar a putut să presupună când pământul s-a cutremurat, ca şi cum ceva masiv s-ar fi prăbuşit, iar un strigăt de bucurie s-a înălţat de pe metereze.

Cu efort, Elisabeth l-a îmbrâncit deoparte pe gardian. Acesta s-a împleticit, nesigur. Mai mulţi gardieni ajunseseră la faţa locului, dar au păstrat distanţa în timp ce se holbau la Nathaniel.

Acesta respira cu greutate. Pe trupul lui pâlpâiau scântei; fulgere în miniatură trosneau între vârfurile degetelor sale şi lespezile de piatră. De parcă nu ar fi fost suficient, rânjea.

Unul dintre gardieni a înaintat.

— Stai pe loc, s-a răstit o voce de sus.

O femeie scundă şi îndesată, cu părul tuns foarte scurt, îi urmărea de pe una dintre scările care urcau în zigzag pe partea interioară a zidului. A sărit peste balustradă şi a aterizat lângă Elisabeth.

— Bătălia încă nu s-a terminat, a spus pe un ton

autoritar, iar aceştia doi nu sunt duşmanii noştri. Cei dintre voi care mai pot merge, eliberaţi un loc pentru vrăjitor pe zid. Este un magistru. Avem nevoie de el.

Când niciunul dintre gardieni nu a reacţionat, aceasta a strigat:

— Mişcaţi-vă!

Înainte ca Elisabeth să poată răspunde, s-a trezit zorită alături de Nathaniel spre scară. Gardianul aflat la conducere i-a privit pieziş.

— Ar fi bine să nu mă faceţi să regret asta. L-a văzut vreunul dintre voi pe Director?

— A fost ucis de Malefict, a spus răguşit Elisabeth.

Femeia a părut mâhnită, dar nu surprinsă.

— Presupun că asta înseamnă că acum eu sunt Directorul.

S-a oprit, aruncându-i o privire lui Silas înainte ca ochii ei să se fixeze asupra lui Nathaniel.

— Bănuiesc că ăla e demonul tău, nu?

— Ah, a spus Nathaniel, scuturându-şi ultimele scântei din vârfurile degetelor.

Intenţionat, a evitat să se uite la gardienii răniţi care încă se zvârcoleau în curte, strângându-şi picioarele rupte.

— Mă tem că da, doamnă Directoare.

Gardianul – noul Director – s-a încruntat. Elisabeth s-a pregătit pentru dezastru.

— E puţin cam mic, a fost tot ce a spus şi a privit din nou înainte.

Cizmele lor au zdrăngănit pe grătarul metalic. Când au ajuns în vârf, fumul s-a înălţat agitat deasupra lor, iar nori s-au desprins din negură, răspândind un miros rânced şi neplăcut. Prin pâclă, gardienii care trudeau în jurul tunurilor păreau pete întunecate luminate de strălucirea torţelor. Elisabeth s-a repezit la parapet şi a privit în jos. O formă care ardea înăbuşit zăcea prăbuşită la baza zidului, înconjurată de baricade răsturnate, ale căror vârfuri ascuţite descurcau spiralele de fum în timp ce se îndepărtau iute, purtate de vânt. Dar Malefictul căzut nu se dezintegra în cenuşă.

— Nu este mort, a strigat ea înapoi.

— Aş fi foarte recunoscătoare dacă ai putea să îl omori, Magistre, a zis Directorul. Cât de repede este posibil, pentru binele tuturor.

Învăluiţi în fum, Nathaniel şi Elisabeth au schimbat o privire. Ea ştia adevărul: nu exista nicio cale de a stăpâni un monstru atât de periculos. Ashcroft nu le dăduse de ales. Şi-a imaginat Cronicile dezlănţuite prin Brassbridge, zdrobind turnurile cu ghearele, lăsând un şir de morţi şi muribunzi în urma lor. Cum s-ar compara asta cu o invazie a demonilor? Câte victime, câtă distrugere? Nu ştia. Era ca şi cum ar fi stat legată la ochi în spatele unei balanţe şi era responsabilitatea ei să cântărească un dezastru contra altuia, să aleagă modul în care lumea se va sfârşi. În timp ce ea şi Nathaniel se uitau lung unul în ochii celuilalt, soarta a mii de oameni plutea în aerul dintre ei şi nu mai aveau când să vorbească sau chiar să se gândească – doar să acţioneze.

— Da, a rostit ea, şi fiecare cuvânt era o agonie. Fă-o.

— Mă îndoiesc că mai multe fulgere vor avea efect, a spus Nathaniel, întorcându-se înapoi spre Directoare. Va trebui să încerc altceva. Lăsaţi-mă o clipă.

Şi-a închis ochii.

Mâna liberă a lui Elisabeth s-a încleştat când s-a dat înapoi şi a venit lângă Silas. Acesta se uita peste zid, cu chipul inexpresiv, vântul ciufulindu-i părul care începuse să se desprindă din panglică. Elisabeth s-a agăţat de o ultimă speranţă.

— Nu există ceva ce poţi face? l-a întrebat.

— Nu sunt capabil de miracole, domnişoară Scrivener.

Buzele lui abia s-au mişcat, de parcă ar fi fost cu adevărat sculptat din alabastru.

— Nu pot lupta împotriva creaturii; este creaţia fostului meu stăpân. Ordinele lui Baltasar îmi interzic asta, chiar şi la secole după moartea sa.

Elisabeth a ezitat; îi venise o idee. Afirmaţia lui Silas nu era în întregime adevărată. Dacă l-ar elibera de angajamentele sale, nu ar mai fi constrâns de ordinele lui

Baltasar – nu ar mai fi constrâns de nimic. Putea opri acest lucru să se întâmple. Silas ar avea puterea să îi salveze pe toţi.

— Dar nu aş face-o, a murmurat el. Ştii că nu aş face-o.

Tonul lui i-a spulberat speranţa renăscută.

— Îmi pare rău, a spus ea, deşi nu ştia sigur pentru ce îi părea rău, mai exact – pentru gândul pe care îl avusese sau pentru foamea din ochii lui Silas.

El şi-a înclinat capul. Apoi, brusc, ochii i s-au mărit.

— Jos, a ţipat Silas. Jos!

Era prima dată când Elisabeth îl auzea ridicând vocea. Totul s-a răsturnat când Silas i-a apucat pe ea şi pe Nathaniel şi i-a aruncat la pământ. Malefictul s-a înălţat deasupra zidului; din gură şi din nările tăiate i se revărsa fum, iar ochii răuvoitori, de un verde necromantic, scânteiau ameninţător. Silas îi ţinuse lipiţi de pământ în timp ce un braţ uriaş a măturat meterezele. Vântul a vâjâit peste Elisabeth, răscolindu-i neîncetat simţurile, sfâşiindu-i hainele. O ceaţă cenuşie oribilă, care absorbea împrejurimile, i-a întunecat conştiinţa; s-a simţit ca o lumânare licărind şovăitor, stinsă cu violenţă de o furtună. Auzul şi vederea i s-au estompat. O flacără verde a erupt înainte ca lumea să fie distrusă, spărgându-se asemenea unui caleidoscop.

Fragmente de sunet. Mişcare. O voce.

— Elisabeth.

Vocea îi aparţinea lui Nathaniel, încordată din pricina emoţiilor abia ţinute sub control.

— Elisabeth, mă auzi?

Deasupra ei, chipul lui părea o pată palidă şi înceţoşată înconjurată de întuneric. Obrazul îi era acoperit de funingine şi în noaptea din spatele lui se învârteau tăciuni verzi. O legăna cu un braţ, iar cu celălalt o ţinea de mână, strângând-o cu disperare. Respiraţia lui Elisabeth s-a oprit când şi-a văzut degetele, stafidite şi lipsite de culoare. Dar, în timp ce privea, efectele atingerii Malefictului au dispărut treptat. O avalanşă de înţepături, ca o ploaie scurtă şi intensă de ace, a atenţionat-o că mâna ei îşi

revenise şi că putea să simtă din nou.

Nathaniel a ajutat-o când s-a zbătut să se ridice. În jurul lor era prăpăd. Flăcări de smarald dansau pe creneluri şi pe uniformele goale împrăştiate de-a lungul parapetului. Un tun singuratic a bubuit şi un ţipăt a răsunat în urechile ei – Malefictul. În apropiere, Directoarea lătra ordine, încercând să-i adune pe gardienii rămaşi.

— Sunt bine, a spus Elisabeth, ajustându-şi strânsoarea pe Ucide-demoni. Sunt pregătită.

Nathaniel avea o expresie stranie. I-a aruncat o privire plină de înţeles lui Silas, apoi a făcut un pas în spate. Pe buzele ei a răsărit un protest chiar înainte ca el să vorbească.

— O să-l atrag departe de…

— Nu.

— Trebuie. Sunt singura persoană care nu este afectată de magia sa.

— Aşteaptă, a zis ea. Nu ar trebui. Vocea – s-ar putea să nu-i poţi rezista.

— Nu-ţi face griji. Am o idee. Nu există timp pentru explicaţii, dar…

Deja se întorcea, cu un bici de flăcări în mâini, lumina transformându-l într-o siluetă înaltă şi zveltă. Ultimul lucru pe care Elisabeth l-a văzut a fost umbra unui zâmbet.

— Ai încredere în mine.

În faţa lui, Malefictul îşi folosise ghearele pentru a sfărâma un turn şi s-a întors; bucăţi de zidărie i se rostogoleau de pe umeri. Deşi semăna cu spiritul mossianului pe care îl văzuseră în Blackwald, scoarţa din care îi era făurită pielea era mai întunecată şi putrezită, despicată în mai multe locuri pentru a dezvălui o strălucire verde interioară. Nathaniel arăta incredibil de mic mergând spre Malefict, biciul lui, un simplu fir de lumină.

Elisabeth nu avea de gând să stea deoparte şi să privească. L-a îndesat pe Ucide-demoni în teaca de la curea şi s-a repezit spre cel mai apropiat tun, unde cel care îl operase nu mai era acum decât o uniformă şi o grămadă de praf. Măturând rămăşiţele la o parte, s-a urcat

pe scaunul trăgătorului.

Dispozitivul era complet diferit de tunurile în stil medieval despre care citise în cărţi. Ca şi restul mecanismelor Marii Biblioteci, era un instrument complex, construit din roţi dinţate şi pistoane. Elisabeth a apucat o roată şi a întors-o experimental la stânga, metalul rece muşcându-i degetele. Maşinăria a bubuit, trezită la viaţă, scuturând atât de violent scaunul încât doar mâinile ei încleştate pe roată au făcut să nu fie azvârlită. Cu un scârţâit de protest, ţeava tunului s-a deplasat câţiva metri spre stânga. Acum, sus. A tras de o roată adiacentă, iar ţeava s-a ridicat. Nu mai rămăsese decât o pârghie lângă şoldul ei. Trebuia să fie levierul folosit pentru a deschide focul.

Biciul lui Nathaniel s-a răsucit, gata să lovească. Dar nu şi-a dus intenţia până la capăt. Stătea nemişcat, privind surprins în sus când Malefictul s-a aplecat deasupra lui. Un junghi a săgetat inima lui Elisabeth; şi-a amintit expresia întipărită pe chipul lui în seif, transfigurată şi fascinată. *Mişcă-te,* l-a îndemnat ea. *Luptă.*

Răsuflarea pădurii a sfâşiat tăcerea aşternută pe furiş. Vântul s-a învolburat peste zid, emanând un miros puternic şi respingător de descompunere, ca şi cum ar fi fost eliberat din gura unui cadavru. Crengile s-au îndoit. Ramurile au pocnit. Iar o voce a şoptit:

— *Thorn…*

— Nu o asculta! a ţipat Elisabeth.

Pulsul îi bătea năvalnic, izbindu-se de gulerul hainei, când a împins cu putere pârghia în jos.

Un sunet sacadat şi ascuţit a venit din interior, ca nişte verigi de lanţ trase în sus de un troliu. Ţeava s-a cutremurat, cu gura strălucind roşu-aprins. Apoi tunul s-a zdruncinat în recul, zgâlţâindu-i dinţii şi amorţindu-i braţul până la cot. Cumva, Elisabeth nu i-a dat drumul.

S-a auzit un şuierat înalt şi subţire, apoi o bufnitură. Elisabeth a rămas nemişcată, strângând roata pentru echilibru. O bilă de metal era înfiptă în pieptul Malefictului, o lumină verde învârtindu-se în jurul ei.

Elisabeth ştia că ghiuleaua trebuie să fie uriaşă, dar nu părea mai mare decât o mărgea în trupul colosal al monstrului.

Maiefictul abia a reacţionat. A început să se întrebe dacă nu cumva a fost o idee prostească. Apoi ghiuleaua a explodat.

Maiefictul a urlat când aşchii din pielea lui ca scoarţa au sărit împrejur. Un nor alb pulsa în jurul craterului lăsat în trupul monstrului – sare. Bila de metal a fost o ghiulea de sare învelită în fier.

Mult mai jos, la nivelul solului, Nathaniel şi-a scuturat capul ca şi cum ar fi încercat să-l cureţe de pânze de păianjen. Umerii i s-au încordat şi şi-a răsucit biciul prin aer, iar flacăra a sfârâit în momentul în care s-a înfăşurat pe una dintre încheieturile Malefictului. După ce l-a făcut pe monstru să-şi piardă echilibrul, a ridicat cealaltă mână, care a eliberat, o explozie vulcanică de foc verde. Aruncat înapoi, Malefictul s-a redresat agăţându-se cu ghearele de un parapet. În timp ce tăciunii cădeau, arzând înăbuşit, l-a privit atent pe Nathaniel, de la nivelul ochilor, suficient de aproape cât să-şi întindă braţul şi să-l prindă.

— *Te cunosc,* a şoptit în schimb. *Fiu al Casei Thorn, stăpân al morţii.*

— Nu, a murmurat Nathaniel, făcând un pas înapoi.

— *De ce îţi ascunzi adevărata natură? De ce respingi chemarea din sângele tău?*

Teroarea a străpuns pieptul lui Elisabeth.

— Nathaniel! a strigat ea.

N-a reacţionat, nici nu părea să o audă.

— *Înţeleg,* a spus Malefictul. *Vrei să o cruţi pe fata pe care o iubeşti. Dar cunoşti adevărul despre magie. Cea mai mare putere izvorăşte numai din suferinţă.*

S-a apropiat de el în timp ce din gură, printre dinţii ascuţiţi, i se prelingea fum.

— *Vino alături de mine,* i-a şoptit. *Stăpân al morţii, devino întunericul care te bântuie. Ucide fata.*

Braţul lui Nathaniel a alunecat uşor în lateral. Biciul s-a stins. Încet, s-a întors. Elisabeth nu a recunoscut expresia

de pe chipul lui. Haina îi era sfâşiată, iar ochii, înroşiţi.

Cu gura uscată, Elisabeth a învârtit roţile, înclinând tunul într-o poziţie diferită. A tras din nou de pârghie, izbind-o de sol. În timp ce Nathaniel se îndrepta cu paşi mari spre ea, flăcări i-au înconjurat umerii şi i-au alunecat în jos pe braţe: părea că o floare stranie şi translucidă era pe cale să înflorească.

Tunul s-a zguduit. Piatra a explodat la câţiva metri în faţa Malefictului, o ratare. Nu putea să ţintească direct spre capul monstrului fără să rişte să-l lovească pe Nathaniel.

Fulgere verzi au luminat zidul. Cerul de deasupra lor a fost răscolit de o masă agitată şi violentă de nori de furtună, înconjurat de o coroană de foc, Nathaniel părea aproape inuman, de neatins. Mâinile lui Elisabeth tremurau pe manete.

— Nathaniel, opreşte-te!

Nu asculta. În timp ce continua să avanseze, un fulger a brăzdat cerul, arcuindu-se între vârfurile munţilor. Pământul s-a cutremurat când zăpada s-a scurs în cascade de pe o culme din apropiere, avalanşa înghiţind copacii de pe pantă cu suficientă forţă pentru a distruge un sat. Elisabeth nu mai văzuse niciodată o distrugere atât de cruntă. Mai grav, Nathaniel nici măcar nu părea conştient de faptul că el era răspunzător.

Un gând oribil s-a strecurat în mintea lui Elisabeth. Ar putea regla ţeava tunului şi să îi schimbe ţinta. Ghiulelele erau făcute din fier; nu ar fi în stare să oprească una dacă o trăgea în direcţia lui. Dacă de asta era nevoie – dacă era singura cale de a-l opri, de a-l împiedica să devină un alt Baltasar…

O atingere rece i-a oprit mâna.

— Aşteaptă, a spus Silas.

Părul lui era liber şi flutura în vânt, eliberat de panglică. Elisabeth nu înţelegea cum putea arăta atât de calm.

Nathaniel era aproape de ei. Ochii îi scânteiau, înceţoşaţi de vrăjitorie. Flăcările se rostogoleau de pe trupul lui, iar o mantie de foc fâlfâia în urma sa. Într-un

moment, ar fi prea târziu ca să-l oprească.

— Elisabeth.

Vocea îi era de nerecunoscut, subjugată de putere. Şi-a întins mâna. Focul s-a retras de mânecă, pentru ca ea să o poată lua.

Ai încredere în mine, îi spusese.

Elisabeth şi-a amintit ziua în care se întâlniseră, când el îi oferise mâna, iar ea ezitase, sigură că o va răni. Dar ororile pe care şi le imaginase, acele fapte rele – el nu fusese niciodată capabil de ele. Nu Nathaniel, Nathaniel al ei, care a fost torturat de întunericul dinăuntrul său doar pentru că era atât de bun.

Cuvintele Malefictului s-au repetat în mintea ei. *Fata pe care o iubeşti.* Adevărul a vibrat prin ea, un sunet prelung şi intens, ca un dangăt de clopot.

Lent, a coborât de pe scaunul trăgătorului. Căldura licărea în aer, dar nu simţea nicio durere, ca şi cum ar fi îmbrăcat o armură, devenind invincibilă. S-a îndreptat spre flăcările de smarald, iar ele s-au răsfirat, îndepărtându-se de trupul ei precum crestele valurilor. Mâna lui Nathaniel aştepta, întinsă.

Degetele lor s-au întâlnit. El şi-a închis ochii. Atunci a văzut-o: fiola lui Prendergast atârna goală la pieptul lui.

Înfuriat, Malefictul a urlat, intuind prea târziu şiretlicul. S-a năpustit asupra lor, cu gura căscată, capul apropiindu-se din ce în ce mai mult, respiraţia fetidă a monstrului revărsându-se peste ei în timp ce magia i-a învăluit, iar Harrows a rămas în urmă.

Capitolul 35

ELISABETH, NATHANIEL ŞI SILAS s-au materializat într-un salon necunoscut, în mijlocul unui grup de femei care îşi savurau ceaiul de seară. Îl *savuraseră,* cel puţin, până când capul retezat al Malefictului a aterizat pe măsuţa lor de cafea.

A strivit, în cădere, picioarele în formă de gheară ale mesei, zornăind porţelanurile din dulapurile acoperite cu oglinzi ale salonului. Decapitat, cu coarnele tăiate, arăta ca o bucată de cărbune de mărimea unui bolovan. Privindu-l în stare de şoc, Elisabeth a presupus că monstrul venise suficient de aproape de Nathaniel pentru a fi prins de vrajă. Dar, în mod evident, vraja lui Prendergast nu fusese în măsură să transporte ceva atât de mare, ca întregul corp al Malefictului, între dimensiuni – doar capul, care venise împreună cu ei. Când muşchii i s-au relaxat, limba i-a alunecat din gură, lucind pe covor ca un melc uriaş.

O linguriţă de ceai a căzut. Uluite, femeile stăteau nemişcate, cu părţile din faţă ale rochiilor de mătase stropite cu pete de cerneală. Niciuna nu a spus nimic când capul a început să se dezintegreze, împroşcând cenuşă fierbinte pe lambriuri.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, a spus Nathaniel.

S-a înclinat, făcând ca o dâră de funingine să i se prelingă din păr. Apoi şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit cu faţa în jos pe podea.

Salonul s-a umplut de ţipete. Ceşti de ceai au fost aruncate în aer. În timp ce femeile fugeau din cameră, împiedicându-se de marginea covorului, Elisabeth s-a lăsat în genunchi lângă Nathaniel şi l-a rostogolit în poala ei. Funinginea îi înnegrea fiecare centimetru de piele expusă. Haina lui carbonizată încă fumega uşor, iar focul îi pârlise sprâncenele. La un moment dat, se alesese cu o tăietură pe

frunte – Elisabeth nu ştia când sau cum, dar îi acoperise faţa cu sânge. Şi-a apăsat degetele pe gâtul lui şi s-a relaxat când i-a simţit ritmul constant al pulsului.

— *Acesta* a fost planul lui? l-a întrebat ea pe Silas, arătând spre capul Malefictului.

De parcă să fie arătat cu degetul ar fi fost picătura care a umplut paharul, capul s-a descompus într-un morman de cenuşă.

Silas a oftat, uitându-se în jos la Nathaniel.

— Să fiu sincer, domnişoară, presupun că nu a avut niciun plan şi că pur şi simplu îl născocea pe parcurs.

— Ah! Unde suntem? Are cineva vreo idee?

Nathaniel a deschis un ochi cenuşiu, uimitor de palid pe chipul lui acoperit de funingine şi sânge. S-a uitat neîncrezător în jur, ca şi cum încă nu era sigur dacă ar fi vrut să se trezească, iar apoi l-a deschis încet şi pe celălalt, concentrându-se pe faţa lui Elisabeth.

— Salut, pacoste ce eşti.

Elisabeth a râs uşurată. În timp ce îi mângâia părul, îndepărtându-l de pe fruntea lui lipicioasă, a cuprins-o o tandreţe insuportabilă.

— Şi eu te iubesc, a spus ea.

Fruntea lui Nathaniel s-a încruntat. Şi-a întors faţa în lateral şi a clipit de câteva ori.

— Slavă Domnului, a zis el, în cele din urmă. Nu cred că dragostea neîmpărtăşită mi s-ar fi potrivit. Probabil aş fi început să scriu poezii.

Elisabeth a continuat să-i mângâie părul.

— Asta nu sună atât de rău.

— Te asigur, s-ar fi dovedit a fi mai neplăcut decât necromanţia.

Elisabeth a râs din nou, nestăpânit. O bucurie scânteietoare, uşoară ca un fulg, i s-a strecurat în suflet, ca lumina soarelui într-o dimineaţă de primăvară după ce ploaia s-a oprit, iar norii s-au îndepărtat în grabă, şi lumea a părut nouă şi curată şi luminoasă, transformată într-o versiune mai bună a ei însăşi, sfâşietoare în frumuseţea ei. Imensitatea sentimentului era aproape dureroasă. Şi-a

trecut degetele peste obraz, conştientă că Silas îi urmărea.

Nathaniel a privit-o dintr-o parte.

— Scrivener, ştiu că am oferit un spectacol diavolesc de frumos, întins aici pe podea, acoperit cu totul în sânge – şi am auzit că unele fete, destul de ciudat, găsesc asta foarte atrăgător, iar eu nu am să te judec dacă eşti una dintre ele –, dar, te rog, opreşte-te din plâns. E doar o zgârietură. Voi reveni în lupta împotriva răului dintr-o clipă în alta.

Elisabeth şi-a tras zgomotos nasul.

— Nu plâng. Îmi lăcrimează ochii. Miroşi îngrozitor.

— Poftim? Eu nu miros niciodată îngrozitor. Miros a lemn de santal şi a farmec masculin.

Şi-a ridicat capul pentru a se mirosi şi s-a înecat.

— Nu mai contează.

— Data viitoare, stăpâne, poate că vei lua în considerare să nu îţi mai dai singur foc, a subliniat Silas.

S-a auzit un zgomot de pe hol. Doi valeţi s-au înghesuit în pragul uşii, unul dintre ei ţinând strâns o sabie antică ce arăta ca şi cum ar fi fost smulsă de pe poliţa unui şemineu, şi acum tremura violent în mâinile sale.

— Predă-te fără să te împotriveşti, vrăjitorule, a proclamat el, după o privire încurajatoare din partea celuilalt, şi nu te vom răni.

Nathaniel şi-a mijit ochii la el.

— Îmi pari cunoscut. Suntem în casa de la oraş a lui Lady Ingram?

Aşa sper a gândit Elisabeth. Pata de cerneală de pe covor părea permanentă.

— Ăăă, a spus, nesigur, valetul cu sabia.

— Excelent.

Înainte ca Elisabeth să-l poată opri, Nathaniel s-a ridicat singur în picioare şi s-a uitat în jur, clătinându-se alarmant. L-a luat de unul dintre braţe, iar Silas de celălalt. Părând să nu observe că nu putea să stea fără ajutor, a pornit spre uşă, explicând:

— Am potrivit vraja să ne lase în apropiere de Biblioteca Regală. Suntem doar la câteva străzi distanţă.

Elisabeth şi-a amintit harta Austermeerului, pe care

Katrien desenase un semn de întrebare în centru, lângă Biblioteca Regală.

— Acolo va finaliza Ashcroft invocarea, şi-a dat ea seama, rostind cuvintele cu voce tare. Este centrul pentagramei.

— Exact. Sper că am reuşit să stric ritualul luând o parte din Cronicile Morţilor cu noi. Dar Malefictul a fost atât de mare, încât s-ar putea să fi rămas suficientă energie demonică eliberată în Harrows.

— Atunci nu putem pierde timpul.

Un ceas cu pendul a ticăit în colţ. Cu un sentiment de irealitate, Elisabeth a văzut că era abia opt şi jumătate seara. Petrecuseră doar câteva ore în Harrows, însă ea a simţit că trecuseră ani.

Când s-au apropiat, valetul i-a ameninţat fără entuziasm cu sabia. A părut uşurat când Elisabeth a apucat-o de lamă şi i-a smuls-o din mână. A examinat arma – inutilă – şi a îndesat-o într-un suport de umbrelă în drumul lor spre ieşire.

Au păşit în visul unei nopţi de iarnă. Râsete au umplut aerul când o familie a trecut pe lângă ei, toţi înfofoliţi în fulare şi mănuşi, cu patine de gheaţă atârnând de degete. O trăsură singuratică i-a depăşit, alunecând în direcţia opusă, tropăitul copitelor cailor fiind înăbuşit aproape complet de zăpadă. În spatele ferestrelor ardeau lumânări, luminând casele de-a lungul străzii şi oferind frânturi din scenele desfăşurate în spatele sticlei: o femeie care aşeza un bebeluş într-un leagăn din răchită, un câine care moţăia în faţa unui şemineu lângă papucii stăpânului său. Respiraţia lui Elisabeth s-a înălţat sidefie în aer.

Atmosfera paşnică a lăsat-o fără cuvinte. Pentru un moment derutant, Elisabeth a crezut că a fost victima unei halucinaţii şi că şi-a imaginat tot ce li se întâmplase de la plecarea din Brassbridge.

Apoi vârfurile turnurilor din apropiere au fost învăluite de lumină. Elisabeth şi-a protejat ochii când flăcările au învăluit statuia unui cal înaripat înălţat pe picioarele din spate, o siluetă uluitoare pe cerul întunecat, ca o paietă de

bronz cusută în catifea. Ferestrele turnurilor străluceau auriu şi roz în timp ce lumina se revărsa în jos. Când a lovit strada, s-a împrăştiat repede peste zăpadă, transformând-o în diamante care scânteiau orbitor de pe ramurile îngheţate ale copacilor. Elisabeth şi-a ţinut respiraţia. *Răsare soarele,* a gândit din instinct. Dar nu, ar fi fost imposibil.

Calul care trăgea trăsura a pufnit şi s-a speriat de la lumina intensă, întinzând frâiele. Familia care trecuse pe lângă ei s-a întors, cu strigăte de uimire. Uşile s-au deschis în susul şi în josul străzii; capete s-au ivit, mâini au protejat ochii şi umbre lungi s-au prelins pe zăpadă.

— Uite! a strigat cineva. Magie!

Pe cer dansau panglici aurii luminoase, licărind în valuri, amintindu-i lui Elisabeth de o descriere pe care o citise cândva despre Aurora Boreală. Era uluitor. Spectaculos. Un răsărit la capătul lumii.

— Ce e asta? a întrebat ea.

Muşchii lui Nathaniel se încordaseră.

— Combustie eterică. Materie de pe Celălalt Tărâm, care arde când intră în contact cu aerul din lumea noastră.

A ezitat.

— Nu am văzut niciodată o reacţie atât de puternică – doar am citit despre asta.

Silas s-a strecurat de sub braţul lui Nathaniel şi a ieşit de pe bordură, ridicându-şi faţa spre lumină. I-a mângâiat trăsăturile palide şi i-a diluat ochii galbeni. Expresia lui era aproape una de dor, ca un înger care privea spre cer, ştiind că niciodată nu va mai păşi în rai.

— Arhontele este aici, a spus el simplu.

Elisabeth şi Nathaniel au schimbat o privire scurtă. Apoi au luat-o la goană, patinând şi poticnindu-se în zăpadă. Pentru o clipă înfricoşătoare, Elisabeth s-a îngrijorat că Silas ar putea rămâne în urmă, paralizat, dar a apărut din nou alături de ei, prinzând fără efort cotul lui Nathaniel înainte ca acesta să alunece pe un petic de gheaţă.

— Prezenţa lui a deschis o poartă spre Celălalt Tărâm, le-a spus el. Când va fi scăpat din cercul său de invocare,

vălul dintre lumi se va rupe iremediabil.

— Dar asta încă nu s-a întâmplat? a insistat Nathaniel.

Silas şi-a scuturat capul, o mişcare abia perceptibilă.

— Atunci încă îl putem opri, a spus Elisabeth.

Privirea lui Silas a zăbovit pe faţa ei, apoi s-a mutat brusc. L-a urmărit pe Nathaniel pe sub genele lăsate, cu o expresie indescifrabilă, iar ea s-a întrebat la ce se gândea.

— Vom încerca, domnişoară Scrivener.

Pietonii au blocat strada care trecea prin faţa Bibliotecii Regale – patinatori care se întorceau de la râu, cu obrajii îmbujoraţi şi fularele acoperite de zăpadă. Toată lumea privea uimită cupola de deasupra atriumului. Lumina strălucitoare se transformase treptat într-o sclipire monotonă care se răsucea în interiorul sticlei, învăluind împrejurimile într-un asfinţit lichid. Sfere aurii dansau în continuare în jurul clădirii, plutind graţios pe lângă statuile sale de marmură şi pergamentele sculptate, însă scânteiau din ce în ce mai stins, furând suspine melancolice din mulţime.

Stomacul lui Elisabeth s-a încordat. Priveliştea era, fără îndoială, frumoasă. Iar sincronizarea nici că ar putea fi mai rea. După cum stăteau lucrurile, aceşti oameni credeau că fusese un spectacol de magie pus în scenă pentru plăcerea lor.

— Trebuie să plecaţi, a strigat ea, folosindu-şi umerii ca să se strecoare prin mulţime şi să ajungă la bibliotecă. Cu toţii, fugiţi! Sunteţi în pericol!

Capete s-au întors, cu expresii confuze pe chipuri; cei mai mulţi dintre ei nu reuşiseră să o audă din cauza gălăgiei. Şi mai era un sunet, unul mai puternic, înghiţind orice altceva. Un sunet ascuţit, ca un roi de lăcuste bătând simultan din aripi pe un câmp, crescând în volum în timp ce se revărsa înspre ei. Ţipete.

În sfârşit, oamenii au început să fugă. Dar nu se mişcau suficient de repede. S-au împrăştiat în toate direcţiile când un diavol a sărit în mulţime, mârâind şi trosnindu-şi degetele terminate cu gheare, dinţii săi strălucind în lumina stranie, supranaturală. Din colţul ochiului,

Elisabeth a văzut cum un copil se împiedică într-o patină abandonată şi cade, mişcare surprinsă şi de ochii roşii ai demonului. Fără să stea pe gânduri, i-a dat drumul lui Nathaniel şi a sărit înainte, tăind aerul cu sabia.

Demonul s-a întors repede pentru a o înfrunta, doar ca să se clatine când lama i s-a înfipt în unul dintre coarne şi a început să coboare, trecând prin os şi muşchi ca untul, şi s-a oprit abia când un sunet metalic a lovit caldarâmul, eliberând fuioare de aburi. Elisabeth s-a dat înapoi, nesigură pe picioare, pregătindu-se să pareze contraatacul demonului, dar acesta nu a mai venit. Corpul lui s-a prăbuşit pe stradă, lipsit de viaţă. Aproape că îl despicase în două.

Acolo, încă un diavol, aplecat deasupra unei femei care ţipa – dar a căzut înainte ca Elisabeth să poată acţiona, lumina stacojie părăsindu-i ochii. Nu a înţeles ce i se întâmplase până când o umbră palidă a ţâşnit pe lângă ea şi un al treilea demon s-a prăbuşit fără vlagă pe pământ. Silas se rotea şi se strecura prin mulţime ca un dansator, feţe uimite întorcându-se în timp ce trecea pe lângă ei, iute ca fulgerul. Ghearele îi licăreau, ascuţite şi imposibil de urmărit, tăind gâturile diavolilor înainte să-l vadă venind. Trupul lui Elisabeth a tremurat, străbătut de un sentiment de veneraţie şi uimire, apoi de un fior instinctiv de teamă. Întrezărea doar o scânteie a vechiului Silas, lăsat liber pe un câmp de luptă străvechi, înconjurat de suliţe şi flamuri, transformând frontul într-un vals nemilos al morţii. Doar că, pe atunci, cei care ar fi sângerat cu fiecare lovitură a ghearelor sale ar fi fost oameni.

De parcă ar fi simţit privirea lui Elisabeth, Silas s-a oprit atât cât să dea din cap spre ea. Respiraţia i s-a oprit. Apoi i-a oglindit gestul şi s-a întors, încrezătoare că va avea el grijă de orice diavol la care ea nu putea ajunge.

O lumină de culoarea smaraldului a răsărit, arzând intens; biciul lui Nathaniel se răsucise lângă ea. S-a clătinat pe picioare, dar i-a zâmbit, un rânjet nechibzuit, dinţii lui strălucind alb pe faţa neagră de funingine. Protestul i-a murit pe buze când biciul a plesnit aerul şi s-a

repezit asupra unui diavol care amenința un grup de oameni. Trosnind și împroșcând jăratic, l-a tras cu o smucitură, direct în calea sabiei lui Elisabeth.

Încrederea îi curgea prin fiecare fibră când a doborât diavolul. Pulsul îi bubuia în urechi. După tot ce înfruntaseră ea și Nathaniel în Harrows, asta părea o joacă de copii. Nimic nu îi putea opri acum.

Și-au creat un culoar spre bibliotecă, câștigând încet teren. Nenumăratele lovituri i-au amorțit brațele lui Elisabeth, iar sângele îi vuia prin vene. De fiecare dată când un diavol sărea în direcția ei, era tăiat și aruncat deoparte de biciul lui Nathaniel. Și de fiecare dată când unul îl ataca pe el, Elisabeth se afla acolo, pregătită să-i facă cunoștință cu Ucide-demoni. Zeci de diavoli s-au prăbușit la picioarele lor.

Dar nu era suficient. Veneau în continuare, coborând în valuri nesfârșite de pe treptele Bibliotecii Regale, izbindu-se de ferestrele sale în explozii scânteietoare de sticlă colorată. Împreună, Elisabeth, Nathaniel și Silas îi țineau pe demoni la distanță, dar nu puteau să se strecoare înăuntru fără să îi lase pe diavoli liberi prin oraș.

Respirația lui Nathaniel a alunecat fierbinte pe urechea ei.

— Câștigă-mi timp.

Odată, nu i-ar fi înțeles rugămintea. Acum s-a învârtit fără ezitare, blocând diavolul care s-a aruncat asupra lui când s-a lăsat într-un genunchi, cu mâna întinsă peste pietrele cubice. Părul i-a căzut peste frunte, ascunzând totul, cu excepția pometilor ascuțiți și a gurii curbate într-o grimasă de concentrare.

Vrăjitoria a țâșnit prin aer. Elisabeth i-a aplicat diavolului o lovitură care l-a trimis rostogolindu-se la picioarele ei. Cu vederea acum neobstrucționată, a prins momentul în care vraja lui Nathaniel a avut efect.

Un șir de bibliotecari cu glugă erau sculptați în basorelief pe fațada bibliotecii, de la un capăt la celălalt. În timp ce privea, capetele lor s-au înălțat, iar degetele s-au încleștat mai strâns pe felinarele de piatră din mâinile lor.

Marmura s-a sfărâmat când s-au desprins din clădire şi au păşit liberi înainte, mărşăluind într-un regiment lipsit de identitate spre bătălie. Cântau în timp ce mergeau, un cântec funebru şi solemn care bubuia în oasele lui Elisabeth ca întoarcerea unei pietre de moară.

Deasupra lor, statuile îngerilor s-au întins, au oftat şi şi-au desfăşurat aripile. Chipurile lor senine s-au întors pentru a evalua câmpul de luptă. Unul a coborât de pe cornişă şi şi-a folosit trupul pentru a azvârli deoparte un diavol. Altul, lipsit de emoţie, a apucat colţul unei cornişe sculptate şi l-a smuls din bibliotecă, apoi l-a aruncat în jos cu suficientă forţă pentru a strivi un demon. Sfinţi şi călugări s-au alăturat bătăliei, aruncând totul, de la arzătoare de tămâie din marmură la pergamente pietrificate. Garguiele au coborât de pe stâlpii lor străvechi pentru a înfrunta direct diavolii.

Urlete de durere au umplut noaptea în timp ce soarta bătăliei s-a întors. Semăna cu vraja pe care Nathaniel o folosise în Summershall, dar amplificată de o sută de ori. Nu făcuse doar ca statuile Bibliotecii Regale să se trezească la viaţă; crease o armată pentru a lupta la comanda sa.

Holbându-se cu gura larg deschisă, Elisabeth aproape că nu a observat diavolul care alerga spre ei decât când a fost prea târziu. I-a deviat cu stângăcie fălcile care clănţăneau, doar ca să-i vadă ghearele cum se apropie din cealaltă direcţie, sperând să o lovească în forţă. Apoi un bubuit ca de gong a răsunat în urechile lui Elisabeth, iar diavolul a fost măturat deoparte, călcat sub copitele strălucitoare de bronz ale calului înaripat din vârful turnului. Victorios, şi-a scuturat coama şi s-a ridicat pe picioarele din spate. S-a zguduit pământul când a aterizat din nou pe caldarâm, iar peste pietrele cubice s-au întins crăpături sub forma pânzelor de păianjen.

— Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi, a spus Nathaniel.

S-a ridicat în picioare. Apoi culoarea i-a părăsit chipul, lăsându-l înspăimântător de alb.

Elisabeth l-a prins înainte să se prăbuşească. Căldura îi

radia din corp, chiar şi prin haină, ca şi cum s-ar fi întors în ghearele sfâşietoare ale febrei.

— Prea multă magie, a mormăit el, cu pleoapele lăsate. Voi fi bine într-o clipă.

Presiunea din pieptul ei s-a răsucit într-un nod. În urmă cu doar câteva ore, abia fusese în stare să se dea jos din pat. De atunci, îi transportase în cealaltă parte a regatului nu o dată, ci de două ori. Invocase focul şi fulgerul şi trezise o armată de piatră. Era un miracol că rămăsese atât de mult timp în picioare.

— Poţi continua?

— Bineînţeles că pot.

Ca să o liniştească, i-a mângâiat cu blândeţe braţul.

— Sar putea să fiu inutil, dar frumuseţea mea s-ar putea dovedi crucială pentru moral. Silas?

Apărând de nicăieri, Silas s-a transformat într-o pisică şi a sărit pe umărul lui Nathaniel. Nathaniel a inspirat adânc şi s-a îndreptat, arătând brusc mult mai bine.

— Silas este canalul spre vrăjitoria mea, a explicat el, rânjind. În astfel de momente, poate să îmi împrumute o parte din puterea lui.

Elisabeth ar fi fost în stare să-l sărute pe Silas, dar privirea din ochii lui galbeni sugera că nimeni nu îndrăznise vreodată să facă asta şi supravieţuise. De îndată ce a fost sigură că Nathaniel putea sta pe propriile picioare, a urcat scările câte două deodată, ferindu-se de un diavol care se rostogolea în cealaltă direcţie. Bătălia îi costase minute preţioase. Nu şi-a permis să se gândească la ce era mai rău: că ar putea fi deja prea târziu.

Priveliştea care o aştepta în vârful scărilor a oprit-o subit. Un hol grandios ducea către atrium; bibliotecile se înălţau din podea până în tavan, reflectate de dalele lustruite. În capăt ar fi trebuit să fie arcada; în schimb, se afla o întindere alb-argintie, un cer presărat cu stele. Cărţi înlăturate din vitrinele lor, uşoare ca fulgii, pluteau în jurul marginilor portalului, care arăta de parcă ar fi fost crestat de-a lungul bibliotecii cu un cuţit. În timp ce Elisabeth privea, un spiriduş acoperit cu solzi verzi şi-a croit drum

cu ghearele în lumea lor şi s-a urcat repede pe rafturi, privind în jos la ei cu ochi negri strălucitori.

— Este o poartă către Celălalt Tărâm, nu-i aşa?

— Una din multe, cel mai probabil, a gâfâit Nathaniel, ajungând lângă ea. Trebuie să găsim o altă cale înăuntru.

— Nu există altă cale. Nu fără cheia unui bibliotecar senior.

Cheile de la Harrows, care încă zornăiau în buzunarul ei, nu s-ar potrivi în uşile interioare ale Bibliotecii Regale. Elisabeth a aruncat o privire în jur, studiind holurile alăturate care se întindeau în stânga şi în dreapta lor. Acelea duceau doar la camere de studiu, săli de şedinţă, debarale de unde îşi luase în fiecare dimineaţă mopul şi găleata…

Elisabeth a inhalat adânc.

— Ştiu unde trebuie să mergem. Urmează-mă.

A ţâşnit după colţ, fără să arunce o privire înapoi. Nathaniel era aproape, în spatele ei.

— Dacă ai de gând să distrugi încă o bibliotecă, asigură-te mai întâi că nu-ţi stau în cale.

— Nu va trebui, a spus ea. O voi întreba frumos.

Ignorându-i privirea confuză, s-a uitat în jur după un set familiar de rafturi. Numai dacă ar fi fost mai atentă în ziua aceea. Unde anume, mai precis, se aflaseră ea şi Gertrude când s-a întâmplat? Elisabeth a înaintat, hotărâtă, trecând în grabă pe lângă alte fisuri care se întindeau pe pereţii şi tavanul coridorului, ca nişte tăieturi lăsate de ghearele unui monstru invizibil. Influenţa Celuilalt Tărâm se infiltrase peste tot în bibliotecă. Busturile foştilor directori se ridicaseră de pe piedestalele lor, plutind în unghiuri ireale. În aer atârnau lumânări, iar perdelele se umflau, agitate de un vânt care nu se simţea. Elisabeth a încercat să nu se gândească de ce nu suna clopotul bibliotecii, de ce holurile erau pustii; era mult prea uşor să-şi imagineze bibliotecarii atraşi în vastitatea înstelată a Celuilalt Tărâm, dispăruţi pentru totdeauna.

Acolo. Acolo se deschiseră rafturile, dezvăluind un pasaj secret. Nesigură dacă existase o acţiune specifică din

partea ei care declanşase mişcarea, şi-a pus palma peste grimoare şi şi-a apăsat fruntea de cotoarele lor.

— Vă rog, a gâfâit ea. Lăsaţi-mă să intru.

Prin grimoarele care îi atingeau pielea pulsa căldura. Un freamăt le-a străbătut, de parcă şuşoteau între ele, ducând un mesaj spre exterior. Elisabeth a făcut un pas în spate, iar panoul s-a deschis.

Nathaniel a râs uimit. Când s-a uitat la el, a descoperit că o urmărea, cu ochii strălucind. Exact aşa o privise la bal, când o văzuse prima dată în rochie de seară.

— Ce este? a întrebat ea.

— Ştiam că le vorbeşti cărţilor. N-am realizat că ele chiar ascultă.

— Fac mai mult decât să asculte.

Podeaua a scârţâit când Elisabeth a păşit înăuntru. A inspirat şi a expirat, gustând praful din aer, apoi şi-a închis ochii, imaginându-şi Biblioteca Regală de parcă ar fi fost propriul ei trup, cu seifurile sale măreţe, camerele secrete şi misterele nenumărate, cu magia care curgea prin sălile sale.

— Suntem aici pentru a-l împiedica pe Ashcroft să-l invoce pe Arhonte, a rostit ea, pe un ton solemn şi autoritar, către pereţii din jurul ei, fără să se simtă atât de prostesc pe cât se aşteptase.

Ştia, cumva, că ceva asculta.

— Ce face el… ne va distruge pe toţi. Ştiu că deja te sfâşie. Ne poţi duce la el?

Nu mai încercase asta niciodată înainte: să vorbească nu doar cu o carte ci cu toate, solicitând ajutorul bibliotecii însăşi. Habar n-avea dacă va merge. Călăuzită de o adiere, o pânză de păianjen i-a atins obrazul, ca mângâierea unei mâini imateriale. Şi apoi…

Podeaua s-a cutremurat, străbătută de un fior. Elisabeth a deschis ochii în timp ce lemnul pasajului scârţâia şi trosnea. În jurul lor, scândurile s-au desprins ca nişte clape de pian apăsate, deformând pereţii. Transformarea s-a extins înainte, alungând norii de praf, deschizând o cale care nu mai fusese acolo înainte. Pasajul se rearanja.

Arătându-le drumul.

— Haide! a strigat Elisabeth, luând-o la goană.

Lângă ea, Nathaniel a invocat o flacără plăpândă pentru a le lumina paşii. Grija a străpuns-o ca o lance la vederea flăcării firave, dar, în afară de asta, Nathaniel părea în regulă. Orice făcea Silas, funcţiona.

Pasajul îşi schimba în continuare forma în faţa lor, îndrumându-i să ocolească atât de multe colţuri încât Elisabeth nu putea să ghicească încotro se îndreptau. Nu era sigură dacă imaginaţia o făcea să se simtă ca şi cum magia bibliotecii curgea şi prin trupul ei, propulsându-i paşii şi mărindu-i plămânii, o senzaţie palpitantă, de parcă ar fi devenit ceva mai mult decât un om.

În cele din urmă, au ajuns la ceea ce părea a fi o fundătură, dar Elisabeth a continuat să meargă repede, sigură pe ea, iar un perete s-a deschis spre exterior înainte să se izbească de el, deschizând calea. Era spatele unei biblioteci; ajunseseră pe cealaltă parte a pasajului.

Au păşit nesiguri în ceaţă şi linişte. O lumină difuză era răspândită de felinare, creând sfere neclare în jurul lor, ca zeci de luni care străluceau printr-o ceaţă densă. Elisabeth a avut nevoie de un moment ca să-şi dea seama unde se aflau. Biblioteca care se deschisese pentru ei s-a zguduit şi a eliberat ceva asemănător unui suspin în timp ce se închidea din nou, cu un sunet adânc, tremurător, aproape subteran, stins într-un clic care a răsunat din tavanul înalt. Şoapte s-au împrăştiat după acesta, agitându-se prin ceaţă.

— Suntem în arhivele interzise, a spus ea, surprinsă.

Deşi ceaţa îi apăsa faţa ca un voal, cumva ştia în ce direcţie să meargă.

— Pe aici.

— De ce – l-a auzit ea pe Nathaniel, care încerca să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase – ne-ar lăsa biblioteca aici?

— Nu sunt sigură.

Ar fi fost mult mai rapid să îi ducă direct la atrium în loc să-i conducă prin Aripa de Nord Vest. Elisabeth şi-a impus să nu întindă mâna spre mânerul lui Ucide-demoni în timp

ce păşea înainte. În ciuda răutăţii care dăinuia în acest loc, era sigură că biblioteca nu le dorea niciun rău.

Spre mijlocul coridorului, vaporii s-au subţiat. Bibliotecile au devenit vizibile, înălţându-se deasupra lor, aburii înfăşurându-se în jurul rafturilor mai joase precum ceaţa care se spulberă de stâncile de pe faleză. Păreau să se afle mult mai adânc în arhive de când se aventurase ea ultima oară.

Fără avertisment, o formă albă imensă s-a înălţat deasupra ei în lumina felinarelor, iar Elisabeth s-a dat alarmată înapoi – dar era doar craniul unei balene, cu scheletul suspendat de tavan prin mii de fire, întinzându-se departe în umbră. Din nou a avut sentimentul neliniştitor că arhivele nu formau un coridor atât de drept pe cât părea. Că o persoană s-ar putea rătăci aici, întorcându-se în mod inexplicabil, pierzându-se în secţiuni ale sălii care nu existaseră cu o clipă înainte.

În timp ce au înaintat, întrebarea lui Nathaniel a continuat să o sâcâie. De ce îi adusese biblioteca aici? În jurul lor, grimoarele erau tăcute. Părea că ascultă, aşteaptă. Îşi ţineau respiraţia. De parcă preconizau că urma să se întâmple ceva…

Paşii ei au şovăit când a surprins o mişcare ca un fâlfâit în apropiere. Ceaţa se învolbura.

— Fii atent la iluzii, a spus ea peste umăr.

Nathaniel a tresărit la sunetul vocii ei; se încruntase la o carte a cărei copertă era incrustată cu dinţi umani.

— Grimoarele ar putea încerca să ne păcălească.

— Nu tu, draga mea…

Elisabeth s-a întors de jur-împrejur. Vocea se strecurase din ceaţă, sursa ei fiind imposibil de identificat. A privit cercetător rafturile, dar nu şi-a dat seama ce grimoar vorbise.

Din direcţia opusă, o voce diferită a spus:

— Şi presupun că putem face o excepţie pentru ceilalţi oameni…

— Circumstanţe speciale, înţelegi tu, a şoptit alta.

— Nu ne vom atinge de niciun fir de păr de pe capetele

lor. Promitem.

— Păi? Ai de gând să continui cu asta, fato? Aşteptăm.

Neajutorată, Elisabeth a trecut de la o bibliotecă la alta, urmărind în zadar glasurile.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat ea. Ce vreţi de la mine?

Dar vocile tăcuseră.

Nathaniel a păşit în faţă şi a întins mâna de parcă voia să-i atingă umărul, până s-a oprit, nesigur. Era evident că nu auzise grimoarele.

— Elisabeth?

Ea a clătinat din cap.

— Nu-i nimic.

Frustrarea s-a încolăcit în jurul ei când au pornit din nou, lăsând în urmă rafturile. Nu era lipsit de importanţă. Fuseseră aduşi în arhive dintr-un motiv. Dar Elisabeth nu a văzut ce ar putea fi mai important decât să ajungă la Ashcroft şi să-i oprească ritualul cât mai repede posibil. Dacă *ar putea* măcar să-l oprească, doar ei trei, cu magia lui Nathaniel pe sfârşite…

Oh! Răspunsul s-a ivit mai frumos ca un răsărit. Fără să ezite, s-a întors pe călcâie şi s-a repezit spre rafturi.

Nathaniel a părut consternat.

— Ce ai de… Elisabeth?

Grimoarele nu au şuierat, nu au huruit şi nu au scuipat cerneală când s-a apropiat de ele. Doar au aşteptat. Elisabeth s-a ridicat pe vârfuri pentru a desface lanţul care înconjura cel mai apropiat raft. L-a smuls, eliberând grimoarele, apoi s-a întors spre Nathaniel, cu capătul lanţului atârnându-i de mână, în timp ce cărţile s-au ridicat în spatele ei, fluturându-şi paginile.

— Biblioteca vrea să riposteze.

Capitolul 36

NATHANIEL A URMĂRIT-O în timp ce fugea de la raft la raft, deschizând larg uşile cuştilor, îndepărtând lanţurile. Asta era împotriva a tot ce fusese vreodată învăţată. Dar Elisabeth nu a simţit nicio vină, nicio ruşine, nicio ezitare. A simţit ca şi cum un baraj s-ar fi prăbuşit în interiorul ei, apele năvălind furioase pentru a înghiţi toate incertitudinile în calea lor.

Strigăte de bucurie au umplut aerul. Grimoare care nu gustaseră libertatea de secole şi-au întins aripile de pergament şi au zburat. Altele s-au rostogolit de pe rafturi şi au alergat pe podea, răsfoindu-şi cu bucurie paginile. Atmosfera sumbră de pe coridor s-a spulberat în faţa haosului.

— Stai, a spus Nathaniel. Eşti sigură că ar trebui să faci asta? Biblioteca a fost construită de Cornelius. A fost menită de la bun început să invoce Arhontele.

S-a dat la o parte când un grimoar a trecut greoi şi stângaci pe lângă cizmele sale.

— Dacă asta este un fel de…

Nu şi-a terminat ideea, dar Elisabeth ştia ce a vrut să spună. Şiretlic. Capcană. Nu l-a învinovăţit. Dar, în cele din urmă, a înţeles.

Biblioteca nu îi mai aparţinea lui Ashcroft şi complotului său, aşa cum nici Elisabeth nu aparţinea părinţilor necunoscuţi care o aduseseră pe această lume. Avea o viaţă proprie şi devenise ceva mai măreţ, depăşind toate aspiraţiile imaginate vreodată de Cornelius. Pentru că aceste cărţi păstrate de biblioteci nu erau unele obişnuite. Erau cunoaştere, care primise darul vieţii. Erau înţelepciune, care primise glas. Cântau când lumina stelelor se revărsa prin ferestrele bibliotecii. Simţeau durere, iar inimile lor puteau să fie frânte. Uneori erau

sinistre, groteşti – dar aşa era şi lumea de afară. Însă o astfel de realitate, un astfel de adevăr nu însemna că lumea era un loc pentru care nu mai merita să lupţi, pentru că oriunde era întuneric era şi atât de multă lumină.

Acesta era destinul lui Elisabeth. Nu să devină gardian în speranţa de a-şi dovedi valoarea unor oameni care niciodată nu ar înţelege. Nu să mânuiască lanţuri, ci să le rupă. Era voinţa bibliotecii în carne şi oase.

Acum le simţea – conştiinţele bibliotecii trecând pe lângă ea, prin ea, ca un curent care curge repede. Sute de mii de grimoare, unindu-se ca unul.

Nu ştia cum să-i explice toate astea lui Nathaniel. Nu încă. În schimb, s-a uitat în ochii lui şi a zis:

— Ai încredere în mine.

Orice ar fi văzut pe chipul ei, a fost suficient. A dat din cap. Şi apoi, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce face, s-a întors spre raftul din spatele lui şi a început să desprindă lanţul.

Au alergat împreună până în capătul holului, eliberând toate grimoarele la care puteau ajunge. Cu fiecare lanţ pe care îl smulgea, curajul lui Elisabeth ardea mai intens. Ashcroft făcuse o greşeală. Venise în biblioteca ei. Casa *ei.* De data aceasta nu va scăpa de consecinţe.

Şi-a întins mâna spre o cuşcă familiară şi s-a oprit, uitând pentru o clipă zgomotul, hârtia care zbura prin aer. O faţă uscată şi palidă plutea în întuneric, panglica ei prinsă cu un ac sclipind printre umbre.

— Ne vei ajuta? a întrebat Elisabeth.

Vocea cu diferite tonuri a sunat amuzată.

— *Este chipeş, acest Ashcroft?*

— Foarte.

— *Ce încântător. Doar arată-ne drumul, dragă.*

Elisabeth nu avea o cheie care să deschidă uşa, dar nu avea nevoie de una. L-a fixat pe Ucide-demoni între gratii şi a răsucit, îndoind fierul vechi şi fragil până când s-a curbat suficient pentru ca grimoarul să zboare liber. Apoi a înşfăcat sfera de sticlă a Illusariumului şi a alergat mai

departe. O iluzie a prins viaţă lângă ea, o scânteie fantomatică: Irena, Directoarea, părul ei roşu curgând ca lichidul prin ceaţă. Mândria i-a luminat trăsăturile palide când i-a oferit cel mai slab dintre zâmbete. A dispărut înainte ca Elisabeth să o poată striga, retrăgându-se în abur.

Nathaniel a scos un sunet ca şi cum s-ar fi înecat. Iniţial, Elisabeth a crezut că şi el o văzuse pe Irena. Dar, când l-a privit, capul lui era întors spre un punct diferit în ceaţă, unde silueta unei femei zâmbitoare şi cea a unui băiat mic şi serios în costum erau absorbite într-un vârtej. Silas s-a uitat surprins în aceeaşi direcţie, ochii lui la fel de strălucitori ca pietrele preţioase. Illusariumul îi arătase altceva lui Nathaniel – familia sa. Elisabeth şi-a eliberat una dintre mâini şi a căutat-o pe a lui. Degetele lor s-au împletit strâns.

Câteva minute mai târziu s-au năpustit prin poartă. Un val de grimoare a năvălit în urma celor doi, rostogolindu-se în Aripa de Nord-Vest la călcâiele lor. Conducând armata în expansiune făurită din pergament şi piele, au trecut în zbor pe lângă îngerii scheletici sculptaţi în arcadă, iar după următorul colţ au păşit direct într-o armată de demoni.

Inima lui Elisabeth aproape că s-a oprit. Solzi şi coarne umpleau fiecare centimetru al atriumului. Fisuri se înălţau în spirale pe rafturile de cărţi împărţite pe niveluri, ridicându-se spre cupolă, a cărei sticlă indigo începuse să se spargă, cioburile suspendate strălucind pe cerul Celuilalt Tărâm. În fiecare secundă, mai mulţi diavoli săreau din fisuri. Spiriduşi alergau cu paşi mărunţi pe balustrade, iar goblinii săreau de-a lungul balcoanelor pe toate cele patru membre. Erau sute de demoni. Poate chiar mii.

Dar forţele lui Ashcroft erau în continuare depăşite numeric.

Un spiriduş s-a oprit din rosul unui raft de bibliotecă pentru a arunca o privire în direcţia lor. Apoi, lent, s-a uitat în sus. Ochii lui negri s-au mărit, reflectând un roi de

pete, formele devenind mai mari cu fiecare secundă. O umbră s-a întins peste atrium când grimoarele au tăbărât asupra demonilor.

Elisabeth s-a pregătit. O clipă mai târziu, lumea ei s-a dizolvat într-un vârtej de pagini. Ea şi Nathaniel au stat mână în mână, cu părul biciuit de vânt şi Silas înfigându-şi ghearele în haina lui Nathaniel, totul obstrucţionat de un ciclon aparent nesfârşit de pergament care îi lovea neîncetat, creând iluzia a mii de aripi furioase. Mirosul de cerneală şi magie şi praf a umplut nările lui Elisabeth. Pentru un moment, nu a mai putut respira. Iar apoi, la fel de brusc ca un stol de păsări trecând vijelios pe lângă ei, torentul a încetat şi împrejurimile s-au eliberat.

Pentru fiecare demon erau zeci de grimoare. Un goblin s-a prăbuşit pe neaşteptate, devorat de o mulţime de cărţi care s-au aruncat asupra lui ca un grup de peşti Piranha, scrâşnind şi clănţănindu-şi dinţii. Un spiriduş a ţipat în timp ce pagini s-au agăţat de urechile sale lungi, ridicându-l în aer. În apropiere, o faţă uscată şi palidă s-a înălţat deasupra unei perechi de diavoli, evaluându-i precum o croitoreasă profesionistă. Un ac a ţâşnit între ei ca un bici, o mişcare îndelung exersată, iar diavolii s-au răsturnat pe podea, înlănţuiţi împreună prin fire. De-a lungul atriumului, demonii cădeau urlând, tăiaţi de hârtie şi orbiţi de cerneală.

Grimoarele s-au regrupat şi s-au revărsat din balcoane în cascade de piele aurită şi multicoloră. Nori de praf s-au ridicat când s-au împrăştiat pe dale, după ce au plonjat de la o înălţime de trei, patru, chiar cinci etaje. Pene de păun au năvălit din direcţia sălii cataloagelor, iar bocetul de operă al doamnei Bouchard i-a trimis pe diavoli zvârcolindu-se şi ţinându-se de urechi.

— Trebuie să-l găsim pe Ashcroft, a ţipat Elisabeth.

Vocea ei a sunat ca bâzâitul unui ţânţar, abia perceptibil prin vacarm.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva!

Nathaniel a prins-o de umăr şi i-a arătat fragmentele din cupolă care începuseră să se strângă în mijlocul

atriumului, ghidate de o forţă nevăzută. Au schimbat o privire fugară, apoi s-au uitat din nou la haosul din faţa lor. Grimoarele câştigau – dar trebuiau să câştige mai repede.

Lovită de inspiraţie, Elisabeth a pus Iliusariumul pe podea şi a coborât mânerul lui Ucide-demoni pe sferă, spărgând sticla. Ceaţa a ţâşnit din crăpături şi a învăluit-o într-o pâclă umedă şi cenuşie care i s-a lipit de trup. Când tot aburul s-a scurs, recipientul s-a rostogolit, gol. L-a privit şocată. Fusese ceva înăuntru?

— *Ahhhhhhh,* a răsuflat o voce fantomatică, răsunând în acelaşi timp de nicăieri şi de pretutindeni.

Aburul fierbea de-a lungul atriumului, reducând combatanţii la umbre înghiţite de ceaţă. Diavolii s-au aruncat asupra siluetelor care răsăreau din pâclă, doar pentru ca acestea să alunece înapoi în negură şi să reapară batjocoritor în spatele lor. Profitând de distragerea lor, grimoarele i-au atacat stăruitor. Elisabeth a urmărit încercarea unui goblin de a sări din ceaţă, ca apoi să fie târât înapoi de o forţă invizibilă, lăsând unde discrete în voalul cenuşiu. Au urmat scheunături şi scâncete. Apoi sunetele s-au oprit brusc, iar o linişte stranie a cuprins atriumul.

Ea şi Nathaniel au ţâşnit înainte când ceaţa a început să se destrame, uitându-se la trupurile împrăştiate ale demonilor întinşi cu faţa în jos pe podea. Abia îi venea să creadă. Niciunul nu supravieţuise.

— Uite, a spus Nathaniel. Ce fac?

Paginile şopteau. Unul câte unul, grimoarele se ridicau din ceaţă. S-au adunat în grupuri şi s-au înălţat spre balcoane în vârtejuri, ca stoluri de păsări care îşi luau lent zborul. Ochii lui Elisabeth s-au mărit când a văzut încotro se îndreptau. Fiecare vârtej se apropia de o fisură.

Năucită, primul ei gând a fost că acestea le absorbeau, încercând să le distrugă. Dar grimoarele nu se luptau. Se înălţau paşnic, voit. De fiecare dată când o carte atingea suprafaţa unei fisuri, strălucea şi se dezintegra în cenuşă – iar marginile fisurii se micşorau puţin spre interior, ca rănile care începeau să se vindece. Glasurile grimoarelor

s-au unit într-un cântec care răsuna prin cupola spartă: note înalte şi curate, pure ca lumina stelară şi cristaline precum clinchetul argintului.

— Încearcă să închidă fisurile, a spus Elisabeth cu inima strânsă ca un pumn. Se sacrifică pentru a salva biblioteca.

Acolo a dispărut şi doamna Bouchard. Şi tot acolo, căzând într-o ploaie de cenuşă, grimoarul de Categoria Patru care scuipa cerneală înspre ucenici în fiecare dimineaţă. Fiecare carte avea un suflet. Multe erau vechi de secole, de neînlocuit. Iar unele abia acum simţiseră gustul libertăţii pentru prima oară de când fuseseră create – doar câteva minute, după o viaţă întreagă în lanţuri. Chiar şi aşa, au cântat în timp ce îşi dădeau vieţile.

Lacrimile au înţepat ochii lui Elisabeth. Nu putea lăsa sacrificiul lor să fie în zadar.

Ceaţa aproape dispăruse acum; întunericul se risipea, în timp ce ultimele vârtejuri de pâclă erau înlăturate, ea şi Nathaniel au nimerit în mijlocul atriumului, în invocarea lui Ashcroft.

O siluetă stătea în faţă; bucăţi de sticlă se mişcau în cerc în jurul ei, ca planetele care orbitau în preajma unui soare. Era mai înaltă ca un om, zveltă şi luminoasă, dar chiar şi atunci când Elisabeth şi-a mijit ochii în direcţia sa, nu i-a putut distinge trăsăturile. Un gând ciudat a răsărit în mintea ei, că era ca lumina soarelui reflectată de o oglindă: schimbătoare şi intangibilă, un simplu spectru a ceva cu mult mai mare, radiant şi îngrozitor de privit.

Cu capul aplecat, îl studia pe omul care stătea la picioarele sale.

Ashcroft.

Acesta se uita în sus la Arhonte, vrăjit, scăldat în lumina lui, aparent inconştient de bătălia care se dezlănţuise în jurul său. Strălucirea demonului i-a transformat trăsăturile. Părea cu un deceniu mai tânăr, expresia lui fiind aproape una de dorinţă inocentă. Sângele i se scurgea în spirale pe încheietura stângă, ţinută strâns sub cealaltă mână. Un pumnal zăcea uitat prin apropiere.

În sufletul lui Elisabeth a renăscut speranţa. Ashcroft nu

încheiase ritualul. Arhontele se afla în continuare în cercul său – un cerc format din harta bibliotecii recreată în dale pe podea, un model peste care trecuse de zeci de ori, fără să suspecteze vreodată care îi era scopul.

— Vezi ochii lui Ashcroft? a murmurat Nathaniel. I-a dispărut însemnul. Nu a invocat-o înapoi pe Lorelei.

Atunci nu poate folosi magie pentru a se lupta cu noi, a gândit ea. Încurajată, l-a ridicat pe Ucide-demoni peste umăr. Lumina care a licărit pe lama sabiei a atras atenţia lui Ashcroft. De parcă i-ar fi aşteptat, şi-a întins braţele şi le-a oferit un zâmbet tineresc.

— Domnişoară Scrivener, a strigat el. Nathaniel! Am sperat că veţi veni. Aţi jucat un rol atât de important în asta, am vrut să vedeţi. Nu este minunat?

În spatele lui, o secţiune de balcon s-a dezintegrat, balustradele şi rafturile de cărţi sfărâmate plutind în aer în jurul fisurii. Grimoarele începeau distrugerea, însă nu puteau învinge puterea Arhontelui.

— Trebuie să opreşti ritualul! a strigat ea înapoi.

Ashcroft a râs.

— *Să opresc* ritualul?

— O să distrugi totul. Biblioteca se prăbuşeşte!

L-a înălţat pe Ucide-demoni înspre fisurile care se răsuceau deasupra lor înfăţişând cerul Celuilalt Tărâm.

— Dacă asta este ceea ce face deja Arhontele, ce crezi că se va întâmpla când îl vei elibera?

— Oh, domnişoară Scrivener. Măcar dacă ai înţelege.

Ochii lui albaştri au strălucit de sinceritate.

— Priveşte.

Şi-a eliberat încheietura rănită şi a înclinat-o până când o picătură foarte mică de sânge a stropit dala. Sângele a dispărut imediat, de parcă nu ar fi existat niciodată. Ashcroft şi-a întins braţul, arătându-i că tăietura de la încheietură i se vindecase, lăsând pielea intactă, lipsită de cicatrici.

— Acum vezi? a întrebat-o el, încercând să o convingă că dreptatea se afla de partea lui. Odată ce îl voi lega şi se va afla la comanda mea, orice va fi posibil. Voi schimba

lumea.

Nu puteai să te înţelegi cu el. Nathaniel a părut să fi avut acelaşi gând. Biciul lui a renăscut, cu flacăra pocnind şi sfârâind. Silas şi-a închis ochii şi s-a ghemuit mai jos pe umărul lui, ca şi cum se concentra să-i împrumute lui Nathaniel toată puterea sa.

Ashcroft a râs din nou. De data aceasta, o urmă de nebunie a însoţit sunetul. Şi-a fluturat mâna prin aer, iar un arc de lumină a ţâşnit în direcţia lor, devenind mai mare pe măsură ce se apropia.

Imposibil. Cum…

Elisabeth nu a avut timp să gândească. S-a aruncat într-un genunchi în faţa lui Nathaniel, ridicându-l pe Ucide-demoni deasupra capului. Sabia a căpătat glas în timp ce tăia lumina, un freamăt metalic şi tăios. Când s-a ridicat, lama strălucea roşu aprins, mânerul de piele neplăcut de cald şi lipicios în strânsoarea ei, de parcă ar fi început să se topească. Zguduită, şi-a dat seama că lama ar putea să se spargă dacă încerca să blocheze o altă vrajă.

Un alt doilea arc de lumină a zburat spre ei. S-au aruncat la podea, urmărind fasciculul trecând razant deasupra lor, suficient de aproape pentru a tăia mai multe fire fine din coada lui Silas. A traversat întregul atrium înainte să-şi anunţe sfârşitul printr-un sfârâit. Pentru o clipă, Elisabeth a crezut că nu lovise nimic. Apoi o statuie a alunecat în lateral şi s-a prăbuşit la podea, perfect retezată de la glezne.

Pentru a crea vraja, Ashcroft nici măcar nu rostise o incantaţie.

— Cum face asta? a strigat Elisabeth.

Falca lui Nathaniel era încleştată, iar faţa îi lucea de transpiraţie.

— Probabil că puterea Arhontelui se scurge în el. Chiar şi fără o înţelegere, se revarsă ca o fântână.

Iar în scurt timp îl va îneca.

S-au rostogolit în direcţii diferite, evitând la limită alt atac; arcul de lumină a săpat un şanţ în podeaua dintre ei, separând marmura la fel de uşor ca un cuţit tăind o bucată

moale de unt. Apoi altul, obligându-i să se retragă şi să se folosească atât de mâini, cât şi de picioare pentru a se mişca mai repede.

Nathaniel nu avea timp să arunce o vrajă, chiar dacă nu-i lipsea puterea necesară. Atacurile veneau fără pauză, prea necruţătoare pentru ca ei să facă altceva decât să reacţioneze.

— Silas – a început ea, dar privirea din ochii lui galbeni a redus-o la tăcere.

Nu se putea transforma fără să-l lase pe Nathaniel neputincios. Unul dintre aceste arcuri, evitat o fracţiune de secundă prea târziu, l-ar ucide înainte să lovească pământul.

Acum depindea de ea.

În interiorul cercului, lumina Arhontelui devenise mai intensă, împrăştiindu-se peste dale. Demonul părea să fi crescut câţiva metri mai înalt. Şi conturul său era mai clar acum: Elisabeth putea distinge forma unor aripi şi o aureolă în jurul capului care ar fi putut să fie o coroană. Mai multe rămăşiţe şi dărâmături au plutit în derivă spre orbita sa, fragmente de bronz şi marmură de pe balcoane alăturându-se râului strălucitor de sticlă care îi înconjura trupul. Bucată cu bucată, biblioteca se destrăma.

Nepăsător faţă de toate acestea, Ashcroft era transfigurat de fericire, cu ochii umbriţi de o ceaţă albă şi sclipitoare. O lumină părea să ardă înăuntrul lui, scânteind din interior spre exterior. Când Elisabeth s-a ferit de ultimul lui atac, ascunzându-se sub arc, iar apoi s-a înălţat din nou, cu faţa împietrită de hotărâre, el a zâmbit – nu la ea, ci la Arhonte – şi şi-a ridicat braţele într-un gest implorator, de rugăciune.

Elisabeth a sărit înainte. Raze de lumină au lovit dalele din jurul picioarelor sale, precum stelele căzătoare trase dintr-un tun celest. Proiectilele s-au repezit în jos ca săgeţile, prea rapide ca să fie urmărite, imposibil de evitat. Nu putea decât să alerge. Pentru o clipă, s-a simţit înflăcărată, invincibilă. Apoi, în spatele ei, un sunet care i-a oprit inima: un ţipăt de durere. *Nathaniel.*

— Nu te opri! a strigat el.

Biciul lui a trecut pe lângă ea şi s-a încolăcit pe una din încheieturile lui Ashcroft, dezechilibrându-l. Elisabeth s-a izbit de el o secundă mai târziu, trântindu-l la podea cu atât de multă forţă încât capul lui s-a crăpat de dală. Înainte să-şi poată recăpăta simţurile, l-a împins şi i-a prins braţele la spate, lipindu-l de podea. Amintindu-şi de cătuşele pe care Nathaniel le purtase în Harrows, şi-a trecut peste cap lanţul gros de fier de la cheia-specială şi l-a înnodat strâns în jurul încheieturilor lui Ashcroft, fără să se gândească nici măcar o clipă la mâinile lui care ar urma, cât de curând, să se înroşească şi să se umfle. Apoi l-a prins de guler şi l-a ridicat, apăsându-l pe Ucide-demoni la gâtul lui.

Ashcroft s-a înfiorat şi strălucirea din ochi i s-a stins. Apoi a clipit, ameţit, încercând să se concentreze.

— Nu mă poţi ucide, domnişoară Scrivener.

— De data aceasta o voi face.

Abia şi-a recunoscut propria voce, aspră şi mânioasă. Ţipătul lui Nathaniel încă îi răsuna în urechi.

— Dacă trebuie – dacă de asta este nevoie.

— Ah, mă tem că nu la asta m-am referit.

Ochii lui s-au înălţat spre cupola care se dezintegra.

— Dacă nu îl leg, vom muri cu toţii împreună.

Din instinct, Elisabeth s-a uitat la Nathaniel. Gura i s-a uscat la vederea lui întins pe dale, strângându-şi genunchiul, cu dinţii dezveliţi într-o grimasă. Sângele îi întuneca pantalonii. Silas revenise la formă umană şi îşi smulsese propria cravată pentru a o lega ca un garou în jurul coapsei lui Nathaniel, dar era ceva în legătură cu mişcările sale – felul în care i s-au oprit degetele, iar privirea lui a zăbovit pe chipul lui Nathaniel – aproape ca şi cum ştia…

Nu.

— Ce spune?

Elisabeth a simţit cum inima i se loveşte de coaste, frenetic, dureros, iar şi iar. S-a uitat din nou la Ashcroft.

— Ce vrei să spui?

— Invocarea Arhontelui nu poate fi revocată. Nici prin moartea mea – nici de altcineva. Nu este un demon obişnuit; nu există cale de întoarcere. Acum înţelegi? Trebuie să mă laşi să termin. *Trebuie* să-mi permiţi să-l leg.

Nu. Nu putea fi adevărat. Sigur minţea.

Pentru că dacă spunea adevărul…

Elisabeth şi-a amintit felul în care Silas se uitase la Nathaniel în timp ce alergau spre Biblioteca Regală. *Vom încerca,* spusese el. S-a întrebat dacă el ştiuse – dacă ştiuse că misiunea lor, cauza lor, a fost lipsită de speranţă din clipa în care a început invocarea. Privirea ei s-a mutat din nou asupra lui Silas, iar ochii li s-au întâlnit. Niciodată nu arătase mai străvechi sau mai lovit de regret.

— Îmi pare rău, domnişoară Scrivener, a spus el.

Lumina Arhontelui a pulsat. Discordant, un râs uman a reverberat prin mintea lui Elisabeth, răvăşindu-i gândurile. Crăpături au răsărit de-a lungul podelei şi au spart dalele. Balcoanele aflate la nivelul cel mai înalt – ultimul rămas – s-au îndoit ca o panglică desfăşurată, iar balustradele şi scările s-au ridicat, absorbite de o forţă nimicitoare. Deasupra lor, constelaţiile Celuilalt Tărâm înghiţiseră cupola, însă grimoarele se înălţau în continuare în fluxuri nesfârşite, transformându-se voit în cenuşă. Atâta pierdere, atâta sacrificiu. Cum ar putea fi acesta sfârşitul?

Mintea i s-a cutremurat. Când Ashcroft s-a sucit violent în strânsoarea lui Elisabeth, degetele ei amorţite l-au eliberat. De parcă s-ar fi aflat la mare distanţă, l-a privit cum s-a târât stângaci spre cerc, în genunchi, şi şi-a ridicat faţa spre lumină.

— În sfârşit, este timpul. Atotputernicule, aş vrea să închei o înţelegere cu tine.

Un alt hohot de râs a zguduit biblioteca. Lumina Arhontelui ardea mai sus, iar Elisabeth nu mai era sigură dacă aureola de spini din jurul capului său era o coroană. Acum, acele forme începuseră să semene mai mult a coarne.

Ashcroft a gemut şi s-a năpustit înainte, scuturându-şi

capul pentru a înlătura acel sunet înfiorător. O umbră de confuzie i-a întunecat faţa în timp ce s-a uitat din nou în sus.

— Nu înţeleg. Îmi vorbeşti, Atotputernicule? Nu-ţi pot auzi vocea.

— Niciodată nu o vei auzi, Cancelare, a şoptit Silas.

S-a aşezat, strângând mâna moale a lui Nathaniel.

— Nu eşti decât o furnică neînsemnată, care se străduieşte să atingă suprafaţa soarelui. A-i auzi vocea ar însemna să-ţi fie arse scrum urechile, iar mintea să-ţi fie transformată în cenuşă.

Ashcroft nu şi-a desprins ochii nici măcar pentru o clipă de pe Arhonte.

— Nu. Eu sunt diferit – acesta este dreptul meu din naştere. Timp de trei sute de ani, acesta a fost destinul meu. Tatăl meu şi tatăl său – devotamentul nostru a fost desăvârşit. Sunt demn..

A răguşit.

Arhontele şi-a înclinat capul nepământean încoace şi încolo, inspectând limitele cercului, fără să-i acorde niciun fel de atenţie. Chipul lui Ashcroft a devenit pământiu. A privit în jos spre cerc, la dalele sparte, care i-au distrus modelul.

O mână luminoasă uriaşă a apăsat aerul şi a împins. O duhoare de metal ars a umplut atriumul când ghearele s-au încovoiat, lovite de o membrană invizibilă, iar apoi au trecut prin ea, ajungând în afara cercului. Ashcroft s-a legănat înapoi, umbrit de silueta care se întindea deasupra lui. Când palma a coborât, nu a încercat să se mişte, doar a stat şi a privit în sus, aşteptând sfârşitul, iar Elisabeth a trebuit să admită că nu ar deranja-o să-l vadă pe Ashcroft strivit ca o muscă.

În schimb, mâna Arhontelui a lovit un spaţiu gol; Elisabeth îl apucase pe Ashcroft de braţ şi îl târa după ea. De parcă ar fi fost un morman de gunoi, l-a aruncat deoparte.

— De ce? a întrebat el, uitându-se la ea stând deasupra lui, aşa cum făcuse cu Arhontele cu o clipă înainte. De ce

ai…

— Am vrut să îţi văd faţa când o să-ţi dai seama că te-ai înşelat, a spus ea. Că tot ce ai făcut, toţi oamenii pe care i-ai rănit şi i-ai ucis, totul a fost în zadar.

În spatele lui, ghearele Arhontelui scormoneau prin marmură. Lumina lui s-a înălţat şi mai mult, aproape atingând cupola, acoperind jumătate din atrium în timp ce îşi întindea aripile. Eclipsat de imensitatea demonului, Ashcroft arăta imposibil de mic. Transpiraţia îi acoperise fruntea; a înghiţit în sec.

— Eşti mulţumită, domnişoară Scrivener?

— Nu, a spus ea şi s-a întors.

Faţa lui s-a strâmbat. A bâjbâit în urma ei, ajungând să se târască după ea, cu ochii goi şi pierduţi.

— Trebuie să mă crezi. Am nevoie să înţelegi. Tot ce am făcut, am făcut pentru binele regatului. Te rog…

Elisabeth l-a lovit cu piciorul, iar el a alunecat pe podea cu membrele răşchirate, strigând îndurerat.

Fără să-i mai pese ce i se întâmpla în continuare, s-a dus la Nathaniel. Genele lui au tremurat când s-a apropiat, dar nu s-a trezit. Elisabeth s-a ghemuit, luându-l de mână, şi a văzut că Silas încă îl ţinea de cealaltă, strânsă între ale lui de parcă ar fi fost făurită din sticlă.

Lumina s-a revărsat peste Nathaniel, reflectându-se din ce în ce mai strălucitor din podea. Elisabeth bănuia că Arhontele îi va ucide în orice moment, dar nu se putea gândi la nimic altceva în afară de mâna lui Nathaniel, îngrozitor de rece în a ei.

— Suferă?

Silas a vorbit fără să-şi desprindă ochii de pe chipul lui Nathaniel.

— Nu. Sfârşitul, când va veni, va fi rapid pentru amândoi. Mi-am închipuit că va fi mai bine aşa – să luptaţi împreună şi să fiţi doborâţi repede, decât să înduraţi, fără speranţă, moartea lumii voastre.

S-a oprit pentru a netezi reverul hainei lui Nathaniel, apoi pentru a-i îndrepta cu grijă gulerul. De parcă ar fi fost o seară obişnuită, s-a gândit Elisabeth, făcându-l

prezentabil înainte să iasă pe uşă.

— Îmi cer scuze pentru că mi-am permis o asemenea libertate.

Ochii lui Elisabeth au fost inundaţi de lacrimi, iar o gheară invizibilă i-a strâns gâtul.

— Ce se va întâmpla cu tine?

Silas s-a trădat printr-o mică ezitare.

— Nu contează, domnişoară, a spus el, în cele din urmă.

— Ba da. Contează.

Elisabeth şi-a întins mâna şi i-a prins obrazul în palmă. Încercările serii îi murdăriseră mâna, care arăta hidos alături de perfecţiunea lui feerică. Dar Silas a stat nemişcat şi i-a permis să-l atingă, iar ea a fost uimită să descopere că părea uman la atingere, nu ca o statuie sculptată din alabastru.

O linişte stranie a învăluit-o. Exista un lucru pe care ar putea să-l facă. Era sfârşitul lumii, iar ei nu mai aveau nimic de pierdut.

— Mulţumesc. Voiam doar să spun asta, înainte să…

Ochii lui s-au întors fulgerător spre ea şi a privit-o pe sub gene. A văzut clipa în care el a înţeles. Îl considerase şi înainte nemişcat, dar acum împietrise. Deşi expresia lui nu a părut să se schimbe, atât ticăloşia, cât şi speranţa, s-au revărsat din ochii lui, dar şi o foame fără sfârşit, atât de adâncă încât Elisabeth a putut să o simtă căscându-se sub pielea lui ca întunericul devorator al unei nopţi fără stele. Lumina devenise orbitoare; Arhontele aproape se înălţase peste ei acum.

— Silariathas.

Numele enohian s-a înălţat pe gâtul ei şi i s-a rostogolit de pe limbă ca focul.

— Silariathas, a spus ea, cu o voce intensă şi puternică. Te eliberez de legăturile tale de servitute.

Pupilele lui s-au umflat, negrul înghiţind aurul. Asta a fost tot ce a avut şansa să vadă înainte ca lumina să devină atât de strălucitoare încât a trebuit să-şi ferească ochii. Un fior a străbătut biblioteca şi i-a răsfirat părul, ca şi cum o piatră ar fi fost aruncată pe suprafaţa realităţii, undele

curgând spre exterior. Elisabeth a strâns mâna lui Nathaniel, aşteptând să moară. Dar a trecut o secundă, apoi încă una – şi nu a simţit nimic.

Pleoapele lui Nathaniel s-au ridicat. Argintul dispăruse din părul lui. Ameţit, a încercat să se concentreze.

— Silas? a reuşit el să întrebe.

Încet, Elisabeth s-a uitat în sus. Pentru o clipă, a crezut că până la urmă murise şi că visa. Silas stătea deasupra lor, cu o mână ridicată, blocând lumina Arhontelui. *Nu Silas. Silariathas.* Coarne i se răsuceau din scalp, albe ca porţelanul, spiralele lor terminându-se în vârfuri ameninţătoare. Unghiurile feţei îi deveniseră malefice şi tulburătoare, frumuseţea lor delicată, completată de trăsături tăioase şi inumane. Puteai să te înţepi în vârfurile urechilor sale; ghearele i se lungiseră, subţiri şi ascuţite ca briciul.

Nu a părut să-l fi observat pe Arhonte. Se uita înfometat şi cu ochi întunecaţi la Nathaniel.

— Îndrăzneşti să mi te adresezi aşa? a şuierat el.

Şi-a tras dispreţuitor braţul şi a azvârlit deoparte mâna Arhontelui. Apoi s-a aplecat deasupra lui Nathaniel. Tremura. Părul îi flutura.

O şoaptă groaznică, pe un ton iritat, i-a părăsit buzele:

— Eşti conştient de ceea ce sunt eu – de ce voi face lumii tale în timp ce locuitorii săi vor fugi, ţipând de-a lungul pământului sfărâmat?

Nathaniel nu părea speriat. Poate că era prea inconştient să simtă teamă, ceea ce ar explica ce a făcut în continuare: a luat mâna cu gheare a lui Silariathas şi a mângâiat-o cu stângăcie, de parcă demonul ar fi fost cel care avea nevoie să fie consolat, în toată gloria lui nemuritoare, şi nu invers.

— E în regulă, Silas, a zis el.

— Nu-mi vorbi, insectă, a scuipat Silariathas, smucindu-se pentru a se elibera de atingerea lui.

Degetele sale s-au încolăcit în jurul gâtului lui Nathaniel. În timp ce îl strângeau, ghearele i-au înţepat pielea fragilă. Când a apărut o picătură de sânge, cel care a reacţionat a

fost Silariathas, nu Nathaniel – un fior l-a străbătut, alunecându-i în jos pe şira spinării. Nathaniel a încercat slab să zâmbească.

— Dacă mă ucizi, e în regulă.

Silariathas a îngheţat. Degetele i s-au destins.

— Eşti un prost, a hârâit el, printre buze care abia s-au mişcat.

Nathaniel nu părea să-l fi auzit. Îşi pierdea prea repede cunoştinţa.

— E în regulă, a repetat el. Ştiu că doare. Ştiu.

Iar în timp ce ochii i se închideau, a murmurat:

— Te iert.

Liniştea care a urmat a fost atât de profundă, încât Elisabeth a auzit doar plânsul cristalin al grimoarelor înălţându-se deasupra lor în spirale. Până şi Arhontele împietrise; se uita în jos, eu capul înclinat, de parcă nici măcar el nu mai văzuse vreodată aşa ceva.

Silariathas s-a uitat în sus. Elisabeth i-a urmărit privirea şi a văzut un grimoar pe care l-a recunoscut trecând deasupra lor, o faţă uscată şi palidă, sclipirea unui ac. Au urmărit în linişte cum s-a înălţat, pregătit să fie transformat în cenuşă – un lucru macabru, torturat şi mortal, monstruos, însă nu incapabil de iubire, gata în final de acest ultim act de izbăvire. Elisabeth nu putea spune ce gândeşte Silariathas despre asta. Nu recunoştea nimic în ochii lui negri şi mistuitori. Abia când acesta s-a uitat înapoi la Nathaniel a întrezărit o umbră a fostului său sine: fiinţa care veghease asupra lui Nathaniel în timp ce crescuse dintr-un băiat într-un tânăr, care îl băgase în pat şi îi îngrijise rănile şi îi preparase ceai şi îi aranjase cravata şi îi ţinuse mâna pe parcursul fiecărui coşmar. Silas a strălucit prin masca rece şi malefică precum o lumină care arde intens în spatele unui geam.

S-a aplecat asupra lui Nathaniel. Elisabeth a suspinat. Dar Silas doar a dus mâna lui Nathaniel la buzele sale şi a sărutat-o, aşa cum făcuse şi Nathaniel după ce îl invocase, chiar dacă agonia i-a răvăşit chipul în urma unui astfel de gest, foamea luptându-se în fiecare secundă pentru

control. Apoi a pus jos mâna lui Nathaniel. S-a ridicat şi s-a întors spre Arhonte.

— Silas, a şoptit Elisabeth.

Suferinţa i-a înlănţuit trăsăturile la sunetul vocii ei. Şi-a închis ochii, alungând foamea.

— Nu sunt egalul lui, a scrâşnit Silas. Nu pot lupta cu el şi să câştig.

Fiecare cuvânt părea să-l solicite.

— Dar am suficientă forţă ca să pun capăt ritualului şi să-l împing înapoi în Celălalt Tărâm.

Elisabeth nu putea respira. Plămânii i s-au închis în jurul unui strigăt mut, întinşi dureros de mult. A văzut din nou inima lui Silas străpunsă de sabie. Demonii nu puteau muri în tărâmul oamenilor. Dar dacă păşea în cerc şi îi părăsea…

— Ce va face Nathaniel?

Elisabeth s-a înecat cu propriile cuvinte. Silas a făcut o pauză îndelungată. În cele din urmă, cu o voce aproape ca a lui, a zis:

— Mă tem că va trebui să înveţe să-şi aşeze corect hainele. Acum va avea încă douăzeci de ani pentru a-şi perfecţiona îndemânarea. Să sperăm că este timp suficient.

A făcut un pas înainte.

— Ai grijă de el, Elisabeth.

Lacrimi îi curgeau şiroaie pe obraji când a încuviinţat. Cumva, Silas arăta calm acum, cu faţa transfigurată de uşurare. Zâmbea. Slab, dar zâmbea. Şi-a amintit ce gândise când l-a văzut prima oară zâmbind: nu văzuse niciodată pe nimeni atât de frumos. Nu ştiuse niciodată că o astfel de frumuseţe era posibilă.

Înţelegând într-un final ce intenţiona Silas să facă, Arhontele a strălucit şi mai puternic, întinzându-şi aripile printre dărâmături. Fragmente de marmură au picat în jurul lor, o ploaie de ruine. Dale s-au spart, iar sticla cupolei a scânteiat ca zăpada în timp ce cădea. Dar ea a văzut doar faţa radiantă a lui Silas când a păşit în lumină.

Epilog

ELISABETH S-A FOIT pe scaun. În alte circumstanţe, aşteptarea ar fi făcut-o somnoroasă. Soarele s-a strecurat prin fereastră, un mesager strălucitor al turnurilor de bronz ale Collegiumului, şi a desenat un dreptunghi cald pe scaunul ei. Sforăituri umpleau aerul, eliberate de un grimoar care se odihnea pe un stand în colţ; din când în când, se trezea şi gâfâia de parcă suferea de indigestie, înainte să alunece înapoi pe tărâmul viselor. Camera mirosea a pergament şi a ceară de albine. Dar acest birou aparţinea doamnei Petronella Wick, iar Elisabeth era la fel de încordată ca un arc.

A tresărit speriată când liniştea aproape deplină a fost spulberată de un şuierat puternic, urmat imediat de o bufnitură şi de un zdrăngănit. Era doar o livrare prin sistemul de tuburi pneumatice, care ajungea în birou din altă parte a Bibliotecii Regale. Chiar şi aşa, încheieturile degetelor i s-au albit. Dacă ar continua să strângă astfel cotierele, i-ar amorţi degetele.

— Te simţi bine? a întrebat Katrien.

Elisabeth şi-a scuturat capul în sus şi în jos în ceea ce spera să treacă drept o încuviinţare.

— Dacă ne-ar fi adus aici ca să ne încătuşeze în fier, a spus Katrien, sunt destul de sigură că ar fi făcut-o deja.

Elisabeth şi-a studiat fugitiv prietena. Katrien purta un set de robe albastru-pal de ucenică, cheia-specială atârnându-i pe piept. Era suficient de scundă pentru ca muchia scaunului să o lovească sub genunchi, forţând-o să aibă picioarele parţial suspendate, o poziţie care o făcea să pară neobişnuit de inocentă.

— Dar nu strică niciodată să vii pregătit, a continuat ea, întinzându-şi gâtul pentru a inspecta cu interes conţinutul biroului.

Era în mod deosebit fascinată de hârtiile doamnei Wick, care nu erau scrise cu cerneală sau într-un limbaj obişnuit, ci mai degrabă ştanţate cu rânduri de puncte în relief.

— Pentru orice eventualitate, am strecurat înăuntru un kit de spart lacăte şi o pilă. Sunt în ciorapul meu stâng.

— Katrien! Dacă le găseşte cineva?

— Atunci presupun că vom fi nevoite să recurgem la a doua pilă. Dar trebuie să te avertizez că va fi mai puţin plăcut pentru tine s-o recuperezi dacă sunt imobilizată. Este în…

Katrien şi-a ferecat gura când butonul de la uşă s-a răsucit. A intrat doamna Wick, splendidă în robele ei indigo-închis. Lumina soarelui a strălucit pe acul cu simbolul Collegiumului, o cheie şi un condei, în timp ce s-a aşezat în faţa lor în spatele biroului. Deşi ochii nu i s-au îndreptat nicio clipă în direcţia lor, Elisabeth a simţit totuşi aceeaşi senzaţie de examinare minuţioasă ca data trecută.

Data trecută, când stătuse în acest birou şi minţise.

— Elisabeth Scrivener. Katrien Quillworthy. M-am gândit că ar fi cel mai eficient dacă m-aş ocupa de amândouă în acelaşi timp.

Ce însemna asta? Elisabeth i-a aruncat lui Katrien o privire de teroare pură, care a fost întâmpinată cu o ridicare din umeri.

— În primul rând, a spus doamna Wick, aş dori să vă pun la curent în legătură cu oglinda de divinaţie. Îţi apreciez candoarea, Scrivener, în aducerea artefactului în atenţia Collegiumului.

În urma invocării Arhontelui, Elisabeth fusese prea extenuată pentru a face altceva decât să bâlbâie adevărul – tot adevărul – într-un şir lung şi abia întrerupt de cuvinte, gardienilor care o scoseseră dintre ruinele atriumului. La scurt timp după aceea, oglinda de divinaţie a fost confiscată din mansarda lui Nathaniel. Acum, o înţepătură de panică i-a înteţit bătăile inimii. Pentru prima dată, şi-a dat seama că e posibil ca sinceritatea ei să-i fi creat şi lui Katrien probleme.

A răsuflat uşurată când doamna Wick a continuat:

— Pe baza recomandării mele ferme, Comitetul Preceptorilor a decis să omită oglinda din dosarele voastre. Sunt câţiva în Collegium care nu ar privi cu bunăvoinţă faptul că aţi folosit un artefact magic interzis, chiar şi pentru salvarea regatului. Aş prefera ca informaţia să nu ajungă niciodată în mâinile lor.

Şi-a întors uşor capul.

— Acum, Quillworthy.

Katrien s-a aşezat mai drept pe scaun.

— Da, doamnă Wick? a spus ea, cu o politeţe care din instinct a determinat-o pe Elisabeth să se pregătească pentru ce era mai rău, pentru că acel ton anume, venind din partea lui Katrien, precedase odată explozia unei petarde în faţa Gardianului Finch.

Însă, de data aceasta, Katrien părea sinceră.

— Sunt încântată să îţi împărtăşesc că, tot pe baza recomandării mele, Comitetul ţi-a aprobat transferul uceniciei de la Summershall la Brassbridge. De îndată ce această întâlnire se va sfârşi, ţi se va arăta noua cameră din Biblioteca Regală.

Elisabeth s-a abţinut cu greu să nu râdă de încântare. Ea şi Katrien au rânjit complice. De acum încolo vor fi la doar o plimbare de cincisprezece minute una de cealaltă.

— Recomandarea mea pentru Comitet nu a fost influenţată numai de eforturile tale împotriva lui Ashcroft, a continuat doamna Wick, ci şi de curajul tău în demascarea crimelor fostului Director Finch. Dacă nu i-ai fi investigat activităţile, este posibil să nu fi fost niciodată prins.

Rânjetele lor s-au lărgit. După cum s-a dovedit, Finch se folosise de noile sale privilegii ca Director pentru a face contrabandă cu grimoare, strecurându-le ilegal în mâinile cumpărătorilor privaţi. În tot timpul în care îi ajutase cu Ashcroft, Katrien uneltise şi să salveze Summershall de sub tirania lui.

— Ai făcut o treabă excelentă, Quillworthy. Aştept cu nerăbdare să urmăresc ascensiunea carierei tale şi, bineînţeles, să îţi asigur orice recomandare de care ai avea

nevoie. Apropo de asta… Scrivener.

Roşeaţa s a răspândit pe faţa lui Elisabeth. Era atât de convinsă de umilinţa ei iminentă, încât a descoperit că nu putea vorbi. A preferat să se uite în poală.

— În primul rând, a spus doamna Wick, am ştiut cine erai din momentul în care ai pus piciorul în Biblioteca Regală. Dacă aş fi fost împotriva prezenţei tale aici, nu i-aş fi permis administratorului să te angajeze.

— Ah!

Elisabeth a făcut o pauză. A clipit.

— Cum aţi ştiut?

— Majoritatea potenţialelor servitoarelor nu sunt atât de optimiste în ceea ce priveşte cărţile care smulg degetele oamenilor. Administratorul a fost foarte impresionat. Acum, am ceva să îţi ofer.

A scos un pachet din robele ei şi l-a împins pe partea cealaltă a biroului.

— Nu îţi va smulge degetele, a spus ea cu ironie, când Elisabeth a ezitat să-l ia.

Nesigură, a acceptat pachetul cu mâini tremurânde. A desfăcut sfoara, a îndoit hârtia albastră şi a pus-o deoparte – apoi a încetat să mai respire. Dinăuntru, o cheie-specială recent făurită a licărit în sus spre ea. Cele mai multe chei ale Marilor Biblioteci erau ruginite de vechime şi întrebuinţare, dar aceasta era nou-nouţă, strălucind la fel de luminos ca aurul.

— Ştiu că probabil ai fi preferat-o pe cea veche înapoi, dar nu am reuşit să o recuperăm din ruine.

Vocea doamnei Wick s-a auzit din ce în ce mai slab. Pentru o clipă, Elisabeth se afla din nou acolo, simţind cum atriumul se cutremură, privind cum se prăbuşeşte în jurul ei. După ce Silas păşise în cerc, cupola a cedat, lăsându-i pe ea, pe Nathaniel şi pe Ashcroft îngropaţi sub tone de moloz. Urmaseră minute lungi de tăcere în timp ce a aşteptat să sosească ajutorul. Ţintuită singură sub dărâmături, nu ştia dacă Nathaniel supravieţuise.

A clipit şi, uite aşa, s-a întors în biroul luminat de soare. Şi-a atins cu grijă braţele, dar ultima vânătaie dispăruse în

urmă cu câteva săptămâni.

— Este în regulă, a zis ea, ridicându-şi privirea de pe cheia-specială. Cred că sunt pregătită pentru una nouă. Dar asta înseamnă că…?

Doamna Wick a dat din cap.

— Ucenicia ta a fost oficial restabilită – dacă alegi să o accepţi. Voi fi sinceră: sunt persoane în Comitet care nu au vrut să îţi permită întoarcerea. Dar sunt depăşiţi numeric de cei care te privesc ca pe o eroină. Nu există nicio urmă de îndoială în mintea mea că vei fi acceptată pentru antrenamentul gardienilor, în cazul în care te decizi să îl urmezi.

Elisabeth s-a gândit.

— Nu mai sunt sigură dacă… îmi doresc să fiu gardian.

Nimic nu se compara cu uşurarea resimţită după rostirea acelor cuvinte cu voce tare.

— De fapt, a spus ea, devenind mai îndrăzneaţă, nu mai ştiu ce vreau să fac sau cine vreau să fiu. Lumea este mult mai mare decât credeam odată.

Doamna Wick a căzut pe gânduri.

— Ştiu că părerea ta despre Collegium s-a schimbat. Dar nu uita că şi Collegiumul se poate schimba. Pur şi simplu are nevoie de persoanele potrivite care să-l schimbe. Sunt şi alte funcţii în Marea Bibliotecă, la fel de importante, prin care ai putea să faci o diferenţă. Gardienii au tendinţa să uite că nu toate bătăliile sunt purtate prin săbii.

Vocea ei a devenit mai blândă.

— Dar nu trebuie să alegi acum. Cheia aceasta este o promisiune că, indiferent ce decizi sau nu decizi, eşti întotdeauna binevenită în Marile Biblioteci.

Lui Elisabeth îi lipseau robele de ucenică; mânecile lungi erau utile când nu exista o batistă prin apropiere. A încercat să nu-şi tragă prea tare nasul în timp ce îşi ştergea obrajii.

— În ultimul rând, a spus doamna Wick, întorcându-se spre ambele fete, trebuie să vă rog să păstraţi secret intenţiile lui Cornelius Ashcroft pentru Marile Biblioteci – deocamdată. În acest moment, doar câţiva oameni ştiu ce

s-a petrecut cu adevărat în acea zi. Adevărul va ieşi în cele din urmă la iveală, dar preceptorii doresc să se asigure că, atunci când acest lucru se va întâmpla, Collegiumul este pregătit să supravieţuiască furtunii.

Şi ce furtună ar fi. Un minut mai târziu, în timp ce ieşea din birou, Elisabeth s-a întrebat cum arătau întrunirile pe care le ţineau acum funcţionarii în robe, în camere prăfuite, discutând revelaţia că Marile Biblioteci fuseseră create pentru a invoca Arhontele. În curând, veştile vor distruge Collegiumul. Şi, lucru curios, credea că acesta ar putea fi un lucru bun. Era şi timpul ca vechile roţi să fie smulse şi înlocuite cu ceva nou.

Ea şi Katrien au ocolit un colţ al coridorului. Adâncită în gândurile ei, Elisabeth aproape s-a ciocnit de un băiat care purta robele unui librar junior.

— Bună, a spus el, înseninându-se la vederea lor.

S-a întors de la Elisabeth la Katrien.

— Eşti Katrien Quillworthy? Numele meu este Parsifal. Eu sunt cel care ar trebui să îţi arate camera ta şi apoi să-ţi ofere un tur al bibliotecii.

S-a răsucit radios înapoi spre Elisabeth.

— Iar tu trebuie să fii Elisabeth Scrivener.

— Încântată să te cunosc, a zis ea, întinzându-i mâna.

El a scuturat-o conspirativ. Probabil a încercat să-i facă cu ochiul – fie asta, fie i se strecurase puţin praf în spatele ochelarilor şi îi intrase în ochi. Nu şi-a dat seama care variantă era cea corectă.

Fusese o uşurare să descopere că Parsifal era încă în viaţă. Contrar aşteptărilor ei, puţini bibliotecari muriseră în timpul invocării. Când Ashcroft a sosit cu o armată de demoni pentru a-şi începe ritualul, se baricadaseră singuri aici, în birourile Aripii de Nord-Est. Surprinzător, după ce atriumul s-a prăbuşit, însuşi Parsifal împrumutase un topor din armurărie pentru a-i elibera.

Elisabeth s-a pregătit să meargă singură mai departe. Înainte să se despartă, Katrien i-a prins braţul.

— Ce mai faci – cu adevărat? a şoptit în taină.

Elisabeth a încercat să zâmbească.

— Sunt bine.

Expresia lui Katrien a devenit serioasă.

— Ştiu că ai ţinut la el. A însemnat mult pentru tine.

Elisabeth a dat din cap; o strângea gâtul.

— A fost… dificil. Dar lucrurile se îmbunătăţesc.

Sperând că nu schimba prea evident subiectul, i-a aruncat o privire lui Parsifal.

— Îţi va plăcea de Parsifal. Este amabil. Inteligent. Şi… ăăă, credul.

— Oh, perfect, a spus Katrien.

— Nu-l băga în prea multe belele.

Presimţea că Parsifal avea să-l înlocuiască pe Stefan în calitate de colaborator involuntar al lui Katrien. Aceasta a rânjit.

— Ba o voi face, dar îl voi scoate pe urmă din ele. Promit.

Dispoziţia lui Elisabeth s-a ameliorat în timp ce traversa atriumul. Sunetul muncitorilor ciocănind răsuna peste tot, aproape înecând foşnetul prietenos al paginilor. Vrăjitorii terminaseră de ceva timp, dar ea fusese acolo pentru a-i privi când au ridicat balcoanele distruse, au reparat stâlpii, au restaurat rafturile cu cărţi, ca o minune la răsăritul lumii. Atriumul nu mai era aşa cum a fost odată; jumătate dintre rafturi stăteau goale, iar harta din dale nu fusese înlocuită. Dar fascicule de lumină albastră ca safirul încă se strecurau prin cupola recent reparată, iar aerul încă mirosea a praf de pergament şi a magie. De fiecare dată când închidea ochii, simţea o agitaţie, o şoaptă – o fantomă a conştiinţei care se trezise pentru a chema biblioteca la luptă, acum o amintire pierdută într-un somn lung şi paşnic.

Când s-a strecurat pe lângă un grup de bibliotecari pe uşile din faţă, a fost luată prin surprindere de frigul de afară. Era atât de cald înăuntru, încât uitase pentru scurt timp că era deja iarnă.

O umbră înaltă şi subţire se rezema de una dintre statuile care flancau intrarea. În timp ce Elisabeth cobora treptele, umbra s-a desprins, şchiopătând în lumină,

sprijinită de un baston. Inima ei a tresărit. După ce a petrecut toate acele ore prinsă sub dărâmături, nesigură de soarta lui Nathaniel, încă trăia un moment de bucurie de fiecare dată când îl vedea.

Mantia de smarald aparţinea trecutului. În locul ei purta un palton negru, cu gulerul ridicat pentru a înfrunta frigul. Îi conferea o înfăţişare incredibil de izbitoare, în contrast cu trăsăturile sale palide şi ascuţite, cu briza care îi ciufulea părul negru ca smoala; între timp se obişnuise cu felul în care arăta fără şuviţa argintie. O altă diferenţă era bastonul, de care nu se despărţea niciodată. După cum s-a dovedit, erau câteva răni pe care nici măcar vrăjile de protecţie ale casei nu le puteau vindeca, mai ales după ore întregi petrecute sub ruinele unei biblioteci, aşteptând ajutor.

A fost un miracol că supravieţuiseră. Sute de tone de piatră şi sticlă, care s-a întâmplat să cadă în aşa fel încât amândoi fuseseră cruţaţi. Un miracol, au spus oamenii, dar Elisabeth ştia adevărul. Fusese biblioteca, protejându-i până în ultima clipă.

— Zâmbeşti, a observat el şi ochii cenuşii i-au sclipit. Cum a fost?

Elisabeth şi-a dus mâna în buzunar şi i-a arătat noua ei cheie-specială strălucitoare.

— Încă nu am luat o decizie. Dar a fost… bine. Mult mai bine decât m-am aşteptat.

Vocea ei a sunat surprinsă până şi pentru propriile urechi.

— Mă bucur, a spus el, cu căldură. Era şi timpul să ţi se întâmple ceva minunat

— Ceva deja s-a întâmplat, potrivit ziarelor. Numele lui este Magistrul Thorn, cel mai râvnit burlac din Austermeer.

— Ah, ştii cum exagerează. Săptămâna trecută, încă pretindeau că am plănuit să candidez pentru postul de Cancelar.

În timp ce coborau pe trotuar, Nathaniel a scos un sunet înăbuşit de durere. I-a aruncat o privire îngrijorată,

luându-i braţul în al ei, care i-a susţinut aproape imediat o parte considerabilă din greutate.

— Ţi-a dat voie doctorul Godfrey să mergi tot drumul până aici?

— Nu. Mă va răsplăti cu câteva cuvinte aspre mâine. Dar cum toate lucrurile par să indice că rana va fi permanentă, sunt de părere că e mai bine să încep să mă obişnuiesc cu şchiopătatul.

Nathaniel a căzut puţin pe gânduri; degetele lui au bătut uşor bastonul.

— Crezi că ar trebui să îmi iau unul cu o sabie înăuntru, ca al lui Ashcroft?

— Te rog, nu, a spus ea cutremurându-se.

Tremurul s-a transformat într-un fior când o rafală de fulgi de zăpadă a trecut învârtindu-se pe lângă ei. Elisabeth şi-a mijit ochii în sus, uimită să vadă că bolta cerească, albastră în urmă cu doar câteva minute, se umplea acum cu nori pufoşi de iarnă. Fulgi albi au coborât în spirale, rotindu-se dincolo de cupola Bibliotecii Regale şi în jurul calului înaripat de bronz ridicat pe picioarele din spate, fixat pe turla din vârf; Elisabeth era convinsă că acum îşi schimbase puţin poziţia.

Nathaniel se oprise şi el să admire priveliştea.

— Îţi aminteşti ultima oară când a nins în Hemlock Park?

— Bineînţeles.

Sângele i-a năvălit în obraji sub privirea lui. Cum putea să uite? Îngheţul şi lumina lumânărilor, felul în care timpul păruse să se oprească atunci când s-au sărutat şi cum îi desfăcuse atât de atent halatul, cu doar o singură mână…

Elisabeth nu era sigură care dintre ei s-a aplecat primul. Pentru o clipă, nu a existat nimic în afară de atingerea delicată a buzelor, timidă la început, iar apoi căldura mistuitoare a gurilor răvăşite de foc.

— Parcă îmi amintesc, a murmurat Nathaniel în timp ce ea şi-a trecut o mână prin părul lui, că aceasta este – încă un sărut – o stradă publică.

— Strada nu ar exista fără noi, a răspuns Elisabeth. Nici publicul.

Sărutul a continuat, plin de bucurie, până când cineva a fluierat în apropiere.

Au râs când s-au îndepărtat, cu buzele înroşite şi respiraţiile aburind aerul dintre ei. Elisabeth a realizat, deodată, că ninsoarea a apărut într-un moment foarte convenabil.

— Vina nu îţi aparţine, nu-i aşa? a întrebat ea, prinzând câţiva fulgi în palmă.

Şi-a dat seama de greşeală de îndată ce a vorbit. Dar de data aceasta, ochii lui abia s-au întunecat. Nathaniel doar şi-a pocnit degetele, demonstrând lipsa unei scântei verzi.

— Din păcate, zilele în care controlam vremea au apus. Spre uşurarea unor oameni, fără îndoială.

Elisabeth şi-a lăsat capul în jos în timp ce înaintau spre Hemlock Park.

— Te ai mai gândit la… ştii tu?

Nathaniel a tăcut o perioadă îndelungată.

— Îmi lipseşte magia, dar nu m-aş simţi bine dacă aş invoca un alt demon, a spus el în cele din urmă. Magisteriumul s-a oferit să-mi înmâneze un nume din arhivele lor, dar nu exercită o presiune atât de mare cum am anticipat. Acum, că grimoarul Cronicile Morţilor a fost distrus, iar odată cu el şi vrăjile lui Baltasar, nu este o mare urgenţă să ai un Thorn în aşteptare, pregătit să-şi ofere ajutorul dacă i se cere.

— Asta e bine, a spus Elisabeth.

O durea puţin pieptul. Cu doar câteva zile în urmă, Nathaniel nu ar fi fost în stare să poarte această conversaţie.

— Este. Şi voi avea timp pentru alte lucruri.

— Cum ar fi? a întrebat ea.

— Să vedem. Întotdeauna mi-am dorit să mă apuc de scrimă. Ce părere ai? Aş arăta incredibil de chipeş cu o sabie.

Elisabeth s-a strâmbat.

— Ai dreptate – săbiile sunt domeniul tău, nu al meu. Ce zici de prepararea brânzeturilor? Aranjamente florale? Sunt atât de multe posibilităţi, e greu de ştiut de unde să

începi.

S-a oprit gânditor.

— Poate că ar trebui să încep cu ceva mai simplu. Ţi-ar plăcea în continuare să mergem să patinăm?

— Da, a răbufnit ea. Dar…

A încercat să nu se uite pe furiş la piciorul lui rănit.

Nathaniel a rânjit.

— Am salvat lumea, Scrivener. Vom găsi o cale.

Elisabeth s-a relaxat. Avea dreptate. *Vor* găsi ei o cale.

— Chiar dacă trebuie să mă tragi pe o sanie, a continuat Nathaniel.

— Nu te trag pe o sanie!

— De ce nu? Îndrăznesc să spun că eşti suficient de puternică.

— Aş ajunge în ziare, a spus Elisabeth, vorbind repede.

— Sper. Aş vrea să păstrez un articol. L-aş putea pune în albumul meu, lângă cele despre Ashcroft petrecându-şi restul vieţii într-o temniţă împuţită şi plină de şobolani.

Elisabeth a zâmbit tot restul drumului spre casă, admirând zăpada care a început să se aştearnă pe acoperişurile din Hemlock Park, determinând, din când în când, un gargui să-şi scuture iritat urechea. Coroane şi ghirlande decorau casele în aşteptarea sărbătorilor de iarnă. Pe lângă ei se zguduiau trăsuri, fulgii învelindu-le acoperişurile ca zahărul pudră. Între timp, trecători se opreau pentru a da din cap înspre Elisabeth şi Nathaniel, scoţându-şi pălăriile sau chiar oprindu-se ca să se încline, cu feţe solemne. Nimeni nu ştia întreaga poveste, dar bătălia din faţa Bibliotecii Regale, recuperarea lor dintre dărâmături şi mărturisirea ulterioară a lui Ashcroft îi răsplătiseră pe Elisabeth şi pe Nathaniel cu titlul de salvatori ai oraşului.

Din când în când, un martor la bătălie se oprea ca să-i întrebe dacă mai fusese şi o a treia persoană în acea zi. Altcineva care luptase alături de ei pe scările bibliotecii, la fel de slab şi de palid ca o fantomă, acolo într-un moment şi dispărut în următorul. Arătau derutaţi când întrebau despre asta, de parcă şi-ar fi amintit un vis aproape uitat.

Elisabeth le răspundea, dar ei nu o credeau şi bănuia că niciodată nu o vor face. Nu întreaga poveste – că Silas era cel care îi salvase cu adevărat pe toţi.

De îndată ce au ajuns acasă, Nathaniel a dispărut în biroul său, plângându-se de hârtii şi documente. Se oferise voluntar să ajute cu identificarea artefactelor magice salvate din Conacul Ashcroft, care era în curs să fie transformat într-un spital nou de ultimă generaţie. Surprinzător, însuşi Lordul Kicklighter venise cu iniţiativa, cu tot entuziasmul unui general aruncându-se în luptă. După ce a închis Leadgate, cerceta acum cu atenţie celelalte instituţii finanţate de Ashcroft.

Pe Elisabeth a copleşit-o oboseala în timp ce stătea în foaier. Straniu, cât de multe amintiri puteau exista împreună într-un singur loc. Acolo era fotoliul în care o pusese Silas, când s-a certat cu Nathaniel să o lase să rămână. Acolo era locul în care s-au luptat cu Codexul după ce s-a transformat într-un Malefict. Unde a şters sângele lui Nathaniel de pe podea după Balul Regal şi a stat aşteptând, nu o dată, ci de două ori, ca să afle de la doctorul Godfrey dacă va trăi sau va muri. Şi unde, în prima ei dimineaţă aici, Silas îşi trecuse cu delicateţe degetele înmănuşate peste spaţiul gol de pe perete…

Erau zile în care amintirile atârnau peste ea ca o greutate. Fiecare era suficient de uşoară ca să fie suportată de una singură, dar îmbinate puteau îngreuna chiar şi urcatul scărilor. Şi totuşi nu ar fi renunţat la ele pentru nimic. Existenţa lor a făcut această casă, această viaţă, un loc pentru care luptase şi câştigase. Un loc căruia îi aparţinea.

— Scuzaţi-mă, domnişoară! a strigat Mercy, trecând cu un mop, o mătură şi o găleată, toate echilibrate în braţele ei în acelaşi timp.

Elisabeth s-a avântat să o ajute, dar Mercy a oprit-o cu un râs.

Ea a fost primul servitor pe care Nathaniel a fost de acord să-l angajeze. În timpul acelor prime zile istovitoare, refuzase să ia în considerare pe oricine, până când

Elisabeth a găsito pe Mercy folosind dosarele de la spitalul Leadgate şi a adus-o direct în camera lui de bolnav, unde Mercy declarase cu putere: *Nu îmi sunt străine persoanele care ţipă noaptea. Şi nici nu te voi judeca pentru asta.* Se mutase până la sfârşitul zilei.

— Te rog, spune-mi Elisabeth! a strigat Elisabeth înapoi la Mercy, înainte ca aceasta să dispară după colţ.

A tot încercat să-i explice că era ciudat să fie numită *domnişoară* de cineva de aceeaşi vârstă cu ea. Totuşi, când era singură, recunoştea că era doar o parte din motivul pentru care se simţea inconfortabil. În realitate, să i se spună în acel mod îi amintea mult prea mult de Silas.

În loc să se întoarcă direct în dormitorul ei, s-a plimbat până în capătul holului şi apoi după colţ, unde uşa odată închisă a camerei de invocare stătea întredeschisă. Şi-a strecurat capul înăuntru, uitându-se în jur la cutiile şi mobilierul care se strânseseră înăuntru. Dintr-un capriciu, a împins deoparte două scaune şi un covor rulat pentru a dezvălui pentagrama.

Ea şi Nathaniel petrecuseră aici nenumărate nopţi în timpul recuperării sale, când nu a putut să meargă mai mult de câţiva paşi deodată, dar a insistat în continuare să facă drumul până în capătul holului. Împreună, iar şi iar, aparent la nesfârşit, aprinseseră lumânările. Noapte de noapte, rostiseră numele adevărat al lui Silas.

Şi nu le-a răspuns niciodată vreo adiere nepământeană, vreo fluturare agitată a perdelelor sau vreun dans sălbatic al flăcărilor.

Nu au admis niciodată cu voce tare că Silas nu mai era. Elisabeth a presupus că era ceva ce urma să se întâmple mai târziu. Dar într-o zi Mercy fusese nevoită să mute câteva cutii şi în felul ei practic s-a nimerit să le pună aici. Li s-au alăturat mai multe cutii, urmate de alte mărunţişuri. Cumva, trecuseră săptămâni fără ca Elisabeth să observe cât de drastic s-a schimbat camera.

Asta însemna să pierzi pe cineva? Durerea nu a dispărut nicio clipă. A fost doar… acoperită.

Gânditoare, a pus lumânările răsturnate şi pe jumătate

arse înapoi în poziţiile corespunzătoare. A urmărit cu vârfurile degetelor canelurile pentagramei. Încă durea că Silas nu avea niciun memorial, niciun mormânt. Această gravură din podea era tot ce îi rămăsese ca să-i amintească de el. Într-un fel, era ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Va trebui să vorbească cu Nathaniel despre asta. Poate că ar putea să găsească ceva împreună. L-ar ajuta pe Nathaniel, credea ea, să aibă un loc de vizitat şi poate să lase din când în când flori. Deocamdată, pentru ea, asta ar trebui să fie îndeajuns.

Din obişnuinţă, a aprins lumânările în sens invers acelor de ceasornic. Ce mod straniu de a-ţi aminti de cineva, ţinând un priveghi de una singură într-o cameră plină cu mobilier de rezervă. Ce ar crede Silas dacă ar putea să o vadă? Ceremonia nu s-ar ridica la nivelul standardelor sale obişnuite. Dar se îndoia că l-ar deranja, chiar dacă asta ar fi pretins.

S-a oprit după ce a aprins lumânarea finală şi a scuturat chibritul. O idee se strecurase în mintea ei ca o schiţă rătăcită, evazivă şi neaşteptată.

Nu… bineînţeles că nu ar merge. Chiar şi aşa, a descoperit că gândul era imposibil de înlăturat.

Mişcându-se încet, şi-a înţepat degetul în cuţit şi a lăsat sângele să atingă cercul. S-a sprijinit pe călcâie. De fiecare dată când încercaseră să-l invoce pe Silas, folosiseră numele lui enohian. Dar ce ar fi dacă…?

Îl sfidase pe Arhonte ca să-i salveze. Îşi trădase semenii. Versiunea care câştigase în cele din urmă nu fusese Silariathas, nemilos şi rece. Fusese cealaltă parte a sa care luptase şi ieşise victorioasă, adevăratul el.

Ce ar fi dacă… Ce ar fi dacă?

Elisabeth s-a liniştit, încercând să potolească ritmul furios în care îi bătea inima.

A şoptit simplu întunericului:

— Silas.

La început, nimic. Apoi părul care îi atârna în faţă a tremurat, parcă răscolit de o respiraţie. O briză

misterioasă, născută din neant, a fluturat franjurii de pe covorul rulat. O hârtie a zburat de-a lungul camerei înainte să rămână nemişcată, lipită de perete.

Şi toate cele cinci lumânări s-au stins în acelaşi timp.

Mulţumiri

AL DOILEA ROMAN poate fi foarte dificil de scris, iar experienţa mea nu a fost o excepţie. Sunt etern recunoscătoare agentei mele, Sara Megibow, şi editorului meu, Karen Wojtyla, pentru sprijinul acordat în perioada în care m-am străduit să scriu acest volum. Fără înţelegerea şi răbdarea lor, nu aş fi avut niciodată oportunitatea să găsesc această poveste.

Le sunt datoare cu un uriaş „mulţumesc" întregii mele echipe editoriale de la McElderry Books. Îţi mulţumesc, Nicole Fiorica, pentru că ai răspuns atât de amabil întrebărilor mele ridicole. Mulţumesc de asemenea lui Bridget Madsen, Lisa Moraleda, Sonia Chaghatzbanian, Beth Parker, Justin Chanda, Anne Zaan, Chrissy Noh şi Ellen Winkler pentru că au ajutat această carte să ajungă la cea mai bună variantă a sa, în interior şi la exterior. Sufletul meu îi aparţine lui Charlie Bowater, ale cărui minunate ilustraţii pentru coperte mă lasă în continuare uimită de fiecare dată când le privesc.

În continuare, aş vrea să le cer scuze părinţilor mei, care mi-au suportat comportamentul straniu, provocat de stres, în timp ce terminam această carte, şi care, de asemenea, s-au asigurat că nu voi muri de foame.

„Mulţumesc" e puţin spus. De asemenea, sunt recunoscătoare fratelui meu mai mare, Jon Rogerson, şi surorii mele onorifice, Kate Frasca; şi lui Denise Frasca, pentru entuziasmul cu care mi-a susţinut munca. Jessica Stoops şi Rachel Boughton: ştiţi deja cât de mult însemnaţi pentru mine şi că nu aş fi aceeaşi autoare sau persoană fără voi. Mulţumesc. Şi mulţumesc dragilor mei prieteni Jamie Brinkman, Kristi Rudie, Erin Phelps, Nicole Stamper, Liz Fiacco, Jessica Keman, Katy Kania şi Desiree Wilson

pentru că sunt cel mai minunat grup de oameni pe care aş putea spera vreodată să-l cunosc.

Colegilor autori Katherine Arden, Jessica Cluess, Stephanie Garber, Heather Fawcett, Emily Duncan, Isabel Ibañez Davis, Ashley Poston şi Laura Weymouth – vă mulţumesc pentru înţelepciunea, prietenia şi cărţile voastre incredibile; această călătorie ar fi fost singuratică fără voi.

La sfârşit, dar niciodată în ultimul rând, sunt recunoscătoare mai presus de cuvinte librarilor care mi-au susţinut şi promovat munca, inclusiv Allison Senecal, Nicole Brinkley, Sarah True, Cristina Russell şi Rachel Strolle. Vă mulţumesc atât de mult. Sunteţi cei mai tari.

O ucenică. O bibliotecă magică. Un vrăjitor puternic. Și o luptă pe viață și pe moarte pentru salvarea Marilor Biblioteci.

Toți vrăjitorii sunt malefici. Elisabeth a știut asta întotdeauna. Abandonată de mică, a fost crescută în una dintre Marile Biblioteci din Austermeer și a crescut printre unelte vrăjitorești – grimoare magice care șoptesc pe rafturi și își zornăie lanțurile de fier. Dacă sunt provocate, se transformă în monștri grotești din cerneală și piele.

Când un act de sabotaj eliberează cel mai periculos grimoar din bibliotecă, intervenția disperată a lui Elisabeth o implică în complot. Neavând pe nimeni altcineva la care să apeleze, cu excepția dușmanului ei de moarte, vrăjitorul Nathaniel Thorn, și a misteriosului său slujitor demonic, Silas, se trezește în mijlocul unei conspirații vechi de secole, care ar putea să ardă până în temelii nu numai Marile Biblioteci, ci și întreaga lume odată cu ele.

În timp ce legătura dintre ea și Nathaniel devine din ce în ce mai strânsă, Elisabeth începe să pună sub semnul întrebării tot ce a fost învățată – despre vrăjitori, despre bibliotecile pe care le iubește, despre sine însăși. Pentru că Elisabeth are o putere pe care niciodată nu ar fi bănuit-o și un viitor pe care niciodată nu și l-ar fi putut imagina.

Dacă sunteți în căutarea magiei, o veți găsi în *Vraja spinilor*. O nestemată literară fermecătoare, o poveste de iubire care arde lent, prieteni loiali și un *worldbuilding* extraordinar. Mi-a plăcut la nebunie fiecare moment al poveștii.

Stephanie Garber, autoarea seriei *Carnival*

Cu un ritm alert, o mare forță evocatoare și o notă de umor înțepător, această carte m-a cucerit de la începutul gotic și până la finalul perfect.

Katherine Arden, autoarea cărții *Ursul și privighetoarea*

Asemenea grimoarelor din paginile ei, *Vraja spinilor* trăiește, respiră și te cheamă tot mai aproape cu fiecare cuvânt fermecător. Un roman fantasy clasic, de cea mai bună calitate.

Julie C. Dao, autoarea cărții *Forest of a Thousand Lanterns*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-15-8

9 786069 072158

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT